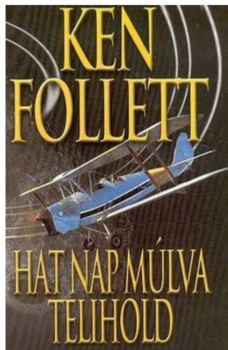
Hat nap múlva telihold

KEN FOLLET

GABO

Fordította
Ladányi Katalin

Ken Follett, az izgalmas meseszövés mestere, most is a II. világháború napjait idéző, váratlan fordulatokban gazdag regénnyel ajándékozta meg rajongóit. Az Angol Királyi Légierő bombázói több hullámban támadják a kontinenst, ám a Luftwaffe könnyűszerrel megsemmisíti őket. Úgy látszik, hogy a szárazföldön és levegőben egyaránt Adolf Hitler irányítja az eseményeket. Ám az Északi-tenger egyik apró dán szigetén egy Harald Olufsen nevű, tizennyolc éves tehetséges ifjú, a gépek és a motorok megszállottja, jártában-keltében belebotlik egy titokzatos német gyártmányú szerkezetbe, melyhez foghatót soha nem látott még. Érzi, értesíteni kellene erről valakit, de nem tudja, kit. Anglia történelmének legnagyobb légitámadását készíti elő a németek ellen. Harald felfedezése megfordíthatja a háború kimenetelét, ám a fiú igyekezete, hogy mielőbb eljuttassa az illetékesekhez a sorsdöntő információt a felfedezéséről, a hozzá közel álló embereket is veszélybe sodorhatja. Feltartóztathatatlanul közeledik az angol légitámadás napja, ezért mind sürgetőbbé válik a feladat, hogy Harald barátnője, Karen segítségével üzenetet juttasson el Angliába. Erre a célra egyetlen eszközt találnak: Karen apjának Lódarázs típusú repülőgépét, amely olyan rossz állapotban van, hogy senki sem hinné róla, valaha is képes lesz a felszállásra. Amikor végre a levegőbe emelkednek a helyrepofozott repülőgéppel, fogalmuk sincs, hogyan élik túl a hatszáz mérföldnyi repülőutat, de abban bizonyosak, hogy ők viszik magukkal az Angliát fenyegető katasztrófa elhárításának egyetlen lehetőségét, a túlélés reményét. A regény alapötlete valós eseményen alapul: két dán fiatal átrepülte a II. világháborúban az Északi-tengert, és a német Freya-akció tervét eljuttatta az angoloknak.

A mű eredeti címe:
Ken Follett: Hornet Flight

Felelős kiadó: Földes Tamás

Felelős szerkesztő: Rózsa Judit
Műszaki szerkesztő: Haiman Ágnes
Tördelés: Gyergyák Bence

Nyomta: Borsodi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Ducsai György

Megjelent: (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 94 21 79 0

A KÖVETKEZŐ TÖRTÉNET BIZONYOS RÉSZE IGAZ

Előszó

Falábú ember ment végig a kórházfolyosón. Az alacsony, életerőtől duzzadó, kisportolt, harmincéves férfi acélszürke öltönyt és fekete kaplis cipőt viselt. Fürgén szedte a lábát, de egyenetlenül kopogó léptei elárulták, hogy sántít. Komor képet vágott, mintha ezzel próbálta volna leplezni a lelkében kavargó mély érzelmeket.

A folyosó végéhez érve megállt a nővérpultnál. – Itt találom Hoare repülőszázadost? – kérdezte.

A csinos, fekete hajú ügyeletes ápolónő fölnézett a betegnyilvántartó könyvből. – Ha nem tévedek, ön a százados rokona – mondta enyhe corki tájszólással, és barátságosan elmosolyodott, ám ezt a látogató észre se vette.

– A bátyja vagyok – hangzott a kurta válasz. – Melyik ágyon fekszik?

– Balról az utolsón.

A férfi erre sarkon fordult, és a passzázson végigbicegve öles léptekkel a kórterem végébe sietett. Az utolsó ágy mellé húzott fotelban barna házikabátos alakot látott, aki a szobának hátat fordítva, cigarettázva bámult ki az ablakon.

A látogató pillanatnyi habozás után megszólította.

– Te vagy az, Bart?

A fotelban üldögélő beteg fölállt, majd megfordult. A fejét sebpólya borította, és a bal karját felkötötték, de mosolygott. Pontosan úgy nézett ki, mint a látogató, csak fiatalabb és magasabb volt nála.

– Hello, Digby – mondta.

Digby magához húzta az öccsét, és szorosan átölelte.

– Azt hittem, meghaltál – dünnyögte meghatottan. Aztán sírva fakadt.

– Éppen egy Whitleyvel repültem – mesélte Bart az Armstrong

Whitworth Whitley nevű nehézkes, ormótlan, hosszú farkú bombázóra utalva, ami mindig furcsa pózban szállt a levegőben, – mintha az orrát lógatná. 1941 tavaszán a Királyi Légierő Bombázókülönítményének hétszáz gépe közül száz tartozott ehhez a típushoz. – Egyszer csak felbukkant egy Messerschmitt, és tüzet nyitott ránk. Jó párszor el is talált bennünket – folytatta Bart. – De nyilván fogytán volt a benzinje, mert hirtelen lekopott rólunk, nem nyírt ki minket. Azt hittem, mázlis napom van. Csakhogy egyre lejjebb ereszkedtünk. A Messerschmitt biztosan kilőtte mindkét motorunkat. Mindent kihajigáltunk, ami nem volt rögzítve, hogy megszabaduljunk a súlyfölöslegtől, de hiába. Rájöttem, hogy kényszerleszállást kell végrehajtanunk az Északi-tengeren.

Digby a kórházi ágy szélén üldögélt, s immár száraz szemmel fürkészte az öccse arcát. Bart jól emlékezett bátyja különös, feszült figyelmet tükröző, merev tekintetére.

– Szóltam a fiúknak, hogy dobják a vízbe a hátsó ajtót, aztán vessék a hátukat a gép falának, és készüljenek fel a kényszerleszállásra. – A Whitleyvel ötfős legénység szokott repülni, idézte fel magában Digby. – Amikor elértük a zéró magasságot, meghúztam a botkormányt, és teljes sebességre kapcsoltam, de a gép sehogy sem akart vízszintesen szállni. Iszonyú robajjal csapódtunk bele a tengerbe. Rögtön elvesztettem az eszméletemet.

A féltestvérek között nyolc év korkülönbség volt. Digby tizenhárom évesen veszítette el az édesanyját, s az apja feleségül vett egy özvegyasszonyt, akinek szintén volt egy kisfia. Digby a kezdet kezdetétől gondoskodott az öccséről: megvédte a verekedős nagyfiúktól, és segített neki a tanulásban. Mindketten rajongtak a repülőgépekért, s arról ábrándoztak, hogy ha felnőnek, pilóták lesznek. Digby azonban motorbalesetet szenvedett, elvesztette a jobb lábát, így aztán mérnöknek tanult, repülőgépeket tervezett – Bart viszont valóra váltotta gyerekkori álmukat.

– Amikor magamhoz tértem, füstszagot éreztem. A Whitley a vízen lebegett, a jobb szárnya égett. A lángok fényénél egész jól láttam a koromsötét éjszakában. Végigmásztam a gép törzsén, és megkerestem a felfújható gumicsónakot. Átszuszakoltam a pakkot az ajtónyíláson, aztán beleugrottam a vízbe. Jézusom, milyen hideg volt!

Bari halk, nyugodt hangon beszélt, de nagyokat szippantott a cigarettából, mélyen letüdőzte a füstöt, majd összeszorított szájjal,

hosszú csíkokban az orrán át fújta ki. – Persze rajtam volt a mentőmellény, és úgy jöttem föl a felszínre, akár a parafa dugó. Betyárul hullámzott a tenger, nem tudtam bemászni a gumicsónakba, pedig a pakk szerencsére épp az orrom előtt úszott, úgyhogy megrántottam a madzagját, és nyomban magától felfújódott. De egyszerűen nem volt erőm felhúzódzkodni, hogy kievickéljek a vízből. Nem értettem a dolgot – észre se vettem, hogy kificamodott a vallani, eltört a csuklóm, és három bordám megrepedt, így aztán csak kapaszkodtam a csónakba, s halálra fagytam.

Digbynek eszébe jutott, hogy valaha azt hitte, kettőjük közül Bart a szerencsefia.

– Egyszer csak Jones és Croft is előbukkant. Addig fogódzkodtak a gép farkába, amíg az el nem merült. Egyikük sem tudott úszni, de a mellény megmentette az életüket. Nagy nehezen bemásztak a gumicsónakba, és engem is bevonszoltak. – Bart újabb cigarettára gyújtott. – Pickeringet soha többé nem láttam. Fogalmam sincs, mi történt vele, de azt hiszem, a tenger fenekén lehet szegény.

Elhallgatott. Szóval a legénység egyik tagja eltűnt, gondolta Digby. Pár pillanatig ő sem szólt, aztán megkérdezte: – És az ötödik bajtársatok?

– John Rowley, a bombakioldó, életben maradt. Hallottuk a kiáltozását. Én kábultan kuporogtam, de Jones és Croft megpróbált a hang irányába evezni. – Bart csüggedten rázta meg a fejét, mint aki minden reményét elvesztette. – El sem tudod képzelni, milyen nehezen araszoltunk előre a csapkodó, méteres hullámok között. Ráadásul lassan a tűz is kialudt, már az orrunkig se láttunk a sötétben, a szél meg úgy süvített, mint egy rohadt vijjogó légvédelmi sziréna. Jones torkaszakadtából ordított, és neki aztán jó erős hangja van. Rowley pedig visszakiáltott, de ekkor a csónak előbb fölsiklott egy hullám tetejére, majd lecsúszott a túloldalán, közben többször is megpördült a saját tengelye körül, és amikor újra kiabáltunk Rowleynak, ő egészen más irányból válaszolt. Nem tudom, meddig ment ez így. Rowley tovább kiáltozott, de egyre gyengült a hangja, nyilván borzasztóan fázott a szerencsétlen. – Bart arca megkeményedett. – Elég megrendítő dolgokat mondott, Istenhez fohászkodott, az anyját szólongatta, hetet-havat összehordott. Végül elhallgatott.

Digby visszafojtotta a lélegzetét, mintha egyetlen apró szusszanással

se akarná megzavarni ezt a szörnyű visszaemlékezést.

– Már Hajnalodott, amikor ránk talált egy német tengeralattjárókra vadászó torpedóromboló. Leeresztették az egyik mentőcsónakot, és fölhúztak bennünket a fedélzetre. – Bart kinézett az ablakon, de nem a zöldellő hertfordshire-i tájat látta; szeme a messzeségbe révedt.

– Ez aztán az átkozott mázli! – morogta keserűen. Hallgattak egy sort, majd ismét Bart törte meg a csendet.

– Hogy sikerült a támadás? – kérdezte. – Senki sem akarja megmondani, hányan jöttek haza.

– Katasztrofálisan – felelte Digby.

– Mit tudsz a századomról?

– Jenkins őrmester az embereivel együtt épségben visszatért. – Digby egy darab papírt húzott elő a zsebéből. – Arasaratnam pilóta szintén. Hová valósi?

– Ceyloni.

– Riley őrmester gépét ugyan találat érte, de valahogy ő is hazavergődött.

– Szerencsés fickók ezek az írek – jegyezte meg Bart. – És a többiek?

Digby válasz helyett csak megrázta a fejét.

– De hát a századomból hat gép vett részt ebben a bevetésben! – kiáltott fel döbbenten Bart.

– Tudom. A tieteken kívül még kettőt lőttek le. A jelek szerint senki sem élte túl.

– Szóval Creighton-Smith meghalt. És Billy Shaw is. Meg... jaj, Istenem! – Bart elfordult.

– Nagyon sajnálom.

Bart hangulata villámgyorsan megváltozott. Eddig kétségbe volt esve, most dühbe gurult.

– A sajnálkozás nem elég! – sziszegte villámló szemmel. – A biztos halálba küldenek bennünket!

– Tudom.

– Az Isten szerelmére, Digby! Hiszen te ennek a nyavalyás kormánynak a tagja vagy!

– Igen. A miniszterelnök munkatársa. – Churchill szívesen vonta be a kormányzásba a magánszféra kiemelkedő képviselőit, s így lett a problémamegoldó agytröszt tagja Digby is, aki a háború előtt sikeres repülőgép-konstruktőr volt.

– Akkor ez a katasztrófa éppúgy a te hibád is, mint bárki másé. Nem kéne beteglátogatásra fecsérelned a drága idődet. Tűnj innen a fenébe, és csinálj valamit!
– Éppen ezért jöttem – felelte nyugodtan Digby. – Azt a feladatot kaptam, hogy derítsem ki, miért történik mindez. A repülőgépeink ötven százalékát vesztettük el abban a légitámadásban.
– Az a gyanúm, hogy a fejesek között kell keresni az árulót. Valamelyik hülye altábornagy elhenceg a klubjában a másnapi rajtaütéssel, és egy náci csapos suttyomban jegyzetel a sörszivattyúk mögött.
– Ez is lehetséges. Bart felsóhajtott.
– Ne haragudj, Diggers – szólította gyerekkori becenevén a bátyját. – Tudom, hogy nem te tehetsz róla, csak majd felrobbanok mérgemben.
– Oké. De nincs valami ötleted, hogy miért lőnek le ennyi gépet? Komolyan kérdezem. Több mint tizenkét bevetésben vettél részt. Mire tippelsz?
Bart elgondolkozott. – Az előbb nem csak a levegőbe beszéltem, amikor árulókat emlegettem. Tényleg kémekre gyanakszom. Amint Németország fölé érünk, teljes készültségben várnak bennünket. *Tudják, hogy jövünk.*
– Mire alapozod ezt?
– Arra, hogy a vadászgépeik már a levegőben vannak, amikor berepülünk. Magad is tudod, milyen nehéz a légvédelemnek pontosan időzítenie az ilyesmit. A vadászrajnak éppen a megfelelő pillanatban kell elindulnia, és a reptérről arra a területre navigálnia, ahol feltehetően támadni készülünk, majd a fejünk fölé kell emelkednie, s ha mindezt végrehajtotta, a holdfényben ránk kell találnia. Ehhez annyi idő szükséges, amennyi alatt simán le kéne dobnunk a bombáinkat, és el kéne tűnnünk a helyszínről, mielőtt elkapnak, de sosem járunk sikerrel.
Digby bólintott. Bart ugyanazt tapasztalta, mint a többi pilóta, akinek kikérte a véleményét. Éppen ezt akarta elmesélni az öccsének, amikor az fölnézett, és rámosolygott valakire Digby válla fölött. Digby megfordult, s egy rajparancsnoki egyenruhát viselő négert látott. Barthoz hasonlóan ő is fiatal volt a rangjához képest, s Digby arra gondolt, ezt a srácot is automatikusan léptették elő aszerint, hogy hány bevetésben vett részt – tizenkettő után százados lett, tizenöt után

pedig rajparancsnok.

– Hello, Charles – üdvözölte Bart.

– Halálra aggódtuk magunkat miattad, Bartlett. Hogy vagy? – érdeklődött az újonnan jött látogató karibi akcentussal, de olyan előkelő hanghordozással, ahogy csak az Oxfordban vagy Cambridge-ben végzettek beszélnek.

– Azt mondják, megmaradok.

Charles a mutatóujja hegyével gyöngéden megsimogatta Bart gipszkötésből kilátszó kézfejét. Milyen különös, szeretetteljes gesztus, gondolta Digby. – Remek! Szívből örülök! – lelkendezett Charles.

– Charles, ez itt a bátyám, Digby. Digby, bemutatom Charles Fordot. Oxfordban együtt jártunk a Trinitybe, amíg faképnél nem hagytuk az egyetemet, hogy fölcsapjunk pilótának.

– Csak így úszhattuk meg a vizsgáinkat! – nevetett Charles, miközben kezet rázott Digbyvel.

– Hogy bánnak veled az afrikaiak? – kérdezte Bart.

Charles mosolyogva fordult Digbyhez. – A bázisunkon van egy rhodesiai század – magyarázta. – Egytől egyig kitűnő pilóták, de nemigen tudnak mit kezdeni egy magamfajta színes bőrű tiszttel. Így aztán mi afrikaiaknak csúfoljuk őket, és ezt szemmel láthatólag nem nagyon csípik. Fel nem foghatom, miért...

– Ahogy így elnézem, magát csöppet sem keseríti el a dolog – jegyezte meg Digby.

– Szent meggyőződésem, hogy türelemmel és egyre magasabb színvonalú neveléssel végül képesek leszünk civilizálni az efféle embereket, még akkor is, ha jelenleg rendkívül primitívnek látszanak. – Charles elfordította a fejét. Digby egy röpke pillanatra elfojtott haragot észlelt a néger pilóta derűs mosolya mögött.

– Éppen arról faggattam Bartot, hogy szerinte miért veszítünk el ilyen sok bombázógépet – mondta. – Magának mi a véleménye?

– Én nem vettem részt ebben a bevetésben – felelte Charles. – Mindenki azt állítja, óriási mázlim volt, hogy kimaradtam belőle. De a legutóbbi hadműveletek mind rosszul végződtek. Az az érzésem, hogy a Luftwaffe követni tud minket a felhők között. Vajon elképzelhető, hogy a gépeik fedélzetén van valamilyen műszer, amivel akkor is képesek lokalizálni bennünket, ha még nem látják a gépeinket?

Digby megrázta a fejét. Aprólékosan átvizsgáltunk minden lezuhant ellenséges repülőgépet, de egyikben sem találtunk olyasmit, amiről

beszél. Keményen dolgozunk, hogy kifejlesszünk egy ilyen műszert, és nyilván az ellenség is ezen ügyködik, ám egyelőre nagyon messze vagyunk a sikertől, sőt azt is szinte biztosra vehetjük, hogy jócskán leköröztük a németeket. Szerintem nem ez a magyarázat.

– Lehet, de nekünk mégis ez az érzésünk.

– Én továbbra is kémekre gyanakszom – makacskodott Bart.

– Érdekes. – Digby fölállt. – Vissza kell mennem a Whitehallba. Köszönöm a segítséget. Mindig nagyon hasznos olyanokkal beszélgetni, akik benne vannak a sűrűjében. – Kezet fogott Charlesszal, és megszorította Bart ép vállát. – Maradj a fenekeden, öcskös, és gyógyulj meg!

– Az orvosok szerint néhány hét múlva újra repülhetek.

– Nem mondhatnám, hogy el vagyok bűvölve tőle.

Digby már kifelé indult, amikor Charles utána szólt: – Kérdezhetek valamit?

– Természetesen.

– Ha nem tévedek, egy ilyen légitámadás után nekünk többe kerül pótolni az elvesztett gépeinket, mint amennyiből az ellenség helyrehozza a bombáink által okozott károkat.

– Ez kétségkívül így igaz.

– De hát akkor... – Charles értetlenül tárta szét a karját. – Miért csináljuk? Mi értelme a bombázásnak?

– Igen! – vágott közbe Bart. – Ezt én is szeretném tudni!

– Mi mást tehetnénk? – kérdezett vissza Digby. – Egész Európa a nácik kezére került: Ausztria, Csehszlovákia, Hollandia, Belgium, Franciaország, Dánia, Norvégia már az övék. Olaszország a szövetségesük, Spanyolország szimpatizál velük, Svédország semleges, a Szovjetunióval pedig paktumot kötöttek. Nekünk nincs hadseregünk a kontinensen. Másképp nem indíthatunk ellentámadást velük szemben.

Charles bólintott.

– Szóval a kormánynak rajtunk kívül nincs más fegyvere.

– Fején találta a szöget – válaszolta Digby. – Ha abbahagyjuk a bombázást, vége a háborúnak – és akkor Hitler lesz a győztes.

A miniszterelnök *A máltai sólyom* képkockáit nézte. A magánmozit nemrégiben rendezték be az Admiralitás konyhájában. Ötven-hatvan plüsszsöllyét helyeztek el benne, és vörös bársonyfüggöny is volt a vászon előtt, de itt rendszerint csak a bombatámadásokról készült

felvételeket vetítették, azonkívül az új propagandafilmeket játszották le, mielőtt bemutatták őket a nagyközönségnek.

Éjszakánként, miután minden memorandumot lediktált, minden sürgönyt elküldetett, minden jelentést annotált, minden feljegyzést ellátott a kézjegyével, s túlságosan gondterhelt, dühös és ideges volt ahhoz, hogy aludni tudjon, Churchill gyakran ült le az első zsöllyesor elé állított kényelmes fotelok egyikébe, és egy pohár brandyvel a kezében belefeledkezett a legújabb hollywoodi mozicsodába.

Amikor Digby belépett, Humphrey Bogart éppen azt magyarázta Mary Astornak, hogy egy férfinak tennie kell valamit, ha a bajtársát megölik. A teremben vágni lehetett a szivarfüstöt. Churchill a sajátja mellett álló fotelra mutatott. Digby leült, és a miniszterelnökkel együtt megnézte az utolsó filmkockákat. Amint peregni kezdett a stáblista egy fekete sólyomszobrocska fölött, Digby tájékoztatta a főnökét, hogy a Luftwaffe alighanem előzetes értesítést kap a Bombázókülönítmény támadásairól.

Amikor befejezte, Churchill néhány pillanatig a vászonra meredt, mintha azt akarná kisilabizálni, ki játszotta Bryant. Jobb napjain elbűvölő személyiség volt, megnyerően mosolygott, és kék szeme pajkosan csillogott, ezen az estén azonban csüggedten bámult maga elé.

– Mit szól ehhez a Királyi Légierő? – kérdezte végül rosszkedvűen.

– Azt mondják, mindennek a gyatra kötelékrepülés az oka, mert ha a bombázók szoros kötelékben repülnének, a fegyverzetük elvileg az egész égboltot fedezné, tehát ha bármilyen ellenséges vadászgép bukkanna fel a láthatáron, a mieinknek azonnal le kéne lőniük.

– És magának mi a véleménye minderről?

– Az, hogy ostobaság. A kötelékrepülés sosem válik be. Új tényező jelent meg az egyenletben.

– Egyetértek. De micsoda?

– Az öcsém szerint kémek árulnak el minket.

– Az összes elfogott kém tehetségtelen amatőr volt – persze épp ezért sikerült elfognunk őket. Lehet, hogy az ügyesebbje mindig kicsúszik a kezünkből.

– Talán a németek valami technikai áttörést értek el.

– A Titkosszolgálat szerint az ellenség messze mögöttünk kullog a radar kifejlesztésében.

– Ön megbízik az ítéletükben, uram?

– Nem. – Bekapcsolták a mennyezetvilágítást. Churchill zsakettet viselt. Mindig úgy nézett ki, mintha skatulyából húzták volna ki, de fáradt arcát mély ráncok barázdálták. Összehajtott vékony másolópapírt húzott elő a mellényzsebéből. – Ez nyomra vezethet – közölte, és átadta a lapot Digbynek.

Digby tanulmányozni kezdte a szöveget, ami dekódolt Luftwaffe rádiójelnek látszott német és angol nyelven. Az üzenetben az állt, hogy a Luftwaffe új stratégiája, a koromsötétben folytatott éjszakai hadviselés – a Dunkle Nachtjagd – óriási sikert aratott, méghozzá a Freyától kapott kitűnő információknak köszönhetően. Digby előbb elolvasta angolul, aztán még egyszer nekirugaszkodott, németül. Tudta, hogy a „Freya" szó egyik nyelvben sem szerepel. – Mit jelent ez? – kérdezte.

– Pontosan ezt kell kiderítenie. – Churchill fölállt, belebújt a kabátjába. – Jöjjön, kísérjen el – mondta. Kifelé menet fölszólt a gépésznek: – Köszönöm.

– Szívesen, uram – válaszolta egy hang a vetítőfülkéből. Ahogy áthaladtak az épületen, két férfi követte őket: Thompson felügyelő a Scotland Yardtól és Churchill személyi testőre. Kiléptek a gyakorlótérre, elballagtak a légvédelmi ballonokat kezelő osztag előtt, majd a szögesdrót kerítés kapuján át kimentek az utcára. Londont elsötétítették, de a növekvő holdsarló fényénél azért valamelyest látták az utat.

Egymás mellett lépkedve sétáltak el a Lovas Testőrség épülete előtt, a néhány méterrel arrébb lévő 1-es számú kapuig. A miniszterelnöki rezidencia, a Downing Street 10. hátsó traktusát bombatalálat érte, így aztán Churchill a szomszédos épületszárnyban lakott, a kabinet haditanács-terme fölött. A bejáratot bombabiztos fal védte. Az egyik lőrésen gépfegyver csöve kandikált ki.

– Jó éjszakát, uram – köszönt el Digby.

– Ez így nem mehet tovább! – csattant fel Churchill. – Ha ilyen tempóban veszítjük el a gépeinket, a Bombázókülönítménynek karácsonyra vége. Tudnom kell, ki vagy mi az ördög ez a Freya.

– Kiderítem.

– Tegye azt, méghozzá sürgősen. Ez parancs.

– Igenis, uram.

– Jó éjszakát – biccentett a miniszterelnök, és bement.

ELSŐ RÉSZ

1.

Dánia nyugati partján fekvő Morlunde városka utcáin 1941 májusának utolsó napján furcsa jármű bukkant fel. Ez a dán gyártmányú oldalkocsis Nimbus motorkerékpár önmagában véve is szokatlan látvány volt, mert az országban az orvosokon, a rendőrségen és persze a megszálló német csapatokon kívül senki sem juthatott üzemanyaghoz. Ezt a Nimbust azonban átalakították. Négyhengeres benzinmotorját kicserélték egy kimustrált folyami hajóból kiszerelt gőzmotorra, az oldalkocsiból pedig eltávolították az ülést, hogy elférjen valahol a bojler, a tűzszekrény meg a kürtő. Mivel a járgányt ez a kis teljesítményű pótmotor hajtotta, maximum harminc-harmincöt kilométeres óránkénti sebességgel tudott döcögni. Viszont a motorbiciklik kipufogójának szokásos berregése helyett csak a gőz halk sziszegése hallatszott. A kísérteties csendben csigalassúsággal haladó masina kimondottan méltóságteljes jelenségnek hatott.

Magas, tizennyolc éves, hamvas bőrű fiú, Harald Olufsen ült a nyeregben. Szőke haját hátrafésülte magas homlokából. Úgy nézett ki, mint egy iskolai egyenblézert viselő viking. Egy évig spórolt, hogy megvehesse ezt a Nimbust, ami hatszáz koronájába került – aztán alig tehetett vele néhány kört, mert a németek másnap bevezették a benzinkorlátozást.

Harald éktelen dühbe gurult. Milyen jogon parancsolgatnak itt a nácik? De nem mérgelődött sokáig. Úgy nevelték, hogy ne siránkozzon, hanem cselekedjen, ha el akar érni valamit.

Újabb egy esztendő telt el, mire át tudta alakítani a motort. Az iskolai szünetekben bütykölte, miközben persze az egyetemi felvételi vizsgáira is készülnie kellett. Ezen a napon, amelyen az internátusból hazautazhatott a pünkösdi szünidőre, délelőtt fizikai egyenleteket

magolt, délután pedig egy rozsdás fűnyíró láncát szerelte föl a hátsó kerékre. A tökéletesen működő motorral most éppen az egyik helybeli bár felé igyekezett, mert abban reménykedett, hogy ott dzsesszt hallgathat, sőt talán lányokkal is összefuthat.

Imádta a dzsesszt. A fizika után ezt tartotta a legjobb, legérdekesebb dolognak a világon. Persze tudta, hogy az amerikai zenészeknek nincs párjuk, de úgy vélte, talán az őket utánzó dánokat is érdemes meghallgatni, hiszen Morlundéban néha remek dzsesszt játszottak, talán azért, mert ebben a nemzetközi kikötőben rengeteg külföldi matróz is megfordult.

Ám amikor Harald a dokk közelében lévő Hot Club elé gördült, zárt ajtó és lehúzott roló fogadta.

Nem értette, hogy lehet ez, elvégre szombat este nyolc órakor a város egyik legfelkapottabb bárjában telt háznak kellett volna lennie.

Miközben a nyeregben ülve a csendes épületet bámulta, megállt mellette egy járókelő, és szemügyre vette a motorbiciklit.

– Hát ez meg miféle masina? – kérdezte.

– Gőzmotoros Nimbus. Nem tudja véletlenül, miért van zárva a klub?

– De tudom. Én vagyok a tulaj. Milyen üzemanyaggal működik a bringa?

– Bármilyennel, ami ég. Én tőzeggel etetem – felelte Harald, s az oldalkocsi hátuljában lévő halomra mutatott.

– *Tőzeggel?* – visszhangozta nevetve a férfi.

– Miért van lehúzva a roló?

– Mert a nácik bezárták a klubot. Harald megdöbbent.

– Miért?

– Mert néger zenészeket léptettem fel.

Harald még sosem látott eleven színes bőrű zenészt, de a lemezekről tudta, hogy a négerek a legjobbak.

– A nácik buta disznók! – hőbörgött mérgesen. Úgy érezte, tönkretették az estéjét.

A klub tulajdonosa ijedten nézett körül, hogy meggyőződjön róla, senki sem hallotta a fiú dühös kifakadását. Bár a megszálló hatalom kesztyűs kézzel bánt a dánokkal, némelyek mégis nyíltan becsmérelték a nácikat. De szerencsére egy lélek se járt az utcán. A férfi ismét a motorbiciklit mustrálta. – Aztán gurul ez a tragacs? – érdeklődött.

– Mi az, hogy!
– Ki alakította át neked?
– Senki. Magam bütyköltem meg.
A férfi eddig csak mulatott Haraldon, de most már csodálattal nézett rá.
– Ügyes gyerek vagy.
– Köszönöm. – Harald kinyitotta a csapot, ami gőzt bocsátott a motorba. – Sajnálom, hogy bezárták a klubját.
– Remélem, egy-két hét múlva újra kinyithatok. De nyilván meg kell majd ígérnem, hogy csak fehér zenészeket alkalmazok.
– Négerek nélkül miféle dzsesszt lehet játszani? – Harald méltatlankodva csóválta a fejét. – Ez éppolyan, mintha kitiltanák az éttermekből a francia szakácsokat!
Arra gondolt, bemegy a városközpontba, és megnézi, nem talál-e ismerőst a kávéházakban vagy a főtéren, de akkora csalódás érte itt a bezárt dzsesszklub előtt, hogy úgy érezte, nyomasztó lenne céltalanul lődörögni, így aztán a kikötő felé kormányozta a motort.
Harald apja a parttól néhány kilométernyire lévő kis sziget, Sande lelkipásztora volt. Az aprócska komphajó ide-oda ingázott a sziget meg a dokk között, s a fiú egyenesen felhajtott rá. A zsúfolásig megtelt hajó utasainak zömét jól ismerte. Egy jókedvű halászcsapat futballmeccsről tért haza, és nyilván a kocsmát is útba ejtette; két jómódú, kesztyűs, kalapos asszony csomagokkal megrakott könnyű kocsin üldögélt, amit póniló húzott; egy öttagú család rokonlátogatóban járt a városban. Az a jól öltözött férfi és nő pedig, akit Harald még sosem látott, valószínűleg vacsorázni ment a sziget szállodájának első osztályú éttermébe.
Az utolsó pillanatban egy német gyártmányú Ford szedán gördült a fedélzetre. Harald tudta, kié a kocsi: Axel Flemmingé, a szálloda tulajdonosáé. Flemmingék rossz viszonyban voltak Harald családjával, Axel Flemming ugyanis a szigetlakók vezetőjének tartotta magát, ám Olufsen lelkész úgy vélte, ez a szerep őt illeti, és a két rivális patriarcha viszálykodásából a többi családtag se vonhatta ki magát. Harald azon tűnődött, vajon honnan vette Flemming a benzint a kocsijához. Arra a következtetésre jutott, hogy a gazdagoknak semmi sem lehetetlen.
Haragosan hullámzott a tenger, és nyugat felől sötét felhők gyülekeztek az égen. Vihar közeledett, de a halászok azt mondták,

még éppen hazaérnek, mielőtt lezúdul az áldás. Harald újságot vett elő, amit a városban szerzett. Az illegálisan nyomtatott *Valóság* a megszálló hatalommal dacolva jelent meg, és ingyen osztogatták. A dán rendőrség nem próbálta meg betiltani, a németek pedig megvetésre sem tartották érdemesnek. Koppenhágában nyíltan olvasták a vonaton és a villamoson, errefelé azonban óvatosabb emberek éltek, így Harald kettéhajtotta a lapot, nehogy valaki meglássa a címfejet, miközben ő a vajhiányról szóló cikket böngészi. A riportból kiderült, hogy Dánia évente több millió kilogramm vajat termel, de mostanában szinte az egészet Németországba küldik, és a dánoknak csak elvétve jut belőle valami. A cenzúrázott, legális sajtó sosem közölt efféle sztorikat.

A komp közeledett az ismerős, lapos, körülbelül tizennyolc kilométer hosszú, és másfél kilométer széles szigethez, amelynek mindkét végén egy-egy falu helyezkedett el. A halászkunyhók, a templom meg a parókia a déli csücsökben lévő ófaluban voltak, és ugyanitt állt az elhagyatott pilótaiskola is, amit lefoglaltak és katonai bázissá alakítottak át a németek. A szállodát a sziget északi végébe építették, csakúgy, mint a nagyobb házakat. A közbülső területen homokdűnéken, bozóton, egy-két fán kívül nem volt semmi, még egy árva domb se, viszont a tenger felőli oldalon tizenöt kilométeres pompás strand húzódott.

Harald fejére pár csepp eső hullott, ahogy a komp az északi dokk felé közeledett. A jól öltözött férfit és nőt a szálloda taxija várta, amit benzin híján ló vontatott. A halászok elé egyikük felesége jött ki lovas kocsival. Harald úgy döntött, átvág a szigeten, és a strand homokján motorozik haza. Tudta, hogy jól ledöngölték, tehát szilárd a talaj, hiszen a versenyautók gyorsulását is ott szokták tesztelni.

Félúton járt a dokk és a szálloda között, amikor elfogyott a gőz.

Harald a motorbicikli benzintartályában mindig vitt magával vizet, de most rájött, hogy nagyon kevés kotyog a tank fenekén. Rég elhatározta, hogy vesz egy ötliteres olajoshordót, és beleszi az oldalkocsiba. Ám addig is vizet kellett szereznie, ha haza akar jutni valahogy.

Egyetlen ház állt a közelben – sajnos éppen Axel Flemmingé. Az apák viszálya ellenére Olufsenék és Flemmingék beszélő viszonyban voltak egymással: a Flemming család valamennyi tagja minden vasárnap megjelent a templomban, és az első padban foglalt helyet,

sőt Axelt az egyházközség gondnokává is megválasztották. Ennek ellenére Haraldnak mégsem akaródzott segítséget kérni a rivális Flemmingéktől. Fontolóra vette, hogy elgyalogol az ötszáz méterrel arrébb lévő következő házig, de úgy döntött, ez ostobaság. Nagyot sóhajtott, aztán elindult a hosszú kocsifelhajtón. Nem a főkapun kopogott be, inkább a házat megkerülve hátrament az istállókhoz. Örömmel látta, hogy az egyik inas éppen beáll a garázsba a Ford szedánnal. – Hello, Gunnar! – köszöntötte a fickót. – Tudsz adni egy kis vizet?

– Amennyit csak akarsz – felelte barátságosan Gunnar. – Ott van a csap az udvaron.

Harald talált egy vödröt a csap mellett, teleeresztette, majd visszaügetett az útra, és a tartályba öntötte a vizet. Már azt hitte, sikeresen megússza, és egyetlen Flemmingbe se fut bele. De amikor visszavitte a vödröt, Peter Flemming kint állt az udvaron.

Axel fia, a magas, fennhéjázó, jól szabott szürkésbarna tweedöltönyt viselő harmincéves Peter a családi viszály kitörése előtt Harald bátyjának, Arnénak a legjobb barátja volt. Tinédzser korukban minden lány fejét elcsavarták. Arne a pajkos, kisfiús mosolyával hódított, Peter pedig a szemtelen, nagyokos dumájával. Harald tudta, hogy Peter Koppenhágában él, és nyilván csak pünkösdre utazott haza.

Peter a *Valóság*ot olvasta. Fölnézett az újságból, s megpillantotta Haraldot.

– Hát te meg mit keresel itt? – kérdezte.

– Hello, Peter. Egy kis vízért jöttem.

– Ha nem tévedek, ez a szennylap a tiéd, ugye?

Harald megtapogatta a zsebét, s rádöbbent, hogy biztosan akkor hagyta el az újságot, amikor lehajolt a vödörért.

Peter látta a mozdulatot, és rögtön megértette. – Hát persze hogy a tiéd. Nyilvánvaló – mondta. – Tisztában vagy vele, hogy akár börtönbe is kerülhetsz, ha ezt megtalálják nálad?

Peter nem csak ijesztgetni akarta a fiút a börtönnel; rendőrnyomozó volt.

– Az egész város ezt olvassa – felelte Harald, és igyekezett fölényes képet vágni, ám valójában félt egy kicsit, mert tudta, Peter Flemming elég hitvány alak ahhoz, hogy letartóztassa.

– Csakhogy ez nem Koppenhága! – jelentette ki komolyan Peter. Harald tisztában volt vele, mennyire örülne ez a felfuvalkodott hólyag,

ha alkalma volna megszégyeníteni egy Olufsent, de látta rajta, hogy tétovázik, és arra is rájött, miért nem csap le rá Flemming. – Hülyének néznének, ha Sande szigetén olyasmiért tartóztatnál le egy diákot, amit a fél ország nyíltan csinál. És még jobban lejáratnád magad, ha mindenki megtudná, hogy az apám haragosa vagy.

Peter szemmel láthatólag vívódott: egyrészt nagyon szerette volna megalázni Haraldot, másrészt viszont félt, hogy tényleg nevetségessé válik.

– Senkinek sincs joga megszegni a törvényt – mondta.

– Kinek a törvényét? A mienket vagy a németekét?

– A törvény az törvény.

Harald önbizalma nőttön-nőtt. Peter nem szállna vele vitába, és nem vonulna defenzívába, ha le akarná tartóztatni. – Ezt csak azért mondod, mert az apád egy vagyont keres a szállodájában szórakozó nácikon.

Csípős megjegyzése telibe talált. A német tisztek, akik jóval többet tudtak költeni, mint a dán vendégek, valóban szívesen jártak a hotelba. Peter elvörösödött haragjában. – A te apád meg lazító prédikációkkal zavarja meg az emberek fejét! – vágott vissza, s ráadásul nem alaptalanul vádaskodott: a lelkész tényleg a nácik ellen prédikált. A szószékről folyvást azt hangoztatta, hogy Jézus is zsidó volt. Peter folytatta: – Vajon az öreged tisztában van vele, mennyi bajt okoz ezzel az izgatással?

– Biztos vagyok benne, hogy igen. A keresztény vallás alapítója maga is afféle bajkeverő volt.

– Ne fecsegj összevissza a vallásról! Nekem itt, a földön kell rendet tartanom.

– Pokolba az ilyen renddel! Ezek megszálltak bennünket! – kiáltotta Harald. Így tört ki belőle az elrontott este fölött érzett csalódása. – Milyen jogon szabják meg nekünk a nácik, hogy mit tehetünk és mit nem? Ki kéne rúgnunk az országból ezt az egész rohadt csűrhet!

– Nem szabad gyűlölnöd a németeket, ők a barátaink – felelte olyan álszent, képmutató ábrázattal Peter, hogy Harald kis híján felrobbant mérgében.

– Én nem gyűlölöm a németeket, te idióta! Hiszen az unokatestvéreim is németek! – Olufsen lelkész húga egy sikeres hamburgi fogorvoshoz ment férjhez, aki a húszas években Sande szigetére járt nyaralni. Harald az ő lányukkal, Monikával csókolózott

először életében. – Ők sokkal többet szenvedtek a nácik miatt, mint mi – tette hozzá. – Joachim bácsi zsidó volt, bár kikeresztelkedett, sőt presbiternek is megválasztották a gyülekezetében. A nácik mégis elrendelték, hogy csak zsidókat kezelhet, és ezzel tönkretették a praxisát. Aztán egy évvel ezelőtt letartóztatták. Azzal gyanúsították, hogy aranyfelhalmozó, és a bajorországi Dachauba küldték, egy különleges börtönbe, amit koncentrációs tábornak neveznek.

– Az emberek önmagukat sodorják bajba – bölcselkedett Peter, mint aki mindent tud erről a világról. – Az apádnak nem lett volna szabad megengednie, hogy a húga hozzámenjen egy zsidóhoz.

Harald szóhoz sem jutott a döbbenettói. Lehajolt, és fölemelte a földről az újságot, amit Peter megvetően eldobott, mielőtt hátat fordított neki, és visszaindult a házba. – Már te is kezdesz úgy beszélni, mint egy náci! – kiáltotta a távolodó Flemming után.

Peter rá se hederített. A hátsó bejáraton belépett a konyhába, és becsapta az ajtót.

Harald érezte, hogy ebben a vitában alulmaradt, s ez szörnyen dühítette, mert tudta: Peter gyalázatos dolgokat mondott.

Miközben leszaladt az útra, ömleni kezdett az eső. Amikor visszaért a motorbiciklijéhez, rögtön látta, hogy a bojler alatt kialudt a tűz.

Megpróbálta felszítani. Összegyűrte a *Valóság*ot, és előkotort a zsebéből egy doboz jó minőségű gyufát, amit mindig magánál hordott – a fújtatót azonban, amivel ezen a napon egyszer már sikerült tüzet gyújtania, otthon felejtette. Húsz percig görnyedt a tűzszekrény fölé, de hiába. Végül föladta.

Felgyűrte a gallérját.

A hét-nyolcszáz méterre lévő szállodához tolta a motort, és a kis autóparkolóban hagyta, aztán elindult a tengerparton. Ebben az évszakban, három héttel a nyári napéjegyenlőség előtt, Skandináviában csak éjjel tizenegy órakor sötétedett, de ma fekete felhők gomolyogtak az égen, s a zuhogó esőben Harald jóformán az orráig se látott. A dűnék peremén botorkálva a lábával tapogatta ki az utat. Ezenkívül csak a jobb fülébe morajló tengerre hagyatkozhatott. Hamarosan bőrig ázott, és legalább olyan vizes lett, mintha hazaúszott volna.

Erős fiú volt, s olyan edzett, mint egy versenyagár, de kétórányi kutyagolás után elfáradt, fázott, és nyomorultul érezte magát. Egyszer csak odaért az új német katonai bázis kerítéséhez, s rájött, hogy még

majdnem öt kilométert kell megtennie, mert kénytelen megkerülni az egész támaszpontot, ha el akar jutni az egyébként alig pár száz méterre lévő házukhoz.

Apálykor a tengerparton ment volna végig, még akkor is, ha ezt a homokos földsávot lezárták, s idegenek nem tehették be a lábukat. Tudta, hogy az őrök nem látnák meg ebben a pocsék időben. Most azonban dagály volt, a kerítés a vízből emelkedett ki. Haraldnak átvillant az agyán, hogy innen akár haza is úszhatna, de rögtön elvetette a képtelen ötletet. A halászfalvak lakóihoz hasonlóan benne is félelemmel vegyes tisztelet élt a tenger iránt, s rájött, hogy veszélyes volna késő este, zuhogó esőben, ráadásul ilyen fáradtan, úszásra vetemedni.

Aztán eszébe jutott, hogy átmászhatna a kerítésen.

Valamelyest csendesedett az eső. A holdsarló hébe-hóba előbukkant a szélsebesen száguldó felhők mögül, és időnként halvány fényt vetett az esőáztatta tájra. Harald látta a száznyolcvan centi magas drótkerítést, tetején a dupla szögesdróttal. Mindez elég ijesztő látványt nyújtott, de nem jelenthetett akadályt egy elszánt, jó erőben lévő fiatalembernek. Az ötven méter hosszú kerítés benyúlt a szárazföld belsejébe, és egy csalitos, bozótos tűlevelű erdőcskén haladt át, ami elrejtette szem elöl. Harald úgy döntött, ezen a helyen nyugodtan átmászhat, a kutya se fogja észrevenni.

Tudta, mi van a kerítés mögött, mert tavaly nyáron maga is dolgozott az építkezésen. Akkoriban nem is sejtette, hogy német katonai bázis lesz itt. A koppenhágai építési vállalkozó mindenkinek azt hazudta, a parti őrség fog állomásozni az új épületben. Nyilván azért adta be ezt a mesét az embereknek, mert joggal gondolhatta, hogy nemigen szegődnének el hozzá, ha megmondaná az igazat – Harald például semmi szín alatt nem vállalta volna ezt a munkát, ha annak idején tisztában lett volna vele, hogy valójában a náciknak melózik. Aztán, amikor felhúzták a barakkokat, és elkészült a kerítés is, a dánokat egytől egyig kirúgták, és németeket hoztak helyettük. A berendezéseket már ők szerelték be. Harald azonban ismerte a helyszínrajzot, jól emlékezett rá, mi hol található. Az elhagyott tengerészképző iskolát tatarozták, s jobbról is, balról is egy-egy új épületet emeltek melléje. Az összes barakk messze volt a parttól, így a fiúnak nem kellett a közelükbe mennie, ha át akart vágni a bázison, ráadásul errefelé alacsony bokrok nőtték be a területet, amelyek

elrejtették őt szem elől – csak arra kellett ügyelnie, nehogy belebotoljon körbejáró őrökbe.

Óvatos léptekkel az erdőcskéig osont, fölkapaszkodott a kerítésre, vigyázva átmászott a szögesdróton, és leugrott a túloldalon. Tompa puffanással ért földet a nedves homokdűnéken. Körülkémlelt, de hiába meresztette a szemét, a sötétben csak a fák halvány körvonalait látta, a barakkokat már nem. Csupán halk zeneszót hallott a távolból, és néha nevetés törte meg a csendet. Szombat este volt: Harald rájött, hogy a bakák nyilván fölhajtanak egy-két korsó sört, amíg a tisztek Axel Flemming szállodájában mulatnak.

Fölpattant a földről, és elindult, hogy mielőbb átjusson a bázison. Olyan gyorsan haladt, ahogy csak tudott a hol előbukkanó, hol elbújó hold fényében. Jobb kéz felől a tenger morajlása, bal kéz felől a halk zeneszó segítette a tájékozódásban. Magas építmény mellett ügetett el, és a sötétben is ráismert: erre a toronyra szerelték föl a reflektorokat, amelyekkel vészhelyzetben az egész környéket meg lehetett világítani, most azonban szerencsére egyik sem égett, mert normális körülmények között a bázist is elsötétítették.

Harald hirtelen zajt hallott. Rémülten leguggolt. Olyan hevesen vert a szíve, hogy majd kiugrott. A barakkok felé nézett. Egy nyitott ajtón villanyfény áradt ki a sötétbe, majd kilépett egy katona, és a szomszédos épülethez futott, ahol szintén kinyílt az ajtó, s a katona beugrott rajta.

Harald megkönnyebbült, már a szíve sem kalapált annyira.

Beszaladt a fenyőfák közé, aztán leereszkedett egy árokba. A lejtő aljához érve valami épületféleség meredezett előtte a sűrű homályban. Nem látta tisztán, de nem emlékezett rá, hogy itt tavaly bármit is építettek. Ahogy közelebb merészkedett, betonból készült embermagasságú körfalat pillantott meg, akkorát, mint ő maga. A fal fölött mozgott valami, és halk zümmögés hallatszott, mintha villanymotor búgott volna.

Ezt már nyilván a németek húzták föl, miután elbocsátották a helybeli munkásokat, gondolta Harald, és azon tűnődött, miért nem tűnt fel neki még soha ez az épület, amikor belesett a drótkerítés másik oldaláról. Aztán rájött, hogy a fák és az árok miatt szinte sehonnan sem látszik, talán csak a partról, ám az a szakasz a bázis környékén tiltott terület.

Amikor fölnézett, hogy jobban szemügyre vegye a különös

építményt, az arcába vágó eső kegyetlenül csípte a szemét. De túl kíváncsi volt ahhoz, hogy csak úgy továbbmenjen. Egy pillanatra felragyogott a hold, s ő hunyorogva ismét föltekintett. A körfal fölött hatalmas matrachoz hasonló, majdnem négy méter széles fémrácsot vagy dróthálót vett észre. Az egész masina úgy forgott körbe-körbe, akár a ringlispíl, s két-három másodpercenként tett meg egy teljes fordulatot.

Harald megbűvölve bámulta. Még sosem látott ilyen gépet, és a benne szunnyadó mérnökpalántát lenyűgözte a különös szerkezet. Vajon mire való? És miért forog? A zümmögés semmit sem árult el neki – tudta, hogy csak a masinát forgató motor hangját hallja. Biztos volt benne, hogy nem fegyverrel áll szemben, legalábbis nem hagyományos fajtával, mert semmiféle cső nem állt ki belőle. Arra tippelt, hogy ez csak valami rádióféleség lehet; jobb ötlet nem jutott eszébe.

Valaki köhögött a közelben.

Harald ösztönösen cselekedett. Fölugrott, megragadta a fal peremét, és felhúzódzkodott. Egy másodpercig mozdulatlanul hasalt a keskeny szegélyen. Úgy érezte, veszélybe került, az őrség rögtön észreveszi. Szerencsére nem szúrták ki, s kisvártatva óvatosan leereszkedett a túloldalon. Bár tartott tőle, hogy beleakad a lába valamilyen mozgó alkatrészbe, szinte biztosra vette, hogy legalább egy szűk padkának lennie kell odalent, mert a karbantartók másképp nem tudnának hozzáférni a géphez. Igaza volt – egy feszült pillanat után szilárd betonon landolt. Erősödött a zümmögés, gépolaj szaga terjengett, és Harald a nyelvén érezte az elektromossággal teli levegő jellegzetes ízét.

Azon tűnődött, vajon ki köhögött. Nyilván az elhaladó őrszem, akinek meg se hallotta a lépteit a süvítő szélben és a kopogva zuhogó esőben. Szerencséjére ugyanezektől a zajoktól az őr sem hallotta, ahogy ő átmászott a falon. De vajon meglátta-e a fickó?

Harald a körfal belsejéhez lapult, és zihálva kapkodta a levegőt, arra várva, hogy egy erős zseblámpa rávetülő fénye elárulja. Arra gondolt, mi történne vele, ha elkapnák. Sokszor tapasztalta, hogy a vidékre vezényelt németek kedvesek, barátságosak, nem parádéznak, nem tetszelegnek a hódító szerepében, hanem inkább feszélyezi őket, hogy ők parancsolnak, így aztán valószínűleg átadnák a dán rendőrségnek. Haraldnak fogalma sem volt róla, hogyan bánnának vele a zsaruk.

Persze ha Peter Flemming itt szolgálna, ő nyilván gondoskodna róla, hogy egy Olufsen jól megkapja a magáét – de szerencsére Koppenhágában dolgozik... A fiú tehát sokkal kevésbé félt a hatóságok által kirótt büntetéstől, mint az apja haragjától. Szinte már hallotta is a lelkész gúnyos kérdéseit: „Szóval átmásztál a kerítésen? Behatoltál a titkos katonai támaszpont területére? Ráadásul késő este? Hogy lerövidítsd az utat? És mindezt csupán azért, mert *esik az eső*?"

De semmiféle zseblámpa fénye nem villant fel. Harald még várt egy kicsit, közben az előtte magasodó szerkezetet bámulta a sötétben. Mintha a fémrács alsó széléből vastag kábelek kígyóztak volna, amelyek a homályos betonakna túlsó végében tűntek el. Ez csak valami rádiójeleket fogadó vagy továbbító eszköz lehet, gondolta a fiú.

Néhány perc elteltével már biztos lehetett benne, hogy az őr továbbment. Ekkor ismét fölkapaszkodott a fal tetejére, és az esőben megpróbálta alaposabban megnézni a gépet, amelynek mindkét oldalán két kisebb, de mozdulatlan építmény sötétlett. Harald úgy vélte, bizonyára ezek is a furcsa masinához tartoznak – alighanem az alkatrészei. Az őr eltűnt a szeme elől. Gyorsan lecsúszott a fal külső oldalán, és folytatta útját a dűnék között.

A hold éppen bebújt a vastag felhőtakaró mögé, ő meg egyenesen nekiment egy faház falának. Meglepetésében és ijedtében halkan elkáromkodta magát. A következő másodpercben rájött, hogy a régi csónakházhoz lyukadt ki, ami hajdan a tengerészképző iskoláé volt. Most üresen állt, a németek se hozták rendbe, nyilván nem tudták hasznát venni. Harald egy pillanatig moccanni se mert, csak a fülét hegyezte, de a saját szívdobogásán kívül semmit sem hallott, így aztán ismét nekivágott.

Baj nélkül eljutott a bázis másik végében húzódó kerítésig. Átmászott rajta, és hazafelé indult.

A parókia felé ballagva előbb a templom előtt kellett elhaladnia. A tengerre néző falba vágott kicsiny, négyszögletes ablakokból lámpafény világított. Harald meglepetten torpant meg, el sem tudta képzelni, ki lehet itt szombat este, ráadásul ilyen későn. Kíváncsian belesett.

A hosszú, alacsony tetejű templomba különleges alkalmakkor mind a négyszáz szigetlakó befért, de ha valamennyien bezsúfolódtak, már egy gombostűt se lehetett leejteni odabent. A fából faragott szószék a

padsorokkal szemben állt. Oltár nem volt. A csupasz falakat néhány bekeretezett bibliai idézeten kívül semmi más nem díszítette.

Vallás dolgában a dánok nem gondolkodtak dogmatikusan, és szinte az egész ország az evangélikus lutheranizmus hívévé szegődött. A Sande szigetén élő halászok azonban száz évvel ezelőtt szigorúbb hitre tértek át. Az elmúlt harminc évben Harald apja szította a lelkűkben égő tüzet, és a saját megalkuvást nem ismerő, puritán, erkölcsös életével mutatott példát nekik. Minden héten a kénköves poklot idéző prédikációkkal erősítette nyáját, s a visszaeső bűnösöket egyenként, személyesen térítette jó útra: ragyogó kék szeméből olyan mélységes hit sugárzott, hogy senki sem tudott ellenállni neki, ám a saját fiából mégsem volt képes hívő embert faragni. Harald eljárt ugyan az istentiszteletekre, ha éppen otthon tartózkodott, mert nem akarta megsérteni az apját, de a szíve mélyén egészen más nézeteket vallott. Még nem döntötte el, miként vélekedjen a vallásról általában, ám azt biztosan tudta, hogy nem hisz a kicsinyes szabályok és a bosszúálló büntetések istenében.

Ahogy benézett az ablakon, zenét hallott. A bátyja, Arne ült a zongoránál, és finom billentessél, kitűnő érzékkel dzsesszmelódiákat játszott. Harald elmosolyodott örömében. Szóval Arne is hazajött az ünnepre, gondolta boldogan, mert biztos volt benne, hogy derűs természetű, tréfás kedvű, okos fivére mellett nem fog unatkozni ezen a hosszú hétvégén, amit a parókián kell eltöltenie.

A kapuhoz sietett, és belépett a templomba. Arne hátra se nézve úgy váltott át a dzsesszről egy Istent dicsőítő himnuszra, hogy a vájt fülűek is esküdni mertek volna: eddig is ezt a dallamot zongorázta. Harald kajánul vigyorgott rajta. Tudta, hogy a bátyja azt hitte, az apjuk jött be a nyitva felejtett kapun. Olufsen lelkész ugyanis elítélte a dzsesszt, és semmi szín alatt nem tűrte volna meg a templomába.

– Csak én vagyok az – szólalt meg Harald.

Arne megfordult. Barna egyenruhát viselt. Tíz évvel volt idősebb Haraldnál, és a dán hadsereg aviatikái alakulatánál szolgált: pilótákat oktatott a Koppenhága közelében lévő légibázison. Bár a németek minden dán haditevékenységet betiltottak, és a repülőgépek többnyire nem szállhattak fel, az instruktoroknak azért megengedték, hogy vitorlázógépeken tanítgassák az újoncokat.

– Ahogy a szemem sarkából rád sandítottam, szavamra, mintha az öreget láttam volna! – Arne szeretettel mérte végig az öccsét.

– Egyre jobban hasonlítasz hozzá.
– Ezek szerint én is meg fogok kopaszodni?
– Valószínűleg igen.
– És te?
– Nem hiszem. Én inkább a mamára ütök.
Arne valóban az édesanyjukra emlékeztetett sűrű, sötét hajával és mogyoróbarna szemével, Harald azonban szőke volt, mint az apjuk, és azt az átható pillantású kék szempárt is tőle örökölte, amivel a lelkész a nyáját szokta megfélemlíteni. Azonkívül Harald is, meg az apjuk is olyan félelmetesen magas volt, hogy Arne a maga százhetvennyolc centijével valósággal eltörpült kettőjük mellett.
– Engedj oda, el akarok játszani neked valamit – mondta Harald, s amint Arne fölállt a székről, ő leült a zongorához. – Irtó jó szám, egy lemezről tanultam – magyarázta. – Az egyik osztálytársam, Mads Kirke hozta be az iskolába. Ismered?
– A kollégám, Poul unokaöccse.
– Igen. Ő fedezte föl a fickót. Amerikai zongorista, Clarence Pine Top Smith a neve. – Harald tétovázott. – Mit csinál most az öreg?
– A holnapi prédikációját írja.
– Akkor jó. – Az ötvenméternyire lévő parókiára nem hallatszott át a zongoraszó, és nem volt valószínű, hogy a lelkész egyszer csak félbehagyja a munkát, pusztán azért, mert minden különösebb ok nélkül sétálgatni támad kedve a templomában, különösen ilyen esőben. Harald játszani kezdte *Pine Top bugivugi*ját, s a helyiség megtelt az amerikai Dél szexis harmóniáival. Imádott zongorázni, bár az anyja azt mondta, a hatalmas lapátmancsával szétveri a hangszert. Nem tudott a fenekén maradni, így aztán fölállt, hátrarúgta és felborította a széket, s a klaviatúra fölé görnyedve játszott tovább. Ebben a pózban persze sokszor melléütött, de úgy érezte, nem számít, amíg tartani tudja a zene lüktetőritmusát. Az utolsó akkordnál belecsapott a billentyűkbe, és angolul felkiáltott, éppúgy, mint Pine Top a lemezen: – Ez az! Erről van szó, emberek!
Arne nevetett.
– Nem rossz!
– Hát még ha az eredetit hallanád!
– Gyere ki velem az előcsarnokba. Rá akarok gyújtani.
– Majd ad neked az öreg, ha megérzi a füstszagot! – jegyezte meg Harald.

– Huszonnyolc éves múltam! – csattant fel Arne. – Vén vagyok én már ahhoz, hogy az apám mondja meg, mit szabad és mit nem.

– Egyetértek. De vajon neki mi erről a véleménye?

– Félsz tőle?

– Mi az, hogy! De nemcsak én, hanem a mama is, meg szinte mindenki a szigeten – még te is!

Arne elmosolyodott.

– Oké, lehet, hogy én is félek tőle egy kicsit.

Kiálltak a templom kapujába, a tető alá, ahová nem esett be az eső. Innen éppen ráláttak a homokos udvar túlsó végében sötétlő parókiára. Lámpafény szűrődött ki a konyhaajtóba vágott rombusz alakú ablakon. Arne elővette a cigarettáját.

– Kaptál hírt Hermiáról? – érdeklődött Harald a bátyja angol menyasszonya után, akit Arne több mint egy éve nem látott. Akkor találkoztak utoljára, amikor a németek megszállták Dániát.

Arne a fejét rázta.

– Megpróbáltam írni neki. Megtaláltam a gothenburgi brit konzulátus címét. – A dánoknak engedélyezték, hogy levelet küldjenek a semleges Svédországba. – A borítékon csak az utca meg a házszám szerepelt, a konzulátus neve nem. Azt hittem, nagyon okos fiú vagyok, de a cenzorokat nem lehet ilyen könnyen átverni. A parancsnokomtól kaptam vissza a levelet, azzal a megjegyzéssel, hogy ha ez még egyszer előfordul, haditörvényszék elé állítanak.

Harald kedvelte Hermiát. Arne korábbi barátnői között jó néhány üresfejű szőkeség akadt, ennek a belevaló lánynak azonban a helyén volt a szíve, s úgy vágott az esze, mint a borotva. Sötét hajával és szemével első látásra kissé ijesztően hatott, főleg akkor, ha kinyitotta a száját, mert sosem rejtette véka alá a véleményét, de Haraldot pillanatok alatt az ujja köré csavarta, ugyanis nemcsak Arne kisöccsének tekintette, hanem úgy bánt vele, mint egy felnőtt férfival. Amellett észbontóan jól nézett ki fürdőruhában.

– Még mindig feleségül akarod venni? – kérdezte a bátyjától Harald.

– Istenem, de még mennyire – ha életben van. Lehet, hogy egy Londonra ledobott bomba végzett vele.

– Biztosan szörnyű érzés, hogy semmit sem tudsz róla. Arne bólintott, majd rámosolygott az öccsére.

– És te hogy állsz a nőkkel? Van valaki a láthatáron?

Harald vállat vont.

– A korombeli lányokat nem érdeklik a magamfajta srácok, akik még iskolába járnak – felelte látszólag könnyedén, hogy valódi sérelmeit leplezze, mert egypárszor már kosarat kapott, s úgy érezte, a nők a lelkébe gázoltak.
– Azt hiszem, ők inkább a pénzes pasikra buknak – jegyezte meg Arne.
– Így, ahogy mondod! A fiatalabbak meg... Húsvétkor megismerkedtem egy kislánnyal, Birgit Claussennel.
– Claussen? A morlundei hajóépítő családból való?
– Igen. Nagyon csinos, de csak tizenhat éves, és borzasztóan unalmas kis liba. Semmiről sem lehet beszélgetni vele.
– Örülj neki. Az egész família katolikus. Az öreg úgyis megtiltaná, hogy egy ilyen lánynak udvarolj.
– Tudom – morogta elkomorulva Harald. – De azért ez mégis furcsa. Nem lehet kiigazodni rajta. Húsvétkor a türelemről prédikált.
– Hát öcsém, tudhatnád, hogy apánk körülbelül éppolyan türelmes, mint Véreskezű Vlad volt, aki mindenkit karóba húzatott. – Arne eldobta a cigarettacsikket. – Na gyerünk, keressük meg a vén zsarnokot!
– Mielőtt bemegyünk...
– Mi az? Ki vele!
– Milyen a hangulat a hadseregben?
– Pocsék. Nem védelmezhetjük a hazánkat, és csak néhanapján hagynak repülni minket.
– Meddig mehet ez így?
– Ki tudja? Lehet, hogy az idők végezetéig. A nácik mindenkit legyőztek, mindent megkaparintottak. Már csak az angolok szállnak szembe velük, de ők is csak egy cérnaszálon lógnak.
Harald halkabban folytatta, bár senki nem volt a közelben.
– De hát Koppenhágában biztosan akad valaki, aki megszervezi az ellenállást, ugye?
Arne vállat vont.
– Ha akadna is, akkor sem árulhatnám el neked, igaz? – kérdezett vissza, majd mielőtt Harald újra megszólalhatott volna, kiugrott a kapu alól, és a zuhogó esőben a konyhából világító lámpafény felé szaladt.

2.

Hermia Mount undorral nézte az ebédjét – az odaégett virslit, a kis halom híg krumplipürét meg a szétfőtt káposztát –, s vágyakozva gondolt arra a tengerparton álló koppenhágai kiskocsmára, ahol háromféle heringet szolgálnak fel vegyes savanyúsággal és csapolt sörrel.

Dániában nőtt fel. Angol diplomata apja szinte egész külügyi pályája során a skandináv országokban szolgált. Hermia is Nagy-Britannia koppenhágai követségén dolgozott, kezdetben titkárnőként, később pedig asszisztensként a haditengerészeti attasé mellett, aki valójában az MI6, vagyis a katonai hírszerző és elhárító szolgálat embere volt. Amikor Hermia apja meghalt, az édesanyja hazatért Londonba, ő azonban Koppenhágában maradt, részben a munkája miatt, de főleg azért, mert egy dán pilóta, Arne Olufsen megkérte a kezét, és eljegyezte.

Aztán 1940. április 9-én Hitler lerohanta Dániát. Négy félelemmel, szorongással teli nap után Hermia a brit követségi tisztviselők csoportjával együtt a diplomáciai testület különvonatával távozott a fővárosból, és Németországon átutazva a dán határvidékre ment, ahonnan a semleges Hollandián keresztül végül Londonba érkezett.

Most, harmincéves korában, az MI6 dán szekciójának hírelemzője volt. A szolgálat munkatársainak zömével együtt ól is evakuálták a londoni központból, a Buckingham-palota közelében lévő Broadway 54-ból, méghozzá a fővárostól körülbelül hetvenöt kilométerre fekvő Bletchley Parkba, ahol az egész csapat a falu szélén álló hatalmas vidéki kastélyban folytatta a munkát.

A birtok területén sebtében felállított, fából ácsolt barakkban rendezték be a kantint. Hermia örült, hogy megúszta a német

légitámadásokat, de azt kívánta, bárcsak valami csoda folytán velük együtt valamelyik elbűvölő kis londoni olasz vagy francia éttermet is evakuálták volna, hogyne pusztuljon éhen. Villájával belekotort a krumplipürébe, bekapott egy apró falatot, majd erőt vett magán, és nagy nehezen lenyelte.

A tányérja mellé tette a legfrissebb *Daily Express*t, abban a reményben, hogy a hírek majdcsak elterelik a figyelmét az ennivaló rémes ízéről. Az angolok épp most vesztették el a földközi-tengeri Kréta szigetét, olvasta szomorúan. Az *Express* persze megpróbálta szépíteni a vereséget, s azt állította, hogy Hitlernek ez a csata 18 000 emberébe került, de a nyomasztó igazság az volt, hogy nácik hosszú diadalmenete tovább folytatódott, Krétára is rátették a kezüket.

Hermia fölnézett, s egy körülbelül vele egykorú alacsony férfit látott, aki teáscsészével a kezében fürge léptekkel, de szemmel láthatólag bicegve, éppen feléje igyekezett.

– Megengedi? – kérdezte derűs mosollyal az idegen, és válaszra se várva leült a lánnyal szemben. – Digby Hoare vagyok. Tudom, hogy maga kicsoda.

– Talán foglaljon helyet – mondta felhúzott szemöldökkel Hermia.

A hangjából kicsendülő gúny nyilvánvalóan lepergett a férfiról, mert csak annyit válaszolt: – Köszönöm.

Hermia látta már itt egyszer-kétszer, s az volt a benyomása róla, hogy sántasága ellenére energikus fickó lehet. Bozontos barna hajával persze még véletlenül sem nézhette filmszínésznek, kamaszlányok halványának az ember, de szép kék szeme és darabos, megnyerően férfias arca valahogy mégis Humphrey Bogart vonásait idézte.

– Melyik osztályon szolgál? – kérdezte a lány.

– Én tulajdonképpen Londonban dolgozom – felelte Digby Hoare.

Kitérő választ adott, jegyezte meg magában Hermia, és félretolta a tányérját.

Digby észrevette a kelletlen mozdulatot.

– Talán nem ízlik az ebéd?

– Miért, magának igen?

– Engedje meg, hogy elmeséljek valamit. A napokban olyan pilótákat hallgattam ki, akiket Franciaország fölött lőttek le, de hazavergődtek valahogy. Mi itt azt hisszük, a háborús megszorítások miatt szükséget szenvedünk, ám valójában halvány fogalmunk sincs, hogy ez mit jelent. Ezek a fiúk azt mondják, a békaevő franciák a szó

szoros értelmében éhen halnak. Mióta erről tudomást szereztem, nekem az égvilágon minden ízlik.

– A szükség nem mentség. Itt igenis pocsékul főznek! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Hermia.

Digby kajánul vigyorgott.

– Hallottam, hogy kissé csípős a nyelve...

– És még mit hallott rólam?

– Azt, hogy angolul és dánul egyaránt anyanyelvi szinten beszél. Ha nem tévedek, pontosan ezért lett a dán szekció vezetője.

– De téved. Ennek kizárólag a háború az oka. Azelőtt egyetlen nő sem akadt, aki titkárnői vagy asszisztensi beosztásnál magasabb rangot kapott az MI6-nál. Tudja, akkoriban a női elme nem volt elég analitikus az uraknak. Azt mondták, mi csak fészekrakásra, gyereknevelésre vagyunk alkalmasak. De mióta kitört a háború, alighanem jelentős fejlődésen ment át az agyunk, mert hirtelenjében olyan munkára is méltónak találtak bennünket, amit korábban csak férfiésszel lehetett elvégezni.

Digby Hoare könnyed derűvel nyelte le a férfinemet sújtó gúnyos szavakat.

– Érdekes, ez nekem is feltűnt – dünnyögte mosolyogva. – Hiába, vannak még csodák!

– Elárulná, miért káderezett le?

– Két okból. Elsőször is azért, mert maga a legszebb no, akit életemben láttam – felelte elkomolyodva Digby.

Sikerült meglepnie Hermiát. A férfiak ritkán dicsérték a szépségét. Ha bókolni akartak neki, többnyire azt mondták, rendkívül csinos, néha meg azt, hogy bomba jó nő, de leggyakrabban impozáns, tekintélyt parancsoló jelenségnek nevezték. Ovális arca tökéletesen szabályos volt, ám sűrű, éjsötét hajkorona keretezte, az orra meg kissé nagyobbra nőtt a kelleténél. Digby Hoare tehát úgy meghökkentette, hogy egyetlen szellemes riposzt sem jutott eszébe, csak annyit tudott kérdezni: – És másodszor?

A férfi oldalra sandított. Rajtuk kívül még két idősebb hölgy ült az asztalnál. Bár egymással csevegtek, azért fél füllel valószínűleg azt is hallották, hogy Ők miről beszélgetnek.

– Egy perc türelmet kérek, mindjárt megmondom. Nincs kedve elgörbíteni velem ezt az estét?

Hermia ismét meglepetten bámult Digbyre. – Tessék?

– Meghívhatom valahová szórakozni?
– Szó se lehet róla!
A férfi egy pillanatra zavarba jött, de aztán újra elmosolyodott.
– Ki vele, ne kíméljen! Lenyelem a keserű pirulát. Hermia önkéntelenül felkacagott.
Digby nem tágított.
– Elmehetnénk moziba. Vagy az Ürücombhoz címzett kocsmába, ami itt van a közelben. De ha akarja, ide is, oda is elviszem.
A lány megrázta a fejét.
– Köszönöm, nem – felelte határozottan. A férfi szemmel láthatólag elcsüggedt.
– Sajnálom.
Hermiának hirtelen eszébe jutott valami. Csak nem képzeli ez az ember, hogy a fogyatékossága miatt kosarazza ki? Úgy érezte, haladéktalanul tisztáznia kell a félreértést.
– Menyasszony vagyok – magyarázta, és megmutatta a bal kezén csillogó jegygyűrűt.
– Bocsánat, nem vettem észre.
– A férfiaknak sosem tűnik fel.
– És ki a szerencsés fickó?
– A dán hadsereg pilótája.
– Gondolom, odaát van.
– Legjobb tudomásom szerint igen. Egy éve nem hallottam hírt felőle.
A két idősebb hölgy távozott, és Digby viselkedése nyomban megváltozott. Elkomolyodott az arca, s halkan, de sürgető hangon így szólt a lányhoz: – Legyen szíves, nézze meg ezt. – A zsebéből vékony másolópapírt húzott elő, és átnyújtotta.
Hermia már jó néhány ilyen vékony másolópapírt látott itt, Bletchleyben, s rögtön kitalálta, hogy ezen is csak egy ellenséges rádióüzenet dekódolt szövege lehet.
– Úgy vélem, nem kell figyelmeztetnem rá, hogy ez szigorúan titkos – mondta Digby.
– Valóban nem kell.
– Ha nem tévedek, maga németül is éppolyan jól beszél, mint dánul.
A lány bólintott.
– Dániában minden iskolásnak meg kell tanulnia németül és angolul, sőt még latinul is. – Tovább tanulmányozta az üzenetet.

– Itt az áll, hogy „a Freyától kapott kitűnő információ.” Mi jelent ez?

– Mi is pontosan ezt szeretnénk tudni, ám egyelőre fogalmunk sincs róla, mert ilyen német szó nem létezik. De egyszer csak őszembe jutott, hogy a skandináv nyelvekben talán előfordul, és hátha találunk rá magyarázatot.

– Alighanem igaza van – felelte Hermia. – Freya az egyik északi istennő neve. Valójában ő a viking Vénusz, a szerelem istennője.

– Ó! – Digby elgondolkozott. – Hát, ez több a semminél, de azért nem megyünk sokra vele.

– Miről van szó tulajdonképpen?

– Rengeteg bombázógépet veszítünk el mostanában.

Hermia összeráncolta a szemöldökét.

– Az újságban olvastam a legutóbbi nagy légitámadásunkról... de a cikkben az állt, hogy óriási sikerrel végződött.

Digby nem válaszolt, csak nézett rá.

– Értem – suttogta a lány. – A lapoknak nem mondják meg az igazat.

A férfi továbbra is hallgatott.

– Ezek szerint mindaz, amit a kampányszerű légibombázásokról tudok, nem más, mint hazug propaganda – folytatta Hermia. – Az az igazság, hogy kész katasztrófa az egész. – Legnagyobb megdöbbenésére Digby Hoare nem mondott ellent neki. – Hány gépet vesztettünk el, az ég szerelmére? – kérdezte rémülten.

– A teljes állomány felét.

– Úristen! – A lány elfordította a fejét. Arra gondolt, vajon hány szerencsétlenül járt pilótának volt menyasszonya. – De ha ez így megy tovább...

– Hát ez az!

Hermia ismét a dekódolt szövegre pillantott.

– Lehet, hogy ez a Freya az ellenség ügynöke?

– Az a feladatom, hogy ezt kiderítsem.

– Mit tehetek az ügy érdekében?

– Meséljen még az istennőről.

Hermia az emlékezetében kutatott. Az iskolában persze tanulta az északi mítoszokat, de jó pár évvel ezelőtt.

– Freyának van egy kincset érő arany nyaklánca. Négy törpétől kapta, és az istenek őre vigyáz rá... azt hiszem, Heimdal a neve.

– Aha! Szóval egy őr. Ez már valami.
– Elképzelhető, hogy Freya olyan kém, akit jó előre informálnak a légitámadásainkról.
– De gép is lehet, ami érzékeli a közelgő bombázót, mielőtt az láthatóvá válna.
– Úgy hallottam, nekünk is vannak ilyen gépeink, de fogalmam sincs, hogyan működnek.
– Háromféle készülék is létezik: az infravörös detektor, a lidar és a radar. Az infravörös detektor az átforrósodott repülőgépmotor által kibocsátott sugarakat vagy talán az égésterméket érzékeli. A lidar olyan jelzőkészülék, amely optikai impulzusokat küld a repülőgép felé, és azok magáról a gépről verődnek vissza. A radar ugyanezen az elven alapul, csak rádiójeleket észlel.
– Eszembe jutott még valami. Heimdal éjjel-nappal több mint száz kilométerre lát.
– Akkor egyre inkább valami gépre gyanakszom.
– Én is.
Digby megitta a teáját és fölállt.
– Megkérhetem, hogy értesítsen, ha bármilyen új ötlete támad?
– Természetesen. Hol találom meg?
– A Downing Street 10-ben.
– Ó! – kiáltott fel meglepetten Hermia, és Digby egyre jobban imponált neki.
– Viszontlátásra.
– Viszontlátásra – mondta a lány, és a távolodó férfi után nézett. Pár percig még elüldögélt az asztalnál, s végiggondolta a több szempontból is érdekes beszélgetést. Kiderült, hogy Digby Hoare igen befolyásos személyiség; ezt az ügyet maga a miniszterelnök bízta rá, aki nyilván aggódik a bombázók elvesztése miatt. Hermia azon töprengett, vajon a Freya fedőnevet csupán véletlenül választották-e, vagy valóban skandináv vonatkozása van.
Hízelgőnek találta, hogy Digby randevúra hívta. Bár Arnén kívül senki más nem érdekelte, azért mégis jólesett neki, hogy ennyire tetszik a férfinak.
Egy idő után nyomasztani kezdte a tányérján maradt étel látványa, így a mosatlan edényeknek kitett asztalhoz vitte a tálcáját, és villájával a szemétládába kotorta, amit meghagyott, aztán bement a női mosdóba.

A fülkéből hallotta, hogy élénken csevegő fiatal nők lépnek be az ajtón. Éppen távozni készült, amikor megszólalt az egyik lány:

– Ez a Digby Hoare nem pazarolja a drága időt! Mondhatom, villámgyorsan dolgozik!

Hermia keze már a kilincsen volt, de most sóbálvánnyá válva várta, mi jöhet még.

– Igen, én is láttam, ahogy rástartolt Miss Mountra – pletykálta egy mélyebb női hang. – Nyilván a nagy dudákra bukik a pasas.

A többiek persze vihogtak. Hermia összevont szemöldökkel, komoran hallgatta a pompás idomaira vonatkozó megjegyzést.

– De azt hiszem, hiába nyomult. Miss Mount gyorsan lekoptatta – mondta az első lány.

– Te talán nem koptattad volna le? Én nem tudnék beleesni egy sánta férfiba.

A harmadik lány skót akcentussal beszélt.

– Kíváncsi vagyok, kefélés közben leveszi-e a falábát – csicseregte kuncogva, és mindnyájan harsány hahotára fakadtak.

Hermia megelégelte a dolgot. Kivágta az ajtót, és kipattant a fülkéből.

– Majd megérdeklődöm tőle, aztán tájékoztatom a hölgyeket!

A három lány döbbenten elhallgatott, Hermia meg villámgyorsan távozott, mielőtt magukhoz tértek volna.

Kilépett a barakkból. A cédrusfákkal szegélyezett széles zöld gyepen meg a tavacska környékén sietve összetákolt, csúf kis kunyhók éktelenkedtek. Ezekben helyezték el a Londonból evakuált több száz alkalmazottat. Hermia átvágott a parkon, s bement a gazdagon díszített, viktoriánus stílusú, vörös téglából épült kastélyba.

A grandiózus előcsarnokon áthaladva a személyzeti lakrészben lévő irodája felé igyekezett. A parányi L alakú helyiség nemrég még valószínűleg gardróbszoba lehetett, ahol a cipőket tárolták a háziak. Egyetlen kis ablaka túl magasan volt ahhoz, hogy Hermia ki tudjon nézni rajta, így aztán egész nap villanynál dolgozott. Az íróasztalán telefon, egy alacsonyabb asztalkán pedig írógép állt. Férfi elődje munkáját titkárnő segítette, neki azonban nem járt efféle fényűzés: a nőktől elvárták, hogy a gépíráshoz is értsenek. Amikor belépett, egy Koppenhágából érkezett csomag várta az asztalon.

Miután Hitler lerohanta Lengyelországot, Hermia Dániában lerakta egy kis kémszervezet alapjait, és a vőlegénye barátjára, Poul Kirkére

bízta a hálózat vezetését. Poul olyan fiatal férfiakból szervezett csoportot, akik meg voltak győződve róla, hogy a hatalmas szomszéd az ő kis hazájukat is el fogja özönleni, és úgy vélték, csak egyféleképpen harcolhatnak a szabadságért: ha együttműködnek az angolokkal. Poul kijelentette, hogy a csoport tagjai, fedőnevükön az Éjjeliőrök, nem lehetnek sem szabotőrök, sem orgyilkosok, csupán katonai információkat adhatnak át a brit hírszerzésnek. Hermia a kémszervezet létrehozásával – nő létére – páratlan teljesítményt nyújtott, s ezért léptették elő a dán szekció vezetőjévé.

A csomag a lány bölcs előrelátásának legfrissebb gyümölcseit tartalmazta, vagyis egy csomó jelentést – a kódfejtők által dekódolva – a Dániában állomásozó német csapatok pontos elhelyezkedéséről; a Fyn szigetén létesített katonai bázisokról; a Dániát Svédországtól elválasztó tenger, a Kattegat hajóforgalmáról, valamint a Koppenhágába vezényelt magas rangú német tisztekről.

Hermia mindezek mellett az illegálisan megjelenő újság, a *Valóság* egyik példányát is megtalálta. Dániában eddig az illegális sajtó volt a németekkel szemben tanúsított ellenállás egyetlen jele. A lány átfutotta a lapot, amelyben többek között egy felháborodott hangvételű cikket olvasott: arról szólt, hogy az országban azért van vajhiány, mert az összes vajat Németországba küldik.

A csomagot előbb Dániából kicsempészték Svédországba, majd az ottani közvetítő továbbította a stockholmi brit követségre, az MI6 emberének. A közvetítő ezúttal üzenetet is mellékelt, amelyben megírta, hogy a *Valóság* egyik példányát eljuttatta a Reuters hírügynökség stockholmi irodájába. Hermiának nem tetszett a dolog. Látszólag jó ötlet volt közzétenni, milyen viszonyok uralkodnak egy megszállt országban, de nem örült, hogy az ügynökei a kémkedésen kívül másba is belekontárkodnak, mert az ellenállás akciói fölhívhatják a hatóságok figyelmét egy olyan kémre, aki egyébként akár évekig is feltűnés nélkül dolgozhatna.

Miközben az Éjjeliőrökre gondolt, eszébe jutott a vőlegénye, és elfacsarodott a szíve. Arne nem tartozott a csoporthoz; a személyisége egyáltalán nem volt alkalmas az ilyesmire. A lány a gondtalan jókedvéért, a bugyborékoló életöröméért szerette. El tudta engedni magát mellette, főleg az ágyban. De egy vidám, könnyelmű fickó, akinek nincs érzéke az élet apró, földhözragadt problémáihoz, nem tud konspirálni. Őszintébb pillanataiban Hermia bevallotta magának, hogy

abban sem biztos, vajon Arne elég bátor-e a titkosszolgálati munkához. A sípályákon persze mindig úgy viselkedett, mint egy vakmerő fenegyerek – a norvég hegyekben ismerkedtek meg, ahol csak Arne síelt jobban nála –, de a lánynak fogalma sem volt róla, hogyan bírná a férfi a kémkedéssel járó félelmet, ami látszólag nem olyan szörnyű, ám orvul tör rá az emberre.

Hermia fontolóra vette, hogy az Éjjeliőrök közvetítésével talán megpróbálhatna üzenni Arnénak, hiszen Poul Kirke a pilótaiskolában dolgozik, és ha Arnét még nem vezényelték máshová, akkor nyilván mindennap találkoznak. Tudta, hogy szégyenletes húzás lenne magánügyben a kémszervezet segítségét kérni, de nem ez tartotta vissza, sőt az sem, hogy biztosan lebukna, hiszen a kódfejtőkkel kéne rejtjeleztetnie a szöveget. Végül azért vetette el az ötletet, mert attól félt, veszélybe sodorja a vőlegényét. Az MI6 ugyanis végtelenül egyszerű, verskódos titkosírást használt, ami még a békeidőkből maradt fenn, és bárki könnyen megfejthette. Márpedig ha Arne neve megjelenne egy üzenetben, amit dán kémeknek küld a brit hírszerzés, a férfi valószínűleg az életével fizetne érte. Hermia tisztában volt vele, hogy Arne halálos ítéletét mondaná ki, ha kérdezősködni kezdene utána, így aztán csak üldögélt a kis gardróbszobában, s majd belepusztult az örökös aggodalomba.

Üzenetet fogalmazott a svéd közvetítőnek, amelyben utasította, hogy tartsa távol magát a propagandaháborútól, és kizárólag hírnöki feladataival foglalkozzon. Aztán jelentést gépelt a főnökének a csomagban érkezett katonai információkról, s az indigós másolatokat továbbította a többi osztálynak is.

Négykor hazament. Annyi dolga volt, hogy úgy döntött, este egy-két órára még visszajön, de most nem maradhatott tovább: az anyját várta teára.

Margaret Mount egy kis chelsea-i házban élt. Miután Hermia apját nem egészen ötvenévesen elvitte a rák, az asszony összeköltözött gyerekkori barátnőjével, Elizabeth-szel, aki soha nem ment férjhez. Magsnek és Betsnek becézték egymást, ahogy hajdan, iskolás éveikben. Hermia most őket várta, mert elhatározták, hogy levonatoznak hozzá Bletchleybe, és megnézik, hol lakik.

Gyors léptekkel sietett át a falun, s befordult abba az utcába, ahol szobát bérelt. Amikor hazaért, Mags és Bets már javában beszélgetett a ház asszonyával. Mrs. Bevannel. Hermia anyja a mentősofőri

egyenruháját viselte, nadrággal és tányérsapkával. A csinos, ötvenéves Bets rövid ujjú, virágmintás ruhát vett föl a kirándulásra. Hermia szeretettel megölelte az anyját, majd gyors puszit nyomott Bets arcára, akivel sosem került meghitt, baráti kapcsolatba. Néha arra gyanakodott, hogy Bets féltékeny, amiért ő olyan bizalmas, jó viszonyban van a saját anyjával.

Fölvitte őket az emeletre. Bets becsmérlő pillantással nézett körül az egyszerű, jellegtelen kis szobában, amelyben rozoga, egyszemélyes ágy állt, Mags azonban szívélyesen megjegyezte: – Nem is olyan rossz ezekben a háborús időkben.

– Alig pár órát vagyok itthon, jóformán csak aludni járok haza – hazudta Hermia, pedig hosszú, magányos estéket töltött olvasással és rádiózással ebben az odúban.

Meggyújtotta a gázrezsót, föltette a teavizet, aztán fölszeletelte a kis tortát, amit erre az alkalomra vett.

– Gondolom, nem hallottál Arnéról – szólalt meg az anyja.

– Nem. Írtam neki a stockholmi angol követség útján, és ők továbbították is a levelet, de Arne nem válaszolt rá, úgyhogy fogalmam sincs, megkapta-e egyáltalán.

– Ó, Istenem!

Bets Hermiához fordult. – Bárcsak én is ismerhetném a vőlegényedet! Milyen ember? Mesélj róla valamit!

Hermia arra gondolt, hogy éppolyan érzés volt Arnéba beleszeretni, mint egy meredek lejtőn lesiklani: az apró kezdő lökés után hirtelen felgyorsult, majd, mielőtt teljesen felkészült volna rá, máris szinte szárnyakat kapva, nyaktörő sebességgel száguldott lefelé a sípályán, és nem tudott megállni. De hogyan lehet ezt megmagyarázni?

– Úgy néz ki, mint egy filmsztár, ráadásul kiváló sportoló, és olyan elbűvölő, mint az ír férfiak, de nem ez a lényeg – mondta. – Azért szeretem, mert végtelenül egyszerű vele az élet. Bármi történik, ő csak nevet rajta. Én néha dühbe gurulok, bár sosem rá haragszom, Arne pedig mosolyogva így szól hozzám: „Esküszöm, nincs még egy ilyen lány a világon, mint te, Hermia!” Édes Istenem, mennyire hiányzik! – sóhajtott fel a könnyeit nyelve.

– Már rengeteg férfi volt szerelmes beléd, édes lányom, de nem sok tudott elviselni – jelentette ki kertelés nélkül Mags, aki éppúgy nem rejtette véka alá a véleményét, mint Hermia. – Ezt a fiút addig kellett volna végleg megfognod magadnak, amíg tehetted!

Hermia gyorsan témát váltott. A Londont sújtó heves légibombázásokról faggatta őket. Bets a konyhaasztal alá bújva vészelte át a légiriadókat, Mags azonban egész idő alatt a mentőautójával járta a várost. Világéletében meglehetősen félelmetes asszonyság volt, diplomatafeleségnek talán kissé túl őszinte és tapintatlan is, de a háború kihozta belőle az erőt meg a bátorságot – ugyanúgy, ahogy Hermia is a háborús férfihiánynak köszönhette a titkosszolgálatnál befutott gyors karrierjét.

– A Luftwaffe ezt nem bírja a végtelenségig – vélekedett Mags. – Se repülőgépből, se pilótából nincs korlátlan utánpótlása. Ha a gépeink tovább bombázzák a német iparvárosokat, végül biztosan meglesz az eredménye.

– De addig az ártatlan német nők és gyerekek ugyanúgy szenvednek, mint mi – jegyezte meg Bets.

– Tudom, de hát ilyen a háború – felelte Mags.

Hermiának eszébe jutott, miről beszélgetett Digby Hoare-ral. Mags, Bets meg a hozzájuk hasonló egyszerű emberek azt hiszik, a kampányszerű bombázások tönkreteszik a nácikat, gondolta, és örült, hogy a többségnek halvány sejtelme sincs róla: a bombázók felét lelövik. Lehet, hogy az angolok feladnák a harcot, ha ismernék a szörnyű igazságot.

Mags éppen hosszú történetet mesélt egy kutyáról, amit egy égő házból mentett ki. Hermia fél füllel az anyját hallgatta, de közben azon a rádióüzeneten járt az esze, amit Digby mutatott neki. Ha Freya gép volna, és a németek az országhatárukat védenék vele, akkor akár Dániában is lehetne, tűnődött magában, majd törni kezdte a fejét, tehetne-e valamit, hogy kiderítse, valóban így van-e. Digby szerint a gép talán valamilyen sugarat bocsát ki – vagy optikai impulzusokat vagy rádióhullámokat –, márpedig az efféle emissziókat észlelni lehet. Hátha az Éjjeliőrök ki tudnák nyomozni!

Egyre jobban izgatta az ötlet. Üzenetet küldhetné az Éjjeliőröknek. De előbb újabb információkat kell szereznie. Úgy döntött, még ma éjjel munkához lát, amint kikísérte Magset és Betset a vonathoz.

Már alig várta, hogy hazamenjenek, de vigyázott, nehogy meglássák rajta, milyen türelmetlen. Rámosolygott az anyjára.

– Kérsz még egy kis tortát, mama?

3.

A Jansborg Skole háromszáz éve állt fenn, és büszkén tekintett vissza dicső múltjára.

A patinás iskolának eredetileg mindössze egy temploma meg egy háza volt, ahol a fiúk ettek, aludtak és tanultak. Mára egy teljes vöröstéglás komplexum fogadta a diákokat. A könyvtár, valaha Dánia legjobbja, különálló épületben kapott helyet, s nagysága a temploméval vetekedett. Körülötte sorakoztak a laboratóriumok meg a modern dormitóriumok, de a gyengélkedő meg az egyik pajtából átalakított tornaterem sem hiányzott.

Harald Olufsen kilépett a refektóriumból, és a tornaterem felé ballagott. Tizenkét óra múlt, épp most ebédelt meg a fiúkkal együtt – ezúttal is szendvicset kaptak hideg sülttel meg vegyes savanyúsággal, és ki-ki magának készítette el, mint minden szerdán, immár hetedik éve, mióta ő a Jansborg Skoléba járt.

Úgy vélte, ostobaság azzal büszkélkedni, hogy milyen régi az iskola. Amikor a tanárok mély tisztelettel mesélték el a Jansborg történetét, neki mindig a Sande szigetén élő halászfeleségek jutottak eszébe, akik szívesen dicsekedtek a korukkal: – Most töltöttem ám be a hetvenet! – mondogatták szemérmes mosollyal, mintha ez valami óriási teljesítmény lenne.

Harald éppen az igazgató háza előtt haladt el, amikor kilépett a kapun az igazgatóné felesége, és kedvesen rámosolygott. – Jó napot kívánok, Mia – köszöntötte udvariasan a fiú. Az igazgatót ugyanis Heisnek hívták, mert a Heis ógörögül az első számú vezetőt jelentette, a Mia pedig ennek a nőnemű megfelelője volt, tehát a direktor feleségének ez a megszólítás dukált. A Jansborg Skolében már öt éve

nem tanították a görög nyelvet, de a diákok még mindig őrizték ezt a hagyományt.

– Mi újság, Harald? – kérdezte Mia.

Harald a saját kezűleg összeeszkábált detektoros rádióján fogni tudta a BBC-t, így mindenki őt faggatta a legfrissebb hírekről. Az iraki felkelőket leverték – felelte. – Az angolok bevonultak Bagdadba.

– Végre egy brit győzelem! Remek! – lelkendezett az asszony. – Most már biztosan fordul a kocka.

Az egyszerű, csúnyácska arcú, fénytelen barna hajú Mia mindig ormótlan, bő ruhákat hordott, de az iskolában fellelhető két nő közül ő volt az egyik, így a fiúk folyton azon törték a fejüket, vajon hogy nézhet ki meztelenül. Haraldnak is állandóan a szexen járt az esze, s kíváncsi volt, elmúlik-e valaha ez a megszállottság. Elvileg előbb-utóbb megszokja az ember, ha hosszú éveken át minden éjjel egy ágyban alszik a feleségével, gondolta, de sehogyan sem tudta elképzelni.

A tanrend szerint egymás után két matematikaórának kellett volna következnie, ma azonban látogató érkezeit az iskolába, méghozzá Svend Agger, az öregdiák, aki most a Rigsdagban, az ország parlamentjében képviselte a szülővárosát, így aztán mindenki a tornaterembe igyekezett, hogy meghallgassa, mert csak oda fért be egyszerre mind a százhúsz fiú. Harald a maga részéről szívesebben matekozott volna.

Nem emlékezett rá, hogy pontosan mikor jött el az a pillanat, amikor érdekelni kezdte a tanulás. Kicsi korában mindig úgy érezte, a bosszantóan unalmas tanórák miatt nem tud az iskolánál sokkal fontosabb dolgokkal foglalkozni, például nem építhet homokvárat, sem házikót a kertben álló nagy fa ágai közé. Tizennégy éves lehetett, amikor, szinte észrevétlenül, egyszer csak rájött, hogy a fizika izgalmasabb, mint a bújócska a kiserdőben. Valósággal lázba hozta a felismerés, hogy a kvantumfizikát egy dán tudós, Niels Bohr találta föl, aki úgy értelmezte az elemek periódusos rendszerét, ahogyan előtte senki más, mert a kémiai reakciókat a bennük résztvevő elérnek atomszerkezetével magyarázta. Haraldra mindez úgy hatott, mint egy isteni kinyilatkoztatás, s meg volt győződve róla, hogy a világmindenség mibenlétének nincs ennél lényegbevágóbb, kielégítőbb leírása. Úgy istenítette Bohrt, ahogy a többi fiú Kaj Hansenért, a legjobb koppenhágai focicsapat középcsatáráért

rajongott. Természetesen a Koppenhágai Egyetem fizika szakára jelentkezett, ahol Bohr vezette az Elméleti Fizikai Kutatóintézetet.

A tanulás persze sokba került. Szerencsére Harald nagyapja, látván, hogy a saját fia olyan pályát választott, amiből soha életében nem fog meggazdagodni, az unokáira hagyta a pénzét. Arne és Harald a nagyapái örökségből járhatott a Jansborg Skoléba, sőt arra is futotta belőle, hogy Harald majd elvégezhesse az egyetemet.

A fiú belépett a tornaterembe, ahol az alsósok takaros sorokba rakták a fapadokat. Harald a leghátsóra huppant le, az apró termetű Josef Duchwitz mellé. Josef vezetékneve úgy hangzott, mint a kacsa – „duck" – angolul, így aztán az osztálytársai eleinte Anaticulának becézték, ami a kiskacsa latin megfelelője. A becenév az évek múlásával lerövidült, és Tik lett belőle. Harald apja csak szegény lelkész volt, Tik viszont gazdag zsidócsaládból származott, a két fiú a diákévek alatt szoros barátságot kötött.

Pár perccel később Mads Kirke is befutott, és leült Harald mellé. Mads előkelő katonacsaládból jött: a nagyapja tábornok volt, néhai apja a harmincas évek egyik honvédelmi minisztere, unokatestvére, Poul pedig Arne kollégája a pilótaiskolában.

A három jó barát reáltudományokat tanult. A magas, szőke Harald, az alacsony, fekete Tik és a szeplős, vörös hajú Mads külsőre már-már nevetségesen különböztek egymástól, de igazi rokonlelkekként sülve-főve együtt voltak, és az egyik szellemes irodalomtanár elkeresztelte őket „A három testőr"-nek. Ez a becenév aztán rajtuk is ragadt.

Megérkezett Heis a vendéggel. A fiúk udvariasan fölálltak. A magas, sovány, horgas orrú, szemüveges Heis tíz évig szolgált a hadseregben, de csak rá kellett nézni, s az ember máris tudta, miért választotta inkább a tanári pályát a katonáskodás helyett. Ez a nyájas, békés természetű, barátságos férfi mintha állandóan mentegetőzött volna, amiért ő az igazgató. A diákok nem féltek tőle, inkább szerették. Azért fogadtak szót neki, mert nem akarták megbántani.

Miután mindenki leült, Heis bemutatta az alacsony termetű, jelentéktelen külsejű parlamenti képviselőt. Kettőjüket látva bárki azt gondolta volna, hogy Agger a tanár, és Heis az előkelő, köztiszteletben álló vendég. Agger a német megszállásról kezdett beszélni.

Harald jól emlékezett arra a napra, amikor a németek elözönlötték Dániát. Tizennégy hónappal ezelőtt történt. Késő éjjel arra ébredt,

hogy repülőgépek zúgnak el az iskola fölött. A három testőr persze rögtön fölrohant a hálóteremből a tetőre. Mindössze tíz-tizenkét gépet láttak, aztán csend lett, ők meg visszabújtak az ágyukba.

Harald reggelig nem hallott semmi újat. Éppen fogat mosott a közös fürdőszobában, amikor berohant egy tanár, és elkiáltotta magát: – Itt vannak a németek! – Reggeli után, nyolc órakor a fiúk összegyűltek a tornateremben, hogy egyházi énekeket énekeljenek, és meghallgassák a vezetőség bejelentéseit. Heis ekkor közölte velük a hírt.

– Menjetek a szobátokba, és mindent semmisítsetek meg, ami arra utalhat, hogy gyűlölitek a nácikat, vagy szimpatizáltok az angolokkal – mondta. Harald akkor vette le a falról kedvenc plakátját, ami a Medvelepkének nevezett kétfedelű brit repülőgépet ábrázolta, szárnyain a Királyi Légierő felségjelével.

Azon a kedd délelőttön a felsős fiúkat kivezényelték homokzsákot tölteni. Aztán a zsákokat becipelték a templomba, hogy körülbástyázzák és beborítsák velük a felbecsülhetetlen értékű évszázados fafaragványokat meg az ősrégi szarkofágokat. Az oltár mögött helyezkedett el az iskola alapítójának síremléke. A dicső férfiú kőbe vésett mása mintha ravatalon feküdt volna középkori páncéljában, amelyen feltűnően nagy gatyapőc éktelenkedett. Mindenki pukkadozott a nevetéstől, amikor Harald egy homokzsákot állított az amúgy is szembeszökő dudorra. Heis nem díjazta a tréfát, megbüntette a fiút, aki egész délután az épületben lévő festményeket hordta le a kriptába, hogy biztonságba helyezze őket.

Az összes óvintézkedés fölöslegesnek bizonyult. Az iskola Koppenhága mellett, egy kis faluban állt, és egy évig színét se látták a németeknek. Arrafelé nem volt bombázás, sőt egyetlen lövés se dördült el.

Dánia huszonnégy órán belül behódolt a németeknek.

– Az időközben bekövetkezett események ékesen bizonyítják, hogy ez bölcs döntés volt – jelentette ki a szónok olyan nagyképűen, hogy a teremben innen is, onnan is bosszús suttogás hallatszott. A fiúk fészkelődni kezdtek a padokon, és halkan elmormolt megjegyzésekkel fejezték ki nemtetszésüket.

– Továbbra is a király uralkodik az ország fölött – folytatta Agger. A Harald mellett ülő Mads méltatlankodva felmordult. Harald egyetértett vele, mert X. Keresztély király szinte mindennap kilovagolt ugyan, hogy lássák a koppenhágai alattvalók, ám mindenki

tudta: ez csak afféle üres gesztus, valójában a megszállók parancsolnak.

– A német jelenlét egészében véve jótékony hatású – tette hozzá Agger. – Dánia sorsa bizonyítja, hogy a háborús kényszerhelyzet következtében részlegesen elveszített függetlenség nem feltétlenül okoz túlzott megpróbáltatásokat, és nem ró ránk elviselhetetlen terheket. A hozzátok hasonló fiúknak mindebből az a tanulság, hogy az alázat és az engedelmesség olykor nagyobb erény lehet, mint a meggondolatlan lázadás.

A képviselő leült, Heis pedig udvariasan tapsolni kezdett. A fiúk, bár korántsem lelkesen, követték a példáját. Ha az igazgató helyesen ítélte volna meg a hallgatóság hangulatát, akkor sürgősen berekeszti az összejövetelt. Ő azonban mosolyogva így szólt a diákjaihoz: – Van valakinek kérdése a vendégünkhöz?

Mads azon nyomban talpra szökkent.

– Uram, a németek Norvégiát is ugyanazon a napon rohanták le, amelyiken Dániát, de a norvégok két hónapig harcoltak ellenük. Ez azt jelenti, hogy hozzájuk képest mi gyávák vagyunk? – A fiú kifogástalanul udvarias hangon szólította meg Aggért, ám a provokatív kérdést hallatán helyeslő moraj zúgott fel a teremben.

– Ez gyerekes elképzelés – felelte olyan lekicsinylően a képviselő, hogy Harald dühbe gurult.

Heis gyorsan közbelépett.

– Norvégia hegyekben és fjordokban gazdag ország, így rendkívül nehéz meghódítani – magyarázta a katonaságnál szerzett szaktudásából merítve. – Dánia viszont sík vidék, kitűnő az úthálózata, tehát lehetetlen megvédeni egy hatalmas, motorizált hadsereggel szemben.

– Az ellenszegülés következménye fölösleges vérontás lett volna, és végső soron ugyanitt tartanánk – toldotta meg Agger.

– Csakhogy akkor emelt fővel járhatnánk, nem kéne szégyenkezve lehorgasztanunk a fejünket! – vágott vissza faragatlanul Mads. Harald meglepődött; eddig csak otthon, a hadseregben szolgáló rokonaitól hallott ilyesmit.

Agger elvörösödött.

– „Legfőbb vitézség a megfontolás”, ahogy Shakespeare írta.

– Valóban, uram, de mint bizonyára ön is tudja, ezt Falstaff mondta, akinél nincs gyávább alak a világirodalomban – felelte Mads, és a fiúk

nevetve megtapsolták.

– Ejnye, ejnye, Kirke – korholta szelíden Heis. – Tudom, hogy ez a téma fontos neked, és érzékenyen érint, de azért nem kéne ilyen udvariatlannak lenned. – Körülnézett a teremben, és az egyik alsósra mutatott. – Tessék, Borr.

– Nem gondolja, uram, hogy üdvös lenne, ha mi, dánok is magunkévá tennénk Herr Hitler filozófiáját a nemzeti büszkeségről és a tiszta fajról? – kérdezte Waldemar Borr, egy prominens koppenhágai náci fia.

– Bizonyos elemeit talán valóban átvehetnénk – válaszolta Agger. – De Németország és Dánia sokban különbözik egymástól. – Mellébeszél a pasas, hőbörgött magában Harald. Hát nincs mersze kimondani, hogy bűn a fajüldözés?

Ismét Heis szólalt meg, most már szinte rimánkodva: – Nincs valakinek kérdése Agger képviselő úr parlamenti munkájával kapcsoltban?

Tik fölállt. Őt is kihozta a sodrából Agger pökhendisége.

– Néni érzi úgy, hogy önök csak dróton rángatott bábok? Elvégre itt valójában a németek az urak. Önök csak megjátsszak magukat – mondta.

– Téved. Dániát természetesen továbbra is a Rigsdag kormányozza – jelentette ki határozottan Agger.

– Ó, hát persze – dünnyögte halkan Tik. – Ezt csak azért akarjátok bemesélni nekünk, nehogy elveszítsétek az állásotokat. – A közelében ülők meghallották, és jót nevettek.

– A politikai pártok is megmaradtak – még a kommunistáknak sem esett bántódása – folytatta Agger. – Azonkívül saját rendőrségünk és hadseregünk is van.

Tik vitába szállt vele. – De a parlamentet abban a pillanatban feloszlatják, ahogy olyasmit tesz, ami nem tetszik a németeknek, és a rendőrséget meg a hadsereget is le fogják fegyverezni. Egyszóval önök csak komédiáznak.

Heis most már szemmel láthatólag haragudott.

– Micsoda viselkedés ez, Duchwitz? Fegyelmezd magad! – utasította rendre a fiút ingerülten.

– Nincs semmi baj, Heis – nyugtatta meg Agger. – Szeretem az élénk vitákat. Ha Duchwitz úgy véli, a dán parlament fölösleges, talán össze kéne hasonlítania a mi viszonyainkat a Franciaországban

uralkodó állapotokkal. A dán átlagember ugyanis sokkal jobban él, mint abban az esetben élhetne, ha nem működnénk együtt a németekkel.

Haraldnak elege volt. Fölpattant, s anélkül, hogy engedélyt kapott volna Heistől, nekiszegezte a kérdést a képviselőnek: – És mi lesz, ha a nácik el akarják hurcolni Duchwitzot? Ön akkor is a baráti együttműködést javasolja?

– Aztán miért akarnák elhurcolni Duchwitzot?

– Ugyanazért, amiért a hamburgi nagybátyámat. Mert zsidó!

Néhány fiú csodálkozva nézett hátra. Valószínűleg nem is tudták, hogy Tik zsidó. A Duchwitz család nem volt vallásos, így Tik ugyanúgy járt istentiszteletre a régi vöröstéglás templomba, mint bárki más.

Agger eddig meg tudta őrizni a nyugalmát, most azonban látszott rajta, hogy méregbe gurult.

– A megszálló csapatok teljes toleranciát tanúsítanak a dán zsidók iránt.

– Egyelőre – riposztozott Harald. – De mi lesz, ha meggondolják magukat? Ha egyszer csak úgy döntenek, Tik is éppolyan zsidó, mint az én Joachim nagybátyám? Akkor mit tanácsol nekünk? Talán azt, hogy álljunk félre az útból, amíg ők benyomulnak, és elfogják a Duchwitzot? Vagy azt, hogy készüljünk fel erre a napra, és most rögtön szervezzünk ellenállási mozgalmat?

– Mindnyájan akkor cselekszetek a leghelyesebben, ha minden tőletek telhetőt megtesztek, nehogy bármikor olyan helyzetbe kerüljetek, amelyben efféle döntést kell hoznotok. Ezért kell támogatnotok a megszálló hatalommal folytatott együttműködési politikánkat.

Harald majd felrobbant az udvarias kitérő válasz hallatán.

– De mi lesz, ha ez nem válik be? – makacskodott. – Miért nem hajlandó válaszolni a kérdésemre? Mit tegyünk, ha a nácik el akarják hurcolni a barátainkat?

– Látod, Olufsen, ezt nevezik hipotetikus kérdésnek – szólt közbe Heis. – Hiába is teszed fel, mert a közéleti személyiségek nem szeretnek elébe menni a bajnak.

– Én csak azt szeretném tudni, hol van az együttműködési politika határa! – kiáltott fel indulatosan Harald. – Mert ha már itt vannak a nácik, és éjjel ránk törik az ajtót, akkor nem lesz időnk ilyesmin

vitatkozni, Heis.

Az igazgató egy pillanatra elkomorult, úgy nézett ki, mintha most rögtön meg akarná fenyíteni ezt a neveletlen kölyköt, de aztán szelíden csak annyit mondott: – Érdekes kérdést vetettél fel, fiam, és Agger képviselő úr igazán kimerítő választ adott rá. – A diákokra nézett. – Azt hiszem, épületes vitát folytattunk, de most már itt az ideje, hogy a tanulással foglalkozzunk. Előbb azonban köszönjük meg kedves vendégünknek, hogy bokros teendői ellenére időt szakított ránk, és ellátogatott hozzánk.

Heis fölemelte a kezét, hogy ismét megtapsolja Aggért, de Harald nem tágított.

– Mondja meg neki, hogy feleljen a kérdésemre! – ordította torkaszakadtából. – Ellenállási mozgalmat szervezzünk, vagy hagyjuk, hogy a nácik szabadon garázdálkodjanak? Az Isten szerelmére, mit tanulhatunk itt, ami ennél fontosabb lehet?

Mély csend támadt a tornateremben. A fiúk a józan ész határain belül kedvükre vitatkozhattak a tanáraikkal, ám Harald átlépte ezt a határt, és nyíltan szembeszegült az igazgatóval.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha távozol, Olufsen – szólt rá Heis. – Indulás. Majd később elbeszélgetünk.

Maráidban forrt a méreg, de nem tehetett mást, fölállt. A fiúk pisszenés nélkül figyeltek, ahogy az ajtó felé lépked. Tudta, hogy néma csendben kéne kimennie, de képtelen volt rá. A küszöbön megfordult, s ujjával vádlón Heisre mutatott.

– A Gestapót majd nem zavarhatja ki, mint egy taknyos gyerekei! – kiáltotta, és bevágta maga után az ajtót.

4.

A vekker hajnali fél öt után csörgött. Peter Flemming rácsapott az órára, villanyt gyújtott, aztán felült az ágyban. Inge hanyatt feküdt mellette, s kifejezéstelen arccal, nyitott szemmel meredt a plafonra, mint egy halott. Peter egy pillanatig nézte, majd elfordult és fölkelt.

Kiment koppenhágai lakásuk kis konyhájába, és bekapcsolta a rádiót. Egy dán bemondó éppen azt a szentimentális közleményt olvasta fel, amit a németek adtak ki Luetjens admirális haláláról. A tengernagy tíz napja süllyedt el a Bismarckkal. Peter föltett a tűzhelyre egy kis lábas zabkását, aztán elővette a tálcát, s damasztszalvétát terített rá. Megkent egy szelet rozskenyeret, és pótkávét főzött.

Optimista hangulatban ébredt, s hamarosan az is eszébe jutott, mitől ilyen jókedvű. Tegnap áttörést ért el az ügyben, amelyen dolgozott.

A koppenhágai bűnügyi rendőrség államvédelmi osztályának detektívfelügyelőjeként a szakszervezeti vezetőket, a kommunistákat, a külföldieket meg a többi potenciális felforgató elemet kellett szemmel tartania. Főnöke, az okos, de lusta Frederik Juel főfelügyelő a híres Jansborg Skolében végzett, és kedvenc latin közmondása így szólt: *Quieta non movere*, vagyis kerüljük a bonyodalmakat, ne ébresszük fel az alvó oroszlánt. Bár a dán haditengerészet egyik legendás hősének leszármazottja volt, belőle már teljesen hiányzott az agresszió.

Az elmúlt tizennégy hónap során megszaporodott a munkájuk, mert azokat is az államvédelmi osztálynak kellett megfigyelnie, akik szembeszálltak a német megszállókkal.

Eddig az ellenállásnak mindössze egyetlen látható jelét észlelték: megjelent a *Valóság*, az az illegális lap, ami az Olufsen fiú zsebéből

kiesett. Juel teljesen ártalmatlannak tartotta az újságot, sőt úgy vélte, afféle biztonsági szelepként kimondottan hasznos, így nem volt hajlandó üldözni a kiadót. Petert felháborította ez a lazaság. Ő szentül hitte, hogy őrültség szabadlábon hagyni a bűnözőket, akik újabb és újabb kihágásokat követhetnek el.

A németeknek sem nagyon tetszett Juel engedékenysége, de még nem vitték kenyértörésre a dolgot. A főfelügyelő Walter Braun tábornokon keresztül tartotta a kapcsolatot a megszálló hatalommal. A hivatásos katonatiszt a franciaországi csatában vesztette el a fél tüdejét, és megelégelte a háborút. Mivel mindenáron meg akarta őrizni a nyugalmat Dániában, addig nem bírálta felül Juel intézkedéseit, amíg rá nem kényszerítették erre a drasztikus lépésre.

Peter nemrégiben értesült róla, hogy a *Valóság* számait Svédországba csempészik. Eddig tartania kellett magát főnöke utasításához, és egy ujjal se nyúlhatott a laphoz, de bízott benne, hogy most már Juelt is kizökkenti nyugalmából a friss hír: az újság példányai kikerülnek az országból. Petert ugyanis tegnap este fölhívta a barátja, egy svéd nyomozó, hogy közölje vele, szerinte a *Valóság*ot a Lufthansa Koppenhágában is leszálló, Berlin és Stockholm között közlekedő járatán viszik át Svédországba. Hát ez az áttörés hozta lázba, amikor fölébredt. Úgy érezte, hamarosan óriási sikert érhet el.

Amint megfőtt a zabkása, tejet öntött hozzá, majd cukrot tett bele, és bevitte a tálcát a hálószobába.

Segített Ingének felülni, majd megkóstolta a kását, nehogy túl forró legyen, és a kanállal etetni kezdte a feleségét.

Éppen egy éve, közvetlenül a benzinkorlátozások bevezetése előtt, Peter és Inge a tengerpartra készült, amikor egy fiatalember a vadonatúj sportkocsijával belerohant az autójukba. Peter mindkét lába eltört, de ő gyorsan felgyógyult, Ingének azonban a koponyája sérült meg, s kiderült: soha többé nem lesz a régi.

A másik sofőr, Finn Jónk, egy híres egyetemi tanár fia, a kocsijából kirepülve a közeli bokorban landolt, és karcolás nélkül megúszta az ütközést.

A fickónak nem volt jogosítványa – a bíróság már bevonta tőle egy korábbi baleset miatt –, ráadásul részegen vezetett, de a családja felfogadta az egyik nagymenő sztárügyvédet, akinek sikerült elérnie, hogy állandóan elhalasszák a tárgyalást, így Finn még mindig nem bűnhődött meg az agykárosodásért, amit Inge miatta szenvedett. Peter

és Inge személyes tragédiája tehát egyúttal jól példázta, hogyan maradhatnak megtorlatlanul a modern társadalom bűnei. Szégyen, gyalázat, dühöngött Peter: mondhatnak bármit a nácikra, de egy biztos: ők aztán nem bánnak kesztyűs kézzel a bűnözőkkel!

Amikor Inge megreggelizett, Peter kikísérte a vécére, utána pedig megfürdette. Az asszony világéletében pedánsan ügyelt a külsejére. Mindig takarosan, csinosan öltözködött, s valósággal ragyogott a tisztaságtól. Peter többek között ezt szerette benne. Különösen szeretkezés után mosakodott meg alaposan – és a férje ezt nagyra értékelte, mert tapasztalatból tudta, hogy nem minden lány ilyen. Például rövid viszonya volt egy bárokban fellépő dizőzzel, akivel egy razzia során ismerkedett meg, s ez a nő kifejezetten megsértődött, amiért ő tisztálkodni akart szeretkezés után – azt mondta, az ilyesmi nem romantikus.

Inge olyan közönyösen tűrte a fürdetést, akár egy bábu. Peter is megtanulta, hogyan maradjon érzéketlen, amikor a felesége intim testrészeit kell megérintenie. Megtörölte az asszony bársonyos bőrét egy nagy fürdőlepedővel, aztán felöltöztette Ingét. Főleg a nejlonharisnyával gyűlt meg a baja. Előbb úgy fogta össze, hogy csak az orra látsszon, aztán óvatosan fölhúzta Inge lábfejére, vádlijára és combjára, végül a harisnyatartó csatjaival rögzítette. A kezdet kezdetén állandóan leszaladt a szem, ő azonban kitartó fickó volt, amellett végtelenül türelmes is, ha a fejébe vette, hogy el akar érni valamit. Ezt is megtanulta, mint annyi mást, s ma már egy öltöztetőnő is elbújhatott mellette.

Élénksárga kartonruhát adott a feleségére, és az egyik csuklójára aranyórát, a másikra karkötőt csatolt. Inge persze nem tudta megmondani, hány óra, de néha mintha halvány kis mosolyfélére húzta volna a száját, ha a csillogó ékszereket nézegette.

Miközben Peter az asszony haját fésülte, mindketten Inge tükörképére pillantottak, s lényegében ugyanazt a csinos, szőke nőt látták, aki a baleset előtt sokszor kacéran mosolygott, sőt a maga szemérmes módján még a szempilláját is rezegtette – csakhogy a mostam Inge kifejezéstelen arccal, üres szemmel meredt rájuk a tükörből.

Amikor Peter pünkösdre hazautazott Sande szigetére, az apja megpróbálta rábeszélni, hogy helyezze el Ingét egy magánszanatóriumban. Ő persze nem engedhette meg magának ezt a

luxust, de Axel fölajánlotta, hogy szívesen állja a költségeket. Azt mondta, szeretné, ha a fia újra szabad lehetne, valójában azonban mindenáron unokát akart, aki örökölheti a nevét. De hiába győzködte Petert, ő úgy érezte, kötelessége gondoskodni a feleségéről, mert meg volt győződve róla, hogy egy férfi életében a kötelességteljesítés a legfontosabb, s ha ódzkodik tőle, elveszíti az önbecsülését.

Átkísérte Ingét a nappali szobába, és az ablakhoz ültette. Halk zenét keresett a rádióban, majd visszament a fürdőszobába.

A borotválkozó tükörből szabályos arcú, határozottan jóképű férfi tekintett vissza rá. Inge azelőtt gyakran mondogatta, hogy Peter úgy néz ki, mint egy filmsztár, ám ő a baleset óta néhány ősz szálat fedezett föl a hajában meg a reggelre kinövő vörösesbarna borostájában, és világosbarna szeme körül is megjelentek a kimerültség ráncai. Büszke fejtartása azonban önbizalomról, szája vékony vonala pedig szilárd jellemről árulkodott.

Borotválkozás után nyakkendőt kötött, és fölcsatolta a vállhevederét. A pisztolytáskában standard típusú Walther 7.65 milliméteres szolgálati fegyvere lapult. Ezt a kis hétlövetűt egyenesen a detektíveknek konstruálták, hogy könnyen el tudják rejteni. Peter végül kiballagott a konyhába, és csak úgy az asztalnál állva megevett három szelet csupasz, száraz kenyeret. A hiánycikknek számító vajat mindig Ingének tette félre.

Az ápolónőnek nyolcra kellett jönnie.

De nem jött. Nyolc óra öt perckor Peter már komoran járkált föl-alá a kis előszobában. Cigarettára gyújtott, de türelmetlenül rögtön el is nyomta, és másodpercenként a karórájára pillantott.

Újabb öt perc elteltével iszonyú dühbe gurult. Hát nincs elég baja e nélkül is? Elvégre itthon a magatehetetlen feleségéről kell gondoskodnia, a rendőrségen pedig megerőltető, rendkívül felelősségteljes nyomozói munkát végez! Úgy érezte, az ápolónőnek egyszerűen *nincs joga* őt cserbenhagyni.

Amikor a lány negyed kilenckor végre becsöngetett, Peter őrjöngve tépte föl az ajtót. – Hogy merészelt elkésni? – ordította magából kikelve.

A tizenkilenc éves, dundi ápolónő frissen vasalt egyenruhában toporgott a küszöbön. Fityulája alól kilátszott szépen megfésült haja, és kerek arcát is kisminkelte. Rémülten meredt a dühöngő férfira.

– Elnézést kérek – rebegte.

Peter félreállt az útból, és beengedte a lányt. Erős kísértésbe esett, hogy megüsse, s ezt alighanem az ápolónő is érezte, mert idegesen sietett el mellette.

Peter követte a nappaliba. – Arra bezzeg volt ideje, hogy a frizurájával bíbelődjön, és kimázolja az ábrázatát! – förmedt rá mérgesen.

– Már elnézést kértem a késésért, uram.

– Nem tudja fölfogni, milyen megerőltető munkát végzek? Úgy látszik, magának az a legfontosabb, hogy a Tivoliban andaloghasson a fiúival. Csak ezen jár az esze! Még arra se képes, hogy pontos legyen!

A lány szorongva pillantott a pisztolytáskából kikandikáló fegyverre, mintha attól félne, hogy Peter agyonlövi.

– Késett a busz – suttogta remegő hangon.

– Akkor induljon el korábban, maga lusta tehén!

Az ápolónő szeme könnybe lábadt. Úgy nézett ki, mint aki rögtön sírva fakad.

Peter elfordult. Heves vágyat érzett, hogy pofon vágja ezt a dagadt libát, de uralkodott magán, mert tudta, ha az ápolónő faképnél hagyja, még nagyobb pácban lesz. Belebújt a zakójába, és az ajtóhoz lépett.

– Soha többé ne késsen el! – kiáltotta, majd kiviharzott a lakásból.

A ház előtt fölugrott a városközpont felé menő villamosra. Rágyújtott, és gyors, rövid slukkokban szívta be a füstöt, hogy kissé lecsillapodjon. Még mindig forrt benne a méreg, amikor leszállt a Politigaardennél, a merészen hipermodern rendőr-főkapitányságnál, de a zömök épület erőt sugárzó látványa megnyugtatta. A vakítóan fehér kőburkolat tiszta erkölcsről mesélt, s az egyforma ablaksorok az igazságszolgáltatás rendjét és kiszámíthatóságát jelképezték. Peter átsietett a sötét előcsarnokon. Az épület kellős közepén hatalmas, nyitott, kör alakú udvar rejtőzött. A dupla oszlopgyűrű alatt vezető fedett folyosó egy kolostor kerengőjére emlékeztetett. Peter átvágott az udvaron, és belépett az államvédelmi osztály ajtaján.

Odabent a koppenhágai főkapitányságon dolgozó néhány nő egyike, Tilde Jespersen nyomozó, egy meggyilkolt rendőr fiatal özvegye üdvözölte, aki keménységben is, intelligenciában is fölvette a versenyt bármelyik férfi zsaruval. Peter gyakran bízta rá veszélyes bűnözők megfigyelését, mert úgy vélte, ebben a szerepkörben egy nő kevésbé kelt gyanút. Az igencsak vonzó, kék szemű, göndör szőke hajú Tilde gömbölyded töltött galamb alakját a nők kövérnek tartották volna, a

férfiak ízlésének azonban tökéletesen megfelelt.

– Nem jött a busz? – kérdezte együtt érző pillantással a lány.

– Inge ápolónője negyedórát késett. Üres fejű, hebrencs liba!

– Rémes.

– Történt valami?

– Sajnos igen. Braun tábornok itt van Juelnél. Magára várnak. Átszóltak, hogy amint megérkezik, beszélni akarnak magával.

Micsoda pech, gondolta Peter; ezt a Braunt is akkor eszi ide a fene, amikor ő elkésik!

– Mindennek az a nyavalyás ápolónő az oka! – morogta, miközben kifordult az ajtón, és Juel irodája felé ügetett.

Juel szálfaegyenes tartása és szúrós kék szeme még admirális ősének is a becsületére vált volna. Braun jelenléte miatt udvariasságból németül beszélt. Mint minden iskolázott dán, ő is tudott annyira németül és angolul, hogy ezen a két nyelven megértesse magát.

– Hol voltál mostanáig, Flemming? – kérdezte. – Már jó ideje várunk.

– Elnézést kérek – felelte szintén németül Peter, de nem mondta meg, miért nem ért be pontosan; méltóságán alulinak tartotta a magyarázkodást.

A negyvenes éveiben járó Braun tábornok valaha jóképű férfi lehetett, ám az a robbanás, ami a fél tüdejét szétroncsolta, az álla egy részét is elvitte, így az arca jobb oldala deformálódott. Talán eltorzult külsejét akarta ellensúlyozni mindig makulátlan törzstiszti egyenruhájával, tükörfényes csizmájával meg a pisztolytáskájában lapuló revolverével.

Udvariasan, értelmesen és halkan, szinte suttogva beszélt. – Legyen szíves, nézze meg ezt, Flemming felügyelő – fordult Peterhez, majd számos újságot terített az íróasztalra. Mindegyik egy bizonyos riportnál volt nyitva. Peter látta, hogy a lapok ugyanazt a sztorit közölték: a dániai vajhiányról szóló beszámolót, amelyben megírták, hogy az összes vajat a németek viszik el. A *Toronto Globe*, a *Washington Post* és a *Los Angeles Times* mellett az asztalon hevert a Dániában illegálisan kiadott *Valóság* is. Legális társai mellett silány, rosszul nyomtatott, amatőrök által kiadott vacaknak látszott, de ez hozta le az eredeti cikket, amit a többiek lekoppintották, íme, a propaganda apró diadala, gondolta keserűen Peter.

– A házilag készített újságok kiadóinak a zömét jól ismerjük – szólalt meg Juel olyan közönyös, magabiztos hangon, amelytől Petert a guta kerülgette. A főfelügyelő modorából ítélve bárki joggal hihette, hogy nem híres őse, hanem ő maga győzte le annak idején a svéd hajóhadat. – Természetesen el tudnánk kapni őket. De én inkább békén hagynám, és szemmel tartanám ezt a társaságot. Aztán, ha valami súlyos bűncselekményt követnek el, teszem azt, fölrobbantanak egy hidat, tudni fogjuk, kiket kell letartóztatnunk.

Peter úgy vélte, ez ostobaság: most kell rács mögé dugni a gazembereket, *nehogy* egy szép napon hidakat robbantgathassanak. De ezen már sokszor vitatkozott Juellel, így összeszorított foggal hallgatott.

– Ezt a megoldást abban az esetben tartanám elfogadhatónak, ha a lapkiadók tevékenysége csupán Dániára korlátozódna – felelte Braun. – Ez a cikk azonban az egész világot bejárta! Berlin őrjöng miatta, és nekünk már csak az hiányzik, hogy odafentről szigorító intézkedéseket vezessenek be, mert ha megteszik, az az átkozott Gestapo itt fog föl-alá masírozni, hogy bajt keverjen, és rengeteg embert börtönbe vessen. Csak a jó ég tudja, mindez hová vezetne.

Peter örömmel hallgatta a tábornok szavait, amelyek nagy elégtételt jelentettek számára. A rossz hírek végre elérték azt a hatást, amire vágyott.

– Én már kézbe vettem az ügyet – közölte. – Kiderítettem, hogy az amerikai újságok a Reuters hírügynökségtől vették át a sztorit, az pedig Stockholmban szerzett tudomást róla. Eddigi információim alapján úgy vélem, a *Valóság*ot innen csempészik ki Svédországba.

Braun elismerően csettintett.

– Szép munka volt!

Peter lopva Juelre sandított, aki dühösnek látszott, és nem ok nélkül. Peter ugyanis jobb nyomozó volt, mint a főnöke, s ezt az ilyen esetek rendre be is bizonyították. Két évvel ezelőtt, amikor az államvédelmi osztály vezetői széke megüresedett, Peter is pályázott az állásra, ám végül Juel kapta meg a kinevezést, pedig a pár évvel fiatalabb Peter jóval több sikeresen lezárt üggyel dicsekedhetett. Juel azonban a gőgös, felfuvalkodott fővárosi elithez tartozott, amelynek a tagjai ugyanazokba az előkelő iskolákba jártak, s Peter esküdni mert volna rá, hogy ezek összejátszanak: maguknak kaparintják meg a legjobb állásokat, és kirekesztik a tehetséges kívülállókat.

– De hát hogyan lehet kicsempészni az újságokat? – kérdezte Juel. – Hiszen a cenzorok minden csomagot átvizsgálnak!

Peter egy pillanatig tétován hallgatott. A Svédországból kapott információja téves is lehetett, így más forrásból is meg akarta erősíteni, mielőtt felfedi, mire gyanakszik. Braun azonban úgy állt előtte, mint egy türelmetlenül kapáló, kantárszárát rángató versenyló, s ő érezte, hogy nem adhat kitérő választ, ilyesmire nem alkalmas a pillanat. – Volt egy tippem, amit megosztottam az egyik stockholmi nyomozó barátommal, ő pedig diszkréten körülszimatolt a hírügynökségnél. Tegnap este fölhívott, s közölte, hogy szerinte a *Valóság*ot a Lufthansa Berlin és Stockholm között közlekedő járatán viszik ki, konkrétan azzal a géppel, amelyik Koppenhágában is leszáll.

Braun izgatottan bólogatott.

– Tehát ha minden utast megmotozunk, aki innen repül Svédországba, valakinél meg kell találnunk a lap legfrissebb számát.

– Igen.

– Ma is megy ez a stockholmi gép?

Peter megrémült. Ő nem ilyen módszerekkel dolgozott. Sosem kapkodott. Jobban szerette ellenőrizni az információt, mielőtt támadásba lendült. Mégis hálás volt, amiért Braun rámenősen, sőt agresszívan lép fel – nem úgy, ahogy a lusta, óvatos Jueltől megszokta. Rájött, hogy hiába próbálkozna, a fellelkesült tábornokot éppúgy nem tudná lebeszélni az akcióról, ahogy a lezúduló lavinát se lenne képes megállítani.

– Igen, néhány óra múlva – felelte, ügyesen leplezve a kételyeit.

– Akkor mire várunk? Gyerünk!

Peter tisztában volt vele, hogy nem siethetik el a dolgot, mert mindent elronthatnak, így semmiképpen sem engedheti át Braunnak az irányítást.

– Javasolhatok valamit, tábornok úr? – kérdezte udvariasan.

– Hát persze.

– Diszkréten kell eljárnunk, nehogy a tettes idő előtt gyanút fogjon. Állítsunk össze egy nyomozókból és német tisztekből álló osztagot, de az utolsó pillanatig tartsuk itt őket a főkapitányságon. Hagyjuk, hogy a stockholmi járat utasai teljes létszámban összegyűljenek, mielőtt megkezdjük az akciót. Majd én egyedül kimegyek a Kastrup repülőtérre, és szép csendben megteszem a szükséges intézkedéseket. Akkor jön el a mi időnk, ha a Berlinből érkező gép leszállt, és újra

feltöltötték üzemanyaggal, az utasok pedig már feladták a poggyászukat. Közvetlenül az indulás előtt csaphatunk le rájuk a legbiztonságosabban, mert olyankor már senki sem szökhet meg észrevétlenül.

– Látom, attól fél, hogy egy csomó körbe-körbe masírozó német rögtön elárulná, mire készülünk – jegyezte meg Braun, és úgy mosolygott, mint aki érti, mire megy ki a játék.

– Szó sincs róla, uram – felelte pléhpofával Peter, aki tudta, hogy nem tanácsos nevetni, ha a megszállók a maguk rovására viccelődnek. – Szerintem rendkívül fontos, hogy ön és az emberei velünk tartsanak, arra az esetre, ha netán német polgárokat kell kihallgatnunk.

Braun arca nyomban megkeményedett, amint a tábornok fölfogta, hogy a németeket gúnyoló szellemeskedése nem talált kedvező fogadtatásra.

– Van benne valami – morogta, miközben az ajtóhoz lépett. – Ha az osztag indulásra kész, hívjon fel az irodámban – vetette oda Flemmingnek, majd távozott.

Peter megkönnyebbülten felsóhajtott. Legalább az irányítást sikerült ismét magához ragadnia. Most már csak az aggasztotta, hogy Braun túlzott buzgalma miatt esetleg a kelleténél előbb kénytelen a tettek mezejére lépni.

– Ügyesen kinyomoztad a csempészek útvonalát, Flemming – dicsérte leereszkedő hangnemben Juel. – Jól csináltad. De mielőtt Braunnak beszámoltál róla, előbb engem illett volna tájékoztatnod.

– Sajnálom, főnök – felelte kurtán Peter. Pontosan tudta, hogy erre nem volt lehetősége, mert Juel már hazament, amikor a svéd nyomozó telefonált – de ezúttal sem mentegetőzött.

– Rendben van – mondta Juel. – Állítsd össze az osztagot, és küldd át hozzám eligazításra az embereket. Aztán menj ki a repülőtérre, és szólj ide telefonon, ha az utasok beszálláshoz készülődnek.

Peter kisietett Juel irodájából, és visszatért Tildéhez, aki a világoskék különböző árnyalataiban pompázó blézerben, blúzban és szoknyában ült az íróasztalánál. Úgy nézett ki, mintha egy francia festményből lépett volna ki. – Na? Hogy sikerült? – kérdezte.

– Egész jól. Elkéstem, de nem lett baj belőle.

– Nagyszerű!

– Ma délelőtt razziát tartunk a Kastrup repülőtéren – közölte Peter, aki már azt is tudta, kiket akar magával vinni. – Bent Conrad, Peder

Dresler és Knut Ellegard jön velem. – Conrad őrmestert azért választotta, mert lelkes németbarátnak ismerte. Dresler és Ellegard nyomozóknak nem volt határozott politikai meggyőződésük, és erős hazafias érzések sem buzogtak bennük, viszont mindig lelkiismeretesen, alaposan végezték a munkájukat. – Azonkívül szeretném, ha maga is elkísérne, mert előfordulhat, hogy nőket kell megmotoznunk.

– Természetesen elkísérem.

– Az eligazítást Juel tartja. Én előremegyek a reptérre. – Peter az ajtóból visszafordult. – Hogy van a kis Stig? – érdeklődött Tilde hatéves fiára utalva, akire munkaidőben a nagyanyja vigyázott.

Tilde elmosolyodott.

– Remekül. Már olvasni is tud.

– Egy szép napon még főkapitány lesz belőle. A lány arca elkomorult.

– Nem akarom, hogy ő is zsaru legyen.

– Megértem – bólintott Peter, mert tudta, hogy Tilde férje lövöldözésbe keveredett egy csempészbandával, és a gengszterek lőtték agyon.

– Maga talán örülne, ha a fia ezt a pályát választaná? – kérdezte a lány, mintha védenie kéne az álláspontját.

Peter vállat vont.

– Nekem nincs gyerekem, és valószínűleg nem is lesz. Tilde rejtélyes pillantással nézett rá.

– Sosem lehet tudni, mit hoz a jövő.

– Ez igaz. – A férfi elfordult. Ilyen rumlis napon nem akart belebonyolódni ebbe a témába. – Majd beszólok telefonon.

– Oké.

Peter a rendőrség egyik megkülönböztető jelzések nélküli fekete Buickjával indult útnak, amit nemrég szereltek fel rádióadó-vevővel. Kihajtott a városból, és a legközelebbi hídon átment az Amager szigetén lévő Kastrup repülőtérre. A kocsiból látta, hogy a parton sokan heverésznek a kellemes napsütésben.

Konzervatív, teniszcsíkos öltönyében, diszkrét mintájú nyakkendőjében bárki ügyvédnek vagy üzletembernek nézhette. Bár aktatáska nem volt nála, a hitelesség kedvéért magával hozott egy mappát, amit a szemétkosárból kiszedett papírokkal tömött meg.

A repülőtér felé közeledve egyre jobban hatalmába kerítette a

nyugtalanság. Ha lett volna még két-három napja, meg tudta volna állapítani, hogy valamennyi járattal visznek-e illegálisan kicsempészett csomagokat, vagy csak némelyikkel, így azonban fennállt az őrjítő lehetőség, hogy ma esetleg semmit sem talál, viszont a razzia riadóztatja a csempészbandát, a bűnözők más útvonalat választanak, ő meg kezdheti élőből az egészet.

A repülőtéren mindössze néhány épület állt az egyetlen kifutópálya egyik oldalán. Az objektumot szigorúan őrizték a németek, de a polgári járatok továbbra is a dán DDL légitársaság, a svéd ABA meg a Lufthansa fennhatósága alá tartoztak.

Peter a reptér parancsnokának irodája előtt állította le a kocsit. A titkárnőnek azt mondta, a Repülésbiztonsági Igazgatóságtól jött, így azonnal beengedték. Az apró termetű parancsnok, Christian Varde, egy kereskedő szolgálatkész mosolyával fogadta. Peter megmutatta neki az igazolványát.

– Rendkívüli biztonsági ellenőrzést tartunk a Lufthansa mai stockholmi járatán – közölte. – A razziára Braun tábornok adott engedélyt. Ő is hamarosan megérkezik, úgyhogy addigra teljesen fel kell készülnünk az akcióra.

A parancsnok arcára kiült a félelem. Az íróasztalán álló telefon felé nyújtotta a kezét, de Peter rátenyerelt a készülékre.

– Nem – mondta. – Nyomatékosan megkérem, hogy senkit ne értesítsen előre. Van utaslistája azokról a személyekről, akik ezzel a géppel szándékoznak repülni?

– Nekem nincs, csak a titkárnőmnek.

– Kérje meg, hogy azonnal hozza be.

Varde kiszólt, és a titkárnő behozott egy papírlapot, amit a parancsnok átnyújtott Peternek.

– Pontosan érkezik a gép Berlinből? – kérdezte Peter.

– Igen. – Varde az órájára pillantott. – Negyvenöt perc múlva kell landolnia.

Épphogy belefér az időbe, gondolta Peter.

Rájött, hogy könnyebb dolga lenne, ha csak azoknak a csomagját kéne átkutatnia, akik Dániából utaznak Stockholmba. A parancsnokhoz fordult.

– Lépjen érintkezésbe a pilótával, és közölje vele, hogy ma senki sem hagyhatja el a gépet. Ez az utasokra és a legénységre egyaránt vonatkozik.

– Ahogy óhajtja.

Peter a listát tanulmányozta. Négy név állt rajta: két dán meg egy német férfié és egy dán nőé. – Jelenleg hol tartózkodnak az utasok?

– Nyilván most jelentkeznek be az útra.

– Vegyék át tőlük a poggyászukat, de addig ne tegyék föl a gépre, amíg az embereim át nem kutatták az összes csomagot.

– Igenis, uram.

– Beszállás előtt az utasokat is meg fogjuk motozni. Rajtuk és a poggyászukon kívül szállítanak innen még valamit?

– Csak a postazsákot. Ezenkívül csupán az útközben felszolgált kávé és szendvics kerülhet fel a gépre. No meg az üzemanyag, természetesen.

– Az ennivalót meg az italt is át kell vizsgálni. A postazsákot szintén. És az egyik emberem ellenőrizni fogja a tankolást.

– Parancsára.

– Most pedig menjen, és üzenjen a pilótának. Amint valamennyi utas bejelentkezett, jöjjön utánam a váróterembe. De legyen szíves, próbáljon meg úgy tenni, mintha semmi különös nem történne.

Varde kisietett az irodából.

Peter átballagott a váróterembe, közben törte a fejét, vajon mindenről gondoskodott-e, nem feledkezett-e meg valamiről. Leült a hallban, és diszkréten szemügyre vette a többi utast, azon tűnődve, melyik fog ma a börtönben kikötni, ahelyett, hogy fölszállhatna a repülőgépre. Ma délelőtt menetrend szerinti járatok indultak Berlinbe, Hamburgba, a norvég fővárosba, Oslóba, a Svédország déli részén fekvő Malmőbe, valamint a dán turistaparadicsomba, Bornholm szigetére, így nem tudhatta, hogy a várakozók közül ki készül Stockholmba.

Mindössze két nőt látott a teremben: egy fiatalasszonyt két kisgyerekkel meg egy ősz hajú, elegánsan öltözött idősebb hölgyet. Ez a hajlott korú dáma lesz a csempész, mert a finom külseje minden gyanút eloszlat, gondolta.

Egyszer csak észrevett három egyenruhás német tisztet. A listára pillantott: egy bizonyos von Schwarzkopf ezredes volt az ő embere. A három tiszt közül csak az egyik viselt ezredesi uniformist, de Peter teljesen valószínűtlennek tartotta, hogy egy magas rangú német katona illegális dán újságokat csempésszen.

A többiek hozzá hasonló öltönyös, nyakkendős férfiak voltak, akik

kalapjukkal az ölükben üldögéltek.

Miközben azon igyekezett, hogy unatkozó, de türelmes, szintén repülőgépre váró utasnak hasson, lopva mindenkit figyelmesen megnézett. Elsősorban az érdekelte, nem látszik-e valakin, hogy neszét vette a küszöbönálló biztonsági ellenőrzésnek. Némelyek idegesen fészkelődtek, de lehet, hogy csak a repüléstói féltek. Peter mindenekelőtt arra ügyelt, nehogy bárki is megpróbáljon valamilyen csomagot a szemétbe dobni, vagy nyomtatott papírlapokat elrejteni a váróteremben.

Előkerült Varde. Mintha örülne, hogy viszontláthatja Petert, sugárzó arccal közölte: – Mind a négy utas bejelentkezett!

– Jól van – bólintott Peter, s úgy döntött, elérkezett az idő. – Szóljon nekik, hogy a Lufthansa felszállás előtt vendégül látja őket egy pohár italra, aztán kísérje őket az irodájába. Pár perc múlva én is odamegyek.

Varde bólintott, és a Lufthansa pultjához lépett. Miközben megkérte a stockholmi gép utasait, hogy fáradjanak vele, Peter az egyik telefonfülkéből fölhívta Tildét, és tájékoztatta, hogy minden készen áll a razziához. A négy utas Vardéval az élen kifelé indult a váróteremből, Peter pedig a kis csoport nyomába szegődött.

Csak akkor fedte fel a kilétét, amikor mindnyájan összegyűltek Varde irodájában. Megmutatta a szolgálati jelvényét a német ezredesnek. – Braun tábornok parancsát teljesítem – jelentette ki, hogy elejét vegye a tiltakozásnak. – Már ő is úton van ide, és mindent meg fog magyarázni.

Az ezredes szemmel láthatólag bosszankodott, de szó nélkül leült, és a másik három utas – az ősz hajú hölgy meg a két dán üzletember – követte a példáját. Peter a falhoz támaszkodva, fürkésző pillantással figyelte őket, nem észleli-e rajtuk a rossz lelkiismeret áruló jeleit. Mindegyiknél volt valamilyen kézipoggyász: az idős hölgynél jókora retikül, a német tisztnél vékony bórmappa, az üzletembereknél aktatáska. Bármelyikük csomagjában ott lapulhatott a *Valóság* legfrissebb száma.

– Amíg a tábornok úrra várunk, megkínálhatom önöket egy csésze teával vagy kávéval? – udvariaskodott széles mosollyal Varde.

Peter az órájára pillantott. A Berlinből érkező gépnek most kell landolnia, gondolta, és Varde ablakán kinézve már látta is a leszálláshoz készülődő hárommotoros Junkers Ju-52-est. A

kimondottan csúf masina felszínét ugyanolyan hullámlemez borította, mint a reptéri hangárok tetejét, a harmadik motor meg úgy meredt előre, akár egy disznó orra. De az ormótlan gép a súlyához képest feltűnő lassúsággal közeledett, és határozottan méltóságteljes jelenségnek látszott. Miután simán földet ért, a terminálhoz gurult. Aztán kinyílt az ajtó, és a legénység ledobta a féksarukat, amelyek az álló gép kerekeit rögzítették.

Végszóra Braun és Juel is befutott a Peter által kiválasztott négy detektívvel. A várakozó utasok eközben a reptéri pótkávét kortyolgatták.

Peter le nem vette a szemét az embereiről, akik módszeresen kiürítették a két üzletember aktatáskáját és az ősz hajú hölgy retiküljét. Nagyon is elképzelhetőnek tartotta, hogy a kém a kézipoggyászában akarja kivinni az országból az illegális újságot, mert így azt állíthatja, csak olvasnivalónak hozta magával az útra – nem mintha az efféle mentegetőzés használna neki.

De a táskákból és a retikülből kipakolt holmik ártalmatlannak bizonyultak.

Tilde átkísérte az idős hölgyet a szomszéd szobába, hogy ott motozza meg, miközben a férfiak Varde irodájában bújtak ki a zakójukból meg a nadrágjukból. Braun tábornok a német ezredest tapogatta végig, Conrad őrmester pedig a dán üzletembereket. Semmit sem találtak.

Peter csalódottan szemlélte a fejleményeket, de azzal biztatta magát, hogy a csempészáru nyilván a feladott poggyászban lesz – úgy érezte, az a valószínűbb rejtekhely.

Az utasoknak megengedték, hogy visszatérjenek a váróterembe, a repülőgépre azonban egyelőre nem szállhattak fel. Minden csomagjukat kirakták a betonra, a terminál elé: a két vadonatújnak látszó krokodilbőrönd kétségtelenül az idős hölgyé volt, a katonai vászonzsák alighanem az ezredesé, a rozsdabarna bőrönd meg az olcsó vulkánfíber koffer pedig feltehetőleg az üzletembereké.

Peter biztosra vette, hogy az egyikben rábukkan a *Valóság*ra.

Bent Conrad elkérte az utasoktól a kulcsokat.

– Fogadni merném, hogy az öreglány a tettes – súgta oda Peternek. – Zsidónak látszik.

– Ne a szája járjon, hanem a keze! Nyissa már ki a csomagokat! – mordult rá Peter.

Conrad az összes táskát kinyitotta, Peter meg hozzálátott, hogy átkutassa Őket, miközben Juel és Braun a háta mögül, a válla fölött átkandikálva nézte, a váróterem üvegablakánál összeverődött tömeg pedig tisztes távolságból bámulta, mit művel. Elképzelte a felemelő pillanatot, amikor diadalmasan előhúzza az újságot, és mindenki szeme láttára megdicsőül.

A krokodilbőröndök az idős hölgy vagyont érő, ódivatú ruháival voltak teletömve; Peter ezeket egymás után a földre hajigálta. A katonai vászonzsákból borotvakészletet, egy váltás fehérneműt meg egy tökéletesen vasalt inget húzott elő. Az egyik üzletember rozsdabarna bőröndjében a ruhanemű mellett különféle papírokra bukkant, de amikor alaposan átvizsgálta őket, kiderült, hogy egyik sem illegális újság vagy más gyanús irat.

Az olcsó vulkánfíber koffert hagyta utoljára. Zsaruösztöne azt súgta, a négy utas közül valószínűleg a kevésbé jómódúnak látszó üzletember lesz a kém.

A csaknem teljesen üres kofferban csupán egy fehér ing és egy fekete nyakkendő árválkodott, azonkívül egy sokat forgatott, megkopott fedelű fekete Biblia – de újság egy szál se. Tehát a fickó igazat mondott, valóban temetésre megy, gondolta Peter.

Egyre jobban kétségbeesve azon kezdett tűnődni, vajon megalapozott volt-e a félelme, hogy nem ezen a napon kéne razziát tartaniuk. Őrjöngött dühében, amiért hagyta magát belelovalni az idő előtti cselekvésbe, de minden erejét összeszedve lenyelte a mérgét. Még nem végzett.

Elővette a zsebéből a bicskáját, beledöfte a hegyét az idős hölgy méregdrága bőröndjének fehér selyembélésébe, és cikcakkos vonalban felhasította. Hallotta, ahogy Juel meglepetten felhördül a váratlan vandálság láttán, de rá se hederített. Benyúlt a szakadt bélés alá. Legnagyobb döbbenetére semmit sem talált.

Ugyanígy tette tönkre a rozsdabarna bőröndöt is, hasonló eredménnyel. A vulkánfíber kofferban még bélés sem volt, és Peter egyetlen apró rekeszt sem látott rajta, ahová el lehetne dugni valamit.

Miközben érezte, hogy csalódottságában és zavarában elpirul, fölvagdosta az ezredes vászonzsákjának alján a varrást, és a zsák alján lévő bőr alá benyúlva papírok után kutatott, ismét teljesen hiába.

Amikor egy pillanatra fölnézett, látta, hogy Braun, Juel meg a detektívek szinte megbűvölve bámulják, de az arckifejezésük

csöppnyi félelmet is tükröz. Rájött, hogy úgy viselkedik, mint egy dühöngő őrült.

Fütyült rá, mit gondolnak róla.

– Talán téves információt kaptál, Flemming – jegyezte meg egykedvűen Juel.

Örülnél neki, mi, – morogta magában Peter, de még mindig nem fejezte be.

Észrevette, hogy Varde a váróteremből figyeli, és egy türelmetlen fejmozdulattal odaintette. Utasai poggyászának romjai láttán a reptérparancsnok ajkára fagyott a mosoly.

– Hol a postazsák? – kérdezte tőle Peter.

– Egyelőre a csomagtároló helyiségben.

– Akkor meg mire vár, maga idióta? Hozza ide!

Varde elrohant. Peter undorral rámutatott a felszabdalt táskákra, bőröndökre meg a padlóra hajigált holmikra, és ráförmedt az embereire: – Tüntessék el ezt a szemetet!

Dresler és Ellegard visszadobálta a ruhákat meg a használati tárgyakat a bőröndökbe. Már jött is a hordár, hogy a Junkershez vigye őket.

– Várjon! – kiáltott rá Peter, amikor a férfi nekilátott, hogy mindent fölrakjon a targoncára. – Őt is motozza meg! – utasította Conradot, aki végrehajtotta a parancsot, de ezúttal sem talált semmit.

Varde kicipelte a postazsákot a betonra. Peter az összes levelet a földre szórta. Rögtön látta, hogy mindegyiken rajta van a cenzor pecsétje. Csak két nagyobb boríték akadt a kupacban, amelyben elférhetett a *Valóság* – egy barna meg egy fehér. Előbb a fehéret tépte fel. Ez valami jogi dokumentumot, szerződést vagy ilyesmit tartalmazott, hat példányban. A barna borítékból csupán egy koppenhágai üveggyár katalógusa esett ki. Peter hangosan káromkodott.

Ekkor tolták oda hozzá a zsúrkocsit a számtalan szendviccsel meg a kávéskannákkal, hogy az utasoknak szánt ételt és italt is megvizsgálhassa. Ez volt az utolsó reménye. Mindegyik kanna fedelét levette, és a kávát a betonra öntötte. Juel olyasmit dünnyögött, hogy erre igazán semmi szükség, ő azonban kétségbeesésében már semmivel sem törődött. Lerántotta a damasztszalvétákat a tálcáról, és bicskájával megdöfködte a szendvicseket. Legnagyobb rémületére ezúttal se járt eredménnyel. Éktelen haragjában fölkapta a tálcát, majd

a szendvicseket a földre zúdította, abban bizakodva, hátha az a nyavalyás újság alattuk lapul, de a *Valóság* helyett csak egy másik szalvéta akadt a kezébe.

Hirtelen rádöbbent, hogy pillanatokon belül óriási szégyenben marad, s ettől még jobban dühbe gurult.

– Kezdjék el a tankolást! – parancsolta. – Személyesen ellenőrzöm!

A tartálykocsi a Junkershez gördült. A detektívek elnyomták a cigarettájukat, és figyelték, ahogy beszivattyúzzák a repülőbenzint a gép szárnyaiba. Peter tudta, hogy fölöslegesen mereszti a szemét, de rezzenéstelen fapofával makacsul kitartott, mert semmi más nem jutott eszébe. Az utasok kíváncsian bámultak ki a Junkers négyszögletű ablakain. Nyilván azon tűnődtek, vajon miért kell végignéznie a tankolást egy német tábornoknak és hat civilnek.

Megteltek a tartályok, lezárták a tanksapkákat.

Peternek egyetlen épkézláb ötlete sem volt, amivel tovább késleltethette volna az indulást. Tévedett, és hülyét csinált magából.

– Engedjék beszállni az utasokat – sziszegte elfojtott haraggal.

Porig alázva visszament a váróterembe. Legszívesebben megfojtott volna valakit. Mindent elszúrt, ráadásul Braun tábornok és Juel főfelügyelő szeme láttára. Tudta, hogy a fejesek úgy fogják érezni, bölcsen döntöttek, amikor nem őt, hanem Juelt nevezték ki az osztály élére. Még az is lehet, hogy Juel kihasználja ezt a csúfos kudarcot, és ezzel az ürüggyel szépen áthelyezteti őt valamelyik jelentéktelen osztályra, például a Közlekedésrendészetre.

Peter megállt a váróteremben, hogy lássa, amint a gép felszáll. Juel, Braun meg a detektívek vele együtt várakoztak. A közelükben tébláboló Varde nagyon igyekezett úgy termi, mintha nem történt volna semmi rendkívüli. Figyelték, ahogy a négy mérges utas fölsiet a lépcsőn a fedélzetre. A földi személyzet elhúzta a kerekek elől a féksarukat, földobta őket a gépre, aztán becsukódtak az ajtók.

A Junkers éppen kigördült a parkolóhelyéről, amikor Peternek hirtelen újabb ötlete támadt, mintha megszállta volna az ihlet. – Azonnal állítsa meg a gépet! – kiáltott rá a reptér parancsnokára.

Juel felnyögött.

– Az Isten szerelmére...

Varde olyan képet vágott, mint aki menten sírva fakad. Braun tábornokhoz fordult. – Urain, az utasaim...

– Állítsa meg a gépet! – ismételte Peter.

Varde még mindig esdeklő pillantással nézett Braunra, aki másodpercnyi gondolkodás után bólintott.

– Teljesítse a parancsot.

Varde fölkapott a pultról egy telefonkagylót.

– Az Isten szerelmére. Flemming! – suttogta Juel. – Melegen ajánlom, hogy ez a tipp jó legyen!

A kifutón guruló repülőgép teljes kört leírva megfordult, és visszatért a parkolóhelyére. Kinyílt az ajtaja, s a féksarukat ledobták a földi személyzetnek.

Peter kirohant a betonra. A detektívek követték. A propellerek egyre lassabban forogtak, majd leálltak. Két overallos férfi éppen be akarta csúsztatni a féksarukat a kerekek elé, amikor Peter rászólt az egyikre:
– Adja ide azt a vacakot!

A fickón látszott, hogy fél, de engedelmeskedett.

Peter elvette tőle az ék alakú, körülbelül harminc centi magas, piszkos, nehéz és tömör fadarabot.

– A másikat is kérem!

A szerelő a repülőgéptörzs alatt átmászva fölkapta a másik féksarut, és azt is odaadta.

Pontosan úgy nézett ki, mint az első, de Peter valamivel könnyebbnek érezte a párjánál. Ahogy forgatta, vizsgálgatta, az egyik oldalán egyszer csak elhúzható lemezt talált. Gyorsan megpöckölte. A féksaru belsejében viaszosvászonba bugyolált csomag lapult.

Peter megkönnyebbülve sóhajtott fel. Nagy kő esett le a szívéről.

A szerelő hirtelen sarkon fordult, és futásnak eredt.

– Kapják el! – kiáltotta Peter, bár nem volt rá szükség. A fickó a férfiakat nagy ívben elkerülve Tilde mellett próbált elszaladni – nyilván azt hitte, a lányt könnyen félre tudja lökni az útból. Tilde azonban megpördült, akár egy táncosnő, hagyta, hogy a férfi azt higgye, sikerül elhúznia előtte, majd az utolsó pillanatban kitette az egyik lábát, és elgáncsolta a szerelőt, aki elterült a földön.

Dresler nyomban rávetette magát, fölrángatta a betonról, és hátracsavarta a karját.

Peter a fejével intett Ellegardnak.

– A másikat is tartóztassa le. Biztosan tudja, mi folyik itt. Aztán szemügyre vette a csomagot. Legöngyölte a viaszosvásznat, amelyből a *Valóság* két példánya került elő. Átadta őket Juelnek.

Juel az újságokra pillantott, majd Peterre nézett.

Peter várakozva meredt rá, egy árva szót se szólt.

– Szép volt, Flemming – nyögte ki végül vonakodva Juel. Peter elmosolyodott.

– Csak a munkámat végzem, főnök. Juel elfordult.

– Mindkét szerelőt bilincseljék meg, és hozzák be őket a kapitányságra. Kihallgatom a gazembereket – adta ki a parancsot a detektíveknek Peter.

Valami mást is talált a csomagban: néhány gemkapoccsal összecsíptetett, telegépelt papírlapot. Mindegyiken ötös csoportokban sorakoztak egymás mellett a betűk, de semmi értelme nem volt az egésznek. Peter egy darabig tanácstalanul bámulta ezt a zagyvaságot, majd derengeni kezdett neki, mit tart a kezében. Hirtelen rádöbbent, hogy akkora sikert aratott, amekkoráról álmodni se mert.

Hiszen ez egy rejtjelezett üzenet!

Átnyújtotta a lapokat Braunnak.

– Azt hiszem, egy kémszervezetet lepleztünk le, tábornok úr. Braun a lapokra meredt és elsápadt.

– Úristen! Igaza van!

– Ha nem tévedek, a német hadseregnek van olyan osztálya, amelyik az ellenséges kódok feltörésével foglalkozik.

– Már hogyne lenne!

– Remek – bólintott elégedetten Peter.

5.

Harald Olufsent és Tik Duchwitzot régimódi kétlovas hintő várta Tik szülőfaluja, Kirstenslot vasútállomásán. Tik útközben elmesélte, hogy a hintó évekig korhadt a kocsiszínben, és akkor kelt új életre, amikor a németek bevezették a benzinkorlátozást. Szépen rendbe hozták, átfestették, csak úgy csillogott-villogott, de közönséges igáslovak húzták, amelyeket nyilván valamelyik gazdaságból kértek kölcsön. A kocsis is úgy nézett ki, mintha sokkal jobban érezné magát az eke szarvát fogva.

Harald nem tudta pontosan, miért hívta meg Tik erre a hétvégére. A három testőr sosem járt össze sem víkendeken, sem szünidőben, bár a fiúk hét éve a legjobb barátok voltak az iskolában. Harald úgy vélte, talán a náciellenes dühkitörésének köszönheti a meghívást – lehet, hogy Tik szülei kíváncsiak a lelkész fiára, akit ennyire aggaszt a zsidóüldözés.

Az állomásról behajtottak egy kis faluba, eldöcögtek a templom meg a fogadó előtt, majd a falu túlsó végén lekanyarodtak a főútról, és két masszív kőoroszlán között átgördülve elindultak a hétnyolcszáz méter hosszú kocsifelhajtón a csipkés oromzatú, tornyocskákkal díszített, tündérmesébe illő kastély felé.

Dániában több száz kastély állt, és ez a tudat néha megvigasztalta Haraldot, mert büszke volt rá, hogy kis hazája nem mindig hódolt be ilyen szégyenletesen harcias kedvű szomszédainak. Úgy érezte, az ősökben még élt a hajdani vikingek szelleme.

Az országban akadtak olyan hatalmas várak is, amelyeket történelmi műemléknek nyilvánítottak: ezeket múzeummá alakították át, és megnyitották őket a turisták előtt. Persze a kisebb vidéki udvarházak voltak többségben, amelyekben jómódú gazdálkodó családok életek.

A közepes méretű, pompás kastélyokat pedig mindmáig az ország leggazdagabb emberei lakták. Kirstenslot – amit ugyanúgy neveztek, mint a falut – az utóbbiak közé tartozott.

Harald kissé megijedt a látványtól. Természetesen tudta, hogy Tik dúsgazdag családból származik – az apja is, a nagybátyja is bankár –, de erre nem volt fölkészülve. Szorongva tűnődött, hogyan kell egy ilyen helyen viselkedni, s nem fog-e szégyent vallani, hiszen a parókián nem arra nevelték, hogy kastélyokban forgolódjon.

Ezen a szombati napon a fiúk késő délután szálltak ki a hintóból a székesegyházak kapujához hasonló főbejárat előtt. Harald kis bőröndjével a kezében belépett a gyönyörű antik bútorokkal berendezett márványburkolatú haliba. Mindenütt kézzel festett porcelánvázákat, szobrocskákat látott, a falakon pedig hatalmas olajfestményeket – pedig ő otthon folyton azt hallotta, hogy szigorúan be kell tartani a bibliai Második parancsolatot, ami úgy szól: „Ne csinálj magadnak faragott képeket vagy hasonmást arról, ami fent van az égben vagy lent a földön, vagy a vizekben a föld alatt.” így aztán a parókián egyetlenegy kép sem volt, bár Harald tudta, hogy Arnét meg őt kicsi korukban titokban lefényképezték, mert az édesanyja harisnyás fiókjában megtalálta a gondosan elrejtett fotókat. A Duchwitz-kastély temérdek műkincse azonban kissé feszélyezte.

Tik fölvezette az impozáns főlépcsőn az egyik hálószobába. – Ez az én szobám – mondta, s Harald itt már nem talált se régi, márkás festményeket, se kínai vázákat, csak olyan tárgyakat, amilyeneket a tizennyolc éves fiúk szoktak gyűjteni: egy futball-labdát, a végzet asszonya pózában látható Marlene Dietrich képét, egy klarinétot meg a Pininfarina által tervezett Lancia Aprilla sportkocsi bekeretezett reklámfotóját.

Harald kézbe vett egy ezüstkeretes fényképet, amely Tiket ábrázolta körülbelül négy évvel ezelőtt, egy hozzá hasonló korú lány társaságában.

– Ki ez? – kérdezte Tiktól.

– Az ikertestvérem, Karen.

– Aha. – Haraldnak halványan derengett, hogy barátjának valóban van egy ikertestvére. A fekete-fehér fotó tanúsága szerint a lány magasabb volt Tiknél, és a haja is világosabbnak látszott.

– De biztosan nem vagytok egypetéjűek, mert a nővéred sokkal szebb, mint te – jegyezel meg kajánul vigyorogva Harald.

– Az egypetéjűek mindig azonos neműek, te idióta.
– Ő hol tanul?
– A Dán Királyi Operaház Balettintézetében.
– Nem is tudtam, hogy saját iskolájuk van.
– Aki balett-táncos akar lenni, oda kell járnia. Némelyik lány már ötéves korában kezdi. Ugyanaz a tananyag, mint a többi iskolában, csak ők táncolni is tanulnak mellette.
– És a nővéred mit szól hozzá? Hogy tetszik neki? Tik vállat vont.
– Azt mondja, keményen megdolgoztatják őket. – Kinyitott egy ajtót, végigsietett a rövid folyosón, és bement a fürdőszobába, onnan pedig egy kisebb szobába. Harald követte.
– Ezt szántam neked, ha megfelel – fordult hozzá Tik. – Majd közösen használjuk a fürdőszobát.
– – Remek – felelte Háruld, és az ágyra dobta a bőröndjét.
– Szebbet is kaphatnál, de csak kilométerekkel arrébb, a ház túlsó végében.
– Ez jobb lesz.
– Most pedig gyere, üdvözöld anyámat.
Tik a széles első emeleti folyosón egy ajtóhoz vezette Haraldot. Bekopogott rajta, résnyire kinyitotta, és beszólt: – Tudsz férfilátogatókat fogadni, mama?
– Gyere be, Josef – válaszolta egy női hang.
Tik nyomában Harald is belépett Duchwitz asszony szép budoárjába, ahol minden síkfelületen bekeretezett fényképek sorakoztak. A fiúnak rögtön feltűnt, hogy Tik mennyire hasonlít az anyjához, még akkor is, ha Tik sovány, a negyven év körüli alacsony hölgy pedig kissé kövérkés, és fekete hajába már ősz szálak vegyülnek. Nagy barna szemét azonban Tik biztosan tőle örökölte.
Tik bemutatta Haraldot, s ő kis meghajtással fogott kezet Duchwitz asszonnyal, aki hellyel kínálta őket, aztán megkérdezte tőlük, mi újság az iskolában. Harald megkönnyebbült: barátja anyját kedves, megnyerő dámának találta, akivel könnyedén el lehet beszélgetni. Most már korántsem aggasztotta annyira, mi lesz itt vele ezen a hétvégén.
Duchwitz asszony egy idő után így szólt hozzájuk: – Menjetek, és hozzátok rendbe magatokat. Hamarosan vacsorázunk. – Amint a fiúk visszaértek Tik szobájába, Harald szorongva megkérdezte: – Ugye nem szoktatok nagyon kiöltözni a vacsorához?

– A blézered meg a nyakkendőd éppen jó lesz.

Haraldnak nagy kő esett le a szívéről, mert az iskolai blézerén, nadrágján, nagykabátján és sapkáján kívül nem volt más ruhája.

Az Olufsen családnak ez is óriási kiadást jelentett, hiszen a sportfelszerelést is meg kellett vásárolni, s ráadásul mindenből folyton újat kellett venni, mert a fiú évenként négy-öt centit nőtt. Szegényes ruhatárát mindössze néhány pulóver és nyári sort egészítette ki. – Te mit veszel föl? – kérdezte Tiktól.

– Fekete zakót és szürke flanelnadrágot.

Harald örült, hogy hozott magával egy tiszta fehér inget.

– Előbb te akarsz fürödni, vagy menjek én? – kérdezte Tik.

– Máris megyek. – Harald furcsállotta ugyan az ötletet, hogy az embernek vacsora előtt meg kelljen fürödnie, de arra gondolt, most legalább megismeri a gazdagok szokásait.

Még hajat is mosott a kádban, miközben Tik megborotválkozott.

– Az iskolában sosem borotválkozol naponta kétszer – jegyezte meg Harald.

– Itthon muszáj, mert a mama rettentően finnyás. Fekete a szakállam, és ha estére nem nyúzom le, anyám rögtön azt mondja, úgy nézek ki, mint egy szénbányász.

Harald belebújt a tiszta ingébe meg az iskolai nadrágjába, aztán visszament a hálószobába, hogy megfésülje vizes haját a toalettasztal tükre előtt. Egyszer csak kopogás nélkül benyitott egy lány.

– Szervusz – köszönt mosolyogva. – Biztosan te vagy Harald.

A fiú rögtön fölismerte a fényképen látott lányt, de a fekete-fehér fotó alapján nem tudhatta, hogy ilyen hófehér a bőre, csillogó zöld a szeme, fénylő rézvörös a haja, és karcsú a termete. Hosszú sötétzöld ruhájában úgy suhant át a szobán, akár egy gyönyörű kísértet. Könnyedén, mint egy erős atléta, fölkapott egy széket a támlájánál fogva, megfordította, aztán leült, és keresztbe vetette hosszú lábát.

– Szóval? Te vagy Harald?

– Igen, én – nyögte ki nagy nehezen a fiú, és iszonyú zavarba jött, mert mezítláb állt a tükör előtt. – Te pedig Tik nővére, ugye?

– Tik?

– Így becézzük Josefet az iskolában.

– Értem. Engem Karennek hívnak, és nincs becenevem. Hallottam róla, mit vágtál a diri meg a képviselő fejéhez az iskolában. Szerintem teljesen igazad van. Gyűlölöm a nácikat! Mit képzelnek ezek

magukról?

Tik is előkerült a fürdőszobából. Csak egy törölközőt csavart a dereka köré. – Hát te meg mit keresel itt? – nézett a nővérére. – Nem zavar, hogy egy úriember öltözködni szeretne?

– Képzeld, egyáltalán nem zavar! – vágott vissza a lány. – Elepedek egy koktélért, de a személyzet csak akkor hajlandó kiszolgálni, ha már legalább egy férfi tartózkodik a szalonban. Szerintem ezeket a szabályokat a komornyikok meg a szobalányok találják ki.

– Jó, akkor légy szíves, fordulj el egy pillanatra – kérte meg a nővérét Tik, majd Harald legnagyobb meglepetésére ledobta a törölközőt.

Karennek a szeme se rebbent meztelen bátyja láttán, és esze ágában sem volt elfordulni.

– Egyébként hogy vagy, te fekete szemű ördög? – kérdezte szeretettel, miközben Tik tiszta fehér alsónadrágot húzott.

– Köszönöm, jól, de a vizsgák után még jobban fogom érezni magam.

– És mihez kezdesz, ha megbuksz?

– Azt hiszem, a bankban fogok dolgozni. Apa biztosan azt akarja, hogy a szamárlétra legalján kezdjem a munkát. Majd töltögethetem az írnokok tintatartóit.

– Nem fog megbukni – mondta Karennek Harald.

– Ha nem tévedek, te is olyan okos vagy, mint Josef – felelte a lány.

– Ami azt illeti, sokkal okosabb nálam – jegyezte meg Tik. Harald úgy érezte, nem lenne őszinte, ha tiltakozna, így inkább szégyellősen hallgatott egy sort, majd megkérdezte Karentől:

– Mondd, milyen az a balettintézet?

– A kaszárnya és a börtön keveréke.

Harald elbűvölve bámulta a lányt, aki egyik pillanatban úgy viselkedett, mint egy fiú, a másikban meg istennőnek látszott, s Harald nem tudta eldönteni, kivel áll szemben tulajdonképpen. Karen úgy ugratta a bátyját, akár egy vásott kölyök, ám eközben rendkívül kecsesen, nőiesen ült a székén. Ahogy a karját fölemelve széles gesztussal rámutatott valamire, vagy ahogy az állat finoman a kézfejére hajtotta, ültében is mintha táncot lejtett volna. Minden mozdulata elegánsan harmonikus volt, ám az arckifejezése hangulatától függően, villámgyorsan változott. Haraldot teljesen megigézte duzzadt ajkával, s széles, kissé ferde mosolyával. Ezt az

arcot az enyhén hajlott orral és az egyenetlen, gödröcskés állal nemigen lehetett szabályosnak nevezni, de a fiú úgy érezte, az összhatás mégis gyönyörű – ilyen szép lánnyal még soha életében nem találkozott.

– Nem ártana, ha most már cipőt húznál – szólt rá Tik, s ezzel megtörte a varázst.

Harald átszaladt a szobájába, s amikor teljesen felöltözve visszatért, barátja már elegáns fekete zakóban, fehér ingben, finom sötét nyakkendőben várta, ő pedig rájött, hogy egyenblézerében bizony taknyos kisiskolásnak hat mellette.

Karennel az élen lementek a földszintre, s beléptek a tágas, meglehetősen rendetlen szalonba, amelyben több hatalmas kanapé meg egy pompás koncertzongora állt. A kandalló elé terített szőnyegen öreg kutya feküdt. A helyiség fesztelen légköre nem is hasonlított a hall mereven szertartásos atmoszférájához, bár a falakat itt is olajfestmények sokasága borította.

Egy fekete ruhás, fehér kötényes fiatal nő megkérdezte Maráidtól, mit szeretne inni. – Ugyanazt, amit Josef – felelte ő. A parókián egy csöpp alkoholt sem tűrt meg az apja, és az iskolában is csak a végzősöknek engedték meg, hogy a péntek esti összejöveteleken fölhajtsanak egy pohár sört. Harald még sosem ivott koktélt, sőt azt sem igen tudta, hogy az mi fán terem.

Nem akart idétlenül ácsorogni, így aztán lehajolt, és megsimogatta a kutyát. A karcsú, szép, nagy ír szetter vörös szőrébe szürke szálak vegyültek. Kinyitotta a szemét, s egy röpke farkcsóválással udvariasan jelezte, hogy méltányolja Harald figyelmességét.

– Thornak hívják – magyarázta Karen.

– Szóval úgy, mint a mennydörgés istenét – mosolygott Harald.

– Igazad van, tényleg nevetséges, de Josef nevezte el.

– Most miért vagy úgy oda? Te meg mindenáron azt akartad, hogy Boglárka legyen szegény! – csattant fel Tik.

– De akkor még csak nyolcéves voltam.

– Én is. Egyébként nagyon találó név ez a Thor, mert ha szellent, az akkorát szól, mint a mennydörgés.

Ebben a pillanatban megjelent Tik apja. Úgy hasonlított a kutyához, hogy Harald csaknem felnevetett. A magas, sovány férfi elegáns bársonyzakót viselt fekete csokornyakkendővel. Göndör vörös haja erősen őszült. Harald fölegyenesedett, és kezet fogott Duchwitz úrral,

aki ugyanolyan bágyadt udvariassággal szólította meg, ahogy az előbb a kutya a farkát csóválta. – Nagyon örülök, hogy megismerhetlek – mondta lustán elnyújtva a szavakat. – Josef állandóan rólad mesél.

– Most már az egész családot ismered – jegyezte meg Tik.

– Hogy bánnak veled az iskolában történtek után? – kérdezte Haraldtól Duchwitz úr.

– Furcsa, de nem büntettek meg – felelte Harald. – Pedig régen körömvágó ollóval kellett lenyírnom a füvet, ha csak annyi mondtam, hogy „hülyeség”, amikor valamelyik tanár butaságokat beszélt. Ennek az Agger képviselőnek sokkal nagyobb gorombaságokat zúdítottam a nyakába, de Heis, az igazgató nem csapott patáliát, hanem halkan elmagyarázta, mennyivel hatásosabban érvelhettem volna, ha meg tudom őrizni a nyugalmamat.

Duchwitz úr elmosolyodott.

– Tehát jó példával járt elöl, és így adta tudtodra, hogy nem haragszik rád. – Harald csak most döbbent rád, hogy Heisnek pontosan ez lehetett a szándéka.

– Szerintem Heis téved – szólt közbe Karen. – Az embernek néha igenis botrányt kell csapina, hogy odafigyeljenek rá.

Harald mélységesen egyetértett a lánnyal, s arra gondolt, bárcsak neki is eszébe jutott volna ez a gondolat, amikor Heis finoman megrótta a neveletlensége miatt. Karent most már nemcsak szépnek, hanem okosnak is találta De egy kérdést mindenképpen akart föltenni Duchwitz úrnak, s alig várta a megfelelő alkalmat, hogy előhozakodhasson vele. – Nem aggasztja, uram, hogy a nácik mit művelhetnek önnel? Hiszen mindnyájan tudjuk, milyen rosszul bánnak a német és lengyel zsidókkal...

– Valóban aggaszt a dolog, de Dánia nem Németország, és úgy látom, a németek elsősorban dánnak tekintenek bennünket, s csak másodsorban zsidónak.

– Legalábbis egyelőre – tette hozzá Tik.

– Ez igaz. Csakhogy felmerül a kérdés, miféle lehetőségeink vannak. Talán üzleti ügyben elutazhatnék Svédországba, és kérhetnék magamnak amerikai vízumot, de az egész családot nehezen tudnám kivinni Amerikába. Amellett gondold végig, fiam, hogy mit kéne itt hagynom: a céget, amit még a dédnagyapám alapított, a házat, ahol a gyermekeim születtek, a képgyűjteményemet, amit egy egész élet munkájával hoztam létre... Ebből a szempontból nézve úgy vélem, az

a legegyszerűbb, ha nyugton maradok, és a legjobbakat remélem.

– Mi különben sem közönséges kereskedők vagyunk, az ég szerelmére! – jelentette ki fölényesen Karen. – Én ugyan gyűlölöm a nácikat, de hát mit tehetnek az ország legnagyobb bankárcsaládja ellen?

Haraldnak nem tetszett ez az ostoba megjegyzés.

– Már tudhatnád, hogy a nácik mindent megtehetnek, amit csak akarnak – vetette oda gúnyosan.

– Tudhatnám? Igazán? – csattant fel élesen Karen, s a fiú rájött, hogy megsértette.

Éppen el akarta mesélni, hogyan üldözték a nácik Joachim bácsit, amikor Duchwitz asszony is csatlakozott a társasághoz, és témát váltottak: a Dán Királyi Balett legújabb előadásáról, a *Szilfidek*ről kezdtek beszélgetni.

– Nagyon szeretem a zenéjét! – áradozott Harald, aki a rádióban hallotta a muzsikát, és néhány részletet el is tudott zongorázni belőle.

– A balettet is láttad? – kérdezte tőle Duchwitz asszony.

– Sajnos nem. – A fiú rettentően szeretett volna jó benyomást kelteni, s úgy tenni, mintha sok balettet látott volna, csak ez az egy maradt ki véletlenül az életéből, de aztán rádöbbent, milyen veszélyes lenne füllenteni ezeknek a rendkívül művelt embereknek. – Az igazat megvallva még egyetlenegy balettet se láttam – motyogta szégyenkezve.

– Nahát! Ez borzasztó! – szörnyűködött gőgösen Karen. Az édesanyja rosszalló pillantást vetett rá.

– Hát akkor majd Karen elvisz, fiam – mondta Haraldnak.

– Jaj, mama, nagyon jól tudod, mennyi dolgom van! – tiltakozott a lány. – Másodszereposztásban én kaptam meg az egyik főszerepet!

Haraldnak fájt a visszautasítás, de nem volt nehéz kitalálnia, hogy Karen az előbbi gúnyos megjegyzéséért bünteti.

Talán a finom, keserédes koktél oldotta meg a nyelvét, hiszen úgy hajtotta föl az italt, akár egy pohár vizet. Nagyon ízlett neki, de alighanem a fejébe szállt, és ezért nem tudott vigyázni a szájára. Sajnálta, hogy megbántotta Karent. Csak akkor ébredt rá, mennyire megkedvelte a lányt, amikor az hűvösen elfordult tőle.

A szobalány, aki korábban az italokat szolgálta fel, most jelentette, hogy a vacsora tálalva van, és kitárta az ebédlőbe nyíló szárnyas ajtót. Mindnyájan átmentek a szalonból, majd leültek a hosszú asztal egyik

végén. A szobalány ekkor borral kínálta őket, Harald azonban köszönte, nem kért belőle.

A zöldséglevest tőkehal követte besamelmártással, aztán föltálalták a pompás borjúpecsenyét. Harald el sem tudta képzelni, hogy a szigorú jegyrendszerben honnan kerül az asztalra ennyi finomság, de Duchwitz asszony megmagyarázta: minden a birtokról származik.

Karen vacsora közben egyetlen szót sem szólt közvetlenül a fiúhoz – mindig az egész társasághoz beszélt. Akkor is a többieknek válaszolt, ha ő egyenesen tőle kérdezett valamit. Harald búnak eresztette a fejét. Még sosem látott ilyen elbűvölő teremtést, erre tessék, rövid két óra leforgása alatt sikerült elvadítania!

Később a szalonban kávéztak, méghozzá igazi feketét ittak. Harald azon tűnődött, vajon hol szerezhette Duchwitz asszony, hiszen tudta, hogy a kávé olyan drága és ritka portéka, mint az aranypor, s ez biztosan nem teremhet meg egy dán gazdaságban.

Miközben Karen kiment a teraszra, hogy elszívjon egy cigarettát, Tik elmagyarázta a barátjának, hogy régimódi szüleik rosszallják, ha egy lány dohányzik. Harald el volt ragadtatva Karentől: nem elég, hogy koktélt iszik, még cigarettázik is, gondolta őszinte csodálattal.

Amikor a lány visszatért a szalonba, Duchwitz úr a zongorához ült, és az állványra kitett kottákat kezdte lapozgatni.

– Beethoven megfelel? – kérdezte a háta mögött álló feleségétől, aki bólintott. A ház ura játszott néhány akkordot, majd Duchwitz asszony elénekelt egy dalt németül. Harald tátott szájjal hallgatta, és a végén lelkesen megtapsolta.

– Még egyet, mama – kérte Tik.

– Jól van – bólintott az édesanyja. – De aztán neked is játszanod kell valamit, Josef.

A szülők előadták a második Beethoven-darabot is, majd Tik lehozta a klarinétját, és eljátszott egy egyszerű bölcsődalt Mozarttól, utána Duchwitz úr ismét a zongorához ült, s a Szilfidek egyik keringőjét szólaltatta meg. Amint felcsendült a jól ismert dallam, Karen lerúgta a cipőjét, és eltáncolta azt a szólót, amit másodszereposztásban ráosztottak.

Végül mindnyájan Haraldra néztek.

A fiú rájött, hogy azt várják, ő is rukkoljon elő valami művészi produkcióval. Mivel énekelni csak kappanhangon tudott, ráadásul kizárólag dán népdalokat ismert, neki is zongoráznia kellett. – A

klasszikus zene nem az erősségem – mentegetőzött félszegen.

– Süket duma – torkolta le Tik. – Hiszen apád templomában is szoktál zongorázni. Te magad mesélted.

Harald leült a billentyűk elé. Abban biztos volt, hogy egy kultúrált zsidócsaládra nem tukmálhatja rá az otthon tanult evangélikus dicshimnuszokat. Egy pillanatig tétovázott, majd játszani kezdte *Pine Top bugivugi*ját. Az első dallamos trillát a jobb kéz indította, aztán belépett a bal kéz az élénk, ritmikus basszusmotívummal, miközben a jobb kéz a rendkívül csábító, disszonáns bluest intonálta. Pár perc múlva Harald feloldódott, és belefeledkezett a zenébe. Egyre hangosabban, lendületesebben játszott, s időnként, éppúgy, mint Pine Top, angolul biztatta közönségét:

– Everybody, boogie-woogie! – A dallam csúcspontján harsányan felkiáltott: – Ez az! Erről van szó, emberek!

Amikor befejezte, néma csend támadt a szobában. Duchwitz úr olyan savanyú képet vágott, mint aki citromba harapott. Még Tik is zavartan hallgatott. Végül Duchwitz asszony szólalt meg: – Nos, be kell vallanom, ilyesmit még sosem hallottunk ebben a házban.

Harald rádöbbent, hogy szarvashibát követett el: a kifinomult ízlésű Duchwitz családnak éppúgy nincs ínyére a dzsessz, mint a saját szüleinek, mert igaz ugyan, hogy művelt emberek, de nem elég fogékonyak a modern zenére.

– Jaj, Istenem – hebegte –, azt hiszem, rosszul tettem, hogy éppen ezt a számot választottam.

– Hát bizony – bólintott kimérten Duchwitz úr.

Harald elkapta a kanapé mögött álló Karen pillantását. Fölényes, gúnyos mosolyra számított, de legnagyobb meglepetésére és örömére, a lány pajkosan rákacsintott.

Hirtelen úgy érezte, mégiscsak érdemes volt bugivugit játszani.

Vasárnap reggel Karenre gondolva ébredt.

Abban reménykedett, hogy a lány, éppúgy, mint tegnap, talán megint benéz a fiúszobába egy kis csevegésre, de színét se látták. Még a reggelinél sem mutatkozott. Harald a tőle telhető legközönyösebb hangon végül megkérdezte Tiktői, vajon hol lehet a nővére. Tiket szemmel láthatólag hidegen hagyta Karen távolléte.

– Biztosan tornázik, vagy a szólóját gyakorolja.

Reggeli után a fiúk két órát tanultak – készültek a vizsgájukra.

Bár mindketten arra számítottak, hogy könnyen átmennek, mégsem kockáztattak, mert az eredménytől függött, fölveszik-e őket az egyetemre. Tizenegy órakor Tik azt javasolta, szívjanak egy kis friss levegőt, megmutatja Haraldnak a birtokot.

Csaknem a hosszú kocsifelhajtó végében, egy nagyobb facsoport mögött romos kolostor állt. Szinte teljesen eltakarták a lombok, – A reformáció után lefoglalta magának a király, és száz évig itt éltek a dán uralkodók – magyarázta Tik. – Aztán megépült Kirstenslot, és a régi kolostor gazdátlan maradt.

Végigballagtak a kerengőn, ahol hajdan a szerzetesek sétáltak. A raktárrá átvedlett cellákban most kerti szerszámokat tároltak.

– Évtizedek óta rohad itt ez a sok vacak – morogta Tik, miközben a cipője orrával egy rozsdás vaskereket rugdosott. Aztán kitárt egy ajtót. A tágas, világos terem keskeny ablaknyílásaiból hiányzott az üveg, de a helyiség száraz és tiszta volt. – Ez az egykori dormitórium. Az idénymunkások nyaranta még most is itt alszanak – közölte Tik.

Beléptek a régi templomba, amit jelenleg afféle lomtárnak használtak. Dohszag csapta meg az orrukat. Girhes, fekete-fehér macska meredt rájuk, mintha azt kérdezné, milyen jogon tolakodnak be a birodalmába, majd kiugrott az egyik ablakon.

Harald fölemelt egy jókora ponyvát, amely alatt fatuskókra állított csillogó-villogó Rolls-Royce szedán rejtőzött. – Az apádé? – kérdezte Tiktól.

– – igen. Itt várja, hogy véget érjen a benzinkorlátozás.

A Rolls közelében Harald összekaristolt munkapadot látott. A satuval meg a komplett szerszámkészlettel valószínűleg a kocsit tartották karban, amíg volt hozzá üzemanyag, gondolta. A sarokban mosdókagylót és vízcsapot vett észre, a fal mellett pedig gúlába rakott faládákat, amelyekben valaha szappant és narancsot tartottak. Belekukkantott az egyikbe, és rengeteg színes, fémből készült játékautót látott benne. Kivett egyet a kupacból. Az oldalsó ablakokra profilból festették rá a sofőrt, a szélvédőre pedig szemből, mintha farkasszemet nézne az emberrel. A fiú még jól emlékezett rá, mennyire vágyott rá gyerekkorában, hogy a szülei ilyen játékokat vegyenek neki. Óvatosan visszatette a helyére a kisautót.

A túlsó sarokban egymotoros repülőgép állt, szárnyak nélkül.

Harald kíváncsian vette szemügyre. – Mi ez?

– Egy Lódarázs. Az angol de Havilland cég készítette. Apám öt évvel ezelőtt vásárolta, de azóta sem tanult meg repülni.

– Voltatok már fönt vele?

– Hát persze, sokszor. Még újkorában.

Harald megsimogatta a legalább száznyolcvan centi hosszú propellert. A tökéletes ívekben úgy gyönyörködött, akár egy műalkotásban. Feltűnt neki, hogy a gép kissé félrebillent – a futómű megsérült, az egyik gumiabroncs leeresztett.

Végigtapogatta a géptörzset, s nagyon meglepte, hogy az nem fémből, hanem valami speciális vászonféleségből készült, ezt feszítették rá a vázra. Imitt-amott kissé el is szakadt az anyag, és apró gyűrődések látszottak rajta. Világoskékre festették, a közepén fehérrel szegélyezett fekete díszítő csík húzódott, de a hajdan élénk színeket belepte a por, és több helyen is olajfoltok barnállottak. Harald csak most vette észre, hogy megvannak ám az ezüst biplánszárnyak is, de elfordították őket, s mindkettő hátrafelé néz.

Az oldalablakon belesett a pilótafülkébe, ami nagyon hasonlított egy kocsi belsejéhez az egymás mellett lévő két üléssel meg a fényesre politúrozott műszerfallal, s rajta a különféle tárcsákkal, kapcsolókkal. Az egyik üléshuzat elszakadt, kilógott belőle az afrik. Úgy hatott, mintha egerek tanyáznának benne.

A fiú megkereste a kilincset, s a jól hallatszó kaparászással mit sem törődve bemászott a gépbe. Az épen maradt ülésre ült. A vezérlőberendezést meglehetősen egyszerű szerkezetnek találta, a középen elhelyezkedő Y alakú botkormányt mindkét ülésről lehetett kezelni. Kezét a botkormányra, lábát a pedálokra téve arra gondolt, hogy repülőgépet vezetni még izgalmasabb lenne, mint motorbiciklit. Már látta magát, amint fülsiketítő motorzúgással, hatalmas madárként elhúz a kastély fölött.

– Te tudsz repülni? – kérdezte Tiktól.

– Én nem. Csak Karen vett órákat.

– Tényleg?

– A pilótavizsgát nem tehette le, mert kiskorú, de nagyon ügyes. Harald a vezérlőberendezés műszereit próbálgatta, de hiába kattintgatta a „Ki-Be” feliratú kapcsolókat, nem történt semmi. A botkormány is úgy lötyögött a pedálokkal együtt, mintha egyiket sem rögzítették volna. Tik észrevette, mit csinál. – A kábelek jó részét tavaly kiszerelték – mondta. – A mezőgazdasági gépek javításához

kellettek. Na, gyerünk innen.

Harald még legalább egy órát tudott volna játszadozni a repülővel, de látta, hogy Tiknek mehetnékje van, így aztán kimászott.

A kolostor hátsó kapuján távoztak, majd a keskeny földúton végigsétálva átvágtak az erdőn. Kirstenslothoz jókora gazdaság tartozott. – Apám a Nielsen családnak adta bérbe a tanyát, még a születésem előtt – mesélte Tik. – Hússertéseket nevelnek, jól tejelő, díjnyertes teheneket tartanak, és több száz hektáron gabonát termesztenek.

Megkerültek egy széles búzamezőt, áthaladtak a legelőn, amelyen szinte egymást taposta a rengeteg fekete-fehér tehén, s a távolból is érezték a disznóólak orrfacsaró szagát. A tanyaházhoz vezető úton utánfutós traktor vesztegelt. Egy overallos fiatalember éppen belenézett a motorba. Tik kezet fogott vele.

– Hello, Frederik. Mi a baj?

– Félúton robbant le nekem ez a tragacs! Nielsen urat meg a családját kellett volna templomba vinnem – panaszolta Frederik, miközben Harald bekukkantott az utánfutóba, és két fapadot látott benne. – Most a felnőttek kénytelenek gyalog menni, a gyerekeket meg hazavitték.

– Harald barátom igazi aranykezű ezermester. Egyetlen motor sem tűd kifogni rajta – jegyezte meg Tik.

– Hát nem bánnám, ha belepillantana...

Az új típusú traktor nem acélkerekeken gurult, hanem modern gumiabroncsokon. Harald a dízelmotor fölé hajolt, és tanulmányozni kezdte.

– Mi történik, ha beindítja? – kérdezte Frederiktől.

– Mindjárt megmutatom. – A fiatalember meghúzott egy fogantyút, és a motor felnyüszített, de nem ugrott be. – Azt hiszem, új olajszivattyú kéne bele, de egyik gépünkhöz se lehet pótalkatrészt kapni – tette hozzá szomorú fejcsóválással Frederik.

Harald kétkedve nézegette tovább a masinát. Olajszagot érzett, s ez arra utalt, hogy a szivattyú működik, de az olaj nem éri el a hengereket. – Megpróbálkozna még egyszer az önindítóval?

Frederik ismét meghúzta a fogantyút. Harald mintha úgy látta volna, hogy mozog az olajszűrő leeresztő csöve. Még közelebb hajolt, s ekkor vette észre, hogy szivárog az olaj a kibocsátó szelepből. Benyúlt, megpiszkálta a csavart, és az egész szelep levált az

olajszűrőről. – Itt van a kutya eltemetve! – mondta. – Azért szökik az olaj, mert teljesen elkopott a csavarmenet. Nincs egy darab drótja?

Frederik az overallja összes zsebét átkutatta.

– Csak spárga van nálam, de elég erős.

– Átmenetileg az is megteszi. – Harald a helyére illesztette a szelepet, és a spárgával jól odakötözte a szűrőhöz, hogy ne tudjon elmozdulni. – Na most indítsa be!

Frederik harmadszor is meghúzta a fogantyút, és a motor felberregett. – Az áldóját! Hát tényleg megbütykölte!

– Alkalomadtán cserélje ki a spárgát valami jó masszív drótra, és akkor nem lesz szüksége pótalkatrészre.

– Gondolom, nem marad itt még egy-két hétig, ugye? – kérdezte Frederik. – Mert annyi rossz gépünk van, mint égen a csillag...

– Sajnos nem maradhatok. Vissza kell mennem az iskolába.

– Hát akkor minden jót. – Frederik fölmászott a vezetőülésbe. – Így legalább időben odaérek a templomhoz, és hála magának, haza tudom hozni Nielsenéket. – Búcsút intett, aztán elhajtott.

A két fiú a kastély felé ballagott.

– Nagy voltál! – csettintett elismerően Tik.

Harald vállat volt. Világéletében értett a gépekhez, szinte mindent meg tudott javítani.

– Az öreg Nielsen él-hal az új találmányokért – folytatta Tik. – Mindene van. Vetőgép, cséplőgép, kombájn, fejőgép... amit csak akarsz.

– És benzint is tud hozzájuk szerezni?

– Igen. Az élelmiszertermelők ma is kapnak üzemanyagot. Pótalkatrész viszont nincs semmihez.

Harald az órájára pillantott. Már alig várta, hogy az ebédnél viszontlássa Karent. Ki akarta faggatni, hogyan tanult meg repülni.

A faluban betértek a fogadóba. Tik két pohár sört rendelt, és kiültek a teraszra sütkérezni. A szemközti vöröstéglás templomból éppen kifelé jöttek a hívek. Frederik eldöcögött a fogadó előtt a traktorral, és integetett a fiúknak. Öten ültek a háta mögött, az utánfutóban. Az a jól megtermett, ősz hajú, pirospozsgás férfi nyilván Nielsen gazda lehet, gondolta Harald.

Ekkor fekete egyenruhás rendőr lépett ki a templomból egy félénk, jelentéktelen külsejű nővel és két kisgyerekkel. Ahogy közeledett, szúrós szemmel mérte végig Tiket.

Az egyik gyerek, a hétévesforma kislány hangosan megkérdezte: – Papa, ők miért nem járnak templomba?

– Azért, mert zsidók, és nem hisznek a mi Urunkban – felelte a férfi.

Harald Tikre sandított.

– A falubeli rendőr. Per Hansen – suttogta Tik. – Amellett a dán Nemzetiszocialista Munkáspárt helyi képviselője.

Harald bólintott. Tudta, hogy a dán náci párt gyenge – két évvel ezelőtt, a legutóbbi általános választásokon mindössze három helyet szerzett a parlamentben. Persze a megszállás vérmes reményeket ébresztett a tagságban, és a németek megpróbálták kikényszeríteni, hogy a dán kormány miniszteri tárcát adjon a náci vezérnek, Fritz Clausennek. Keresztély király azonban a sarkára állt, megakadályozta Clausen kinevezését, a németek pedig meghátráltak. Hansent és a hasonszőrűeket persze mélységes csalódás érte, de szemmel láthatólag csak a megfelelő alkalomra vártak. Meg voltak győződve róla, hogy hamarosan változni fog a közhangulat, és eljön még az ő idejük. Harald attól félt, igazuk lehet.

Tik az utolsó korty sort is fölhajtotta.

– Gyerünk ebédelni!

Visszamentek a kastélyba. A kapu előtt, a parkban Harald meglepetten ismerte fel Poul Kirket, osztálytársak, Mads unokatestvérét, és bátyja, Arne barátját. Poul sortban ácsorgott az impozáns előcsarnok egyik oszlopához támasztott biciklije mellett. Harald már sokszor találkozott vele, így megállt egy kicsit beszélgetni, miközben Tik bement.

– Itt dolgozol? – kérdezte Poul.

– Nem. Hétvégére hívtak meg. Még nincs vége a tanévnek.

– Úgy tudom, a gazdaság fölvesz néhány diákot az aratásra. Milyen terveid vannak erre a nyárra?

– Még nem gondolkoztam rajta. Tavaly Sande szigetén melóztam egy építkezésen – felelte Harald, és elhúzta a száját. – Aztán kiderült, hogy német katonai bázis lesz belőle, de ezt csak utólag közölték velünk.

Poult szemmel láthatólag érdekelte a dolog. – Igazán? És miféle bázis az?

– Azt hiszem, valami rádióállomás, de nem biztos. Az összes dán munkást kirúgták, mielőtt felszerelték a berendezést. Az idén valószínűleg a halászhajókon fogok dolgozni, és készülök az egyetemi

felvételimre. Fizikát szeretnék tanulni Niels Bohr Intézetében. Remélem, sikerülni fog.

– Ez igen! Mads mindig azt mondogatja, zseni vagy.

Harald már éppen meg akarta kérdezni, mit keres Poul Kirstenslotban, amikor hirtelen megkapta a választ anélkül, hogy egy árva szót szólt volna. Karen bukkant elő a ház sarka mögül, a saját biciklijét tolva.

Lélegzetelállító látványt nyújtott khakiszínű sortjában, amelyben kitűnően érvényesült gyönyörű, hosszú lába.

– Szervusz, Harald – üdvözölte a fiút, majd Poulhoz lépett, és Harald irigyen nézte, ahogy, igaz, nem hosszan, de szájon csókolta a férfit, majd a fülébe súgta:. – Hello!

Harald kétségbeesett. Arra számított, hogy legalább egy órát tölthet Karennel az ebédlőasztalnál, de a lány inkább biciklizni megy Poullal, aki nyilván a fiúja, pedig Kirke legalább tíz évvel idősebb nála! Harald csak most vette észre, milyen jóképű fickó ez a Poul szabályos vonásaival, filmsztár-mosolyával és tökéletes, hófehér fogsorával.

Poul kézen fogta Karent, és tetőtől talpig végigmérte.

– Istenien nézel ki! – dicsérte. – Bárcsak lenne rólad egy ilyen fényképem!

– Köszönöm – mondta kedves mosollyal Karen.

– Mehetünk?

– Igen.

Mindketten felültek a biciklijükre.

Haraldot az ájulás környékezte. Figyelte, ahogy egymás mellett karikázva elindulnak a kocsifelhajtón a ragyogó napsütésben. – Jó utat! – kiáltott utánuk.

Karen úgy intett búcsút, hogy vissza se nézett.

6.

Hermia Mount tudta, hogy hamarosan ki fogják rúgni. Ilyesmi még sosem fordult elő vele, hiszen okos volt és lelkiismeretes. A főnökei éles nyelve ellenére is mindig igazi kincsnek tartották. Hermia azonban érezte, hogy jelenlegi felettese, Herbert Woodie azonnal fel akar mondani neki, amint összeszedi hozzá a bátorságát.

A Kastrup repülőtéren ugyanis letartóztattak két dánt, aki az MI6-nak dolgozott. Mindkettőt őrizetbe vették, és kihallgatták. Kétség sem férhetett hozzá, hogy egyfolytában vallatják őket. Az Éjjeliőrök hálózatát tehát súlyos csapás érte, két fontos láncszem kiesett. Ráadásul Woodie, a régi vágású hivatalnok még békeidőben került az MI6-hoz, és szüksége volt valakire, akin elverheti a port a történtekért. Erre a célra Hermia látszott a legalkalmasabb jelöltnek.

Hermia mindezt tökéletesen megértette, elvégre ő is tíz évet húzott le a brit titkosszolgálatnál, és úgy ismerte annak módszereit, mint a tenyerét. Ha Woodie kénytelen lesz beismerni, hogy az ő osztálya a hibás, akkor a legfiatalabb munkatársa nyakába varrja az ügyet. Még kapóra is jön neki, mert feszélyezi, hogy egy nővel kell együtt dolgoznia, így boldogan cseréli le Hermiát egy férfira.

Hermia eleinte hajlott rá, hogy önként ajánlja fel magát áldozati báránynak. Bár sosem találkozott a két repülőgép-szerelővel – Poul Kirke szervezte be őket –, a hálózat mégiscsak az ő teremtménye volt, és felelősséget érzett a két letartóztatott férfiért. Mélységesen felzaklatta a gondolat, hogy talán már nem is élnek, s ilyen körülmények között nem is akarta folytatni a munkát.

Arra gondolt, hogy ő valójában nem sokat tett, alig segítette valamivel a háborús erőfeszítéseket. Hiszen csak információkat gyűjtött, de soha semmit sem használtak fel belőlük. Az Éjjeliőrök az

életük kockáztatva küldözgették neki a koppenhágai kikötőről készült fotóikat, ám szinte teljesen hiába. Hermia néha úgy látta, ostobaság az egész.

Valójában azonban pontosan tudta, milyen fontos a fárasztó rutinmunka, mert egy felderítő repülőgép talán már a közeljövőben le fogja fényképezni a hajókkal teli kikötőt, és a katonai stratégák majd kíváncsiak lesznek rá, vajon a szokásos forgalmat látják-e a felvételen, vagy invázióra készülődő ellenséges flotta vonult-e fel váratlanul Koppenhága előtt. Hermia tisztában volt vele, hogy egy ilyen pillanatban az ő fotói sorsdöntőek lehetnek.

Ezenkívül Digby Hoare látogatása is igazolta, hogy tovább kell dolgoznia, sőt gyors sikert kell elérnie, mert a német repülőgépfelderítő rendszer lehet az a fegyver, ami megnyeri a háborút. Minél többet törte a fejét, annál valószínűbbnek látta, hogy a probléma megoldását Dániában kell keresnie, hiszen a dán nyugati partvidék ideális helyszínnek látszik, ahonnan egy erre a célra épített riasztóállomás könnyűszerrel érzékelheti a Németország felé közeledő angol bombázógépeket.

Márpedig az MI6-nál senki sem akadt, aki többet tudott volna nála Dániáról. Személyesen ismerte Poul Kirket, és a férfi bízott benne. Bizton állíthatta, hogy végzetes lenne, ha egy vadidegen lépne a helyébe – tehát mindenáron meg kell tartania az állását. Rájött, hogy ehhez túl kell járnia a főnöke eszén.

– Hát ez bizony rossz hír – jelentette ki nagy bölcsen Woodie az íróasztala előtt álló Hermiának.

Herbert Woodie irodája valaha hálószoba volt Bletchley Park régi kastélyában. A virágmintás tapéta meg a sok kis selyemlámpa-ernyős falikar arra utalt, hogy a háború előtt valószínűleg egy hölgy hajtotta itt álomra a fejét éjszakánként. Most azonban csúf iratszekrények túrták ki a pompás ruhákkal teli szekrényeket, és ott, ahol annak idején a karcsú lábú, háromtükrös toalettasztal állhatott, jelenleg egy behemót acél térképasztal terpeszkedett. És a méregdrága selyemneglizsében pompázó finom dáma helyét egy beképzelt, fontoskodó, szürke öltönyös, szemüveges kis ember foglalta el.

– Természetesen mindig veszélyt jelent, ha egy beépített ügynököt elfognak és kihallgatnak – mondta színlelt nyugalommal Hermia. – Ebben az esetben azonban... – folytatta, de egy pillanatra elakadt a lélegzete, mert hirtelen maga előtt látta a két dán férfit, akit talán

nemcsak vallatnak, hanem kínoznak is. Össze kellett szednie magát, hogy be tudja fejezni a mondatot. – ...úgy érzem, elég csekély a kockázat.

– Lehet, hogy vizsgálatot kell indítanunk – morogta szkeptikusan Woodie.

A lány elcsüggedt. Tudta, ha vizsgálat indul, azt csak egy másik osztályon dolgozó nyomozó vezetheti, akinek bűnbakot kell találnia, és nyilvánvaló, hogy őrá fog esni a választása, Belekezdett a jó előre kitervelt védőbeszédébe. – A két letartóztatott férfi nem ismer semmiféle titkot, amit elárulhatna. Mindketten a repülőtér földi személyzetéhez tartoztak. Az egyik Éjjeliőrtől kapták a kicsempészendő újságokat, amelyeket elrejtettek az üreges féksaruban. – Hermia persze tisztában volt vele, hogy a szerelők még így is elmondhattak jó néhány ártalmatlannak látszó részletet, például arról, hogyan szervezték be őket, és egy dörzsölt kémelhárítónak ennyi épp elég: az apró adatok segítségével ügynökök egész sorát buktathatja le.

– Ki adta át nekik az újságokat?

– Matthies Hertz, a hadsereg egyik hadnagya. Ő már bujkál valahol, és a szerelők senki mást nem ismernek a hálózatból.

– Tehát a szigorú biztonsági intézkedéseink révén sikerült mérsékelnünk a szervezetben keletkezett károkat.

Hermia rájött, hogy Woodie már a feletteseinek szánt szöveget gyakorolja, így aztán erőt vett magán, és kipréselt a száján egy hízelgő megjegyzést. – Úgy, ahogy mondja, uram. Hajszálpontosan ragadta meg a lényeget.

– De hogyan bukkanhattak az emberei nyomára a dán zsaruk? A lány már várta ezt a kérdést, és készen állt a gondosan megfogalmazott válasszal.

– Úgy vélem, a svédeknél van a probléma.

– Aha! – Woodie arca felderült. A semleges Svédország nem az ő hatáskörébe tartozott, és örült, hogy egy másik osztályra háríthatja át a felelősséget. – Foglaljon helyet, Miss Mount.

– Köszönöm. – Hermia nekibátorodott: Woodie úgy reagált, ahogy remélte. Keresztbe vetette a lábát, és tovább beszélt: – Azt hiszem, a svéd közvetítő átpasszolta az illegális újságokat a Reuters stockholmi irodájának, s alighanem ez keltette fel a németek figyelmét. Pedig ön szigorúan megparancsolta, hogy az ügynökeink kizárólag információt

gyűjtsenek, és kerüljenek minden egyéb tevékenységet, a propagandamunkát is beleértve. – Ez már több volt, mint hízelgés; a lány soha életében nem hallott ilyesmit Woodie-tól; csak a kémkedés legáltalánosabb szabályát adta a szájába. A trükk bevált, Woodie okosan bólogatott.

– Valóban.

– Amint tudomást szereztem róla, mit művelnek a svédek, azonnal emlékeztettem őket az ön határozott utasítására, de attól tartok, addigra már megtörtént a baj.

Woodie gondolkodóba esett. Hermia tudta, hogy a főnöke mennyire örülne, ha azt állíthatná, semmibe vették a tanácsait, ugyanis nem szerette, ha az emberei engedelmeskedtek neki, mert ha jól mentek a dolgok, ők aratták le a babérokat helyette. Akkor érezte jól magát, ha fütyültek rá, mit beszél, és rosszul mentek a dolgok, mert akkor nyugodtan kijelenthette: „Látják? Én előre megmondtam, hogy ez lesz a vége!"

– Készítsek önnek egy olyan jelentést, amelyben egyaránt szerepel az ügynökökre vonatkozó parancsa, és a svéd követségnek küldött üzenetem? – kérdezte Hermia.

– Jó ötlet – dicsérte Woodie. Tetszett neki a lány javaslata, hiszen így nem ő nevezi meg a felelősöket, hanem egy beosztottja, aki úgy mellesleg arra is rámutat, hogy elsőként a bölcs Herbert Woodie hívta fel a figyelmet a veszélyre.

– A történtek után új megoldást kell keresnünk, hogy kijuttathassuk az információt Dániából – jelentette ki Hermia. – Sajnos a rádió szóba sem jöhet. Az efféle anyag továbbítása nagyon sokáig tartana.

Woodie-nak halvány gőze sem volt róla, hogyan kell megszervezni egy másik csempészútvonalat. – Elég baj az nekünk – motyogta, s kezdett pánikba esni.

– Szerencsére van más választásunk is. Mostantól azzal a hajóvonattal küldjük az információt, ami a dániai Helsingörből kel át a svédországi Helsingborgba.

– Nagyszerű! – lelkendezett megkönnyebbülve Woodie.

– Talán azt is megemlíthetném a jelentésemben, hogy öntől kaptam engedélyt erre az akcióra.

– Nyugodtan említse meg!

Hermia pillanatnyi habozás után megkérdezte: – És... a vizsgálat?

– Tudja, nem is vagyok biztos benne, hogy szükség lesz rá. A maga

jelentése minden felmerülő kérdésre megadja majd a választ.

Nagy kő esett le a lány szívéről, de ügyesen titkolta. Érezte, hogy most már nem fogják kirúgni.

Persze azt is tudta, hogy addig kéne önként felmondania, amíg lépéselőnyben van, de akadt egy másik probléma is, amit mindenképpen fel akart vetni, és erre most jött el a kedvező alkalom. – Tehetnénk még valamit annak érdekében, hogy nagymértékben növeljük a biztonságot, uram.

– Éspedig? – kérdezte Woodie olyan képet vágva, amely elárulta, mit gondol magában: ha létezne efféle biztonságnövelő módszer, neki már rég eszébe jutott volna.

– Bonyolultabb kódokat használhatnánk.

– Miért? Mi baja a jól bevált vers- és könyvkódjainkkal? Az MI6 ügynökei hosszú évek óta alkalmazzák őket.

– Hát éppen ez az! Attól félek, a németek már rájöttek, hogyan kell megfejteni a rejtjeles üzeneteinket.

– Nem hinném, drágám – csóválta a fejét a bennfentesek mindentudó mosolyával Woodie.

Hermia úgy döntött, lesz, ami lesz, ellentmond neki. – Megmagyarázhatom, mire gondolok? – kérdezte, és válaszra sem várva folytatta: – Vessen egy pillantást erre a kódolt szövegre, uram. – Gyorsan lefirkantotta a jegyzettömbjére:

Ifeefo ftuf gfmnfhzfl z ifhzsf

– Mint látja, legtöbbször az *f* betű fordul elő benne – mondta.

– Valóban.

– Márpedig köztudott dolog, hogy a mi nyelvünkben az *e* betű a leggyakoribb, tehát egy gyakorlott kódfejtő rögtön rájön: az *f* csak az *e*-t helyettesítheti, és máris közelebb kerül a megoldáshoz, ha beírja:

IEeeEo EtuE gEmnEhzEl z iEhzsE

– Attól ez a zagyvaság még bármit jelenthet – közölte nagyképűen Woodie.

– Nem egészen, uram. A mi kódrendszerünk sajnos igen primitív. Gyakran csak egyetlen betűvel toljuk el jobbra vagy balra az ábécét, és azt hisszük, remek titkosírásunk van. Tudta ezt?

– Halvány fogalmam sem volt róla, de ez nem is az én asztalom.

– Pedig biztosíthatom róla, hogy így áll a helyzet.

– Kedves Miss Mount, ez nagyon érdekes lehet, de sajnos nincs időm...

– Már csak néhány másodperc türelmet kérek, uram. Gondoljon bele! Ha bárki veszi a fáradságot, és egy betűvel jobbra vagy balra tolja az ábécét, pillanatok alatt az egész kódrendszert gyorsan feltörheti. Ön szerint, ha az *f* az *e* betűnek felel meg, akkor ezen az alapon az *e* mi lehet?

– Nyilvánvalóan *d*! Az *l* pedig... *k*!

– És ez az egy árva *z* micsoda?

– Holtbiztos, hogy *a*! – vágta rá diadalittasan Woodie, akit akaratlanul is egyre jobban érdekelt a dolog.

– Így igaz! Akkor most ugyanezzel a módszerrel vegye sorra a szavakat, uram.

Woodie egy darabig a szöveget böngészte, aztán büszkén kivágta: – *Kedden... este... felmegyek a... hegyre!*

– Telitalálat! Látja, milyen könnyen megfejtette? – dicsérte Hermia.

– Semmiség az egész – mosolygott önelégült ábrázattal Woodie.

– Igen, valóban semmiség – felelte a lány, majd elhallgatott, és hosszasan, szótlanul nézett a főnökére, arra várva, hogy ez a felfuvalkodott hólyag végre felfogja a történtek jelentőségét. Amikor úgy látta, elérte a kívánt hatást, halkan hozzátette: – Hát ilyen könnyű feltörni a kódjainkat, uram. – Az órájára pillantott. – Ön alig öt perc alatt jött rá, merre keresse a megoldást.

– Ugyan már, Miss Mount! – dünnyögte Woodie. – Ez csak afféle mutatvány volt, amivel a vendégeit szórakoztatja az ember. Higgye el, az MI6 tapasztalt rókái értik a dolgukat, az ellenség nem foghat ki rajtuk.

Ez nem jött be, a vén kecske ma hajthatatlan, máskor kell rávezetnem, milyen veszélyes ez a primitív titkosírás, gondolta kétségbeesetten Hermia. Erőt vett magán, hogy jó képet tudjon vágni a kudarchoz, és beadta a derekát.

– Ha ön mondja, bizonyára így van – bólogatott udvariasan.

– Na ugye! Inkább a saját feladataira koncentráljon. Halljuk, mivel foglalkoznak jelenleg az Éjjeliőrei!

– Épp most akarom megkérni őket, hogy tartsák nyitva a szemüket mert ha nem tévedek, a németek távolsági repülőgép-érzékelő rendszert fejlesztenek ki. Utasítom az embereimet, hogy azonnal jelentsék, ha erre utaló jeleket észlelnek.

– Úristen! Eszébe ne jusson ilyesmi!

– Miért?

– Mert ha az ellenség rájön, hogy ezt próbáljuk kipuhatolni, azt fogja hinni, hogy nekünk már van ilyen berendezésünk!

– De uram... Mi lesz, ha németek tényleg kifejlesztették a magukét?

– Még nem sikerült nekik. Erre mérget vehet.

– Nekem az volt a benyomásom, hogy annak az úrnak, aki a múlt héten itt járt a Downing Streetről, más a véleménye a dologról.

– Szigorúan bizalmasan elárulom, Miss Mount, hogy az MI6 illetékes bizottsága nemrégiben megvizsgálta ezt az egész radar-problémát, és arra a következtetésre jutott, hogy az ellenségnek még legalább másfél évre van szüksége egy ilyen rendszer kifejlesztéséhez.

Szóval radarnak hívják a masinát, nyugtázta mosolyogva az információt Hermia.

– Ez rendkívül biztató – hazudta szemrebbenés nélkül. – Ha jól sejtem, ön is a bizottság tagja, ugye?

Woodie bólintott.

– Az elnöke vagyok.

– Köszönöm, hogy megnyugtatott, így legalább nem kell ezen törnöm a fejemet. Máris hozzálátok ahhoz a jelentéshez.

– Remek!

Hermia távozott. Már fájtak az arcizmai a folytonos mosolygástól, ráadásul teljesen kimerült a nagy igyekezettől, nehogy elveszítse az önuralmát, és véletlenül ellentmondjon Woodie-nak. De megérte, nem hiába bólogatott, sikerült megmentenie az állását, gondolta elégedetten, miközben a saját irodája felé igyekezett. A kódokkal viszont csődöt mondott. Azt ugyan megtudta, hogy a távolsági repülőgép-érzékelő rendszernek radar a neve – de biztos volt benne, hogy Woodie megtagadja tőle az engedélyt, így nem nyomozhatja ki, vajon van-e a németeknek ilyen berendezésük Dániában.

Valami hasznos feladatra vágyott, amivel azonnal hozzájárulhat a háborús erőfeszítésekhez. A rengeteg rutinmunka már az idegeire ment, kezdte elveszteni a türelmét, és állandóan csalódások érték. Akkor lett volna elégedett, ha kézzelfogható eredményeket láthat. Úgy érezte, ezek talán még azt a szörnyűséget is igazolnák, ami a Kastrup repülőtéren történt azzal a két szerencsétlen szerelővel.

Persze tudta, hogy Woodie engedélye nélkül is nyomozhatna az ellenséges radar után, legfeljebb Woodie rájönne, mit művel a háta mögött. Úgy döntött, vállalja a kockázatot. Csakhogy fogalma sem volt, miféle utasítást adjon az Éjjeliőröknek. Mit és hol keressenek?

Több információt kellett szereznie, hogy eligazíthassa Poul Kirket, Woodie-t azonban hiába is faggatta volna.

De nem ő volt az egyetlen reménye.

Leült az íróasztalához, fölemelte a telefonkagylót, és beleszólt: – Legyen szíves, kapcsolja nekem a Downing Street 10-et.

A Trafalgar Square-en találkozott Digby Hoare-ral. Megállt a Nelson-oszlop tövében, s onnan figyelte mosolyogva, ahogy a férfi a rá oly jellemző energikus, kissé bicegős járással kilép a Whitehallból, és átvág az úttesten. Kezet fogtak, aztán ráérős sétatempóban elindultak a Soho felé.

Ezen a kellemesen meleg nyári estén pezsgett az élet a londoni West Enden. A járdákat elárasztotta a színházba, moziba, étterembe igyekvő tömeg. Csak a bombakárok csúfították el ezt a felhőtlen örömöt sugárzó képet: egy-egy házsor kellős közepén úgy éktelenkedtek itt is, ott is a szénné égett romok, akár a mosolygó szájban az odvas fogak.

Hermia azt hitte, valamelyik kocsmába térnek be egy italra, de Digby egy kis francia étterembe vitte. Se jobbról, se balról nem ültek a szomszéd asztaloknál, így nyugodtan beszélgethettek, senki sem hallgatta ki őket.

Digby ugyanazt a grafitszürke öltönyt viselte, amit a múltkor, de most kék szeméhez pompásan illő világoskék inget vett föl hozzá. Hermia örült, hogy úgy döntött, a ruhájára tűzi kedvenc brosstűjét, a smaragdzöld szemű párducot.

Alig várta, hogy elmondhassa, mi járatban van. Egyszer már kosarat adott Digbynek, amikor nem volt hajlandó randevúzni vele, s most nem akarta, hogy a férfi azt higgye, meggondolta magát. Amint megrendelték a vacsorát, így szólt: – A Dániában dolgozó ügynökeim segítségével szeretném kideríteni, van-e már radarjuk a németeknek.

Digby résnyire szűkült szemmel, fürkésző pillantással nézett rá.

– Sajnos az ügy ennél sokkal bonyolultabb. Most már kétség sem férhet hozzá, hogy éppúgy van radarjuk, mint nekünk. Csakhogy az övék jobb – méghozzá sokkal jobb –, mint a miénk.

– Ó! – kiáltott fel döbbenten Hermia. – Pedig nekem Woodie azt mondta. Nem érdekes. Ne is törődjön vele.

– Életbevágóan fontos, hogy megtudjuk, mitől olyan jó az ő berendezésük. Vagy a miénknél jobb gépet találtak fel, vagy

hatékonyabb módszerekkel dolgoznak, mint mi – vagy ebben is, abban is leköröztek bennünket.

– Értem. – Hermia az új információ birtokában villámgyorsan rendbe szedte a gondolatait. – Mindegy. Bármi legyen is a helyzet, úgy látszik, a szerkezet, vagy legalábbis az egyik példánya, Dániában működik.

– Valóban ez a leglogikusabb helyszín... és a „Freya” fedőnév szintén Skandináviára utal.

– Tehát mit keressenek az embereim?

– Nehezet kérdezett. – Digby gondterhelten ráncolta a homlokát. – Fogalmunk sincs, hogy néz ki a masina... Pedig ez érdekelné, ugye?

– Ha nem tévedek, rádióhullámokat bocsát ki.

– Természetesen.

– És a jelek feltehetőleg jókora távolságot tesznek meg... különben nem lenne elég koráéi a riasztás.

– Igen. A jeleknek minimum hetvenöt kilométert vagy annál is többet kell megtenniük, méghozzá villámgyorsan, különben nem érne semmit az egész.

– Mondja, hallhatók ezek a jelek?

Digby meglepetten húzta fel a szemöldökét.

– Hát persze! Rádióvevővel! Remek ötlet. Nem is értem, hogy magán kívül miért nem jutott még eszébe senkinek.

– És a jeleket meg lehet különböztetni a többi rádióadástól, például a szokásos műsoroktól, a hírektől és hasonlóktól?

A férfi bólintott.

– A radarjelek hangrezgések, amelyek valószínűleg rendkívül gyorsan követik egymást, másodpercenként talán ezresével is. Úgy képzelje el, mintha folyamatos sípszót vagy ilyesmit hallana. Szóval feltétlenül meg tudná állapítani, hogy nem a BBC-t fogja. És biztos egészen más jellegű a hang, mint a hadsereg morzejelei.

– Maga mérnök. Össze tudna eszkábálni nekem egy olyan rádiót, ami alkalmas az ilyen jelek vételére?

Digby elgondolkozott.

– Alighanem hordozható készüléknek kéne lennie.

– Bele kell férnie egy bőröndbe.

– És persze akkuval működjön, hogy bárhol használni lehessen.

– Igen.

– Talán lehet róla szó. Welwynben, Bletchley és London között

félúton, jelenleg is dolgozik egy műszaki zsenikből álló team. Éjjel-nappal efféle ketyeréket gyártanak. Robbanó zsebórákat, téglába rejtett rádióadókat és hasonlókat. Valószínűleg össze tudnának tákolni valamit.

Kihozták a vacsorájukat. Hermia paradicsomsalátát rendelt, amit hajszálvékonyra vágott hagymával szórtak meg, és egy kis mentát is adtak hozzá. A lány azon tűnődött, vajon az angol szakácsok miért nem tudnak ilyen egyszerű, ízletes ételeket készíteni a dobozos szardínia meg a párolt káposzta helyett.

– – Mi késztette rá, hogy beszervezte az Éjjeliőröket? – érdeklődött Digby.

A lány nem értette a kérdést, így aztán csak annyit válaszolt:

– Jó ötletnek látszott.

– Valóban az, de ha szabad megjegyeznem, egyszerű ifjú hölgyeknek ilyesmi nemigen szokott eszébe jutni.

Hermia gondolatai visszakalandoztak a múltba. Még jól emlékezett rá, milyen ádáz csatákat vívott egy másik bürokratikus főnökkel az ügy érdekében, és eltöprengett, vajon miért nem tágított.

– Csapást akartam mérni a nácikra. Van bennük valami végtelenül visszataszító, amit nem tudok elviselni – felelte végül.

– A fasiszták hazudnak az embereknek. Azt sulykolják beléjük, hogy minden problémájukat a zsidók okozzák.

– Tudom, de én nem ezért viszolygok tőlük. Az egyenruhájuktól, a pöffeszkedésüktől, az állandó masírozásuktól, a gyűlölködő ordítozásuktól undorodom. Egyszerűen felfordul a gyomrom tőle.

– De hát mikor élte át mindezt? Hiszen Dániában viszonylag kevés a náci.

– A harmincas években Berlinben töltöttem egy évet. Ott láttam, ahogy az utcákon parádéznak, folyton szalutálnak, leköpködik az embereket, és betörik a zsidó boltok kirakatait. Emlékszem, mit gondoltam akkoriban: ezeket addig kell megállítani, amíg föl nem dúlják az egész világot. Ma is ez a véleményem, és még soha, semmit nem tudtam ilyen biztosan.

Digby elmosolyodott.

– Én sem.

Hermiának eközben felszolgálták a tengeri halakból összeállított vegyes tálat, s ő ismét elámult, hogy egy francia szakács a jegyrendszer ellenére is mit tud kihozni a legegyszerűbb

hozzávalókból – a felszeletelt angolnából, a londoniak által olyannyira kedvelt csigából és a gusztusosan szervírozott tőkehalmájból. Minden friss volt és ízletes, s ő jó étvággyal látott neki a pompás vacsorának.

Evés közben hébe-hóba elkapta Digby pillantását. A férfi le nem vette róla a szemét. Rajongás és heves vágy égett a tekintetében. A lány megrémült. Érezte, hogy baj lesz belőle, ha Digby beleszeret, mert nem viszonozhatja az érzéseit. De hízelgőnek, ugyanakkor feszélyezőnek találta, hogy egy férfi ennyire megkívánta. Bele is pirult, s a kezével takarta el a nyakán vöröslő foltokat.

Arnéra gondolt, hogy elterelje a figyelmét Digby Hoare-ról. Mindketten síelni ruccantak át Norvégiába, s amint megismerkedtek a szállodában, ő rögtön tudta, hogy végre rábukkant arra, ami addig hiányzott az életéből. „Most jöttem rá, hogy eddig miért nem találtam meg az igazit”, írta akkoriban az anyjának. „Azért, mert Arne csak most akadt az utamba.” Amikor Arne megkérte a kezét, ő így felelt: „Ha tudtam volna, hogy ilyen férfiak is vannak a világon, az egyikhez már rég férjhez mentem volna.”

Arne bármilyen ötlettel előállhatott, ő mindenre igent mondott. Pedig általában ragaszkodott hozzá, hogy mindig minden az ő akarata szerint történjen, s talán épp ezért soha, senkivel nem volt képes egy fedél alatt élni, még a legjobb barátnőjével sem. Arne mellett azonban mintha elhagyta volna az akaratereje. Amikor a férfi randevúra hívta, sosem adott kosarat neki; amikor megcsókolta, ő szomjasan viszonozta a csókjait; amikor megsimogatta a mellét a sípulóver alatt, ő kéjesen felsóhajtott – és amikor Arne éjfélkor bekopogott a hotelszobája ajtaján, ő csak annyit mondott: „Úgy örülök, hogy itt vagy”.

Arne emléke hozzásegítette, hogy lecsillapodjon. Hűvösebben, tartózkodóbban nézett Digbyre, és a háborúra terelte a szót. Mindketten hallották a hírt, hogy a szövetségesek, köztük az angolok, a Brit Nemzetközösség katonái meg a Szabad Franciaország csapatai lerohanták Szíriát, de a történteket távoli, jelentéktelen összetűzésnek tartották, s egyikük sem értette, miért olyan fontos, melyik fél lesz a győztes. Úgy érezték, az európai konfliktus számít igazán, s ezt a háborút jelenleg a bombázógépek vívják.

Besötétedett, mire távoztak az étteremből, de a telihold fényesen ragyogott az égen. A déli irányban fekvő Pimlico felé sétáltak, ahol Hermia anyja lakott, mert a lány Mags és Bets házában akarta tölteni

az éjszakát. Éppen a St. James parkon vágtak át, amikor a hold bebújt egy felhő mögé. Digby váratlanul Hermiához fordult, és megcsókolta.

A lány önkéntelenül is csodálta a férfi magabiztos, gyors mozdulatait. Annyi ideje sem volt, hogy elforduljon, Digby szája máris a szájára tapadt, erős karja pedig a derekára fonódott, s úgy magához húzta, hogy moccanni sem bírt, melle a férfi mellkasához préselődött. Hermia tudta, hogy most föl kéne háborodnia, de legnagyobb megdöbbenésére mégsem tiltakozott. Hirtelen eszébe jutott, milyen érzés egy férfi izmos testéhez, forró bőréhez simulni, és rátört a vágy. Nyitott szájjal viszonozta a csókot.

Egy percig mohón, szomjasan csókolóztak, majd Digby keze Hermia mellére tévedt, és megtört a varázs. A lány úgy érezte, méltatlan hozzá az ilyesmi, és nem is elég fiatal már ahhoz, hogy egy parkban csak úgy letapizzák, mint valami csitrit. Kibontakozott az ölelésből.

Átvillant az agyán, vajon mi lenne, ha hazavinné Digbyt. Elképzelte Mags és Bets szemrehányó tekintetét, rosszalló arckifejezését, s hangosan fölnevetett.

– Min nevet? – kérdezte a férfi.

Hermia látta rajta, hogy fáj neki a visszautasítás – nyilván azt hiszi, a sántasága miatt ilyen nevetséges. Sosem szabad megfeledkeznem róla, mennyire érzékeny, még a legszelídebb csipkelődés is a lelkébe gázol, gondolta a lány, és gyorsan magyarázkodni kezdett.

– Tudja, apám halála óta anyám egy középkorú vénkisasszonnyal lakik együtt, és hirtelen eszembe jutott, milyen képet vágnának, ha közölném velük, hogy férfi vendéget hoztam a házhoz éjszakára.

Digby nyomban felderült.

– Elragadó az észjárása! – duruzsolta, s újra meg akarta csókolni a lányt.

Hermia egy pillanatra kísértésbe esett, de ismét Arnéra gondolt, és eltaszította magától a férfit. – Elég legyen! – szólt rá határozottan. – Kísérjen haza.

Kiléptek a parkból. Elszállt a pillanatnyi eufória, és a lány feldúltan azon töprengett, vajon hogyan eshetett jól neki Digby csókja, amikor ő Arnét szereti. Éppen a Big Ben és a Westminster-apátság mellett haladtak el, amikor felvijjogtak a légvédelmi szirénák, s kiverték a fejéből ezeket a gyötrő gondolatokat.

– Nem akar óvóhelyre menni? – kérdezte Digby.

Sok londoni már nem is keresett menedéket a légitámadások idején. Az emberek megelégelték az álmatlan éjszakákat, s némelyek úgy döntöttek, vállalják a veszélyt, hátha a bombázások közepette is életben maradnak. A fatalisták meg egyenesen azt hajtogatták, ha egy bomba a fejükre akar esni, akkor úgyis eltalálja őket, tehát teljesen mindegy, elbújnak-e előle vagy sem. Hermia nem volt ilyen fásult, viszont nemigen szeretett volna egy óvóhelyen éjszakázni az utána epekedő, teljesen begerjedt Digbyvel. Idegesen forgatta a jegygyűrűjét, míg eldöntötte, mitévő legyen.

– Anyám csak pár percre lakik innen – felelte végül. – Ha nem bánja, menjünk tovább.

– Lehet, hogy mégis az ő házában kell töltenem az éjszakát...

– De legalább nem leszünk kettesben! Két gardedám fog vigyázni rám!

Futva vágtak át a Westminsteren, és hamarosan megérkeztek Pimlicóba. Reflektorok pásztázták a koromsötét égbolton úszó felhőket, s már hallatszott is a nehézbombázók vészjósló zúgása, mintha mély torokhangon morogna egy hatalmas, éhes vadállat. Valahol eldördült egy légvédelmi ágyú, s a légelhárító tűz úgy ropogott, akár a tűzijáték megannyi petárdája. Hermia azon tűnődött, vajon az anyja ma éjjel is az utcákat járja-e a mentőautójával.

Legnagyobb rémületére a bombák a közelben kezdtek potyogni, pedig a németek rendszerint az East End ipartelepeire mérték a legsúlyosabb csapást. A következő fülsiketítő robbanás mintha a szomszéd utcát rázta volna meg, s egy perc múlva tűzoltóautó száguldott arrafelé. A lány olyan gyorsan szedte a lábát, ahogy csak bírta.

– Milyen nyugodt... nem fél? – kérdezte Digby.

– Hogyne félnék! – vágta rá ingerülten Hermia. – Csak nem esem pánikba.

Befordultak a sarkon, és egy lángokban álló ház szörnyű látványa tárult a szemük elé. A tűzoltók éppen a fecskendőket tekerték le a kapu előtt.

– Messze vagyunk még? – kérdezte Digby.

– Nem. A következő utca lesz az – felelte zihálva a lány.

Már a sarokról észrevették a másik tűzoltóautót az utca túlsó végében, Mags háza közelében.

– Úristen! – kiáltott fel Hermia, és futásnak eredt. A járdán

végigrohanva a torkában dobogott a szíve a félelemtől. Egy mentőautói is megpillantott, és pontosan ott, ahol az anyja lakott, az egyik házat találat érte. – Könyörgök, ne! – nyögött fel hangosan.

Hiába ment közelebb, nem találta az anyja házát, bár az égő szomszéd házat tisztán látta. Döbbenten megtorpant, s a szemét meresztve próbálta felfogni, mi is történt itt valójában. Aztán egyszer csak rájött, hogy az anyja háza eltűnt a föld színéről. Semmi sem marad belőle, csak egy tátongó lyuk a terasz helyén meg egy nagy halom kőtörmelék. Kétségbeesetten feljajdult.

– Ez az? – kérdezte Digby.

A lány csak bólintott, nem jött ki hang a torkán.

– Hé, maga! – kiáltott rá parancsoló hangon Digby az egyik tűzoltóra. – Tud valamit az épület lakóiról?

– Igen, uram – felelte a tűzoltó. – Egy személyt kirepített a légnyomás. – Az épségben marad szomszéd ház kis előkertjére mutatott, ahol letakart arcú holttest feküdt a földre helyezett hordágyon.

Hermia érezte, hogy Digby gyöngéden belekarol. Együtt léptek be a kertbe.

A lány letérdelt, a férfi fölemelte a kendőt a halott arcáról.

– Ez Bets – suttogta Hermia megkönnyebbülten, s mélységes bűntudattal.

Digby körülnézett.

– Ki ül ott fent a falon?

Hermia föltekintett, és nagyot dobbant a szíve, ahogy ráismert mentőegyenruhás, acélsisakos anyjára, aki úgy kuporgott magába roskadva az alacsony falon, mintha elszállt volna belőle az élet.

– Mama! – szólította meg a lány.

Mags fölemelte a fejét, s Hermia látta, hogy patakokban folynak a könnyei.

Hermia odaszaladt hozzá és átölelte.

– Bets meghalt – motyogta az anyja.

– Nagyon sajnálom, mama.

– Úgy szeretett engem – zokogta Mags.

– Tudom.

– Tudod? Igazán? Egész életében rám várt szegény. Érted? Egész életében!

Hermia szorosan magához húzta az anyját.

– Nagyon sajnálom – ismételte.

Körülbelül kétszáz dán hajó volt kint a tengeren 1940. április 9-én reggel, amikor Hitler lerohanta Dániát. A BBC dán nyelvű adása egész nap arra kérte a tengerészeket, hogy ne a leigazolt országba térjenek haza, hanem a szövetségesek kikötőibe menjenek. Összesen ötvenezer ember fogadta el a felajánlott menedéket. A többség Anglia keleti partvidékén ért révbe, felhúzta a brit lobogót, és a háború végéig angol zászló alatt hajózott tovább. Ennek következtében 1941 közepére sok kis dán közösség telepedett le Anglia kikötőiben.

Hermia úgy döntött, Stokeby lesz a legalkalmasabb hely a terveihez, mert már kétszer is járt ott, hogy a halászvárosban élő dánokkal beszéljen. Ezúttal azt mesélte be a főnökének, Herbert Woodie-nak, hogy a legjelentősebb dán kikötőkről készült, kissé már elavult térképeit akarja korrigálni, ezért kell sürgősen elutaznia.

Woodie hitt neki.

Digby Hoare-nak egészen más sztorit adott be.

A férfi két nappal azután látogatott el Bletchleybe, hogy a lány anyjának házát lebombázták. Elnyűtt, kopott bőrönddel érkezett, amelyben takaros kis rádióvevő és iránykereső rejtőzött. Miközben Digby megmutatta, hogyan kell kezelni a készüléket, Hermia rossz lelkiismerettel gondolt a parkban történtekre. Eszébe jutott, milyen jólesett neki az a csók, és el sem tudta képzelni, hogy fog ezek után Arne szemébe nézni.

Eredetileg úgy tervezte, megpróbálja kicsempészni az Éjjeliőröknek a rádióvevőt, de aztán egyszerűbb megoldást talált. Rájött, hogy tengerről valószínűleg éppolyan könnyen lehet fogni a radarjeleket, mint a szárazföldről, Digbynek tehát azt mondta, átadja a bőröndöt az egyik halászhajó kapitányának, és megtanítja a fickót a masina használatára. Digby helyeselte az ötletet.

Ez a terv talán be is vált volna, ám Hermiának esze ágában sem volt egy ilyen fontos feladatot másra bízni. Ő akarta végrehajtani.

Az Északi-tengeren, Anglia és Dánia között helyezkedett el az a Dogger Bank nevű hatalmas homokzátony, ahol a mindössze tizenöt méter mély vízben remekül lehetett vonóhálóval halászni. Mind a brit, mind a dán halászhajók szívesen jártak ide, bár az utóbbiaknak tulajdonképpen megtiltották, hogy ilyen messzire merészkedjenek a

saját hazájuk partjaitól. A németeknek azonban hering kellett, így a hatóságok hol érvényt szereztek ennek a rendelkezésnek, hol nem, a halászok pedig fütyültek rá. Hermiának már jó ideje motoszkált a fejében, hogy a halászhajókon üzeneteket – sőt akár embereket is – lehetne küldeni egyik országból a másikba, és a dánok meg az angolok középen, a homokzátonynál adhatnák át egymásnak az információkat, vagy onnan szállíthatnák tovább az ügynököket. Most viszont még jobb ötlete támadt, Tudta, hogy Dogger Bank túlsó vége csak százötven kilométerre van a dán tengerparttól, és úgy vélte, ha a gyanúja beigazolódik, akkor a Freya fedőnevű radar jelei a halászterületről is észlelhetők.

Péntek délután vonatra szállt. A tengerre készült, így nadrágot, csizmát és bő pulóvert húzott, a haját pedig begyömöszölte egy pepita zsokésapka alá. Miközben átdöcögtek a kelet-angliai sík mocsárvidéken, azon rágódott, vajon sikerülni fog-e a terve. Talál-e olyan hajót, amelyik hajlandó elvinni? Tudja-e majd fogni a radarjeleket, vagy csak fölöslegesen fecséreli a drága időt?

Ezen jó ideig töprengett, aztán eszébe jutott az anyja. Mags már összeszedte magát Bets tegnapi temetése után. Szomorúnak, de nyugodtnak látszott, nem hatott úgy, mintha elemésztené a bánat és a gyász, s ma már el is utazott Cornwallba a nővéréhez, Bellához, Hermia nagynénjéhez. De a bombázás éjszakáján felfedte lelke legféltettebb titkát.

Bets nem csak a legjobb barátnője volt – Hermia világosan látta, hogy a két nőt sokkal szorosabb szálak fűzték össze. Igazából nem is akart belegondolni, mi lehetett közöttük, de önkéntelenül is felkeltette a kíváncsiságát ez a különös viszony. Nem az érdekelte, miféle testi kapcsolat alakulhatott ki Mags és Bets között – még az ötlet is zavarba ejtette –, hanem az döbbentette meg, hogy az anyja életre szóló, szenvedélyes vonzalmat táplált valaki iránt, ám ezt hosszú éveken át gondosan eltitkolta a saját lánya, sőt valószínűleg a férje, Hermia apja elöl is.

Ezen a kellemes nyári estén nyolc órakor érkezett meg Stokebyba, és a vasútállomásról egyenesen a Hajóácsok Céhéhez címzett kocsmába ment, ami a dokkok tőszomszédságában állt. Csak pár percig kellett kérdezősködnie, hogy megtudja, Sten Munch, a dán kapitány, akivel legutóbbi látogatásakor ismerkedett meg, reggel fut be a kikötőbe hajójával, a *Morganmand*dal, amelynek a neve „korán

kelő”-t jelent. Amikor fölkereste domboldali házában, Sten éppen a sövényt nyírta az előkertben, mint egy született vidéki angol úr. Emlékezett a lányra, és beinvitálta.

Özvegyember volt, a fiával, Larsszal élt egy fedél alatt. Mindketten a tengeren hajóztak 1940. április 9-én, így kerültek Stokebyba. Lars azóta feleségül vett egy helybeli lányt, Carolt. Amikor Hermia belépett, Carol éppen párnapos kisbabáját szoptatta, Lars meg teát főzött. Carol kedvéért mindnyájan angolul beszéltek.

Hermia elmagyarázta, hogy olyan közel kell jutnia a dán parthoz, amilyen közel csak lehet, mert egy német rádióadást szeretne lehallgatni – de nem részletezte, milyet, Sten pedig nem faggatta.

– Hát persze, ez természetes – bólogatott készségesen a férfi. – Bármiben segítünk, hogy legyőzzük a nácikat! De az én hajóm sajnos nem alkalmas ilyesmire.

– Miért?

– Mert nagyon kicsi, csak tíz méter hosszú, és legalább három napig a vízen leszünk.

Hermia számított erre, így azt hazudta Digbynek, hogy néhány napot az anyjával tölt, és csak a jövő héten utazik haza, ha Mags már megszokta az új környezetet.

– Nem baj – felelte Stennek. – Van időm.

– De nekünk mindössze három priccsünk van a kabinban. Felváltva alszunk rajtuk. Ez a vén ladik nem finom hölgyeknek való. Nagyobb hajóval kéne mennie.

– És indul ilyen holnap reggel?

Sten a fiára nézett. – Nem – felelte Lars. – Tegnap futott ki három nagy hajó, és mindegyik csak a jövő héten jön vissza. De Peter Gorning holnap ér haza, és úgy tudom, szerdán száll tengerre legközelebb.

Hermia megrázta a fejét.

– Túl késő.

Carol fölnézett a kisbabáról.

– Tudja, a férfiak csak úgy ruhástól dőlnek le pár órára. Ezért bűzlenek annyira, amikor végre megérkeznek. A halszag semmiség az övékéhez képest.

Hermia rögtön megkedvelte ezt a józan, szókimondó fiatalasszonyt.

– Nem baj – válaszolta. – Én is tudok ruhástól aludni, sőt olyan ágyban is, amelyikből csak pár perccel előbb kelt föl valaki. Nem

fogok belehalni.
– Tudja, hogy segíteni akarok, de a tenger nem nőknek való – kötötte az ebet a karóhoz Sten. – Magukat szebb, kellemesebb dolgokra teremtette az Úr.
– Például gyerekszülésre? – csattant fel gúnyosan Carol. Hermia hálásan rámosolygott, örült, hogy szövetségesre talált benne.
– A menye a fején találta a szöget, Sten! Az ember mindent kibír, ha kell.
Carol buzgón bólogatott.
– Gondoljon csak bele, papa, min megy keresztül Charlie a sivatagban! – Hermiához fordulva megmagyarázta, mire célzott: – A bátyámat, Charlie-t, valahova Észak-Afrikába vitték a sereggel.
Sten sarokba szorult. Nem akarta magával vinni Hermiát, de ezt nem szívesen mondta ki, mert bátor hazafinak szeretett volna látszani.
– Hajnali háromkor indulunk – dünnyögte végül.
– Ott leszek! – ígérte Hermia.
– Az lesz a legjobb, ha mindjárt itt marad. A tisztaszobában elalhat – javasolta Carol, majd az apósára pillantva hozzátette:
– Persze, ha nincs kifogása ellene, papa.
– Szívesen látjuk – felelte Sten, aki kifogyott az érvekből és a mondvacsinált ürügyekből.
– Köszönöm. Igazán nagyon kedves – hálálkodott Hermia.
Korán lefeküdtek. Hermia le sem vetkőzött, lámpafénynél üldögélt a szobájában. Attól félt, ha elalszik, Sten nélküle indul útnak. A Munch család nem volt nagy könyvbarát, a lány csak egy dán nyelvű Bibliát talált az éjjeliszekrényen, de ez is ébren tartotta. Két órakor kiment a fürdőszobába, gyorsan megmosakodott, aztán lábujjhegyen leosont a konyhába, és föltette a teavizet. Sten fél háromkor bukkant fel. Amikor meglátta Hermiát, meglepett, sőt csalódott képet vágott. A lány teletöltött neki egy nagy csészét, amit a vén tengeri medve nagy kegyesen elfogadott.
Hermia, Sten és Lars pár perccel három óra előtt ballagott le a dombról a mólóra. Két dán matróz várta őket a dokknál. A *Morganmand* valóban nagyon kicsi volt, hiszen egy londoni busz lehetett körülbelül tíz méter hosszú. Az egyárbocos, dízelmotoros hajót fából ácsolták. A fedélzeten kis kormányosfülke állt, a rakodótér fölött számos nyílásfedél látszott. A kormányosfülkéből vaslépcső vezetett le az egyetlen kabinhoz. A hálófelvonó szerkezet a tatnál

helyezkedett el a jó erős kötelekkel együtt.

Éppen hajnalodott, amikor a kis hajó óvatoson átevickélt a kikötő bejáratát védőaknazáron. Szép időben futottak ki a nyílt tengerre, de amint eltávolodtak a védelmet nyújtó szárazföld közeléből, hatalmas, legalább száznyolcvan centi magas hulláin akadt az ú íjukba. Szerencsére Hermia sosem volt tengeri beteg.

Napközben a hajón tüsténkedett. Tengerészként nem vették volna használ, így a konyhát tartotta tisztán. A férfiak hozzászoktak, hogy maguk készítsék el a reggelijüket, az ebédjüket meg a vacsorájukat, de a lány szépen elmosogatta az edényeiket és azt a serpenyőt, amiben az ennivalójukat főzték. Közben kedvesen elbeszélgetett a két matrózzal. Mivel az anyanyelvükön, dánul szólt hozzájuk, hamarosan tiszteletteljes, baráti viszonyba került velük. Ha nem akadt más dolga, kiült a fedélzetre, és élvezte a kellemes napsütést.

Tizenkét óra felé megérkeztek a homokzátony, Dogger Bank délkeleti csücskéhez, és munkához láttak. A hajó lassú tempóban északkelet felé haladt. Eleinte semmit sem fogtak, üresen húzták fel a hálókat, de késő délután óriási halrajokkal találkoztak.

Amikor beesteledett, Hermia lement a kabinba, és ledőlt az egyik priccsre. Azt hitte, nem fog elaludni, de már harminchat órája talpon volt, és a kimerültség legyőzte a benne vibráló feszültséget. Perceken belül elszunnyadt.

Éjjel hirtelen arra riadt fel, hogy iszonyú robajjal, mintha vulkán morajlana, bombázógépek húznak el a fejük fölött. Félálomban pár percig azon tűnődött, vajon a Királyi Légierő tart-e Németország felé, vagy a Luftwaffe megy-e az ellenkező irányba, majd újra elbóbiskolt.

Legközelebb arra ébredt, hogy Lars rázza a vállát. – Közeledünk Dániához – mondta a fiatalember. – Körülbelül száznyolcvan kilométerre vagyunk Morlundétól. Ennél messzebbre nem merészkedhetünk.

Hermia fölvitte a rádióvevőt rejtő bőröndöt a fedélzetre. Már világos nappal volt, a férfiak éppen felvonták a verdeső, csapkodó heringekkel és makrélákkal teli hálót, aztán beöntötték a zsákmányt a rakodótérbe. A lány nem bírta elviselni a rémes látványt, inkább elfordult.

Rákapcsolta a rádiót az akkura, és megkönnyebbült, amikor a számlapok, tárcsák villogni kezdtek. Az antennát azzal a hosszú dróttal rögzítette az árbochoz, amit Digbytől kapott. Megvárta, míg a készülék bemelegszik, majd föltette a fejhallgatót.

Miközben a hajó továbbra is északkelet felé haladt, Hermia föl-le barangolt a rádiófrekvenciák között. A BBC angol adásán kívül francia, holland, német és dán nyelvű műsorokat is fogott, azonkívül rengeteg morzejelet, feltehetőleg mind a szövetséges, mind az ellenséges haderők üzeneteit. Első nekifutásra nem hallott olyasmit, amiből radarra gyanakodhatott volna.

Másodszorra lassabban pásztázta végig a frekvenciákat, s gondosan ügyelt rá, nehogy elszalasszon valamit. Sokáig próbálkozott, de ismét nem találta meg, amit keresett.

Nem adta fel.

Két óra múlva észrevette, hogy a férfiak már nem halásznak, hanem őt figyelik. Elkapta Lars pillantását, és a fiatalember megkérdezte: – Horogra akadt a halacska?

Hermia levette a fejhallgatót.

– Nem jön be az a jel, amire vártam – felelte dánul.

– Egész éjjel jó fogásunk volt – közölte szintén dánul Sten. – Tele van a zsákmánnyal a hajófenék, úgyhogy indulnánk haza.

– Megkérhetem, hogy menjünk egy kicsit tovább észak felé? Meg kell próbálnom elcsípni ezt a rádiójelet. Tényleg nagyon fontos, higgye el.

Sten tétován hallgatott, de a fia kijelentette: – Semmi akadálya. Jó éjszakánk volt.

Sten tovább vonakodott. – Mi lesz, ha egy német tüzérségi megfigyelő gép kiszúr bennünket odafentről?

– Akkor legfeljebb leeresztik a hálót, és úgy tesznek, mintha halásznának – felelte Hermia.

– Az már nem halászterület, ahova maga kívánkozik.

– De ezt a német pilóták nem tudhatják.

Ekkor megszólalt az egyik matróz: – Ha ezzel segíthetünk felszabadítani Dániát...

A másik lelkesen bólogatott.

Hermiát ismét az mentette meg, hogy Sten nem akart gyávának látszani a többiek előtt.

– Rendben van – morogta. – Irány észak, fiúk.

– Maradjunk a parttól százötven kilométernyire – kérte Hermia, és újra föltette a fejhallgatót.

Megint végigpásztázta a frekvenciákat. Ahogy telt az idő, egyre kevésbé bízott a sikerben. Tudta, hogy a radarállomásnak minden

valószínűség szerint a dán partszakasz déli végén, a német határ közelében kell lennie. Azt hitte, hamarosan venni fogja az adást, de miközben a hajó változatlanul északnak tartott, az órák meg egyre múltak, lassan felhagyott minden reménnyel.

Egy-két percnél hosszabb időre nem akarta magára hagyni a készüléket, így a halászok időnként teát, vacsorára pedig egy tányér konzervpörköltet vittek neki. Amíg a rádióvevő hangjait hallgatta, keleti irányba tévedt a tekintete. Bár nem látta Dániát, Arne mégis ott volt valahol, s ő örült, hogy egy kicsit közelebb lehet hozzá.

Estefelé Sten letérdelt mellé a fedélzetre. Hermia látta rajta, hogy mondani akar valamit, és levette a fejhallgatót. – Elértük a Jütland-félsziget északi csúcsát – közölte a férfi. – Vissza kell fordulnunk.

– Nem mehetünk közelebb? – kérdezte kétségbeesetten a lány. – Lehet, hogy a százötven kilométeres távolság túl sok. Úgy látszik, ilyen messziről nem tudom fogni a jeleket.

– Most már tényleg el kell indulnunk hazafelé.

– És ha visszafordulunk, délnek tartva nem közelíthetjük meg jobban a partot? Esetleg... hetvenöt kilométernyire?

– Túl veszélyes.

– Már majdnem teljesen besötétedett. Éjjel nem jönnek a német megfigyelő gépek.

– Nekem ez akkor sem tetszik.

– Kérem szépen, Sten! Ez borzasztóan fontos, értse meg! – Hermia esdeklő pillantást vetett Larsra, aki mellettük álldogálva hallgatta a párbeszédet. A fiú bátrabb volt az apjánál – talán azért, mert angol feleségével Angliában képzelte el a jövőjét.

A lány nemhiába reménykedett, Lars ismét a segítségére sietett.

– Mit szólna hozzá, ha, mondjuk, száztíz kilométerre közelítenénk meg a partot? – kérdezte.

– Remek lenne!

Lars az apjára nézett.

– Amúgy is déli irányba kell mennünk. Néhány óra ide vagy oda nem számít.

– Veszélybe sodorjuk az embereinket! – csattant föl dühösen Sten.

– Gondolj Carol bátyjára – felelte szelíden Lars. – Ő is veszélyben van Afrikában. Itt az alkalom, hogy mi is segítsünk egy kicsit a mieinknek.

– Nem bánom, de te fogsz kormányozni – adta be a derekát

mogorva képpel Sten. – Én lefekszem aludni – tette hozzá, majd belépett a kormányosfülkébe, és ledübörgött a kabinlépcsőn.

Hermia rámosolygott Larsra.

– Köszönöm.

– Inkább mi tartozunk köszönettel magának.

Lars megragadta a kormányt, és szépen visszafordultak. Hermia továbbra is az éter hullámait fürkészte. Leszállt az éj. Nem gyújtottak lámpát, sötétben hajóztak, ám a tiszta égbolton fényesen ragyogott a harmadik negyedben lévő hold, s a lány úgy érezte, a *Morganmand* elég feltűnő lehet. De szerencsére nem láttak se repülőgépet, se másik hajót. Lars rendszeresen kiszámította a szextánssal a földrajzi helyzetüket.

Hermia a légitámadásra gondolt, amit alig pár napja élt át Digbyvel. Első ízben fordult elő, hogy a bombázás a szabadban érte. Bár sikerült megőriznie a nyugalmát, úgy érezte, szörnyűségeknek volt szem- és fültanúja: előbb a repülőgépek zúgása, a vakító reflektorfény meg a légvédelmi tűz rémítette halálra, aztán pedig a lezúduló bombák és az égő házak látványa borzasztotta el – ám ennek ellenére most is minden tóié telhetőt megtesz, hogy a Királyi Légierő az ő segítségével ugyanilyen rettenetes csapást mérjen a német családokra. Tudta, hogy ez őrültség – de nem volt más választása, ha nem akarta, hogy a nácik az egész világot leigázzák.

Így, nyár közepén, a rövid éjszakák után korán hajnalodott. A szokatlanul nyugodt tenger fölött ködfátyol lebegett. A rossz látási viszonyok között Hermia nagyobb biztonságban érezte magát, de ahogy folyamatosan dél felé hajóztak, egyre jobban aggódott. Tisztában volt vele, hogy mielőbb el kell csípnie a radarjeleket, különben kiderül: Herbert Woodie-nak van igaza, Digby is, ő is tévedett!

Sten, egyik kezében egy bögre teával, a másikban egy szalonnás szendviccsel, fölcaplatott a fedélzetre. – No? Megtalálta, amit keresett?

– Több, mint valószínű, hogy Dániából jönnek a jelek – felelte a lány.

– Vagy éppen sehonnan. Hermia csüggedten bólintott.

– Kezdeni azt hinni, hogy jól látja a helyzetet. – De ekkor hallott valamit. – Várjon! – Éppen a magasabb frekvenciák között keresgélt, amikor mintha sípszó ütötte volna meg a fülét. Kissé visszafelé

csavarta a gombot hogy megtalálja a pontos helyei. Másodpercekig csak sercegett a készülék, de aztán újra felsivított a jellegzetes, tiszta géphang, körülbelül egy oktávval a normál C fölött. – Azt hiszem, ez az! – kiáltott fel boldogan a lány, majd előkapta a bőröndből azt a kis noteszt, amit Digby szuszakolt be a rádióvevő mellé, és füljegyezte: a 2,4 méteres hullámhosszon fogta a radarjelet.

Most az irányt kellett meghatároznia a készülékben lévő, 360 fokra beosztott tárcsa segítségével, amelynek a tűje arrafelé mutatott, amerről a jel érkezeti. Digby külön is hangsúlyozta, hogy a tárcsái hajszálpontosan a hajó középvonalához kell igazítani, és így a hajó útirányából meg a tárcsa mutatójának állásából ki lehet számítani, honnan jönnek a radarjelek. – Lars! – kiáltott oda a fiatalembernek Hermia. – Merre tartunk?

– Észak-északkeletnek.

– Pontosabban!

– Hát... – Bár szép időben, nyugodt tengeren haladtak, a hajó állandóan mozgott, s persze az iránytű is folyton kilengett.

– Próbálja megbecsülni.

– – Úgy száz-százhúsz fok lehet.

A tárcsa tűje 340-et mutatott. Hermia hozzáadott 120-at, s kiszámította, hogy ennek alapján az irány 100 körül lehet. – És a földrajzi helyzetünk?

– Egy pillanat, mindjárt megmondom. Amikor legutóbb ellenőriztem a csillagok állását, épp az ötvenhatodik szélességi körön hajóztunk át. – Lars megnézte a hajónaplót, majd az órájára pillantott, és közölte a földrajzi szélességet és hosszúságot. A lány ezeket a számokat is följegyezte, bár tudta, hogy ezek is csak becsült adatok.

– Most már elégedett? – kérdezte Sten. – Hazamehetünk végre?

– Még egyszer le kell olvasnom a műszerállást, hogy háromszögeléssel meg tudjam határozni, honnan sugározzák az adást.

Sten méltatlankodva felmordult, és faképnél hagyta őket.

Lars rákacsintott a lányra.

Miközben egyfolytában délnek hajóztak, Hermia továbbra is a sípoló radarjelre hangolta a rádióvevőt, s egyszer csak látta, hogy az iránymérő tárcsán alig észrevehetően elmozdul a mutató. Félóra múlva ismét megkérdezte Larstól, merre tartanak.

– Még mindig százhúsz fok.

A tű most 335-öt mutatott, tehát a jel iránya 095 volt. A lány újra

leírta a Lars által megbecsült földrajzi szélességet és hosszúságot.

– No? Elindulhatunk hazafelé?

– Igen. És köszönöm.

Lars megforgatta a kormánykereket.

Hermia ujjongott örömében, de mindenáron ki akarta deríteni a radar pontos helyét, ahonnan a jel érkezett. Bement a kormányosfülkébe, és talált egy nagyléptékű térképet. Lars segítségével bejelölte rajta az előbb följegyzett két földrajzi helyzetet, aztán egyenes vonalakat húzott, amelyek a part közelében, Sande szigeténél metszették egymást.

– Istenem! – kiáltott fel meglepetten. – Odavalósi a vőlegényem!

– Sande szigetére? Pár évvel ezelőtt én is jártam már ott egy autóversenyen.

Hermia boldog volt, hogy beigazolódtak a feltevései, és remekül bevált a módszere: valóban a leglogikusabb helyszínről jött a jel.

Már azt is tudta, mi a következő teendője: meg kell kérnie Poul Kirket, hogy vagy ő, vagy az egyik embere menjen át a szigetre, és nézzen körül. Elhatározta, hogy amint visszaér Bletchleybe, nyomban kódolt üzenetet küld a férfinak.

Pár perccel később még egyszer leolvasta az iránymérőt. Ezúttal már halkabban sípolt a radarjel, de a térképre behúzott harmadik vonal háromszöget alkotott a másik kettővel, és Sande szigetének túlnyomó része a háromszögön belül helyezkedett el. Bár a lány összes számítása becslésen alapult, úgy érezte, a végeredmény korántsem hozzávetőleges: a radar a szigetről küldi a jeleket.

Alig várta, hogy mindezt elmesélhesse Digbynek.

7.

Harald még soha életében nem látott olyan szép repülőgépet, mint a Medvelepke, ami szélesre tárt felső és alsó szárnyával, a füvön álló apró kerekeivel, hátrafelé keskenyedő hosszú farkával felröppenni készülő pillangóhoz hasonlított. Gyönyörű idő volt, enyhe szellő fújdogált, és a kis repülőgép úgy remegett a szélben, mintha alig várná, hogy felszállhasson. Krémszínűre festett nagy propellerét az orrban lévő egyetlen motor hajtotta, s a motor mögött helyezkedett el a két nyitott pilótafülke.

A Medvelepke annak az ütött-kopott, rozoga Lódarázsnak a közeli rokona volt, amit a fiú Kirstenslotban, a romos kolostorban látott: a műszaki szempontból azonos két gép mindössze abban különbözött, hogy a Lódarázs pilótafülkéjét fedél borította, és a két ülést egymás mellé tervezte a konstruktőr. A Lódarázs azonban szánalmas látványt nyújtott, mintha sajnálná magát, amiért törött futóművén félrebillenve, olajfoltosan, szakadt üléshuzattal, egyhelyben álldogál. Bezzeg a Medvelepke szinte nevetett! Csak úgy ragyogott rajta a friss festék, és fénylő szélvédőjén megcsillant a nap. A farka a fűben pihent, magasba emelt orrával pedig beleszimatolt a levegőbe.

– Mint látni fogjátok, a szárnyak alja sima, a teteje azonban domború – mondta Harald bátyja, Arne Olufsen. – Ennek következtében repülés közben a szárnyak fölött gyorsabban száll el a levegő, mint alattuk – tette hozzá azzal a megnyerő, csibészes mosollyal, amivel mindenkit levett a lábáról. – Fogalmam sincs, hogy miért, de ez emeli a gépet a magasba.

– Mert nyomáskülönbség alakul ki – szólt közbe Harald.

– Valóban – felelte kimérten Arne.

A Jansborg Skole végzős osztálya a hadsereg vodali

pilótaiskolájában töltötte a napot. A fiúkat Arne és barátja, Poul Kirke vezette körül a bázison. A sereg így próbált újoncokat toborozni, mert egyébként nemigen tudta meggyőzni az intelligens, tehetséges fiatal férfiakat, hogy egy ilyen tétlenségre kényszerített fegyvernemet válasszanak. Heis, aki valaha maga is katona volt, örült, ha minden évben egy-két diákja erre a pályára lépett, a fiúknak pedig jól jött a kellemes kikapcsolódás; legalább egy napig nem kellett a vizsgatételeket magolniuk.

– Az alsó szárnyakon található csűrőlapokat kábelek kötik össze a botkormánnyal, amit joysticknek is neveznek, de ti még túl fiatalok vagytok hozzá, hogy megértsétek, miről kapta ezt a találó nevet – folytatta Arne, és újra elmosolyodott. – Amikor a botkormányt balra húzzuk, a bal szárnyon lévő csűrőlap fölemelkedik, a jobb szárnyon lévő pedig lefelé néz. Ekkor a repülőgép oldalra billen, és balra fordul. Szaknyelven ezt nevezzük bedöntésnek.

Harald a magyarázattól is el volt ragadtatva, de még jobban szeretett volna repülni.

– Hamarosan megfigyelhetitek a farokfelület hátuljára szerelt magassági kormányt, ami a gép vertikális mozgását szabályozza – beszélt tovább Arne. – Ha hátrahúzzuk a botkormányt, a fölfelé billenő magassági kormány lenyomja a gép farkát, és a repülő emelkedni kezd.

Harald a farok egyenesen álló részén is észrevett egy mozgatható lapot, és rámutatott. – Az micsoda?

– Az oldalkormány, amit a pilótafülkében lévő két pedál szabályoz. Ugyanúgy működik, mint a hajók kormánylapátja.

– És miért van szükség oldalkormányra? – kérdezte Mads. – Hiszen a csűrőlapokkal is lehet irányt változtatni.

– Jó kérdés! – dicsérte Arne. – Ezek szerint figyelsz, öregem. De próbáld meg magadtól kitalálni a választ. A többiek is gondolkozzanak! Vajon miért nem elég a két csűrőlap? Minek nekünk még az oldalkormány is?

– A kifutón nem kormányozhatunk a csűrőlapokkal – tippelt Harald.

– Mert...?

– A szárnyak a földbe ütköznének.

– Helyes. Az oldalkormányt taxizás közben használjuk, amikor nem billenthetjük meg a szárnyakat, mert leérnének a földre. A levegőben pedig arra való az oldalkormány, hogy kiküszöböljük vele a nem

kívánatos oldalirányú kilengéseket.

A tizenöt fiú bejárta a légibázist, végigült egy előadást, ami a hadseregben kínálkozó lehetőségekről, az elérhető fizetésekről és a katonai kiképzésről szólt, aztán az egész osztály a pilótaiskola néhány fiatal tanulójával ebédelt. Már mindnyájan alig várták, hogy egy-egy oktató társaságában fölszállhassanak a gyakorlógépekkel, mert megígérték nekik, hogy ez lesz a nap fénypontja. Öt Medvelepke sorakozott a füvön. Bár a dán harci gépekre felszállási tilalmat rendeltek el a németek, kivételes esetekben mégis repülhettek. A pilótaiskola például a vitorlázógépein folytathatta az oktatás, és erre a napra, rendkívüli engedéllyel, a Medvelepkéket is feloldották a tilalom alól. Arra az esetre, ha netán bárkinek eszébe jutna egy Medvelepkével átszökni Svédországba, két Messerschmitt Me-190-es vadászgép állt készenlétben a kifutón, hogy üldözőbe vegyen és lelőjön bárkit, aki meg akarna lépni. A kifutónál Poul Kirke vette át Arnétól a szót.

– Most pedig egyenként nézzetek be a pilótafülkébe – mondta. – Az alsó szárnyra festett fekete csíkra álljatok. Máshová ne lépjetek, mert beszakad a szárny a talpatok alatt, és akkor lőttek a repülésnek.

Tik Duchwitz volt az első. Miközben benézett a pilótafülkébe, Poul magyarázni kezdett: – Baloldalt látod a gép sebességét szabályozó ezüstszínű gázkart, lejjebb pedig a zöld trimmelőkart, ami rugóterheléssel kapcsolódik a magassági kormányhoz, és kiegyensúlyozza a gépet. Ha a trimmelő jól van beállítva, akkor is vízszintesen repülsz, amikor a botkormányt elengeded.

Harald utolsónak állt fel az alsó szárnyra. Nem tudott ellenállni a kísértésnek, rettentően érdekelte dolog, pedig még mindig nehezteli n nyájasan arrogáns Poulra, aki a múltkor elcsaklizta az orra elől Karen Duchwitzot.

Ahogy lelépett a szárnyról, Poul megkérdezte tóié: – Na, Harald, mi a véleményed?

A fiú vállat vont.

– Szerintem minden rendben van.

– Akkor te szállhatsz föl először! – vigyorgott kajánul Poul. A többiek nevettek, de Harald örült, hogy végre repülhet.

– Gyere, öltözzünk be az útra – hívta Poul.

Visszamentek a hangárba, hogy magukra húzzál a pilótaszerelést – az elöl gombolódó overallt. Sisakot és védőszemüveget is kaptak.

Harald legnagyobb bosszúságára Poul úgy segített neki, mint egy óvodásnak, aki egyedül nem boldogul.

– Legutóbb Kirstenslotban találkoztunk – jegyezte meg Poul, miközben megigazította a fiú védőszemüvegét.

Harald kurtán bólintott, mert legszívesebben elfelejtette volna az egészet, de akarata ellenére is majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, vajon milyen viszonyban lehet ez a Poul Karennel. Csak randevúzgatnak, vagy többről van szó? Talán szenvedélyesen csókolóznak és ölelkeznek? Esetleg össze akarnak házasodni? Lefeküdtek már egymással? A fiú szerette volna elhessegetni ezeket a gondolatokat, ám azok nem hagyták nyugodni.

Amikor elkészültek, az első öt diák, egy-egy pilótával, visszatért a repülőgépekhez. Ha rajta múlt volna, Harald a bátyjával száll fel, de hiába vágyott rá, Poul ismét őt választotta. Már-már az volt az érzése, mintha Kirke jobban meg akarná ismerni.

Egy repülőgép-szerelő olajfoltos overallban, fél lábbal a géptörzs apró, cipőorrnyi mélyedésében állva, éppen feltankolta a Medvelepkét. A benzintartály a felső szárny kellős közepén helyezkedett el, pontosan az első ülés fölött. Ez elég veszélyes, gondolta Harald, s azon tűnődött, vajon képes lesz-e megfeledkezni róla, hogy több liter gyúlékony folyadék zúdulhat a nyakába, ha netán történik valami.

– Első a felszállás előtti ellenőrzés! – közölte Poul. – Megnézzük, ki van-e kapcsolva a mágneses gyújtás, és zárva van-e a fojtószelep. – A kerekekre pillantott. – Féksaruk a helyükön, rendben. – Megrugdosta a kerekeket, ide-oda huzigálta a csűrőlapokat. – A múltkor említetted, hogy dolgoztál Sande szigetén, az új német bázison – jegyezte meg mellékesen, mintha véletlenül jutott volna eszébe, mit mesélt neki a fiú.

– Igen.

– Miféle munkát kaptál?

– Amilyen éppen akadt. Árkot ástam, maltert kevertem, téglát hordtam.

Poul a repülőgép farkához lépett, és szemügyre vette a magassági kormányokat. – Megtudtad, mi épül ott?

– Akkor még gőzöm sem volt róla. Ahogy leraktuk az alapokat és fölhúztuk a falakat, engem is kirúgtak a többi dán melóssal együtt, aztán németeket hoztak helyettünk. De szinte biztos vagyok benne,

hogy valami rádióállomás lett belőle.
– Persze, hiszen már mondtad... De honnan veszed ezt?
– Láttam a berendezést – felelte Harald.
Poul fürkésző pillantással nézett rá, és a fiú rájött, hogy ez az érdeklődés korántsem felületes. – Hogyhogy? Talán kintről is látszik?
– Nem. A telket bekerítették, és fegyveres őrség védi, magát a berendezést pedig eltakarják a fák, kivéve a tenger felőli oldalon, ami tiltott terület.
– De hát akkor hogyan láthattad mégis?
– Egyik nap nagyon siettem haza, és átvágtam a bázison, hogy lerövidítsem az utat.
Poul az oldalkormány mellé guggolva éppen a farokcsúszótalpat ellenőrizte. – És? Mit láttái? – kérdezte.
– Egy akkora antennát, amekkorát még soha életemben! Legalább tizenkét négyzetméter, és forgó talapzaton áll!
– Ha ön is úgy gondolja, uram, én készen vagyok – szólt közbe a szerelő, aki feltankolta a gépet.
Poul Haraldra nézett.
– Mehetünk?
– Előre üljek vagy hátra?
– A tanuló mindig hátul ül.
Harald bemászott. Előbb az ülésre kellett állnia, hogy be tudja préselni magát a szűk helyre, s közben azon tűnődött, vajon hogyan férnek el itt a pilóták – aztán rájött, hogy még egyetlenegy kövérrel se találkozott.
A Medvelepke égnek emelt orral állt a füvön, így a fiú a tiszta kék égen kívül semmit sem látott. Ki kellett hajolnia az egyik oldalon, hogy megnézhesse, mi van a repülőgép előtt.
Lábát az oldalkormány pedáljaira tette, jobb kezét meg a botkormányra, és csak úgy próbaképpen jobbra-balra húzta. A csűrőlapok nyomban engedelmeskedtek a parancsának.
A repülőgéptörzsön, éppen az ülése előtt, két kis kapcsolót vett észre. Ezek nyilván a mágneses gyújtás ikerkapcsolói, gondolta.
Poul behajolt, hogy megigazítsa Harald biztonsági hevederét.
– Ezeket a gépeket pilóták kiképzésére tervezték, ezért mindegyiknek két vezérlőszerkezete van – magyarázta. – Miközben én repülök, te a kezedet tedd a botkormányra, a lábadat meg a pedálokra, hogy erezd a mozgásukat. Majd szólok, mikor veheted át

az irányítást.
– Hogyan fogunk beszélgetni?
Poul az orvosi sztetoszkóphoz hasonlító, Y alakú gumicsőre mutatott – Ez úgy működik, mint a hajók szócsöve. – Megmutatta Haraldnak, hogyan rögzítse a fülhallgató két végét a pilótasisakjához. Az Y szára egy alumíniumcsőben folytatódott, ami nyilván az első üléshez vezetett. A mikrofonnal felszerelt másik cső segítségével pedig beszélgetni lehetett.
Poul bemászott az első ülésre, s Harald a következő pillanatban már hallotta is a hangját a szócsövön át: – Hallasz engem?
– Tökéletesen.
A repülőgép-szerelő ekkor megállt az orr bal oldalán, és érdekes párbeszédet folytatott Poullal. Mindketten hangosan kiabáltak. A szerelő kérdezett, a pilóta válaszolt.
– Készen áll az indulásra, uram?
– Készen állok az indulásra.
– Üzemanyag bent, kapcsolók kikapcsolva, fojtószelep zárva?
– Üzemanyag bent, kapcsolók kikapcsolva, fojtószelep zárva.
Harald arra számított, hogy a szerelő végre megforgatja a légcsavart, a férfi azonban átment a gép jobb oldalára, kinyitotta a törzsön lévő motorházfedelet, és a motoron kezdett babrálni valamit. Most ereszti bele az üzemanyagot, gondolta Harald. Aztán a fickó becsukta a fedelet, és a repülőgép orrához lépett.
– Szívás rendben, uram – mondta, majd fölágaskodott, és lehúzta a légcsavar szárnyát. Háromszor ismételte meg a műveletet, s Harald arra tippelt, hogy így jut el a benzin a hengerekbe.
Ezek után a szerelő átnyúlt az alsó szárny fölött, és megpöckölte a fiú ülése előtt lévő két kis kapcsolót. – Gázkar rendben?
Harald érezte, hogy a gázkar körülbelül másfél centivel előbbre kúszik a keze alatt, majd Poul hangját hallotta: – Gázkar rendben.
– Kapcsolók.
Poul kinyújtotta a kezét, és ő is megpöckölte a saját ülése előtt lévő kapcsolókat.
A szerelő még egyszer megrántotta a légcsavart, ám ezúttal már villámgyorsan hátraugrott. A motor gyújtott, a propeller forogni kezdett. Fülsiketítő berregés hallatszott, a kis repülőgép valósággal beleremegett. Harald csak most fogta fel, milyen könnyű, törékeny jószág ez a Medvelepke, és elállt a lélegzete a döbbenettől, amikor

eszébe jutott, hogy a gép nem fémből, hanem fából meg valami vászonféleségből készült. Nem is úgy rezgett, mint egy autó vagy egy motorbicikli, ami hozzá képest szilárdan állt a talajon. A fiú úgy érezte, mintha fiatal fára mászna, miközben rázza a szél a vékonyka ágakat.

Egyszer csak Poul hangját hallotta a szócsőből.

– Meg kell várnunk, míg a motor bemelegszik. Pár perc az egész.

Harald arra gondolt, miféle kérdéseket tett föl neki Poul a Sande szigetén épült német bázissal kapcsolatban. Biztos volt benne, hogy Kirke nem céltalanul kíváncsiskodott: nyilván a támaszpont stratégiai jelentőségét akarta felmérni. De miért? Talán azért, mert részt vesz az ellenállási mozgalomban? Alighanem igen! Mi másért érdekelné ennyire, mit művelnek a nácik a szigeten?

A motorzúgás felerősödött. Poul ekkor ismét kinyújtotta a kezét a pilótafülkéből, s előbb ki-, majd bekapcsolta a mágneses gyújtást. Harald rájött, hogy Kirke még egy biztonsági ellenőrzést végez. Aztán a motorzúgás halk duruzsolássá szelídült, és Poul végre intett a szerelőnek, hogy távolítsa el a féksarukat. A gép egy döccenéssel lassan gurulni kezdett.

Miközben Poul az oldalkormány segítségével átgördült a füvön, Harald talpa alatt egyfolytában mozgott a két pedál. Kitaxiztak az apró zászlókkal kijelölt kifutóra, majd a széllel szembefordulva megálltak.
– Még néhány ellenőrzés felszállás előtt – mondta Poul.

Első ízben fordult meg a fiú fejében, hogy veszélyes kalandra készül. A saját bátyja ugyan évek óta baleset nélkül repült, de Harald tudta, hogy más pilóták olykor lezuhannak, sőt némelyik meg is hal közülük. Hiába próbálta bebeszélni magának, hogy autóbalesetben vagy motorozás közben is meg lehet halni, sőt a tengeren is elsüllyedhet az ember hajója – mégis úgy érezte, ez most egészen más. Erőt vett magán, hogy ne gondoljon a veszélyre – elvégre mégsem eshet pánikba, és nem maradhat szégyenben az osztály előtt!

A gázkar hirtelen kissé előbbre csúszott a tenyere alatt. A motor is hangosabban zúgott, és a Medvelepke buzgón nekivágott a kifutónak. Alig néhány másodperc múlva a botkormány elhajolt Harald térde mellől, ő meg előrebillent, ahogy a farok fölemelkedett a háta mögött. A kis repülőgép felgyorsulva, nagyokat döccenve száguldott a füvön. A fiút elfogta az izgalom, valósággal meglódult a vér az ereiben. Aztán a gázkar lassan visszacsúszott a helyére, a gép meg mintha

ugrott volna egyet, s fölszállt a levegőbe.

Haraldot felvillanyozta a fantasztikus élmény. Miközben egyre emelkedtek, kinézett a pilótafülkéből, és aprócska falut látott odalent – olyat, amilyet a sűrűn lakott Dániában szinte minden talpalatnyi helyen lát az ember. Poul jobbra döntötte a gépet, Harald pedig ezúttal oldalra billent, és le kellett küzdenie páni félelmét, mert úgy érezte, mindjárt kiesik az üléséből.

A műszerekre pillantott, hogy megnyugodjon. A fordulatszámláló 2000-res percenkénti fordulatszámot mutatott, és kilencven kilométeres óránkénti sebességgel haladtak. Már elérték a háromszáz méteres magasságot. A forgás- és csúszásjelző tűje egyenesen állt, mint déli tizenkettőkor az óramutató.

Poul egyenesbe hozta a gépet, s most már vízszintesen repültek. A gázkar hátrafelé mozdult, a motorzúgás gyengült, a fordulatszám kilencszázra csökkent. – Fogod a botkormányt? – kérdezte Poul.

– Igen.

– Figyeld a horizontvonalat. Valószínűleg a fejemen megy keresztül.

– Egyik füleden be, a másikon ki.

– Amikor eleresztem a botkormányt, egyszerűen tartsd vízszintesen a szárnyakat, és csak arra ügyelj, hogy a horizont a fülemhez képest ugyanott maradjon, ahol most van.

– Oké – hebegte idegesen Harald.

– Rendben. Te vezetsz.

Harald érezte, hogy a gép hirtelen életre kel a kezében, és minden mozdulata befolyásolja a Medvelepke repülését. A horizontvonal eközben leesett Poul vállára, tehát az orr fölemelkedett. A fiú rájött, hogy öntudatlanul attól félt, rögtön lezuhannak, és ijedtében hátrahúzta a botkormányt. Amikor hajszálnyival előbbre tolta, elégedetten látta, hogy a horizontvonal lassan emelkedni kezd, s ismét eléri Poul fülét.

A Medvelepke egyszer csak oldalra lódult és bedőlt. Harald érezte, hogy elvesztette az uralmát fölötte. – Mi volt ez? – kiáltott fel rémülten.

– Csak egy kis széllökés. Korrigálj, de ne vidd túlzásba. Harald kis híján pánikba esett, de erőt vett magán, és a dőléssel ellentétes irányba húzta a botkormányt. A gép erre átbillent a másik oldalra, ám a fiú most már ráérzett, hogyan tartsa kézben, és egy apró mozdulattal ismét korrigált. Ekkor észrevette, hogy újra emelkednek, s lejjebb

engedte a repülőgép orrát. Rájött, hogy állandó, feszült figyelemmel kell koncentrálnia, mert a gép legkisebb moccanására is reagálnia kell, különben még egyenesen sem tud repülni, és a legcsekélyebb hiba is végzetes lehet.

Amikor Poul megszólalt, Harald rossz néven vette a zavarást, pedig dicséretet kapott. – Nagyon ügyes vagy! Kezdesz belejönni!

Ő azonban úgy vélte, ehhez még legalább egy-két évig kéne gyakorolnia.

– Most mindkét lábaddal nyomd le egy kicsit az oldalkormánypedálokat – utasította Poul.

A fiúnak eddig eszébe sem jutott, hogy a lábát is használhatná valamire.

– Oké – felelte kurtán.

– Nézz rá a forgás- és csúszásjelzőre.

Harald legszívesebben felcsattant volna: *Az isten szerelmére, hát hogy a fenébe nézzek rá, amikor közben a gépet kell vezetnem?* De aztán összeszedte magát, egy másodpercre elkapta a tekintetét a horizontvonalról, és a műszerfalra pillantott. A tű még mindig egyenesen állt, mintha déli tizenkét órát mutatna, A horizontvonal azonban ezalatt újra leesett, az orr meg fölemelkedett. Harald korrigált.

– Amikor leveszem a lábamat az oldalkormányról, tapasztalni fogod, hogy az orr a turbulencia miatt hol jobbra, hol balra fordul – magyarázta Poul. – Ha nem vagy biztos a dolgodban, nézz rá jelzőkészülékre. Amikor a gép balra tér el, a tű jobbra leng ki, és ez mutatja, hogy a jobb lábaddal kell lenyomnod a pedált, hogy korrigálni tudj.

– Értem.

Harald nem érzékelt oldalirányú mozgást, de néhány másodperccel később lopva a tárcsára pillantott, s látta, hogy a gép bal kéz felé eltért az eredeti iránytól. Jobb lábbal gyorsan lenyomta az oldalkormány-pedált, de a tű meg se mozdult. Erősebben nyomta pedált, s a mutató lassan visszaaraszolt a helyére, ismét függőlegesen állt. A fiú fölnézett, és észrevette, hogy enyhén a föld felé tart. Újra hátrahúzta a botkormányt, s ellenőrizte, mit mutat a forgás- és csúszásjelző. A tű nem lengett ki.

Milyen simán és könnyen menne minden, ha nem négyszázötven méter magasban repülnénk, gondolta Harald.

– Most próbáljunk megfordulni – javasolta Poul. – Jaj, a francba! – hördült fel Harald.

– Először balra nézz, hogy meggyőződj róla, nincs-e valami az utadban.

A fiú balra pillantott. A távolban egy másik Medvelepkét látott, amelyben valószínűleg az egyik osztálytársa ugyanezekkel a feladatokkal birkózott. Ez valamelyest megnyugtatta. – Sehol semmi – mondta.

– Óvatosan húzd balra a botkormányt.

Harald végrehajtotta az utasítást. A gép nyomban balra dőlt, s ő újra átélte azt az émelyítő érzést, hogy mindjárt kiesik a pilótafülkéből. A Medvelepke azonban szép lassan balra fordult, és a fiút elöntötte az izgalom: rádöbbent, hogy valóban ő kormányozza a repülőt.

– A fordulóban az orr hajlamos rá, hogy lesüllyedjen – oktatta Poul. – Olyan ez, mintha piruettet csinálnál.

Harald a tárcsára nézett, s látta, hogy a tű jobbra mozdult. A jobb lábával lenyomta az oldalkormány-pedált, ami ezúttal is csak némi késéssel reagált.

A gép kilencven fokos fordulatot tett, s a fiú nagyon szerette volna egyenesbe hozni, hogy újra biztonságban érezze magát, Poul azonban mintha a gondolataiban olvasott volna – vagy talán hasonló helyzetben minden tanuló ugyanígy reagál? –, mert így szólt hozzá: – Fordulj tovább! Eddig tökéletes!

Harald veszélyesnek találta a dőlésszöget, de engedelmeskedett. Ügyelt rá, hogy a Medvelepke orra ne süllyedjen le, s két-három másodpercenként ellenőrizte a csúszásjelzőt. A szeme sarkából látta, hogy odalent úgy döcög egy autóbusz az úttesten, mintha fönt, az égen semmi különös nem történne, s nem fenyegetné a veszély, hogy a Jansborg Skole egyik diákja a következő pillanatban rázuhan a tetejére.

Már kétszázhetven fokos fordulatot tett, amikor Poul végre megkönyörült rajta.

– Hozd egyenesbe a gépet.

Harald megkönnyebbülve húzta meg a botkormányt, és a Medvelepke egyenesen repült tovább.

– Figyeld a csúszásjelzőt!

A tű balra mozdult. Harald a bal lábával lenyomta az oldalkormány-pedált.

– Látod a repülőteret?

A fiú eleinte nem látta. Nem tudott eligazodni a házakkal tarkított mező képén, mert fogalma sem volt, hogy nézhet ki a magasból a légibázis.

– Sok hosszú, fehér épületet keress egy zöldellő füves terület szélén – segítette ki Poul. – A légcsavar bal oldalán nézz le.

– Megvan!

– Arra menj. Vigyázz, hogy a reptér végig az orrtól balra legyen.

Harald eddig nem is gondolkozott rajta, merre repülnek tulajdonképpen. Mindössze annyira futotta az erejéből, hogy egyenesben tartsa a gépet. Most azonban nemcsak a frissen szerzett tudását kellett alkalmaznia, hanem haza kellett vinnie a Medvelepkét. Annyi mindenre kellett figyelnie, hogy azt sem tudta, hol áll a feje.

– Emelkedünk! – szólt rá Poul. – Húzd vissza két centivel a botkormányt, és ahogy az épületek közelébe érünk, ereszkedj le háromszáz méterre.

Harald a magasságmérőre pillantott, ami valóban hatszáz métert mutatott. Amikor legutóbb ellenőrizte, még csak négyszázötven méteren repültek. Lassított, és kissé előretolta a botkormányt.

– Még lejjebb az orról! – utasította Poul.

Harald úgy érezte, életveszélyesen zuhannak, és másodperceken belül belefúródnak a földbe, de félelmét legyűrve még előbbre nyomta a botkormányt.

– Jól van! – dicsérte Poul.

Mire leereszkedtek háromszáz méterre, a bázis éppen alattuk terült el.

– Annak a tónak a túlsó végénél fordulj balra, és a kifutóval párhuzamosan repülj – adta ki a parancsot Poul.

Harald egyenesbe hozta a gépet, majd a csúszásjelzőre nézett. A tó túlsó végéhez ért, s balra húzta a botkormányt. Ezúttal már nem rettegett annyira, hogy ki fog esni a pilótafülkéből.

– Figyeld a csúszásjelzőt!

A fiú teljesen megfeledkezett a műszerről, de a lábával gyorsan korrigált.

– Gázkar két centivel hátrább!

Harald visszahúzta a gázkart, és a motor sokkal halkabban zúgott, mint eddig.

– Túl sok!

Harald előbbre tolta a gázkart.
– Lejjebb az orrot!
Harald előrenyomta a botkormányt.
– Ez az! De próbálj a leszállópálya felé repülni.
Harald csak most vette észre, hogy eltért az útiránytól, és a hangárok felé tart. Kis kanyarral, az oldalkormány segítségével korrigált, s ismét párhuzamosan haladt a kifutóval – de már megint följebb emelkedett.
– Innentől átveszem a vezetést – közölte Poul.
Harald azt hitte, Poul vezényletével leszállhat, de világosan látta, hogy hiába igyekezne, ehhez még nem elég a tudománya. Csalódottan vette tudomásul a helyzetet.
Poul bezárta a fojtószelepet. A motorzúgás nyomban úgy elhalkult, hogy a fiú aggódni kezdett. Azt hitte, most már semmi sem mentheti meg a gépet a zuhanástól, pedig a Medvelepke fokozatosan, siklórepüléssel közeledett a kifutóhoz. Néhány másodperccel a landolás előtt Poul kissé visszahúzta a botkormányt, s a repülő mintha pár centivel a talaj fölött lebegett volna. Harald érezte, hogy a két pedál egyfolytában mozog a talpa alatt. Rájött, hogy Poul a föld közelében már az oldalkormánnyal manőverez, nehogy a szárnyak megsérüljenek. Végül a két kerék meg a farokcsúszótalp egy zökkenéssel földet ért.
Poul lekanyarodott a kifutóról, és a parkolóhelyük felé taxizott. Haraldot felvillanyozta a repülés, ami sokkal izgalmasabb volt, mint képzelte, ugyanakkor úgy érezte, teljesen kimerült, olyan erősen kellett koncentrálnia. Csak azt sajnálta, hogy ilyen rövid időt tölthetett a levegőben – de aztán az órájára nézett, és legnagyobb megdöbbenésére kiderült: negyvenöt percet repült! Úgy elszállt ez a háromnegyed óra, mintha öt perc se lett volna.
Poul leállította a motort, és kimászott a gépből. Harald föltolta a homlokára a védőszemüvegét, levette a sisakját, nagy nehezen kibújt a hevederből, majd kikászálódott a pilótaülésből. Óvatosan az alsó szárnyra festett, megerősített csíkra lépett, s leugrott a fűbe.
– Nagyon ügyes voltál – dicsérte Poul. – Van érzéked a repüléshez. Éppolyan tehetséges vagy, mint a bátyád.
– Sajnálom, hogy nem tudtam lehozni a gépet a kifutóra.
– Kötve hiszem, hogy akad még egy srác az osztályodból, aki egyáltalán megpróbálkozhatott vele. Menjünk, hámozzuk le magunkról ezt a hacukát.

Amikor Harald kibújt az overallból, Poul így szólt hozzá: – Gyere be egy percre az irodámba. – A fiú követte Kirket az ajtóig, amelyen ez állt: „Főinstruktor”, és mindketten beléptek a kis szobába, ahová az iratszekrényen, az íróasztalon és két széken kívül semmi más nem fért be.

– Megkérhetlek, hogy rajzold le nekem azt a rádió-berendezést, amiről korábban meséltél? – kérte Poul közönyös hangon, de látszott rajta, hogy minden idegszála megfeszül.

Harald kíváncsi volt, vajon visszatér-e Kirke erre a témára.

– Hát persze – felelte.

– Tudod, ez nagyon fontos. Most nem részletezem, hogy miért.

– Ahogy jónak látod.

– Ülj le. Az íróasztalon találsz egy doboz ceruzát, a fiókban meg papírt. Nem kell sietned. Addig dolgozz rajta, amíg úgy nem érzed, hogy jó a rajz.

– Oké.

– Mit gondolsz, mennyi időre lesz szükséged?

– Talán negyedórára. Sötétben jártam ott, úgyhogy csak a gép kuntúrjait láttam, azokra viszont jól emlékszem.

– Magadra hagylak, hogy ne zavarjalak. Tizenöt perc múlva visszajövök.

Poul elment, Harald pedig munkához látott. Fölidézte magában azt az esős szombat estét meg a legalább száznyolcvan centi magas körfalat. Az antenna úgy nézett ki, akár egy hatalmas drótháló vagy egy jókora rugós matrac. A talapzata körbeforgott a betonfalon belül, és az antenna hátuljából kábelek vezettek egy aknaféleségbe.

A fiú először a falat és a föléje magasodó antennát vázolta fel. Halványan derengett neki, hogy egy vagy két hasonló építményt is látott közelben, így szaggatott vonalakkal ezeket is fölskiccelte. Aztán magát a gépezetet rajzolta le a talapzattal meg a kábelekkel, de úgy, mintha nem takarná a fal. Bár nem pályázott festőművészi babérokra, gépeket mindig ügyesen tudott ábrázolni – nyilván azért, mert szerette őket.

Amikor elkészült, megfordította a lapot, és a hátuljára lerajzolta Sande szigetének térképét is, gondosan bejelölve rajta a bázist meg a lezárt partszakaszt.

Poul tizenöt perc múlva visszatért. Egy darabig figyelmesen tanulmányozta a rajzot, majd elismerően bólintott.

– Hiszen ez kitűnő! Köszönöm, öregem!
– Szívesen.
Poul a gépezet mellett lévő építményekre mutatott. – Ezek micsodák?
– Sajnos fogalmam sincs. Nem néztem meg közelebbről őket, de úgy gondoltam, azért szaggatott vonallal jelzem, hogy ott vannak.
– Nagyon helyes! Kérdeznék még valamit. Ez a drótháló feltehetőleg antenna. Lapos vagy tányér alakú?
Harald hiába törte a fejét, nem emlékezett rá. – Sajnálom – felelte. – Nem tudom biztosan.
– Sebaj, ne izgasd magad miatta. – Poul kinyitotta az iratszekrényt. Az összes dossziéra címkét ragasztottak, és mindegyikre egy-egy nevet írtak – valószínűleg a pilótaiskola jelenlegi és végzett tanulóinak anyagát őrizték itt. Poul kihúzta az egyik mappát, amelyiken ez állt: „Andersen, H. C.”. Az Andersen nem volt ritka név, de a leghíresebb dán írót Hans Christian Andersennek hívták, és Harald rájött, hogy alighanem titkos iratokat rejtegetnek ebben a dossziéban. Poul valóban bele is tette a rajzot, majd visszarakta a helyére az irattartót.
– Menjünk vissza a többiekhez – mondta, és az ajtóhoz lépett, de mielőtt lenyomta a kilincset, a fiúra nézett. – Aki német katonai létesítményeket rajzol le, az a szó szoros értelmében bűncselekményt követ el, úgyhogy jobban tennéd, ha senkinek nem említenéd a dolgot – még Arnénak sem.
Szóval a bátyám nincs benne, gondolta szomorúan Harald; még a legjobb barátja se tartja elég bátornak az ilyesmihez.
– Befogom a számat – ígérte. – Egy feltétellel. Poul meghökkent.
– Nocsak! Mi lenne az?
– Hogy őszintén válaszolsz egy kérdésemre. Poul vállat vont.
– Oké, majd igyekszem. Ki vele!
– Ugye nálunk is létezik ellenállási mozgalom?
– Igen – felelte komolyan Poul, majd másodpercnyi hallgatás után hozzátette: – És most már te is benne vagy.

8.

Tilde Jespersen parfümjének könnyű virágillata átszállt a járdára kitett asztal fölött, mintha Peter Flemming orrát akarná csiklandozni, de csak úgy, mint egy finom tollpihe. Tünékeny emlékfoszlányhoz hasonlított, s a férfi nem ismerte fel. Elképzelte, hogyan száll fel ez az illat a lány forró boréról, miközben Tilde kibújik a blúzából, a szoknyájából meg a bugyijából.

– Mire gondol? – kérdezte a lány.

Peter kísértésbe esett, hogy bevallja neki, A csaj persze úgy tenne, mintha megdöbbenne, de titokban hízelegne a hiúságának a dolog, morfondírozott magában. Ő aztán meg tudta állapítani, mikor lehet egy nőnek szépeket mondani, és hogyan lehet levenni a lábáról: szerénykedő mosollyal kell szövegelni, mintha az ember nem sokra becsülné önmagát, de azért komoly, meggyőző hangon kell duruzsolni, hogy őszintének hasson a duma.

De ekkor eszébe jutott a felesége, és inkább hallgatott. Komolyan vette a házassági esküjét. Mások talán úgy vélték, kitűnő mentsége van rá, hogy megcsalja Ingét, ő azonban magasabb mércét állított maga elé, így csupán annyit mondott: – Éppen azon tűnődtem, milyen ügyesen elgáncsolta a reptéren azt a szökni próbáló szerelőt. Óriási lélekjelenlétről tett tanúbizonyságot.

– Végig se gondoltam, mit kéne tennem, csak kinyújtottam a lábamat.

– Mert jók az ösztönei. Az igazat megvallva én sosem rajongtam a rendőrnőkért, és még most is kételyeim vannak velük szemben... de tagadhatatlan, hogy maga kiváló zsaru.

Tilde vállat vont.

– Nekem is kételyeim vannak. Lehet, hogy a nőknek otthon kéne

maradniuk, és gyereket kéne nevelniük. De Oscar halála után... – A férjéről. Peter koppenhágai nyomozóbarátjáról beszélt. – El kellett mennem dolgozni, és a rendőrségen kívül sehová se vettek volna föl, mert máshoz nem is konyítok. Ez a szakma viszont a véremben van. Az apám vámparancsnok volt, a bátyám a katonai rendőrség tisztje, az öcsém pedig egyenruhás zsaru Aarhusban.

– Tudja, miért olyan remek lány maga, Tilde? Mert esze ágában sincs megjátszani a segítségre szoruló gyenge nőt, hogy a férfiakkal végeztesse el a munkáját.

Peter ezt bóknak szánta, de Tilde korántsem látszott olyan elégedettnek, mint remélte.

– Én soha, senkitől nem kérek segítséget – jelentette ki határozottan.

– Ez alighanem jó politika – jegyezte meg a férfi.

A lány kifürkészhetetlen pillantást vetett rá, ő meg azon töprengett, miért fagyott meg hirtelen a levegő. Lehet, hogy Tilde valójában fél segítséget kérni, mert azt hiszi, akkor rögtön gyenge nőnek fogják tartani. Peter nem értette, miért olyan nagy baj ez, elvégre a férfiak minduntalan segítséget kérnek egymástól, és nem esik le a korona a fejükről.

– De maga miért lett zsaru? – kérdezte a lány. – Hiszen az apja sikeres üzletember! Nem akarja majd átvenni tőle a szállodát?

Peter szomorúan rázta meg a fejét.

– Nem. Diákkoromban minden nyári szünidőben ott dolgoztam, és utáltam az állandóan követelőző, panaszkodó vendégeket. Folyton csak nyavalyogtak: ez a bélszín olyan kemény, mint a cipőtalp, hepehupás a matracom, már húsz perce várok a kávémra, és így tovább. Egyszerűen nem bírtam elviselni az örökös lamentálásukat!

Jött a pincér. Peter nagyon szeretett volna hagymás heringet rendelni, de meggondolta magát. Átvillant az agyán, hogy mi lesz, ha esetleg közelebb hajol Tildéhez, és a lány megérzi rajta a hagymaszagot – így aztán sajttálat kért vegyes savanyúsággal. Mindketten átadták a pincérnek az élelmiszerjegyüket.

– Van újabb fejlemény a kémügyben? – kérdezte Tilde.

– Nem mondhatnám. A reptéren letartóztatott két fickó nem beszélt, úgyhogy a Gestapo Hamburgba vitette őket, úgynevezett „mélyvallatásra”, és csak ott adták ki az összekötőjük nevét. Mathies Hertznek hívják, katonatiszt. De felszívódott a pasas.

– Szóval zsákutca.

– Igen – bólintott Peter, s hirtelen eszébe jutott egy másik zsákutca, amibe belefutott. – Nem ismer véletlenül zsidókat? – kérdezte hirtelen.

A lányt meglepődött.

– Talán csak egyet-kettőt. De nem a rendőrségnél. Miért?

– Mert listát készítek.

– A zsidókról?

– Igen.

– Hol? Koppenhágában?

– Nem. Egész Dániában.

– Miért?

– A szokásos okokból. Kötelességem szemmel tartani a felforgató elemeket.

– És a zsidók felforgatók?

– A németek szerint igen.

– Az még csak érthető, hogy *nekik* mi bajuk a zsidókkal... de nekünk mi a problémánk velük?

Peter elképedt. Arra számított, hogy Tilde osztja a véleményét.

– Nem árt mindenre felkészülni. Elvégre listát vezetünk a szakszervezeti vezetőkről, a kommunistákról, a külföldiekről meg a Dán Náci Párt tagjairól is.

– És maga azt hiszi, hogy ez ugyanaz?

– Éppolyan információ, mint a többi. Az utóbbi ötven évben bevándorolt zsidókat könnyű felismerni, mert furcsán öltözködnek, jellegzetes akcentussal beszélnek, és a zömük egy bizonyos koppenhágai negyedben lakik. De vannak olyan zsidók is, akiknek a családja évszázadok óta itt él, és mindnyájan dán nemzetiségűek. *Ezek* pontosan úgy néznek ki, és úgy beszélnek, mint bárki más. Legtöbbjük disznóhúst eszik, és szombaton is dolgozni jár. Ha netán meg kell találnunk valamelyiket, nagy bajban leszünk. Ezért írom össze őket.

– De hogyan? Azzal mégsem szólíthatja le az utcán a járókelőket, hogy nem ismernek-e zsidókat...

– Hát ez az! De két fiatal nyomozóm átnézi a telefonkönyvet, és átnyálaz még néhány efféle lajstromot, hogy kiírja belőlük a zsidóhangzású neveket.

– Ez a módszer nem megbízható. Sokakat hívnak például Isaksennek, de mégsem zsidók.

– És rengeteg zsidót hívnak Jan Christiansennek... Én igazából a zsinagógában szeretnék razziát tartani. Ott valószínűleg nyilvántartják a hitközség tagjait.

Flemming legnagyobb meglepetésére a lány rosszallóan nézett rá, de csak annyit kérdezett: – És mi akadályozza meg benne?

– Juel nem engedélyezi.

– Azt hiszem, igaza van.

– Tényleg? Miért?

– Hát nem érti, Peter, hogy akár a legközelebbi jövőben is mire használhatják fel a listáját?

– Ez magától értetődő! – vágta rá ingerülten Flemming. – Ha bármilyen zsidó csoportok ellenállási mozgalmat szerveznek a németekkel szemben, mi rögtön tudni fogjuk, hol keressük a gyanúsítottakat.

– És mi lesz, ha a nácik úgy döntenek, összefogdossák az összes zsidót, aztán valamennyit a németországi koncentrációs táboraikba küldik? Méghozzá a maga listája alapján!

– De miért küldenek táborokba őket?

– Mert a nácik gyűlölik a zsidókat. De mi nem nácik vagyunk, hanem rendőrtisztek. Azért tartóztatjuk le az embereket, mert bűncselekményeket követtek el, és nem azért, mert bárkit is gyűlölnénk.

– Ezt magam is tudom! – csattant fel dühösen Peter. Megdöbbentette, hogy éppen erről az oldalról éri támadás, hiszen Tildének ismernie kéne az indítékát: ő védelmezni akarja a törvényt, nem pedig megszegni. – Mindig fennáll a veszély, hogy rossz célra használják fel az információt.

– És akkor nem lenne jobb, ha azt az átkozott listát sürgősen elfelejtené?

Peter képtelen volt fölfogni, hogy lehet ilyen buta ez a lány. Teljesen kihozta a sodrából, hogy olyasvalaki fordul szembe vele, akiről azt hitte, bajtársa a bűnözők elleni küzdelemben.

– Nem! – kiáltotta, majd erőt vett magán, és halkabban folytatta. – Ha így gondolkoznánk, nem is létezne az államvédelmi osztály.

Tilde a fejét csóválta.

– Nézze, Peter, mindketten tisztában vagyunk vele, hogy a nácik sok jót teszek. Alapjában véve a rendőrség oldalán állnak. Szigorúan föllépnek a felforgatókkal szemben, fenntartják a törvényes rendet,

csökkentik a munkanélküliséget, és így tovább. De ha a zsidókról van szó, úgy viselkednek, mint az eszelősek.

– Lehet, de most ők diktálják a játékszabályokat.

– Nézze csak meg a dán zsidókat... egytől egyig törvénytisztelő, keményen dolgozó emberek, akik iskoláztatják a gyermekeiket... Képtelen ötlet összeírni a nevüket meg a címüket, mintha mindnyájan valami kommunista összeesküvés résztvevői lennének.

Peter hátradőlt, és szemrehányóan megkérdezte: – Szóval maga nem volna hajlandó együttműködni velem? Most a lányon volt a sor, hogy megsértődjön.

– Hogy feltételezhet rólam ilyesmit? Én hivatásos rendőrtiszt vagyok, és maga a főnököm. Mindig engedelmeskedem a parancsának. Már igazán tudhatná.

– Komolyan?

– Ide figyeljen! Ha teljes listát akarna készíteni a dán boszorkányokról, akkor megmondanám magának, hogy szerintem a boszorkányok nem bűnözők és nem felforgató elemek – de segítenék lajtromba venni őket.

A pincér kihozta az ebédjüket. Kínos csendben láttak hozzá.

– Mi újság otthon? – kérdezte pár perc múlva Tilde.

Peternek hirtelen eszébe jutott egy kedves emlék: néhány nappal a baleset előtt boldogan, makkegészségesen, ünneplőbe öltözve mentek a templomba Ingével vasárnap reggel. Arra gondolt, vajon miért éppen az ő feleségét ütötte el és tette tönkre az a részeg kölyök a sportkocsijával, amikor annyi aljas gazember él ezen a rohadt világon.

– Inge állapota változatlan – felelte.

– Nem javul?

– Ha ilyen súlyos az agykárosodás, az ember nem számíthat javulásra.

– Nehéz lehet magának.

– Szerencsére gazdag, bőkezű apám van. A rendőrfizetésből nem futná ápolónőre... Ingének szanatóriumba kéne mennie.

A lány ismét ugyanazzal a kifürkészhetetlen pillantással nézett Peterre – mintha nem is találná olyan rossz megoldásnak a szanatóriumot.

– És mi hír a sportkocsi vezetőjéről?

– Finn Jónk a neve. Tegnap kezdődött a tárgyalása, és egy-két nap múlva be is kell fejeződnie.

– Na végre! Maga szerint mi lesz a fickóval?
– Be fogja ismerni a bűnösségét. Gondolom, legalább öt-tíz évre lecsukják.
– Nem elég.
– Mennyit tartana elégnek egy gyógyíthatatlan agykárosodásért?
Amikor ebéd után visszasétáltak a Politigaardenbe, Tilde belekarolt Peterbe, aki érezte, hogy a lány ezzel a gyöngéd mozdulattal akarja a tudtára adni: a nézeteltérésük ellenére is kedveli, ezért ő a rendőr-főkapitányság ultramodern épületéhez közeledve úgy vélte, illik valami hasonló gesztust tennie.
– Sajnálom, hogy nem helyesli a zsidólistámat – dünnyögte. Tilde megállt, és ránézett.
– Maga nem rossz ember, Peter – mondta, s Flemming meglepetten látta, hogy könnyek csillognak a szemében. – A kötelességtudata a legnagyobb erénye, de a kötelességteljesítés nem minden.
– Nem egészen értem, mire gondol.
– Tudom.
A lány sarkon fordult, és egyedül ment be a kapun.
Miközben az irodája felé ballagott, Peter megpróbálta a problémát Tilde szempontjából elemezni, s arra a következtetésre jutott, hogy ha a nácik törvénytisztelő zsidókat vetnének börtönbe, akkor bűncselekményt követnének el, tehát az ő listája bűnözőket segítene. De hát egy pisztolyról vagy akár egy autóról is el lehet mondani ugyanezt: attól, hogy egy tárgyat esetleg bűnözők használnak fel, azt még nem törvénybe ütköző bűn birtokolni.
Éppen a nyitott udvaron vágott át, amikor odakiáltott neki Frederik Juel, a főnöke: – Gyere velem, Flemming! – parancsolt rá. – Braun tábornok hívat bennünket – tette hozzá, és előresietett. Katonás tartása határozottságot, rátermettséget sugallt, bár Peter tudta, hogy mindez csak látszat.
A Politigaardentől mindössze pár lépésnyire volt a főtér, ahol a németek lefoglalták a Dagmarhus nevű épületet. Szögesdrót kerítéssel vették körül, a lapos tetőn pedig ágyúkat és légvédelmi lövegeket helyeztek el. Flemminget és Juelt bevezették Braun tábornok térre néző, kényelmesen berendezett sarokszobájába, amelyben gyönyörű antik íróasztal és pompás bőrkanapé állt. A falat a Führer meglehetősen kicsi portréja díszítette, az asztalra meg egy bekeretezett fényképet tett ki a tábornok: két kisfiút ábrázolt, iskolai egyenruhában.

Peter észrevette, hogy Braun még itt is viseli a fegyverét, mintha azt mondaná: lehet, hogy ez az iroda olyan, mint egy luxuslakosztály, de azért első a munka. A tábornok önelégült képet vágott.

– Az embereink megfejtették a kódolt üzenetet, amit maga abban az üreges féksaruban talált – közölte halkan, szinte suttogva, a szokásos beszédstílusában.

Peter ujjongott örömében.

– Imponáló teljesítmény – morogta Juel.

– Úgy látszik, nem is volt olyan nehéz dekódolni – folytatta Braun. – Az angolok egyszerű rejtjeleket használnak, a titkosírásuk alapja gyakran egy vers vagy egy híres regényrészlet. Amint a szakértőink néhány szót megfejtenek, egy angol irodalmat tanító professzor nyomban rávágja, honnan való az idézet. Sosem hittem volna, hogy az angol irodalom tanulmányozása hasznos célt szolgálhat. – A tábornok jót nevetett a saját szellemes megjegyzésén.

– Mi volt abban az üzenetben? – kérdezte türelmetlenül Peter. Braun kinyitotta az íróasztalán heverő dossziét.

– Egy helybeli csoport küldte. Ezek a gazemberek Éjjeliőröknek nevezik magukat – felelte. Bár németül beszélt, a dán *natvaegterne* szót használta. – Halottak már róluk?

Peter meghökkent.

– Természetesen utánanézek a kartotékjainkban, de egészen biztos vagyok benne, hogy még sosem találkoztam ezzel a névvel. Homlokráncolva eltöprengett, majd megkérdezte: – Az igazi éjjeliőrök általában rendőrök vagy katonák, ugye?

Juel azonnal rendreutasította.

– Nem hinném, hogy a dán rendőrtisztek...

– Egy szóval se mondtam, hogy dánok – szakította félbe Peter. – A kémek akár német árulók is lehetnek. – Vállat vont. – De az is előfordulhat, hogy a fickók a hadseregbe akarnak beférkőzni. – Braunra nézett. – Mi áll abban az üzenetben, tábornok úr?

– Részletes ismertetés a csapataink dániai harcrendjéről. Pillantson bele! – felelte Braun, és az asztal fölött átnyújtott Peternek néhány papírlapot. – A Koppenhága környékére vezényelt légvédelmi ütegeink pontos helye. A múlt havi német hajóforgalom a kikötőben. Az Aarhusban, Odensében és Morlundéban állomásozó ezredeink valamennyi adata.

– Hiteles ez az információ? Braun egy másodpercig tétovázott.

– Nem egészen, bár nagyon közel jár az igazsághoz. Peter bólintott.
– Ebben az esetben a kémek valószínűleg nem bennfentes információval rendelkező németek, mert ők pontos adatokhoz juthatnának a hivatalos nyilvántartásokból. Inkább éles szemű dánok lehetnek, akik mindent aprólékosan megfigyelnek, és arra is képesek, hogy megalapozott véleményt alkossanak.
Braun bólintott.
– Okos következtetés. De elő tudja keríteni ezeket az aljas árulókat?
– Merem remélni.
Braun kizárólag Peterre összpontosította a figyelmét, mintha Juel ott sem volna, vagy csak afféle parancsra váró beosztott lenne, és nem magas rangú rendőrtiszt.
– Gondolja, hogy az illegális újságokat is ők adják ki?
Peter örült, hogy a tábornok elismeri a szakértelmét, de bosszantotta, hogy mégis Juel a főnök. Bízott benne, hogy Braunnak is feltűnik ez a bizarr helyzet. Megrázta a fejét. – A felforgató szennylapok szerkesztőit jól ismerjük, és rajtuk tartjuk a szemünket. Már észrevettük volna, ha intenzíven érdeklődnének a német harcállások iránt. Egyszóval nem velük állunk szemben. Azt hiszem, ez valami új szervezet. Még sosem találkoztunk vele.
– Akkor hogyan akarja elkapni őket?
– Létezik egy potenciális felforgató csoport, amit még nem vizsgáltunk meg behatóan. A zsidók.
Peter hallotta, ahogy Juel halkan felhördül.
– Legfőbb ideje, hogy nyomozni kezdjen utánuk.
– Ebben az országban nem mindig lehet megállapítani, ki a zsidó, és ki nem. Legalábbis nem könnyű feladat.
– Akkor menjen el a zsinagógába!
– Kitűnő ötlet! – lelkendezett Peter. – Hátha nyilvántartást vezetnek a hitközség tagjairól. A lista jó kiindulópont lehetne.
Juel fenyegetően meredt rá, de nem szólt egy szót sem.
– A berlini feletteseim el vannak ragadtatva a lojális dán rendőrségtől, amiért ilyen ügyesen elcsípte ezt a brit titkosszolgálatnak szóló üzenetet – mondta Braun. – Mégis mindenáron ide akarták küldeni a Gestapo speciális nyomozócsoportját, de én lebeszéltem őket. Megígértem nekik, hogy maguk villámgyorsan leleplezik a kémeket, és bíróság elé állítják az árulókat. – Ez túl hosszú szónoklat volt egy féltüdejű embernek. A

tábornok teljesen kifulladt, és elhallgatott. Peterről Juelre, majd Juelről ismét Peterre nézett. Amikor újra levegőhöz jutott, befejezte az eszmefuttatást. – Ez a helyzet, uraim. Úgyhogy a saját érdekükben, és egész Dánia érdekében, jó lesz, ha sikerrel járnak. A két rendőrtiszt fölállt.

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk -- válaszolta kimérten Juel.

Távoztak Braun irodájából. Amint kileptek az épületből, Juel villámló szemmel támadt rá Peterre.

– A fene egyen meg, Flemming! Nagyon jól tudod, hogy ennek az ügynek semmi köze a zsinagógához!

– Honnan tudnám? Halvány sejtelmem sincs róla.

– Csak a nácik talpát nyalod, te undorító féreg!

– Miért ne segítenénk nekik? Most ők képviselik a törvényes rendet.

– Ugye azt hiszed, hogy ezzel a karrieredet egyengeted?

– És miért ne tenném? – vágott vissza bosszúra vágyva Peter. – A koppenhágai elit elfogult a vidékiekkel szemben, de a németek sokkal igazságosabbak.

Juel nem hitt a fülének.

– Te *tényleg* ezt képzeled?

– Ők legalább azoknak a képességeit is elismerik, akik nem abba a flancos Jansborg Skoléba jártak.

– Szóval abban a tévhitben élsz, hogy a származásod miatt nem léptettek elő? Te idióta! Azért nem kaptad meg az állást, mert mindent túlzásba viszel! Egyszerűen nincs arányérzéked. Te úgy irtanád ki gyökerestől a bűnt, hogy minden gyanúsnak látszó embert letartóztatnál. – Juel utálkozva felmordult. – Ha rajtam múlik, egyetlen fokkal sem jutsz följebb a szamárlétrán. Most pedig tűnj el a szemem előli – förmedt rá Peterre, és faképnél hagyta.

Peter halálosan megsértődött. Mit képzel magáról ez a Juel? Csupán azért, mert híres őse van, még nem lesz különb másoknál! Ő is csak egy közönséges zsaru, és nincs joga úgy beszélni, mintha valami felsőbbrendű csodalény volna!

Aztán valamelyest lecsillapodott, hiszen elérte, amit akart. Legyőzte Juelt, és engedélyt kapott Brauntól, hogy razziái tartson a zsinagógában.

Tudta, hogy ezért Juel örökké gyűlölni fogja, de fütyült rá, elvégre most nem Juel kezében van a hatalom, hanem Braunéban. Úgy vélte, sokkal jobb Braun kedvencének és Juel ellenségének lenni, mint

megfordítva.
Visszarohant a főkapitányságra, s gyorsan összeállította a csapatát. Ugyanazokat választotta, akiket a Kastrup repülőtérre vitt magával: Conradot, Dreslert és Ellegardot. Aztán így szólt Tilde Jespersenhez:
– Ha nincs kifogása ellene, szeretném, ha maga is velem jönne.
– Miért lenne kifogásom ellene? – csattant fel ingerülten Tilde.
– Az ebéd közben kifejtett véleménye alapján...
– De kérem! Világosan megmondtam, hogy én hivatásos rendőr vagyok!
– Akkor jó – dünnyögte Peter.
Kocsiba ültek, és a Krystalgade utcába hajtottak. A sárgatéglás zsinagóga furcsa szögben állt a járdán, mintha elfordulna ettől az ellenséges világtól. Peter a kapuba parancsolta Ellegardot, nehogy valaki kislisszoljon.
Kaftános, sábeszdeklis idősebb férfi lépett ki a zsidó öregek otthonának szomszédos kapuján.
– Segíthetek? – kérdezte udvariasan.
– Rendőrség! – közölte Peter. – Maga kicsoda?
A férfi arcára kiült a páni félelem, s úgy rettegett, hogy Peter szinte megsajnálta.
– Gorm Rasmussen vagyok, az otthon gondnoka – felelte remegő hangon.
– Van kulcsa a zsinagógához?
– Igen.
– Akkor engedjen be bennünket.
A férfi jókora kulcscsomót vett elő a zsebéből, és kinyitotta a kaput.
A hatalmas, gazdagon díszített teremben aranyozott egyiptomi oszlopok tartották az oldalfolyosók fölött húzódó galériát.
– Ezeknek a zsidóknak rengeteg pénzük van – morogta Conrad.
– Mutassa meg a tagnyilvántartást! – utasította Peter Rasmussent.
– Nem értem, uram. Miféle tagnyilvántartást óhajt látni?
– Bizonyára listát vezetnek a hitközség tagjairól. Tudniuk kell a nevüket meg a címüket.
– Nem, nem... mi minden zsidót szívesen látunk.
Peter ösztöne azt súgta, hogy a férfi igazat mond, de úgy döntött, mégis házkutatást tart az épületben, – Vannak itt irodák? – kérdezte.
– Nincsenek. Csak azt a kis szobát tudom megmutatni, ahol a rabbi szokott átöltözni, meg a ruhatárat, ahová a hívők belehetik a

kabátjukat.

Peter a fejével intett Dreslernek és Conradnak.

– Nézzenek körül! – utasította őket, majd a termen végigsétálva a pulpitushoz ment, és fölszaladt a néhány lépcsőfokon. A függöny mögött rejtett fülkét talált. A gondnokhoz fordult. – Mit tartanak benne?

– A Tóra-tekercseket – felelte Rasmussen.

Peter úgy vélte, a gyöngéd szeretettel bársonyba bugyolált hal jókora tekercsben remekül el lehet dugni bármilyen titkos dokumentumot.

– Mindegyiket csomagolja ki! – parancsolt rá az idős férfira. – Aztán terítse a padlóra őket, hogy lássam, nincs-e bennük valami más iromány is.

– Azonnal, uram. Ahogy kívánja.

Miközben Rasmussen engedelmesen munkához látott, Peter félrevonult Tildével beszélgetni, de közben rajta tartotta a szemét a gondnokon.

– Minden rendben? – kérdezte a lánytól.

– Már megmondtam.

– Ha találunk valamit, hajlandó lesz beismerni, hogy igazam volt?

Tilde elmosolyodott.

– Ha nem találunk semmit, hajlandó lesz beismerni, hogy tévedett?

Peter bólintott. Örült, hogy a lány nem haragszik rá.

Rasmussen kiterítette a héberül teleírt tekercseket. Peter semmi gyanúsat nem látott rajtuk. Kezdte azt hinni, hogy a zsidóknak tényleg nincs tagnyilvántartásuk. Valószínűnek tartotta, hogy nemrég még volt, de elővigyázatosságból nyilván megsemmisítették azon a napon, amikor bevonultak a németek. Csalódottan meredt a padlóra. Minden tőle telhetőt megtett ezért a razziáért, és még jobban megutáltatta magát a főnökével. Úgy érezte, beleőrül, ha hiába fáradozott.

Dresler és Conrad ekkor tért vissza az épület túlsó végéből. Dresler üres kézzel ügetett Conrad mellett, aki a *Valóság* egyik példányát lobogtatta.

Peter elvette az újságot a nyomozótól, és megmutatta Rasmussennek.

– Ez illegális kiadvány!

– Sajnálom, uram – hebegte a gondnok, s látszott rajta, hogy mindjárt sírva fakad. – Mindig bedobják a levélszekrényünkbe.

Higgye el, nem tehetünk róla!

A rendőrség a lap kiadóit sem körözte, így azok, akik csak olvasták a *Valóság*ot, egyáltalán nem voltak veszélyben – ám Rasmussen ezt nem tudhatta, és Peter kihasználta az előnyös helyzetet. – Biztosra veszem, hogy olykor-olykor leveleznek a híveikkel – mondta.

– Igen, természetesen, néha valóban írunk a zsidó közösség vezetőinek. De nem vezetünk listát róluk, mert mi jól ismerjük őket. – A férfi mosolyogni próbált. – És azt hiszem, önök is...

Eltalálta. Peter valóban tudta vagy egy tucat prominens zsidó személyiség – két-három bankár, egy bíró, néhány egyetemi tanár, politikus és egy festőművész – nevét. De ő nem rájuk vadászott; túlságosan közismertek voltak ahhoz, hogy kémek legyenek. Egyikük sem álldogálhatna naphosszat észrevétlenül a dokkoknál, hogy a hajókat számolgassa.

– Egyszerű embereknek nem szoktak levelet küldeni? Például azért, hogy adományokat kérjenek tőlük jótékony célra, vagy értesítsék őket a különböző rendezvényekről, ünnepekről, kirándulásokról, hangversenyekről?

– Nem – felelte Rasmussen. – Minden ilyesmiről hirdetményeken, plakátokon adunk hírt a közösségi központban.

– Aha! – mosolyodott el elégedetten Peter. – A közösségi központban! És az hol található?

– Christianborg közelében, a Ny Kongensgade utcában. Szóval a zsinagógától alig egy-két kilométerre, nyugtázta örömmel Peter, és Dreslerhez fordult.

– Legalább tizenöt percig tartsa itt ezt a fickót, és ügyeljen rá, nehogy bárkinek is leadja a drótot!

Kocsival mentek át a Ny Kongensgade utcába. A zsidó közösségi központot egy tizennyolcadik században épült, belső udvaros, elegáns márványlépcsős, szép, de tatarozásra szoruló házban találták meg. A kávéház zárva volt, és az alagsorban sem pingpongozott senki. Jól öltözött, meglehetősen pökhendi fiatalember vezette az irodát. Bár közölte, hogy nekik sincs semmiféle listájuk, a nyomozók mégis megkezdték a házkutatást.

A fiatalembert Ingemar Gammelnek hívták, és Peter hatodik érzéke azt súgta, jó lesz vigyázni vele, mert a rémült, ám ártatlan Rasmussennel ellentétben ez a fickó nem fél, viszont alighanem vaj van a fején.

Gammel az íróasztalánál ült jól szabott mellényében, amelyen arany óralánc fityegni, és rezzenéstelen arccal nézte, ahogy a detektívek feldúlják az irodáját. A ruhájáról ordított, hogy egy vagyonba került. Peter eltöprengett, vajon miért vállal itt titkári munkát ez s szemmel láthatólag gazdag fiatalember, amikor az efféle állásokat általában rosszul fizetett fiatal lányok szokták betölteni, vagy olyan középkorú családanyák, akiknek a gyermekei már kirepültek a fészekből.

– Azt hiszem, ezt kerestük, főnök – mondta Conrad, s egy fekete spirálfüzetet adott át Peternek.

Ő belenézett, és több száz nevet, lakcímei látott a lapokon. – Ez az! Ügyes fiú! – dicsérte Konrádot, de ösztönösen érezte, hogy érdemes tovább kutakodniuk. – Folytassák! Hátha valami más is horogra akad! – buzdította az embereit.

Abban a reményben pörgette végig a lapokat, hogy kiszúr valami furcsaságot, esetleg ismerős névre bukkan, vagy egyéb érdekességet talál. De semmin nem akadt meg a szeme.

Gammel zakója a fogason lógott, az ajtó mögött. Peter elolvasta a szabócímkét, és elsárgult az irigységtől: az öltöny a londoni Savile Row-n készült 1938-ban, Anderson & Sheppard szalonjában. Ő maga mindig a legjobb koppenhágai üzletekben vásárolt, de egy igazi angol öltönyre nem telt a fizetéséből, sőt nem is ábrándozhatott róla. A szivarzsebben kotorászva finom selyem zsebkendő, a zakó bal zsebébe nyúlva pedig szépen kitömött bankótárca akadt a kezébe. A jobb zsebből Aarhusba szóló retúrjegyei húzott elő, amit már kezelt a kalauz. – Miért utazott Aarhusba? – kérdezte Gammeltől.

– A barátaimat látogattam meg.

Peter emlékezett rá, hogy egy Aarhusban állomásozó német ezred neve is szerepelt a dekódolt üzenetben. Persze tudta, hogy egy vonatjegy nem sokat ér, mert Koppenhága után Aarhus Dánia legnagyobb városa, és mindennap rengeteg ember ingázik a két város között.

A zakó belső zsebében karcsú kis notesz lapult. Peter kinyitotta.

– Örömét leli a munkájában? – kérdezte megvetően Gammel.

Peter mosolyogva nézett föl. Valóban örömét lelte benne, ha kihozhatott a sodrából egy-egy ilyen gazdag, felfuvalkodott hólyagot, aki különbnek tartja magát az egyszerű földi halandóknál – de csak annyit mondott: – Én is sok szart látok, mint a vízvezeték-szerelőim. – Aztán nyomatékosan tovább böngészte a noteszt.

Gammel lendületes kézírása ugyanolyan szép és elegáns volt, mint az öltönye. Az összes bejegyzés normálisnak látszott: ebédek, éttermek, színház, a mama születésnapja, fölhívni Jorgent Wilder miatt...

– Ki az a Jorgen? – kérdezte Peter.

– Az unokatestvérem, Jorgen Lumpé. Kölcsön szoktuk adni egymásnak a könyveinket.

– És Wilder?

– Thornton Wilder.

– Aki...?

– Amerikai író. A *Szent Lajos király hídja* szerzője. Biztos maga is jól ismeri ezt a remekművét – felelte gúnyos vigyorral Gammel, mintha arra célozna, hogy a műveletlen zsaruk nem olvasnak külföldi regényeket. Peter rá se hederített. A notesz végére lapozott, ahol, mint várta, neveket, címeket és telefonszámokat talált. Gammelre pillantott. A simára borotvált arc kissé elpirult, ígéretes, gondolta Peter, miközben figyelmesen tanulmányozta a neveket és címeket.

Találomra kipécézte az egyiket.

– Ki az a Hilde Bjergager?

– Egy hölgyismerősöm – felelte szemrebbenés nélkül Gammel.

– Bertil Bruun? – próbálkozott újra Peter.

Gammel megőrizte a nyugalmát. – A teniszpartnerem.

– Fred Eskildsen?

– A bankárom.

A nyomozók megérezték a levegőben vibráló feszültséget. Abbahagyták a kutatást, és néma csendben figyelték a párbeszédet.

– Poul Kirke?

– Régi jó barátom.

– Preben Klausen?

– Képkereskedő.

Gammel arcán első ízben tükröződött némi érzelem, de nem bűntudat, hanem megkönnyebbülés. Peter kíváncsi volt, hogy miért. Talán a fickó azt hiszi, megúszott valamit? Vajon ez a Klausen lehet érdekes valamiért? Vagy az előző név a fontos? Gammel azért könnyebbült meg, mert Kirkéről *nem* faggatják?

– Szóval Poul Kirke régi jó barátja?

– Együtt jártunk egyetemre – felelte nyugodt hangon Gammel, de a szemében mintha már egy kis félelem bujkált volna.

Peter Tildére sandított, aki alig észrevehető bólintással jelezte, hogy neki is feltűnt valami Gammel reakciójában.

Peter ismét belenézett a noteszbe. Kirke neve mellett nem látott címet, csak telefonszámot, utána pedig egy halvány kis „É” betűt. – Mit jeleni ez az É? – kérdezte.

– Azt, hogy éjjel ezen a számon lehet elérni.

– Nappal meg egy másikon?

– Nem. Nincs másik telefonszáma.

– Akkor miért érezte szükségét, hogy megjelölje?

– Az igazat megvallva, nem emlékszem – felelte ingerülten Gammel.

Lehet, hogy igazat mond, de lehet, hogy nem, gondolta Peter; az „É” akár az „Éjjeliőr” rövidítése is lehet. – Mi a barátja foglalkozása? – kérdezte.

– Pilóta.

– Hol szolgál?

– A hadseregben.

– Értem. – Peterben már korábban is felmerült, hogy az Éjjeliőrök katonák lehetnek, egyrészt azért, mert éppen ezt a nevet választották, másrészt azért, mert ha katonai objektumokról van szó, a legapróbb részlet sem kerüli el a figyelmüket. – Melyik légibázison állomásozik?

– A vodalin.

– És ott éjszaka csak úgy föl lehet őt hívni?

– Nem nagyon.

– Akkor megismétlem a kérdést. Miért jelölte meg É betűvel Poul Kirke telefonszámát?

– Már mondtam, hogy nem emlékszem.

Peter egy pillanatig gondolkozott, aztán bólintott, és odaszólt Conradnak: – Tartóztassa le ezt a hazug disznót!

A Gammel lakásán tartott házkutatás csalódást okozott. Peter semmi érdekeset nem talált: se kódkönyvet, se felforgató irodalmat, se fegyvereket. Arra a következtetésre jutott, hogy Gammel csupán kis pont lehet a kémszervezetben, akire nem bíztak fontos szerepet – mindössze meg kell figyelnie ezt-azt, és az eredményt jelentenie kell az összekötőnek, vagyis a kulcsembernek, aki megfogalmazza az üzeneteket, majd továbbítja őket Angliába. Peter azon tűnődött, ki lehet ez a fickó. Bízott benne, hogy Poul Kirke az ő embere.

Mielőtt elindult a hetvenöt kilométerre lévő vodali bázisra Poul

Kirkéhez, a pilótaiskola oktatójához, egy órára hazaugrott a feleségéhez. Miközben apró katonákra vágott szendviccsel etette Ingét, azon kapta rajta magát, hogy arról ábrándozik, milyen lenne együtt élni Tilde Jespersennel. Szinte látta magát, amint a közös esti programra készülő Tildét bámulja, aki hajat mos, majd törölközővel szárítgatja vizes fürtjeit, aztán bugyiban és kombinéban a toalettasztalhoz ül, hogy belakkozza a körmét, végül a tükörbe nézve selyemsálat köt a nyakába. Peter rájött, hogy olyan nőre vágyik, aki segítség nélkül is el tudja látni magát.

Érezte, hogy nem szabad így gondolkoznia, hiszen nős ember, s a felesége betegsége nem mentség a házasságtörésre. Tilde a kollégája és a barátja, de ennél többet soha nem jelenthet a számára.

Nyugtalanul és kissé csüggedten kapcsolta be a rádiót, hogy amíg az éjszakás ápolónőre vár, meghallgassa a híreket. Az angolok ismét támadásba lendültek Észak-Afrikában: az egyik páncélos hadosztályuk az egyiptomi határon átkelve benyomult Líbiába, hogy megpróbálja felszabadítani az ostromlott Tobrukot. Ez úgy hangzott, mintha nagyszabású hadműveletet indítottak volna, bár a cenzúrázott dán rádióállomás természetesen azt jósolta, hogy a német páncéltörő lövegek meg fogják tizedelni a brit sereget.

Csörgött a telefon. Peter átvágott a szobán, és fölvette a kagylót.

– Itt Allan Forslund a Közlekedésrendészettől – jelentkezett egy rendőrtiszt. Ő foglalkozott azzal a részeg sofőrrel, Finn Jónkkal, aki a sportkocsijával belerohant Peter autójába. – Most ért véget a tárgyalás.

– Mennyit kapott a gazember?

– Hat hónapot.

– Hat *hónapot*?

– Nagyon sajnálom...

Peter szeme elhomályosult. Úgy érezte, mindjárt elájul. A falhoz támaszkodott, nehogy összeessen.

– Csak hat hónapra ítélték, amiért agykárosodást okozott a feleségemnek és tönkretette az életemet?

– A bíró kijelentette, hogy tönk már megbűnhődött szörnyű tettéért, ét, egész életében gyötörni fogja a rossz lelkiismeret.

– Süket duma!

– Tudom.

– Azt hittem, az ügyész súlyos ítélet kiszabását fogja kérni. Pontosan ez történt, de Jónk védőügyvédje nagyon meggyőzően

beszélt. Közölte, hogy a fiú azóta egy kortyot sem iszik, kerékpárral közlekedik, és építésznek tanul...

– Ezt mindenki mondhatja.

– Tudom.

– Ebbe nem nyugszom bele! Nem vagyok hajlandó elfogadni az ítéletet!

– Semmit sem tehetünk ellene...

– Nem a fenét!

– Szedd össze magad Peter. Ne cselekedj elhamarkodottan.

Peter megpróbált lecsillapodni. – Emiatt ne aggódj.

– Egyedül vagy?

– Pár perc múlva vissza kell mennem dolgozni.

– Ha úgy érzed, beszélgetni szeretnél valakivel, csak szólj...

– Jó. Köszönöm, hogy elhívtál, Allan.

– Tényleg borzasztóan sajnálom, hogy csak ennyi telt tőlünk.

– Nem a te hibád. Az a minden hájjal megkent védőügyvéd meg az a tökfejű bíró tehet róla. Máskor is láttunk már ilyet. – Peter letette a kagylót. Minden erejére szüksége volt, hogy a telefonban nyugodtnak hasson a hangja, ám valójában forrt benne a méreg. Tudta, ha Jónk szabadlábon lenne, most felkutatná, és megölné – de nincs mit tenni, a kölyök teljes biztonságban ül a sitten, ha csupán pár hónapig is. Az is megfordult a fejében, hogy megkeresi a védőügyvédet, valami mondvacsinált ürüggyel letartóztatja, aztán laposra veri – de tisztában volt vele, hogy sosem vetemedne ilyesmire, hiszen a fickó nem szegte meg a törvényeket.

Ingére pillantott. Az asszony ugyanott ült, ahol hagyta, s üres tekintettel, kifejezéstelen arccal bámult rá, arra várva, hogy tovább etesse Peter észrevette, hogy Inge szájából kifordult egy félig megrágott falat, és most a ruhája mellrészén éktelenkedik, pedig a felesége még a jelenlegi állapotában sem szokta leenni magát, a baleset előtt meg kimondottan pedánsnak lehetett nevezni: kínosan ügyelt rá, hogy mindig úgy nézzen ki, mintha skatulyából húzták volna ki. Peter kis híján sírva fakadt, amiért így, pecsétes ruhában, ételmaradékokkal az állán kell látnia.

Szerencséjére csöngettek. Villámgyorsan összeszedte magát, és ajtót nyitott. Az ápolónő egyszerre érkezett meg Bent Conraddal, aki azért jött, hogy a főnökét kocsival Vodalba vigye. Peter belebújt a zakójába, s Inge átöltöztetését az ápolónőre bízva elrohant.

Két fekete rendőrségi Buickkal indultak útnak. Peternek eszébe jutott, hogy a hadsereg esetleg akadékoskodni fog, így előre megkérte Braun tábornokot, adjon melléjük egy német tisztet, aki szükség esetén hatalmi szóval intézkedni tud, így aztán a Braun törzskarához tartozó Schwarz őrnagy is velük tartott az első kocsiban.

A másfél órás úton Schwarz elszívott egy hatalmas szivart, s az autót füstszag töltötte be. Peter még mindig Finn Jónk vérlázítóan enyhe büntetésén rágódott, de megpróbálta elhessegetni a gyötrő gondolatot. Tudta, hogy a légibázison alighanem észnél kell majd lennie, és nem akarta, hogy a harag befolyásolja az ítélőképességét. Igyekezett lenyelni a mérgét, de az tovább izzott benne, s a füstje úgy csípte a szemét, mint Schwarz szivarjáé.

A füves repülőtér egyik oldalán néhány alacsony épület sorakozott. A biztonságra nemigen ügyeltek – hiszen a pilótaiskolában nem folytattak semmiféle titkos tevékenységet –, és a kapuban álló egyetlen őr meg sem kérdezte, mi járatban vannak, csak lezseren intett nekik, hogy behajthatnak. Fél tucat Medvelepke úgy álldogált egymás mellett, ahogy a kerítésen szoktak üldögélni a verebek. A nyomozók néhány vitorlázógépet meg két Messerschmitt Me-109-est is láttak.

Amint Peter kiszállt a kocsiból, első pillantása Arne Olufsenre esett. Elegáns barna egyenruhát viselő kamaszkori riválisa éppen az autóparkolón ballagott át. Peter sértődötten, keserű szájízzel idézte föl a kellemetlen Sande szigeti emlékeket.

Egész gyerekkorukban jó barátok voltak, amíg tizenkét évvel ezelőtt ki nem tört a viszály a két család között. Akkor kezdődött, amikor Peter apját, Axel Flemminget adócsalással vádolta a hatóság. Axelt felháborította a vád, hiszen ő csak ugyanazt tette, amit mindenki más: egy kis svindlivel felduzzasztottá a költségeit, hogy kevesebb nyereséget kelljen bevallania. Mégis elítélték, és az adóhátralék törlesztésén kívül súlyos pénzbírságot kellett fizetnie.

A barátait meg a szomszédait sikerült meggyőznie, hogy nem becstelenséget, csak könyvelési hibát követett el – ám ekkor Olufsen lelkész közbelépett.

Az egyházi rendtartás szerint a lelkésznek bármely bűncselekmény elkövetőjét ki kellett prédikálnia, majd a gyülekezet kiközösítette az illetőt. A vétkes a következő vasárnapon újra visszatérhetett a nyájba, de egy hétig mindenki kívülállónak tekintette. Ez az eljárás persze nem vonatkozott az egyszerű szabálysértőkre, például a gyorshajtókra,

és Axel fennen hangoztatta, hogy ő is ebbe a kategóriába tartozik. Olufsen lelkész azonban másképp látta a helyzetet.

Ezt a megaláztatást Axel sokkal nehezebben viselte el, mint a bíróság ítéletét. Miután felolvasták a nevét a gyülekezetnek, el kellett hagynia megszokott helyét, és csak az utolsó padban ülhette végig az istentiszteletet. Ráadásul a lelkész nem érte be ennyivel. Prédikációját a jól ismert bibliai idézetre építette: – „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré" – dörögte könyörtelenül, hogy a fekete bárányt még jobban megszégyenítse.

Peter arca még most is megvonaglott a fájdalomtól, ha eszébe jutott az apját ért sérelem. Axel büszke volt rá, hogy sikeres üzletember, és a szigeten élő kis közösség vezetője. Annál nagyobb büntetést nem is kaphatott volna, mint hogy elvesztette a felebarátai tiszteletét. Peter tantaluszi kínokat állt ki, amikor egy olyan felfuvalkodott, nagyképű alak rótta meg nyilvánosan az apját, mint Olufsen. Úgy érezte, a pénzbírságot megérdemelte az apja, az egyházi megaláztatást azonban már nem. Megesküdött, hogy nem lesz irgalom, ha az Olufsen család bármelyik tagja törvénysértést követ el.

Remélni sem merte, hogy Arne a kémszervezet tagja lehet, pedig ennél édesebb bosszút nemigen tudott volna elképzelni.

Arne csak most vette észre, hogy őt nézi.

– Peter! – kiáltott fel meglepetten, de csöppnyi félelem se látszott rajta.

– Itt dolgozol? – kérdezte Peter.

– Ha van valami munka, igen – felelte derűsen és lezseren Arne. Úgy viselkedik, mint mindig, gondolta Peter; ha vaj van a fején, ügyesen titkolja.

– Persze, hiszen pilóta vagy.

– Igen, és ez pilótaiskola, de nincs sok növendékünk. Na mindegy, ez nem érdekes. Inkább azt mondd meg, mit keresel itt. – Arne a Peter háta mögött álló német őrnagyra pillantott. – Talán valaki rossz fát tett a tűzre? Például sötétedés után kivilágítatlan biciklivel karikázott?

Peter nem tartotta viccesnek Arne csipkelődő megjegyzését.

– Rutinvizsgálatot végzünk – felelte kurtán. – Hol találom a reptér parancsnokát?

Arne az egyik alacsony épületre mutatott.

– A bázisközpontban. Renthe repülőőrnagyot keresd.

Peter sarkon fordult, és besietett a kapun. A hórihorgas, sörtebajszos

Renthe olyan savanyú képet vágott, mintha citromba harapott volna. Peter bemutatkozott, majd közölte: – Azért jöttem, hogy kihallgassam az egyik emberét, Poul Kirke repülőszázadost.

A parancsnok sokatmondó pillantással Schwarz őrnagyra nézett.

– Mi a probléma? – kérdezte kimérten.

Peter legszívesebben rávágta volna: „Semmi köze hozzá”, és majdnem ki is szaladt a száján a pökhendi válasz, de eltökélte, hogy megőrzi a nyugalmát, így udvariasan azt hazudta: – Kirke százados lopott holmival üzletel.

– Ha a katonáinkat bűncselekménnyel *gyanúsítják*, jobban szeretjük mi magunk kivizsgálni az ügyet.

– Hogyne, természetesen. Ezúttal azonban más a helyzet... – Peter Schwarzra mutatott. – Német barátaink azt akarják, hogy a rendőrség végezze a nyomozást, tehát nincs jelentősége, hogy önök *mit szeretnének*. Kirke jelenleg a bázison tartózkodik?

– Éppen repül.

Peter felhúzta a szemöldökét.

– Azt hittem, a felszállási tilalom az önök gépeire is vonatkozik.

– Általában igen, de akadnak kivételes esetek. A Luftwaffe küldöttsége holnap érkezik hozzánk baráti látogatásra. A német kollégák azt szeretnék, ha fölvinnénk őket a kiképzőgépeinkkel, így engedélyt kaptunk rá, hogy a mai nap folyamán a biztonság kedvéért néhány próbarepülést hajtsunk végre. Kirkének perceken belül le kell szállnia.

– Addig átkutatom a szállását. Merre keressem? Renthe egy pillanatig tétovázott.

– Az egyes dormitóriumban, a kifutópálya túlsó végén – válaszolta vonakodva.

– Van saját irodája vagy szekrénye, ahol a holmiját tartja?

– Az irodája erről a folyosóról nyílik.

– Akkor azzal kezdem. Tilde, maga velem jön. Conrad! Menjen ki Kirke elé a kifutóra. Nem akarom, hogy meglépjen előlem a fickó. Dresler! Ellegard! Kutassák át az egyes dormitóriumot. Renthe őrnagy, köszönöm a segítségét... – Peter látta, hogy a parancsnok szeme az íróasztalon lévő telefonra téved, ezért hozzátette: – A következő néhány percben ne használja a készüléket. Ha netán figyelmeztetni kívánna valakit, hogy úton vagyunk, ezzel akadályozná az igazságszolgáltatást, és kénytelen lennék önt börtönbe vetni. Azt

hiszem, ez igencsak ártana a hadsereg jó hírének. Mi a véleménye?

Renthe nem válaszolt.

Peter, Tilde és Schwarz végigment a folyosón, és benyitott a „Főinstruktor” ajtaján. Az ablaktalan kis szobába csak egy iratszekrény, egy íróasztal és két szék fért be. Peter Tilde segítségével munkához látott, Schwarz ismét szivarra gyújtott. Az iratszekrényben a növendékek dossziéi sorakoztak. Peter és Tilde minden lapot türelmesen átböngészett. A szűk, levegőtlen lyukban Schwarz szivarfüstje elnyomta a lány parfümjének illatát.

– Ez furcsa! – szólalt meg pár perc múlva meglepetten Tilde. Peter fölpillantott Keld Hansen bizonyítványából, amelyből megtudta, hogy a tanuló navigálásból megbukott.

A lány átnyújtott neki egy papírlapot. Peter homlokráncolva tanulmányozta a gondosan megrajzolt vázlatot, ami számára ismeretlen gépezetet ábrázolt: egy körfallal körülvett, talapzaton álló, hatalmas négyszögletes antennát. A második rajzon már nem látszott a fal, viszont részletesebb képet adott a feltehetőleg forgó talapzatról.

– Maga szerint mi lehet ez? – kérdezte a férfi válla fölött áthajolva Tilde.

Peter intenzíven érezte a lány közelségét.

– Sosem láttam ilyet, de fogadni mernék, hogy hadititok. Van még valami abban a dossziéban?

– Nincs. – Tilde a feliratra bökött. – Mit szól ehhez a névhez: Andersen, H. C.?

Peter felhördült.

– Hans Christian Andersen! Ez önmagában véve is gyanús! – Megfordította a papírlapot. A másik oldalon annak a hosszú, keskeny szigetnek a vázlatát látta, amit éppolyan jól ismert, mint Dánia térképét vagy a saját tenyerét. – Hiszen ez Sande! Apám most is ott él!

Amikor alaposabban megnézte, kiderült, hogy a térképen bejelölték az új német katonai bázist meg a tiltott területnek nyilvánított partszakaszt.

– Most megvagy! – suttogta.

Tilde kék szeme izgatottan csillogott.

– Kémet fogtunk, ugye?

– Még nem – felelte Peter. – De a legjobb úton vagyunk. Kirohantak az irodából. A szótlan Schwarz utánuk loholt. Már lement a nap, de még jól láttak a hosszú skandináv nyári este alkonyi fényében.

A repülőtéren megálltak Conrad mellett, a parkoló gépek közelében. Az egyik Medvelepkét éppen ekkor gurították be a hangárba éjszakára. Két szerelő a szárnyánál fogva tolta, a harmadik meg a repülőgép farkát emelte fel a földről.

Conrad egy hátszéllel közelgő gépre mutatott.

– Azt hiszem, ez a mi emberünk.

A Medvelepke úgy ereszkedett egyre lejjebb, ahogy a nagykönyvben meg van írva: gyönyörű kört írt le a levegőben, majd a széllel szembefordulva megkezdte a leszállást. Peter úgy vélte, kétség se férhet hozzá, hogy Poul Kirke az ellenségnek kémkedik. Az iratszekrényében talált bizonyíték bőven elég lesz hozzá, hogy felakasszák, de előbb rengeteg kérdésre kell válaszolnia. Vajon ő is csak jelentéseket ad, mint Ingemar Gammel? Vagy talán Kirke személyesen utazott el Sande szigetére, hogy felderítse a támaszpontot, és lerajzolja a titokzatos masinát? Esetleg fontosabb szerepet játszik? Lehet, hogy koordinátor, aki összegyűjti az információt, és kódolt üzenetben továbbítja rádión Angliába? De ha Kirke az összekötő, akkor ki ment el a szigetre, és ki készítette a vázlatot? Arne Olufsen? Peter nem zárta ki ezt a lehetőséget, bár amikor váratlanul felbukkant itt a légibázison, Arne semmi jelét nem adta, hogy rossz lenne a lelkiismerete... Úgy döntött, azért mégis érdemes lenne ráállítani valakit Olufsenre.

Miközben a Medvelepke földet ért, és végigdöcögött a füvön, az egyik rendőrségi Buick őrült iramban száguldva közeledett a kifutó túlsó vége felöl. Amint iszonyú fékcsikorgással, jó pár métert csúszva megállt, Dresler ugrott ki belőle valami rikító sárga tárgyat szorongatva.

Peter idegesen pillantott rá. Nem akart semmiféle feltűnést, nehogy Kirke gyanút fogjon. Körülnézve rájött, hogy nem volt elég óvatos. Nem vette észre, mennyire szembeszökő ez a csoport a kifutó peremén: ő elegáns sötét öltönyt visel, ordít róla, hogy csak hivatalos személy lehet, Schwarz német egyenruhában szivarozik, ráadásul egy nő társaságában álldogálnak, most meg egy férfi ugrik ki ebből a behemót fekete Buickból, és valami fontos hírrel feléjük rohan – egyszóval úgy néznek ki, mint egy fogadóbizottság, s lehet, hogy a látványtól megszólal a vészcsengő Kirke agyában.

Dresler a zsákmányával – egy sárga borítós könyvvel – izgatottan hadonászva végre odaért hozzájuk.

– Itt a kódkönyv! – mondta zihálva.

Tehát *tényleg* Kirke a kulcsember, gondolta Peter, miközben a kis repülőgépet figyelte, ami pár méterrel arrébb lekanyarodott a kifutóról, s előttük elgördülve a parkolóhelye felé taxizott.

– Tegye zsebre azt a könyvet, maga marha! – förmedt rá Dreslerre Peter. – Ha Kirke kiszúrja, rögtön rájön, hogy őt várjuk!

Ismét a Medvelepkére nézett. A nyitott pilótafülkében jól látta Kirket, de a fickó arcát eltakarta a védőszemüveg, a sál meg a sisak, így nem derült ki, milyen képet vághat.

Azt azonban nem lehetett félreérteni, ami a következő másodpercben történt.

A motor hirtelen felbőgött, ahogy a pilóta gázt adott. A gép éles kanyarral szembefordult a széllel, ugyanakkor egyenesen a kis csoport felé robogott.

– A francba! Ez meg fog szökni! – kiáltott fel Peter.

A Medvelepke felgyorsult, és úgy közeledett, mintha el akarná ütni őket.

Peter előrántotta a pisztolyát.

Élve szerette volna elfogni Kirket, hogy kihallgathassa – most viszont úgy döntött, inkább megöli, de nem hagyja futni. Két kézzel fogta a fegyvert, és a feléje guruló gépre célzott. Bár tudta, hogy egy repülőgépet nem lehet pisztollyal lelőni, arra gondolt, talán egy kis szerencsével a pilótát eltalálhatja.

A Medvelepke farka fölemelkedett a földről, s Kirke feje és válla jól látszott az immár vízszintes repülőgéptörzs fölött. Peter gondosan a pilótasisakra célzott, aztán meghúzta a ravaszt. Ahogy a gép fölszállt, ő egyre följebb emelte a fegyvert, s kiürítette a Walther PPK teljes héttöltényes tárát, de keserves csalódás érte: túl magasra lőtt, csak a pilóta feje fölött lévő üzemanyagtartályt sikerült kilyukasztania. A sok kis nyíláson vékony sugarakban lövellt ki a benzin, akár a töltőtollból a tinta, és a pilótafülkébe spriccelt – ám a repülőgép nem ingott meg.

A többiek egyszer csak pánikszerűen lehasaltak.

Peter iszonyú haragra gerjedt. Miközben a forgó légcsavar óránként kilencven kilométeres sebességgel száguldott feléje, úgy érezte, az életét is kész lenne föláldozni. Számára most a pilótafülkében ülő Poul Kirke testesítette meg az összes bűnözőt, aki nem nyerte el méltó büntetését – beleértve az Inge súlyos sérüléséért felelős Finn Jonkot is. Mindenáron meg akarta akadályozni, hogy Kirke megszökhessen –

még akkor is, ha ő maga belepusztul.

A szeme sarkából látta Schwarz őrnagy szivarját, ami még mindig füstölt a fűben. Hirtelen mentőötlete támadt.

Ahogy a biplán szélsebesen suhant feléje, hogy végezzen vele, ő gyorsan lehajolt, fölkapta az égő szivart, és a pilótát megcélozva elhajította.

Aztán oldalvást a fűbe vetődött.

Érezte a széllökést, ahogy az alsó szárny alig néhány centivel húzott el a feje fölött.

A hátára hengeredéit, majd föltekintett.

A Medvelepke egyre följebb emelkedett. Sem a hét pisztolygolyó, sem az égő szivar nem érte el a kívánt hatást. Peter kudarcot vallott.

Vajon sikerül megszöknie Poul Kirkének? A Luftwaffe biztosan beveti a két Messerschmittet, hogy üldözőbe vegyék a gazembert, de beletelik pár perc, mire föl tudnak szállni, és a Medvelepke addigra eltűnhet szem elől. Bár az üzemanyagtartályát több találat érte, talán nem az alja lyukadt ki, és ebben az esetben Kirkének marad annyi benzinje, hogy átjusson a mindössze harminc kilométerre lévő Svédországba. Ráadásul sötétedett.

Van esélye a nyavalyásnak, gondolta elkeseredve Peter.

Ám ekkor hangosan sisteregve hatalmas lángnyelv csapott föl a pilótafülkéből.

Kirke overallját bizonyára teljesen átitatta a benzin, s a tűz ijesztő gyorsasággal terjedt át a pilóta fejére és vállára. A lángok már a gép törzsét nyaldosták, és pillanatok alatt elemésztették a vásznat.

A Medvelepke még pár másodpercig emelkedett, bár a pilóta feje szénné égett, és megfeketedett csonkká változott. Ám Kirke holtteste ekkor rádőlt a botkormányra, s valószínűleg előrenyomta, mert a gép bukórepülésben zuhanni kezdett. Az orra úgy fúródott bele a földbe, akár egy nyílvessző, a törzse pedig harmonikázva összecsuklott.

Döbbent csend támadt, mindenki elborzadva bámulta ezt a szörnyűséget. A lángok körbenyaldosták a szárnyakat meg a farkat, hamuvá égették a vásznat, majd belemartak a favázba. A törzs négyszögletes acélcsövein kívül semmi sem maradt a gépből. Egy máglyahalált halt mártír csontvázára emlékeztetett.

– Istenem, milyen rettenetes! Szegény ember! – sóhajtott fel egész testében reszketve Tilde.

Peter átölelte.

– Igen – dünnyögte. – És az a legrémesebb, hogy most már nem válaszolhat a kérdéseimre.

MÁSODIK RÉSZ

9.

Az épület oldalán lévő táblán ez állt: Dán Népdal és Néptáncintézet, de a felirattal csak a hatóságokat akarták félrevezetni. Aki lement a lépcsőn, és belépett a fénycsapdának szánt dupla függöny szárnyai között, az az ablaktalan alagsorban dzsesszklubot talált.

A sötét kis terem nedves padlója ragadt a kiömlött sörtől, és mindenütt elhajított cigarettacsikkek éktelenkedtek rajta. Akadt ugyan néhány rozoga asztal és szék is, de a közönség zöme inkább álldogált. A vendégek között éppúgy voltak matrózok és dokkmunkások, mint jól öltözött fiatalok, sőt imitt-amott egy-két német katona is feltűnt a tömegben.

A parányi színpadon fiatal nő ült a zongoránál, s balladákat dúdolt a mikrofonba. Lehet, hogy némelyek ezt dzsessznek tekintették, Harald azonban nem az efféle zenéért rajongott. Ő Memphis Johnny Madisonra várt, a színes bőrű muzsikusra, aki szinte az egész életét Koppenhágában töltötte, és valószínűleg sosem látta Memphist.

Hajnali két óra volt. A három testőr – Harald, Mads és Tik – este, villanyoltás után újra felöltözött, majd kilopózott a hálóteremből, s még elérte az utolsó városi vonatot. Tudták, hogy veszélyes kalandra vállalkoznak – nagy pácba kerülnek, ha kiderül, mit műveltek –, de úgy érezték, Memphis Johnnyért érdemes kockáztatni.

Harald akvavitét ivott, kísérőnek pedig bedobott pár korsó csapolt sört, és szinte eufóriás állapotba került.

Agyában egyfolytában ott motoszkált a Poul Kirkével folytatott beszélgetés izgalmas emléke, no meg a félelmetes valóság, hogy most már ő is részt vesz az ellenállási mozgalomban. Jóformán gondolni se mert rá, hiszen erről még Madsnek és Tiknek sem beszélhetett.

Senkinek sem árulhatta el, hogy hadititkot adott át egy igazi kémnek.

Miután Poul bevallotta, hogy valóban létezik a titkos szervezet, Harald azt mondta, szívesen segítene, és bármit megtenne az ügy érdekében. Poul megígérte neki, hogy beveszi a csoportjába megfigyelőnek: információt kell majd gyűjtenie a megszálló hadseregről, és közölnie kell az adatokat Poullal, aki rádión Angliába továbbítja az üzeneteket. A fiú rettentően büszke volt magára, s alig várta az első megbízatást. Persze félt is, de igyekezett nem gondolni rá, mi lesz vele, ha elkapják.

Még mindig utálta Poult Karen Duchwitz miatt. Valahányszor eszébe jutott, hogy Kirke ezzel a gyönyörű lánnyal randevúzgat, görcsbe rándult a gyomra, és féltékenység gyötörte. De az ellenállás kedvéért lenyelte a mérgét.

Azt kívánta, bárcsak Karen is itt lehetne. Biztosan élvezné a zenét.

Éppen arra gondolt, hogy ebbe a klubba, úgy látszik, nem járnak lányok, amikor észrevett a pultnál egy bárszéken üldögélő, göndör, barna hajú, piros ruhás nőt. Nem látta tisztán – a teremben vágni lehetett a füstöt, vagy talán az ő szeme homályosult el valamitől –, de az volt a benyomása róla, hogy egyedül van. – Hé, nézzétek! – szólt oda többieknek.

– Jó bőr, ha az idősebb nőkre buksz – jegyezte meg Mads. Harald a szemét meresztette, hogy jobban lásson. – Miért? Hány éves lehet?

– Legalább harminc. Harald vállat vont.

– Az még nem idős. Kíváncsi vagyok, nincs-e kedve beszélgetni egy kicsit.

– Veled biztos szívesen elcsevegne, öregem – mondta Tik, aki nem volt annyira berúgva, mint a másik két fiú.

Harald nem értette, hogy a barátja miért vigyorog ilyen idétlenül, de nem is érdekelte. Fölállt, s a bárpult felé indult. Ahogy közelebb lépett, az erősen kisminkelt, meglehetősen molett nő barátságosan rámosolygott.

– Hello, kisdiák!

– Úgy látom, egyedül van.

– Pillanatnyilag igen.

– Gondoltam, talán szívesen elbeszélgetne valakivel.

– Nem kimondottan ezért jöttem ide.

– Ó, hát persze... biztos szívesebben hallgatja a zenét. Én már évek óta rajongok a dzsesszért. Mi a véleménye az énekesnőről?

Természetesen nem amerikai, de azért...

– Utálom ezt a nyávogást és klimpírozást. Harald elképedt.

– De hát akkor miért...

– Tudod, öcsi, én keményen dolgozó lány vagyok.

Szemmel láthatólag azt hitte, hogy ezzel mindent megmagyarázott, ám a fiú továbbra sem értette a helyzetet. A nő még mindig kedvesen mosolygott rá, de ő érezte, hogy két malomban őrölnek.

– Dolgozó...? – visszahangozta tétován.

– Igen. Miért? Minek néztél, öcsi?

– Hercegnőnek – felelte Harald, mert bókolni akart. A nő jót nevetett.

– Hogy hívják? – kérdezte a fiú.

– Betsynek.

A munkásosztályból származó dán lányokat nemigen keresztelték Betsynek, így Harald rájött, hogy ez csak afféle felvett név lehet.

Ekkor egy férfi jelent meg mellette, s ő meghökkent a borotválatlan, odvas fogú, ápolatlan fickó láttán, akinek jókora lila monokli éktelenkedett a szeme körül. A pasas pecsétes szmokingot viselt, gallér nélküli inggel. Bár alacsony volt és sovány, mégis félelmetesnek látszott.

– Na gyerünk, pubi, döntsd el végre, mit akarsz! Betsy Haraldhoz fordult.

– Ez itt Luther. Hagyd békén a srácot, Lou. A légynek sem árt.

– De elriasztja a kuncsaftokat!

Haraldnak halvány gőze sem volt, miről van szó. Átvillant az agyán, hogy talán részegebb lehet, mint képzelte. Luther a tárgyra tért.

– Oké! Megdugod a csajt vagy nem? A fiú döbbenten meredt rá.

– Hiszen nem is ismerem! Betsy harsány hahotára fakadt.

– Tíz korona. Nekem fizetsz – közölte Lou.

Haraldnak halványan derengeni kezdett valami. Rábámult a nőre, és megrökönyödve felkiáltott: – Maga prostituált?

– Nyugi! Ne óbégass, kisapám! – szólt rá bosszúsan Betsy. Luther galléron ragadta Haraldot, és vasmarokkal magához húzta. A fiú megtántorodott.

– Ismerem én a magadfajta művelt ficsúrokat! – sziszegte fickó. – Azt hiszitek, jó hecc az egész, bárkivel szórakozhattok!

Harald orrát megcsapta Luther áporodott lehelete.

– Ne kapja föl a vizet – hebegte. – Én csak beszélgetni szerettem

volna Betsyvel.

A csapos áthajolt a pulton.

– Légy szíves, ne balhézz, Lou! A kölyök tényleg nem akart semmi rosszat.

– Nem? Hiszen a pofámba röhög!

Harald szorongva épp azon kezdett tűnődni, vajon van-e kés a fickónál, amikor a klubvezető fölkapta a mikrofont, bejelentette Memphis Johnny Madisont, és a teremben felcsattant a taps.

Luther jól meglökte a fiút.

– Tűnj el a szemem elől, te taknyos, mert elvágom a torkodat! – mordult rá fenyegetően.

Harald visszaballagott a többiekhez. Tudta, hogy megalázták, de úgy leitta magát, hogy nem törődött vele.

– Megsértettem az etikettet – dünnyögte nehezen forgó nyelvvel.

Johnny a zongorához ült, és a mikrofonhoz hajolt. Kifogástalan dán nyelven, a legcsekélyebb akcentus nélkül így szólt a közönséghez: – Köszönöm! Elsőiként minden idők legnagyobb bugivugi pianistája, Clarence Pine Top Smith egyik számát hallgassák meg!

A vendégek ismét tapsolni kezdtek.

– Play it, Johnny! – rikkantotta angolul Harald.

Észre sem vette az ajtónál támadt felfordulást. Johnny bevezetőül négy ütemet játszott, majd hirtelen lekapta a kezét a billentyűkről, és beleszólt a mikrofonba: – Heil Hitler, baby!

Egy német tiszt rohant föl a színpadra.

Harald zavartan körülnézett. Ekkor vonult be a klubba a katonai rendőrség egyik osztaga, és a német katonákat sorra letartóztatta, a dán civileket azonban békén hagyta.

A német tiszt közben fölkapta Johnny elől a mikrofont.

– Alacsonyabb rendű fajokhoz tartozó előadók nem léphetnek fel! – közölte. – Azonnali hatállyal bezárjuk a klubot!

– Nem! – hördült fel kétségbeesetten Harald. – Ezt nem teheted, te náci bunkó!

Szerencséjére a közönség is zajosan tiltakozott az intézkedés ellen, és az általános hangzavarban senki sem hallotta meg, mit ordibál.

– Addig tűnjünk el innen, amíg újra meg nem sérted az etikettet – fordult hozzá Tik, és a karjánál fogva a kijárat felé próbálta ráncigálni.

Harald azonban nem tágított.

– Mi lesz már! – üvöltötte. – Johnny! Játssz tovább!

A német tiszt megbilincselte Johnnyt, és kivezette a teremből.

Harald lesújtva bámult a zenész után. Életében először hallhatott volna egy igazi bugivugi zongoristát, de a nácik néhány ütem után elhallgattatták.

– Ehhez nincs joguk! – kiáltotta magából kikelve.

– Hát persze hogy nincs – nyugtatgatta Tik, miközben az ajtóhoz terelte.

A három fiú fölbotorkált a lépcsőn, és kilépett az utcára. Nyár derekán jártak, már véget ért a rövid skandináv éjszaka. Hajnalodott. A tengerparton álló klub előtt a derengő fényben megcsillant a széles víztükör. A hajók még mozdulatlanul szunnyadtak a kikötőben. Hűvös, sós tengeri szellő fújdogált. Harald mély lélegzetet vett, és egy pillanatra elszédült.

– Az lesz a legjobb, ha kimegyünk a pályaudvarra, és megvárjuk az első vonatot, hátha még időben hazaérünk – javasolta Tik, hiszen úgy tervezték, hogy mire bárki fölkérne az iskolában, ők már ágyban lesznek, s úgy tesznek, mintha az igazak álmát aludnak.

A városközpont felé igyekeztek. A németek főbb útkereszteződésekben nyolcszögletű, körülbelül százhúsz centi magas beton őrbódékat építettek. Nappal mindegyikben egy-egy katona strázsált, aki csak deréktól fölfelé látszott, éjszaka azonban senki sem őrködött. Harald még mindig dühöngött a klub bezárása miatt, s a náci uralom ocsmány jelképei láttán még jobban felbőszült. Mérgében belerúgott az első útjába akadó üres bódéba.

– Azt mondják, az őrök bricseszgatyában állnak ezekben a kalyibákban, mert senki sem látja a lábukat – mesélte Mads. Harald és Tik jót nevetett a pletykán.

A következő pillanatban nagy halom kőtörmelék mellett haladtak el. Nyilván a frissen tatarozott közeli üzletből hordták ki az utcára a sittet. Harald jó néhány festékesdobozt vett észre a szemétben – és remek ötlete támadt. Lekapta az egyik dobozt a kupac tetejéről.

– Mi a bánatot csinálsz? – kérdezte meglepetten Tik.

A doboz fenekén lötyögött még egy kis fekete festék. Harald a kidobott fahulladékból kétujjnyi széles lécet halászott ki.

Jó lesz pemzlinek, gondolta, és értetlenkedő barátaival mit sem törődve visszaügetett az őrbódéhoz. Hallotta, hogy Tik utána szól, mintha figyelmeztetni akarná, hogy vigyázzon – de ő rá se hederített. Óriási műgonddal fölpingálta a fekete festékkel a betonfalra:

ENNEK
A NÁCINAK
PUCÉR
A SEGGE!

Amikor elészült, hátralépett, hogy megcsodálja saját remekművét. Meg volt elégedve magával. A szép nagy betűk messziről is jól látszottak – a reggel munkába siető sok ezer koppenhágai biztosan jót nevet majd a pompás tréfán.

– Mit szóltok hozzá? – kérdezte, és körülnézett, de Tiket és Madset sehol sem látta. Csak két egyenruhás dán rendőr állt a háta mögött.

– Nagyon vicces – morogta az egyik. – Le vagy tartóztatva, szemtelen kölyök!

Harald az éjszaka hátralévő részét a Politigaarden részegeknek fenntartott zárkájában töltötte egy vénemberrel, aki bevizelt a nadrágjába, meg egy hozzá hasonló korú fiúval, aki összerókázta az egész padlót. Úgy undorodott tőlük – és önmagától –, hogy szemhunyásnyit sem tudott aludni. Ahogy múltak az órák, szörnyen megfájdult a feje, ráadásul iszonyú szomjúság kezdte gyötörni.

De nem a másnaposság és a mocsok aggasztotta a legjobban. Főleg attól félt, hogy az ellenállásról fogják faggatni. Mi lesz, ha átadják a Gestapónak, és megkínozzák? Nem tudta, mennyi fájdalmat bírna ki. Még a végén elárulja Poul Kirkét – s mindezt egy buta vicc miatt! El sem tudta hinni, hogy ilyen gyerekesen viselkedett. Úgy érezte, menten elsüllyed szégyenében.

Reggel nyolckor egyenruhás rendőr lépett a zárkába, tálcával a kezében. Három bögre plantateát és néhány szelet feketekenyeret hozott, amit ócska háborús margarinnal kentek meg, persze csak vékonyán. Harald a kenyérre rá se nézett – egyetlen falatot sem tudott volna lenyelni ebben a klozetbűzben –, a teát azonban mohón megitta.

Nemsokára átvitték a cellából abba a helyiségbe, ahol a foglyokat szokták kihallgatni. Pár perc múlva, dossziéval a hóna alatt, megjelent egy őrmester, aki sűrűn telegépelt papírlapot lobogtatott.

– Fölállni! – förmedt rá Haraldra, s a fiú talpra ugrott.

Az őrmester leült az asztalhoz, és elolvasta a gépelt jelentést.

– Szóval a Jansborg Skolébа jársz? – kérdezte.
– Igen, uram.
– Több eszed is lehetne, kölyök.
– Igen, uram.
– Hol ittad le magad?
– Egy dzsesszklubban.
Az őrmester fölnézett a papírból.
– A Dán Intézetben?
– Igen.
– Tehát nyilván akkor is ott voltál, amikor a káposztazabálók bezárták a klubot.
– Igen. – Haraldot zavarba hozta, hogy a rendőr ezzel a meglehetősen becsmérlő jasszkifejezéssel illeti a németeket, mert úgy vélte, a szó sehogy sem illik bele a férfi hivatalos beszédstílusába.
– Gyakran be szoktál rúgni?
– Nem, uram. Először fordult elő.
– Aztán megláttad az őrbódét, és véletlenül találtál egy kis festéket...
– Nagyon sajnálom.
A zsaru hirtelen elvigyorodott.
– Hát annyira azért ne sajnáld. Én is jót röhögtem rajta. Még hogy pucér a segge! – mondta nevetve.
Haraldnak leesett az álla. Nem értette, hogyan mulathat a tréfáján ez fickó, aki kezdetben mogorvának és barátságtalannak látszott.
– Most mi lesz velem? – kérdezte.
– Semmi. Ez a rendőrség, fiam. Mi nem csínytevő srácokra vadászunk, hanem bűnözőkre – felelte az őrmester, majd kettétépte a jelentést, és a papírkosárba hajította.
Harald alig tudta elhinni, hogy ekkora mázlija van, és tényleg elengedik.
– Most... mit csináljak? – hebegte.
– Eredj vissza Jansborgba.
– Köszönöm! – hálálkodott Harald, s máris azon törte a fejét, hogy ilyen későn visszalopózhat-e még észrevétlenül az iskolába. Úgy döntött, majd a vonaton kieszel valami jó sztorit, útközben bőven lesz rá ideje. Talán senkinek sem kell megtudnia, mi történt vele. Az őrmester felállt.
– Fogadj el tőlem egy jó tanácsot, fiam. Soha többet ne piálj. Csak baj lesz belőle.

– Megígérem! – fogadkozott buzgón Harald. Elhatározta, hogy ha kimászik ebből a slamasztikából, többé egy korty alkoholt sem iszik.

Az őrmester kinyitotta az ajtót – ő pedig halálra rémült. Peter Flemming állt kint a folyosón.

Harald és Peter egy végtelennek tűnő pillanatig farkasszemet nézett.

– Segíthetek valamit, felügyelő úr? – kérdezte az őrmester. Peter rá se hederített, Haraldhoz beszélt.

– Nocsak, nocsak – mondta az olyan ember elégedett hangján, akinek végre sikerült bebizonyítania az igazát. – Amikor megláttam az éjszaka folyamán letartóztatott személyek listáját, gondolkodóba estem. Vajon ez az ittas állapotban elfogott, Harald Olufsen nevű falfirkász azonos-e azzal a Harald Olufsennel, aki a Sande szigeti lelkipásztor, másodszülött fia? És lássatok csodát, valóban azonos vele!

Harald kétségbeesett. Egész családja esküdt ellensége épp akkor deríti ki az igazságot, amikor ő már reménykedni kezdett, hogy ezt a szörnyűséget titokban lehet tartani!

Peter az őrmesterhez fordult.

– Leléphet. Átveszem az ügyet.

Az őrmesternek nem tetszett a dolog.

– A főfelügyelő úr úgy döntött, nem emelünk vádat a fiatalember ellen.

– Majd meglátjuk.

Harald kis híján sírva fakadt. Úgy érezte, rettenetes igazságtalanság érte. Hiszen már majdnem megúszta!

Az őrmester tétovázott, mintha vitába akarna szállni Peterrel, de az határozottan rászólt: – Végeztünk!

– Igenis, uram – felelte engedelmesen a férfi, és távozott. Peter addig fixírozta szótlanul Haraldot, amíg a fiú nem bírta tovább, és megkérdezte: – Most mit fogsz csinálni velem?

Peter elmosolyodott.

– Azt hiszem, visszaviszlek az iskolába.

Behajtottak a Jansborg Skole területére. A fekete rendőrségi Buickot civil ruhás sofőr vezette. Harald a hátsó ülésen kuporgott, ahol a foglyokat szokták szállítani.

A nap beragyogta a régi vöröstéglás épületeket meg a zöld gyepet, és a fiú máris úgy sajnálta az itt eltöltött hét szép, biztonságos évet, hogy elszorult a szíve a fájdalomtól. Tisztában volt vele, hogy bármi

történjék is, ez a megnyugtatóan ismerős iskola már nem sokáig lesz az otthona.

Peter Flemmingben egészen más érzéseket keltett a látvány.

– Itt nevelik a leendő urainkat – morogta savanyú képpel a sofőrnek.

– Igen, uram – felelte közönyösen a fickó.

A fiúk éppen a szabadban tízóraiztak, így szinte az egész iskola látta, ahogy a kocsi a főépület elé gördül, és Harald kiszáll.

Peter megmutatta a szolgálati jelvényét a titkárnak, aki Maráiddal együtt azonnal bevezette Heis irodájába.

Harald nem tudta, mit gondoljon. Korábban attól rettegett a legjobban, hogy Peter átadja a Gestapónak, de most már úgy látta, nem fenyegeti ez a veszély. Egyelőre remélni se merte, hogy ilyen szerencséje lehet, mégis minden jel arra mutatott, hogy Peter csínytevő diáknak tekinti, és nem dán ellenállónak. Ez egyszer hálás volt neki, amiért nem veszi emberszámba, hanem úgy bánik vele, mint egy taknyos kölyökkel.

De ha így áll a helyzet, akkor mi a szándéka ennek a nyavalyás zsarunak?

Ahogy beléptek, az íróasztalánál ülő hórihorgas Heis fölemelkedett, és bizonytalan pillantással, aggodalmaskodva nézett rájuk, pedig horgas orrán ott billegett a szemüveg. Amikor megszólalt, barátságos hangja kissé remegett az idegességtől.

– Te vagy az, Olufsen? De hát mi ez az egész?

Peter nem adott lehetőséget Haraldnak, hogy válaszoljon. Hüvelykujjával a fiúra bökött.

– Ez a kölyök a maguk diákja? – kérdezte megvetően Heistől. A szelíd, érzékeny lelkű Heis arca megvonaglott, mintha pofon vágták volna.

– Igen, Olufsen a mi növendékünk – felelte.

– Az éjjel letartóztatták, meg megrongált egy német katonai objektumot.

Harald rájött, hogy Peter örömét leli Heis megalázásában, és a végsőkig ki akarja élvezni a helyzetet.

– Ezt mélységes sajnálattal hallom – mondta szégyenkezve Heis.

– Azonkívül részeg is volt az úrfi.

– Jaj, Istenem!

– A rendőrség még nem döntötte el, mitévő legyen az ügyben.

– Nem hinném, hogy...

– Őszintén szólva, efféle gyerekes csínytevésért nem szívesen állítanánk bíróság elé egy diákot.
– Szívből örülök, hogy így vélekednek...
– Viszont nem úszhatja meg büntetlenül a történteket.
– Valóban nem.
– Arról nem beszélve, hogy német barátaink elvárják a tettes szigorú megbüntetését.
– Hát persze, persze. Ez természetes.
Harald sajnálta Heist, ugyanakkor azt kívánta, bárcsak ne hunyászkodna meg ilyen gyáván az igazgató az aljas Flemming előtt. Hiszen eddig mást sem csinált, csak helyeselt ennek az agresszív disznónak!
– Egyszóval öntől függ, hogy mi lesz Olufsennel.
– Ó! Amennyiben?
– Ha mi elengedjük, ön hajlandó kicsapni az iskolából?
A fiú rögtön fölfogta, mire megy ki a játék: Peter csupán azt akarja, hogy ország-világ megtudja, mit követett el Harald Olufsen. Kizárólag az a fontos neki, hogy kínos helyzetbe hozza az Olufsen családot.
Harald tudta, hogy nyomban az újságok címlapjára kerülne, ha letartóztatnák a híres Jansborg Skole egyik diákját. Csak a szülei szégyellnék jobban magukat, mint Heis. Az apja őrjöngene dühében, az anyja belepusztulna a bánatba.
De arra is rájött, hogy Peter zsaruösztönét eltompította az Olufsen családdal szemben érzett gyűlölet: örül, mint majom a farkának, hogy őt részegen sikerült elkapnia, és elkerüli a figyelmét a sokkal súlyosabb bűncselekményt. Meg sem fordul a fejében, hogy ő nemcsak a nácik őrbódéját mázolta össze, hanem kémkedik is a németek után, annyira utálja őket. Vagyis Peter rosszindulata menti meg az életét!
Heis első ízben tanúsított némi ellenállást.
– Azt hiszem, a kicsapás talán túl szigorú büntetés lenne...
– Korántsem olyan szigorú, mint a vádemelés meg a börtön!
– Való igaz.
Harald nem szólt bele a vitába, mert nem látott semmiféle kiutat ebből a kutyaszorítóból. Tudta, hogy semmiképpen sem tarthatja titokban az esetet. Csak az vigasztalta, hogy megmenekült a Gestapótól, márpedig ehhez képest bármilyen büntetés csupán jelentéktelen apróság lehet.

– Hamarosan vége a tanévnek – mondta Heis. – Ha most kicsapnánk a fiút, nem mulasztana túl sokat.
– Legalább nem fog örülni, hogy bliccelhet, amíg a társai magolnak.
– Amellett a kicsapás ezúttal puszta formaság, hiszen két hét múlva végez, és amúgy is távozik innen.
– De a németek meg lennének elégedve ezzel a megoldással.
– Gondolja? Ez persze nagyon fontos szempont.
– Ha ön garantálja nekem, hogy kicsapja a kölyköt, akkor én szabadon bocsátom. Ellenkező esetben kénytelen leszek visszavinni a Politigaardenbe.
Heis bűntudatos pillantást vetett Haraldra.
– Úgy látom, az iskolának nincs más választása, igaz?
– Igen, uram. Heis Peterre nézett.
– Rendben van. Ki fogjuk csapni a tanulót. Peter elégedett mosollyal nyugtázta a döntést.
– Örülök, hogy sikerült ilyen ésszerű megoldást találnunk – mondta, és fölállt. – Igyekezz, ifjú Harald, hogy többé ne kerülj bajba – tette hozzá nagyképűen.
Harald elfordította a fejét. Peter kezet fogott Heisszel.
– Köszönöm, felügyelő úr – hajolt meg Heis.
– Boldog vagyok, hogy segíthettem – biccentett Peter, és kiment.
Harald érezte, hogy minden izma elernyed. Végre biztosra vehette, hogy megúszta. Persze otthon majd megkapja a magáét, ezzel teljesen tisztában volt, de az a fontos, hogy az ostobaságával nem sodorta veszélybe Poul Kirkét és az Ellenállást.
– Rettenetes dolog történt, Olufsen – szólalt meg Heis.
– Tüdőm, hogy nagy hibát követtem el...
– Nem erről beszélek. Azt hiszem, te is ismered Mads Kirke unokatestvérét.
– Poult? Igen. – Harald izmai ismét megfeszültek. Mi ez? Talán Heis rájött, hogy ő kapcsolatban áll az ellenállási mozgalommal? – Mi van Poullal?
– Lezuhant a gépe.
– Úristen! Hiszen alig pár napja még együtt repültünk!
– Tegnap este érte a szörnyű baleset a pilótaiskolában. – Heis tétován elhallgatott.
– De hát mi történt vele?
– Sajnálattal kell közölnöm, hogy Poul Kirke meghalt.

10.

Meghalt? – kiáltott fel szinte sikoltva Herbert Woodie. – Hogyhogy meghalt?!

– Azt mondják, lezuhant a Medvelepkéjével – felelte Hermia feldúltan és dühösen.

– Az istenverte hülyéje! – hőbörgött a kőszívű Woodie. – Ez mindent tönkretehet!

Hermia utálkozva meredt rá. Legszívesebben pofon vágta volna ezt az ostoba hólyagot.

Bletchley Parkban, Woodie irodájában ültek Digby Hoare-ral. Hermia korábban üzenetet küldött Poul Kirkének, amelyben utasította, hogy szerezze meg egy szemtanú pontos leírását a Sande szigetén lévő radarról.

– A válasz Jens Toksvigtől, Poul egyik emberétől érkezett – magyarázta most a lány a két férfinak, és igyekezett a tényekre szorítkozva, higgadtan beszélni. – A stockholmi brit követség közvetítésével jött a szöveg, de még csak nem is rejtjelezték. Jens nyilván nem ismeri a kódokat. Azt írja, balesetnek próbálják feltüntetni a történteket, ám valójában Poul a rendőrség elől akart elmenekülni, és lelőtték a gépét.

– Szegény fiú – dünnyögte Digby.

– Ma reggel kaptam a hírt – tette hozzá Hermia. – Már éppen indulni akartam, hogy értesítsem magát, amikor Mr. Woodie hívatott. – Amikor a főnöke érte küldött, a lánynak javában potyogtak a könnyei. Ritkán fakadt sírva, de most úgy érezte, megszakad a szíve ezért a jóképű, erőtől duzzadó fiatalemberért, akinek ilyen szörnyű halált kellett halnia. Azt is tudta, hogy ő a felelős Poul meggyilkolásáért,

hiszen ő kérte rá, hogy kémkedjen az angoloknak – és a szerencsétlennek az életével kellett fizetnie a bátorságáért. Hermia Poul Kirke szüleire gondolt, meg a férfi unokaöccsére, Madsre, és értük is keserű könnyeket hullatott. Leghőbb vágya volt, hogy befejezhesse a munkát, amit Poul elkezdett – nehogy a hős pilóta gyilkosai győzelmet arathassanak.

– Nagyon sajnálom – mondta Digby, és őszinte együttérzéssel ölelte át a lány vállát. – Manapság rengetegen halnak meg, de nagyon fáj, ha az ismerőseink közül veszítünk el valakit.

Hermia bólintott. Hálás volt az egyszerű, keresetlen szavakért. Milyen jó ember ez a Digby, gondolta, s megtelt a szíve szeretettel a férfi iránt, de aztán eszébe jutott a vőlegénye, és gyötörni kezdte a bűntudat. Azt kívánta, bárcsak viszontláthatná Arnét. Ha beszélhetne vele, ha megérinthetné, új erőre kapna az iránta érzett szerelme, s ez megvédene Digby vonzerejével szemben.

– Akkor most hogyan tovább? – kérdezte Woodie. A lány villámgyorsan összeszedte magát.

– Jens szerint az Éjjeliőrök úgy döntöttek, meglapulnak, és bujkálni fognak, legalábbis egy darabig, amíg ki nem derül, mire megy a rendőrség a nyomozással. Tehát azt tudom válaszolni a kérdésére, hogy egyelőre nincs tovább, mert a dániai hírforrásaink bedugultak.

– Kétségbe fogják vonni a rátermettségünket. Tehetségtelen, inkompetens bandának fogunk látszani! – morogta elégedetlenül Woodie.

– Ne is törődjön vele! – torkolta le keményen Digby. – A nácik kifejlesztették azt a fegyvert, amivel megnyerhetik a háborút! Azt hittük, a mi radarunk évekkel előbb elkészül – és tessék! Egyszer csak kiderül, hogy az övék már javában működik, ráadásul sokkal jobb, mint a miénk! Úgyhogy tojók rá, milyennek fog maga látszani! Kizárólag az a kérdés, hogyan szerezhetnénk még több információt.

Woodie halálosan megsértődött, de egy szót se szólt.

– Mi a helyzet a többi hírforrásunkkal? – kérdezte Hermia.

– Természetesen mindenütt próbálkozunk, és találtunk is egy új nyomravezető jelet: a *himmelbett* szó többször előfordul a Luftwaffe dekódolt üzeneteiben.

– *Himmelbett*? – visszhangozta Woodie. – Ez azt jelent, égi vagy mennyei ágy. Vajon mire utalnak vele?

– A németek a baldachinos ágyat nevezik így – világosította föl

Hermia.

– Ennek semmi értelme! – csattant fel mogorván Woodie, mintha a lány tehetne róla, hogy nem tudnak ötről hatra jutni.

Hermia Digbyhez fordult.

– A szövegösszefüggésből nem derül ki, mi ez?

– Nem igazán. Csak annyit sikerült kihámoznunk, hogy a radarjuk ebben a rejtélyes *himmelbett*ben működik, de itt aztán el is akadtunk.

Hermia döntő elhatározásra jutott.

– Nekem kell Dániába utaznom – közölte.

– Nevetséges ötlet! – legyintett Woodie. A lány nem tágított.

– Nincsenek ügynökeink az országban, úgyhogy be kell építenünk valakit. Jobban ismerem a terepet, mint bárki más az MI6-nál. Épp ezért vagyok a dán szekció vezetője. Amellett anyanyelvi szinten beszélek dánul. Nekem kell mennem, nincs mese.

– Nőket nem küldünk ilyen misszióra – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Woodie.

– De igenis küldünk! – vágta rá Digby, és Hermiára nézett. – Még ma éjjel indul Stockholmba. Méghozzá velem együtt!

– Miért mondta ezt? – kérdezte másnap Digbytől Hermia, miközben átsétáltak a híres stockholmi Városháza Aranytermén.

A férfi megállt az egyik mozaiknál.

– Azért, mert tudtam, hogy a miniszterelnök azt akarja, a lehető legközelebbről kísérjek figyelemmel egy ilyen fontos missziót.

– Értem.

– Azonkívül így alkalmam nyílik rá, hogy kisajátítsam magamnak. Ha már nem ragadhatom el egy hosszú kínai hajóútra, ez a legjobb megoldás, hogy kettesben lehessünk valahol.

– De hát nagyon jól tudja, hogy kapcsolatba kell lépnem a vőlegényemmel! Ő az egyetlen, akinek a segítségére bizton számíthatok.

– Igen, tudom.

– És ennek következtében minél előbb találkozni fogok vele.

– Kifejezetten örülök neki. Olyan emberrel nem versenghetek, aki több száz kilométeres távolságban él egy országban, amit nem hagyhat el, és hősies hallgatásba burkolózva, a hűség meg a bűntudat láthatatlan szálaival kapaszkodik a maga szerelmébe. Szívsebben

küzdenek meg egy húsvér riválissal, akinek emberi érzései vannak, aki néha dühös magára, akinek korpás a gallérja, és aki időnként megvakarja a fenekét.

– Ez nem verseny! – kiáltott fel bosszúsan Hermia. – Én szeretem Arnét, és hozzámegyek feleségül.

– Nyugtával dicsérjük a napot. Még nem ment hozzá.

Hermia megrázta a fejét, mintha jelezni akarná, hogy a maga részéről befejezte ezt az üres fecsegést. Korábban – bár furdalta a lelkiismeret – hízelgőnek találta Digby szerelmét, most azonban úgy érezte, csak eltereli a figyelmét a feladatáról. Elvégre ő életbevágóan fontos randevúra jött ide, és csak azért álcázták magukat turistának Digbyvel, hogy valamivel agyonüssék az időt.

Távoztak az Aranyteremből, lementek a széles márványlépcsőn, és kiléptek a macskaköves udvarra. A rózsaszín gránitoszlopos árkád alatt áthaladva a Malaren-tóra néző pompás kertbe értek. Hermia úgy tett, mintha a vöröstéglás épület fölé magasodó hatalmas toronyban gyönyörködne, s közben ellenőrizte, követi-e még őket az „árnyékuk”.

Követte. Az unott képet vágó, szürke öltönyt és elnyűtt cipőt viselő férfi nemigen igyekezett leplezni a jelenlétét. Amint Digby és Hermia elindultak az angol követségről a sofőr vezette Volvo limuzinnal, amit úgy alakítottak át, hogy faszénnel működjön benzin helyett, két férfi egy fekete Mercedes 230-assal rögtön a nyomukba eredt. Amikor megálltak a Stadhuset előtt, és bementek az épületbe, a szürkeöltönyös azonnal utánuk sietett.

A brit légügyi attasétól már tudták, hogy a német hírszerzők minden Svédországban tartózkodó angol állampolgárt állandó megfigyelés alatt tartanak. Persze le lehet rázni őket, magyarázta a diplomata, de ez nem bölcs dolog, mert aki megszabadul az árnyékától, azt eleve bűnösnek tekintik, letartóztatják, kémkedéssel vádolják, és rákényszerítik a svéd hatóságokat, hogy kiutasítsák az illetőt. Efféle kínos eset már jó néhányszor előfordult.

Hermiának tehát úgy kellett eltűnnie, hogy az árnyéka ne vegye észre.

Az előre megbeszélt terv szerint Hermia és Digby átandalgott kerten, majd az épület sarkánál befordult, hogy megtekintse a városalapító Birger Jarl síremlékét. Az aranyozott szarkofág mennyezetes, négyoszlopos kősírban feküdt. – Olyan, mint egy *himmelbett* – jegyezte meg Hermia.

A síremlék túloldalán, szemből láthatatlanul, egy svéd nő rejtőzött, aki ugyanolyan magas volt, mint Hermia, sőt a testalkata és sötét haja is feltűnően hasonlított a lányéhoz.

Hermia kérdő pillantást vetett a nőre, aki határozottan bólintott.

A lányt egy pillanatra elfogta a félelem. Eddig nem tett semmi törvénybe ütközőt. Egyszerű turistaként látogatott át Svédországba, éppúgy, mint bárki más, de tudta, hogy ettől a másodperctől kezdve – életében először – bűncselekményt követ el.

– Gyorsan! – suttogta angolul a nő.

Hermia kibújt könnyű ballonkabátjából, és lekapta a fejéről a piros baszk sapkát, a nő pedig mindkettőt fölvette. A lány eközben jellegtelen, barna kendőt húzott elő a zsebéből, és bekötötte a fejét, hogy elrejtse feltűnő, dús hajkoronáját, sőt valamelyest az arcát is.

Aztán a svéd nő belekarolt Digbybe, s mindketten visszaballagtak a síremléktől a kertbe, ahol bárki jól láthatta őket.

Hermia várt egy kicsit. Úgy tett, mintha az emlékmű cirádás kovácsoltvas-kerítését tanulmányozná, mert attól félt, hogy az árnyéka gyanút fog, és visszajön. Szerencsére alaptalanul aggódott.

Óvatosan lépett ki a síremlék mögül, még mindig arra számítva, hogy a fickó valahol lesben áll, és rá vár, de senki sem volt a közelben. Még jobban az arcába húzta a kendőt, majd a sarkon befordulva ő is visszatért a kertbe.

Látta, hogy Digby meg a csalinak használt svéd nő éppen a túloldali kapu felé igyekszik, és az árnyékuk a sarkukban van. Megkönnyebbülve felsóhajtott: bevált a terv, eddig minden úgy ment, mint a karikacsapás.

Ő is a kapu felé tartott – árnyékként követte az árnyékot. Ahogy megállapodtak, Digby a nővel egyenesen a téren parkoló kocsihoz sietett. Hermia figyelte őket, ahogy gyorsan beszállnak, s a Volvo azonnal elhajt, az árnyék meg beugrik a Mercedesbe, és elhúz utánuk. A lány tudta, hogy Digby meg a nő szépen visszacsalják a németeket a követséghez, a lóvá tett fickó pedig jelenteni fogja, hogy a két angol pontosan úgy töltötte el a délutánt, ahogy minden egyszerű turista szokta.

Hermia nagyot fújt. Végre szabad volt.

A Stadhusborn hídon átment a városközpontba, a Gusztáv Adolf térre. Szaporán szedte a lábát – alig várta, hogy munkához láthasson.

Az elmúlt huszonnégy órában szédítő sebességgel követték egymást

az események. Hermia csak pár percet kapott, hogy gyorsan behajigáljon néhány holmit a bőröndjébe, aztán máris kocsiba ültek Digbyvel, és a skóciai Dundee-ba száguldottak, ahol nem sokkal éjfél után jelentkeztek be a szállodába. Ma hajnalban pedig kivitték őket a Fife partvidékre, és a Királyi Légierő legénysége – a Brit Tengeren túli Légitársaság személyzetének polgári egyenruhájában – a Leuchars repülőtérről mindkettőjüket átrepítette a háromórányira lévő Stockholmba. Az angol követségen megebédeltek, majd életbe léptették a tervet, amit Bletchley és Dundee között, a kocsiban eszeltek ki.

A semleges Svédországból bárki kedvére írhatott vagy telefonálhatott Dániába, így Hermia innen akarta fölhívni a vőlegényét, Arnét. A dán hatóságok persze lehallgatták a telefonokat, és a cenzorok fölbontották a leveleket, így a lány tudta, hogy nagyon kell vigyáznia, mit beszél. A lehallgatók megtévesztésére ki kellett találnia valami ártatlannak hangzó szöveget, de olyat, amivel mégis beszervezi Arnét az Ellenállásba.

Annak idején, 1939-ben, amikor létrehozta az Éjjeliőrök csoportját, szándékosan hagyta ki belőle Arnét. Persze nem a férfi meggyőződése miatt: hozzá hasonlóan Arne is utálta a nácikat, bár nem olyan hevesen, mint ő – inkább nevetséges egyenruhában parádézó, ostoba bohócoknak tartotta őket, akik nem hagyják, hogy az ember jól érezze magát a bőrében. Nem ez volt a baj, hanem elsősorban a férfi könnyelmű természete. Hermia úgy érezte, az ilyen közvetlen, barátságos fickó nem alkalmas a titkosszolgálati munkára – és talán veszélybe sem akarta sodorni a vőlegényét, bár Poul is egyetértett vele abban, hogy Arne nem való Éjjeliőrnek. Most azonban a lánynak nem volt más választása: akkor sem számíthatott másra Arnén kívül, ha a férfi nem komolyodott meg az elmúlt hónapokban.

Amellett ma már mindenki másképp értelmezte a veszélyt, mint a háború kitörésekor. Máris több ezer remek fiatal férfi halt hősi halált, és Hermia úgy vélte, Arnénak, a katonatisztnek is vállalnia kell, hogy az életét kockáztassa a hazájáért.

Ennek ellenére meghűlt benne a vér, ha belegondolt, mire akarja megkérni ezt az aranyos, bohém fiút.

Befordult a forgalmas Vasagatan utcába. A sok elegáns szálloda mellett itt állt a főpályaudvar meg a főposta is. Svédországban a telefonszolgálat mindig független volt a postaszolgálattól, és a

hívásokat különálló nyilvános hivatalokból lehetett lebonyolítani, így Hermia a pályaudvaron lévő hivatalba igyekezett.

Persze az angol követségről is telefonálhatott volna, de szinte biztosra vette, hogy ezzel gyanút ébresztene. A nyilvános hivatalban azonban senki nem tarthatta szokatlannak, hogy egy svédül csak akadozva, ráadásul dán akcentussal beszélő nő hazatelefonál.

A lány azt is meghányta-vetette Digbyvel, vajon le fogják-e hallgatni a hívását a hatóságok. Azt mindketten biztosan tudták, hogy valamennyi dán telefonközpontban legalább egy fiatal, egyenruhás német nő ül, aki szorgalmasan kagylózza a beszélgetéseket – de nyilván nem mindet, hiszen ez képtelenség. A nemzetközi hívásokat azonban feltehetőleg fokozott figyelemmel kísérik, főleg akkor, ha valaki egy katonai támaszponttal akar kapcsolatot teremteni. Egyszóval nagyon valószínűnek látszott, hogy Hermiát és Arnét majd lehallgatják, így a lány virágnyelven, burkolt célzásokkal, kétértelmű szavakkal lesz kénytelen a férfi tudtára adni, mit kíván tőle. De úgy érezte, szerelmesek között ez nem lehet akadály: nem kell nyíltan beszélnie ahhoz, hogy Arne megértse.

A pályaudvar a francia kastélyok stílusában épült. Az impozáns előcsarnok kazettás mennyezetén gyönyörű kristálycsillárok világítottak. Hermia megkereste a telefonszolgálat hivatalát, és belépett.

A pulthoz érve közölte a tisztviselővel, hogy személyesen akar beszélni a vodali légibázis pilótaiskolájában szolgáló Arne Olufsennel, aztán megadta a számot. Türelmetlenül, balsejtelmektől gyötörve várakozott, miközben a kezelő megpróbálta elérni Arnét. Hiszen azt sem tudta, hogy a férfi ott van-e ma egyáltalán. Lehet, hogy éppen repül, vagy délután nincs bent, vagy szabadságot kapott. De átvezényelhették egy másik támaszpontra is, vagy időközben leszerelt.

Hermia elhatározta, hogy bárhol legyen is Arne, ő a föld alól is megpróbálja előkeríteni. Ha őt nem találja, a parancsnokától kérdezi meg, hova ment, és ha nem jár eredménnyel, fölhívja a férfi szüleit Sande szigetén, vagy körbetelefonálja a koppenhágai barátait. Az egész délután a rendelkezésére állt, és rengeteg pénzt költhetett erre a célra.

Furcsa lesz több mint egy év után Arnéval beszélni, gondolta felvillanyozva, de kissé szorongva. Bár a misszió minden egyebet megelőzött az életében, mégis izgult, vajon mit érez iránta Arne.

Lehet, hogy már nem szereti őt úgy, mint régen. Mi lesz, ha ridegen elutasítja? Tudta, hogy ettől megszakadna a szíve. De hát Arnénak is lehet valakije – elvégre ő is flörtölt Digbyvel... Vajon egy férfit mennyivel könnyebb elcsábítani, mint egy nőt?

Eszébe jutott a sítúrájuk. Tökéletes összhangban, jobbra-balra hajladozva, nevetve siklottak le a lejtőn, kimelegedtek és megizzadtak a csípős, hideg levegőn, és boldogok voltak, hogy élnek.

Hermia éppen azon mélázott, vajon visszatérnek-e még ezek a szép idők, amikor egyszer csak a fülkébe szólították.

Fölkapta a telefonkagylót, és beleszólt: – Halló?

– Kivel beszélek? – kérdezte Arne.

A lány most döbbent rá, hogy már el is felejtette, milyen meleg és mély a vőlegénye hangja; úgy duruzsol, mintha Arne mosolyogna, sőt bármelyik pillanatban hangosan fölnevetne. A férfi a hadseregben elsajátított, pallérozott dán nyelven beszélt, alig észrevehető jütlandi tájszólással, ami még gyerekkorában ragadt rá.

Hermia előre eltervezte az első mondatot. Úgy döntött, azon a becenéven szólítja férfit, amit ő adott neki, mert abban bízott, hogy ezzel óvatosságra inti Arnét.

Ám egy pillanatig nem jött ki hang a torkán.

– Halló? – mondta Arne. – Van ott valaki?

A lány nagyot nyelt, és rátalált a hangjára. – Hello, Smirglibajszú! Itt a fekete macskád beszél! – Azért becézte így a férfit, mert annak csókolózás közben szúrt a bajusza – ő pedig a haja színéről kapta a nevét.

Másodpercekig csend volt. Most Arne nem tudott megszólalni.

– Hogy vagy? – kérdezte Hermia.

– Jól – nyögte ki végül a férfi. – Istenem! Tényleg te vagy az?

– Igen.

– Nem esett bajod? Minden rendben?

– Igen. – A lány hirtelen úgy érezte, nem bírja tovább ezt az üres fecsegést, és megkérdezte: – Szeretsz még?

Arne nem válaszolt azonnal. Hermia azt hitte, azért, mert már mást szeret. Persze nem fogja őszintén bevallani, gondolta; majd megpróbál köntörfalazni, és azt mondja, ennyi idő után meg kéne beszélniük, hányadán állnak egymással tulajdonképpen, de ő persze ebből is tudja, hogy...

– Szeretlek.

– Igazán?

– Jobban, mint valaha. Rettentően hiányzol.

A lány lehunyta a szemét. Szédült, a falhoz kellett támaszkodnia.

– Úgy örülök, hogy még élsz – folytatta Arne. – És olyan boldog vagyok, hogy hallom a hangodat!

– Én is szeretlek – suttogta Hermia.

– Hogyhogy föl tudtál hívni? Valami baj van? Honnan beszélsz? A lány összeszedte magát.

– Nem messziről.

Arnénak rögtön feltűnt, hogy a lány óvatos, kitérő választ adott. – Oké, értelek.

Hermia jó előre kieszelte, mit fog mondani. – Emlékszel a kastélyra? – kérdezte, mert Dániában ugyan sok kastély volt, de ehhez az egyhez különösen szép emlékeik fűződtek.

– A romos kastélyra gondolsz? Hogy tudnám elfelejteni?

– Találkozhatnánk ott?

– De hát hogyan jutsz oda, amikor... Mindegy, nem érdekes... Ez komoly?

– Igen.

– Nagyon messze van.

– Borzasztóan fontos lenne.

– Sokkal messzebbre is elmennék, hogy láthassalak. Majdcsak kitalálok valamit. Szabadságot kérek, de ha nem kapok, akkor egyszerűen engedély nélkül lelépek, és...

– Eszedbe ne jusson! – Hermia nem akarta, hogy Arnét a katonai rendőrség körözze. – Mikor lesz legközelebb szabadnapod?

– Szombaton.

A telefonkezelő beleszólt a beszélgetésbe, hogy közölje: már csak tíz másodpercük van.

– Akkor szombaton ott leszek – mondta kapkodva Hermia. – Legalábbis remélem. Ha nem tudsz jönni, mindennap visszamegyek a romokhoz, ameddig csak lehet.

– Én is.

– Vigyázz magadra. Szeretlek.

– Én is szeretlek... A vonal megszakadt.

Hermia továbbra is a füléhez szorította a kagylót, mintha így még egy kicsit Arnéval lehetne. Aztán a kezelő megkérdezte, fel akar-e hívni másvalakit is. – Nem – felelte ő, és kilépett a fülkéből.

Fizetett a pultnál, majd a boldogságtól kábultan kitámolygott a hivatalból. Megállt az állomás előcsarnokának magas kupolája alatt. Az utasok sietős léptekkel jöttek-mentek körülötte. Szóval Arne még mindig szereti! És két nap múlva találkozik vele! A tömegben valaki kis híján fellökte, úgyhogy bemenekült egy kávéházba, és lerogyott egy székre. Két nap! Egy örökkévalóság!

Hammershus, az a romos kastély, amelyre mindketten olyan talányosan utaltak, a Balti-tenger üdülőszigetén, Bornholmon állt. Ők 1939-ben töltöttek el egy hetet ebben a dán turistaparadicsomban. Házaspárnak adták ki magukat, és egy forró nyári éjszakán a romok között szeretkeztek. Arne Koppenhágából jön majd a komppal, gondolta Hermia; így hét-nyolc órát kell utaznia – de ha Kastrupból repül át, röpke egy óra alatt átér a szigetre, ami Dániától százötven, Svédország déli partjától viszont csak harminc kilométerre van. Elhatározta, hogy keres egy halászhajót, amelyik hajlandó lesz őt titokban átcsempészni Bornholmra.

Nem a saját életét féltette. Egyfolytában azon rágódott, hogy veszélybe sodorja Arnét, aki az ő személyében a brit titkosszolgálat hírszerzőjével fog találkozni. Ráadásul arra akarja rávenni a férfit, hogy kémkedjen az angoloknak.

Kétség sem férhet hozzá, milyen sors várna rá, ha elkapnák. Rögtön halálra ítélnék.

11.

Harald a letartóztatását követő második napon ment haza. Heis megengedte neki, hogy még két napig, amíg leteszi az utolsó vizsgáját, az iskolában maradjon. Az igazgató tehát lehetővé tette, hogy befejezze a tanulmányait, és megkapja a bizonyítványát, de az egy héttel későbbi ünnepségen már nem vehetett részt. Tudomásul vette a döntést, hiszen neki az volt a legfontosabb, hogy felvették az egyetemre, s biztos lehetett benne, hogy hamarosan fizikát tanulhat Niels Bohr intézetében – már amennyiben megéri a szemeszter kezdetét.

Az utolsó két nap folyamán megtudta Mads Kirkétől, hogy Poul nem azért zuhant le, mert valami végzetes baleset érte. Mads azt mondta, a hadsereg semmi közelebbit nem hajlandó elárulni, mert állítólag még folyik a vizsgálat az ügyben, de a pilóták elmesélték a családnak, hogy a tragédia időpontjában rendőrök tartózkodtak a bázison, sőt lövöldöztek is. Harald esküdni mert volna rá – bár ezt Madsnek egy szóval sem említhette –, hogy Poult az ellenállásban játszott szerepe miatt ölték meg.

De ahogy hazafelé vonatozott, már sokkal jobban félt az apja haragjától, mint a rendőrségtől. A keleten lévő Jansborgból a nyugati part közelében fekvő Sande szigetére vezető unalmasan út keresztben szelte át Dániát. A fiú jól ismerte az összes kisvárosi vasútállomást és halszagú kompkikötőt, s persze a köztük elterülő zöld mezőket is. Egész álló nap úton volt, mert minden vonat késett, de azt kívánta, bárcsak sose érne célba.

Egész idő alatt azon rágódott, hogyan fog lesújtani rá az iszonyú apai harag. Méltatlankodó szónoklatokat fogalmazott, hogy az igazát bizonygassa, ám ezeket ő maga sem találta meggyőzőnek. Fontolóra

vette a megalázkodó bocsánatkérés különböző variációit is, de egy sem akadt közöttük, ami úgy lett volna őszinte, hogy ne hasson meghunyászkodásnak. Harald azon tűnődött, vajon mondhat-e olyasmit a szüleinek, hogy örüljenek, amiért életben van, elvégre ő is Poul Kirke sorsára juthatott volna, de úgy érezte, Poul hősi halálát nem szabad ilyen alantas célra felhasználnia.

Sande szigetén lassan bandukolt végig a parton, hogy tovább halogassa a hazatérést. Ilyenkor, apály idején, alig látszott a tenger. A másfél kilométerre lévő keskeny sötétkék vízcsíkot itt is, ott is fehér tajték pettyezte a ragyogó világoskék égbolt meg a sárgásbarna homok között. Már esteledett, lassan lement a nap. Néhány nyaralóvendég sétálgatott a dűnéken, és a közelben tizenéves kamaszok futballoztak. Szívderítő látvány lett volna – ha nem csúfítják el a dagály határvonala mentén felépített új betonbunkerek, amelyek az ezerötszáz méter hosszú partszakaszon egymástól meghatározott távolságra álltak, és hemzsegtek a tüzérségi fegyvereket kezelő, acélsisakos katonáktól.

Harald a katonai bázishoz érve bekanyarodott a partról a kerülőútra, és örült, hogy emiatt még tovább késlekedhet. Nagyon szerette volna tudni, hogy Poulnak sikerült-e még elküldenie az angoloknak a rádióberendezésről készített rajzát – mert ha nem, biztosan megtalálták a zsaruk. Vajon kíváncsiak rá, ki készítette a vázlatot? Szerencsére semmi sincs rajta, amiből rájöhetnének, hogy én vagyok a tettes, nyugtatgatta magát a fiú, de nem sok sikerrel. A puszta gondolattól is halálra rémült, mert azt ugyan még nem tudta a rendőrség, hogy ő bűnöző, de magára a bűncselekményre már fény derült.

Végre feltűnt a láthatáron a parókia, ami a templomhoz hasonlóan szintén a jellegzetes helyi stílusban, vörösre festett téglából épült. A zsúpfedél úgy lógott az ablak fölé, ahogy az ember esőben húzza a szemébe a kalapját. Az ajtó fölött lévő szemöldökfát – szintén a helybeli hagyományok szerint – rézsútos fekete, fehér és zöld csíkok díszítették.

Harald hátrament a ház mögé, és belesett a konyhaajtó nyolcszögletű üvegablakán. Az anyja egyedül tett-vett odabent, s ő egy pillanatig figyelmesen nézte, azon tűnődve, vajon milyen volt fiatalkorában, mert mióta ő az eszét tudta, az anyja mindig fáradtnak látszott – pedig valaha biztos nagyon csinos lehetett.

A családi hagyomány szerint Harald apját, Brúnót, mindenki

megrögzött agglegénynek tartotta, aki egész életét kis szektájának szenteli. De aztán harminchét éves korában megismerkedett a nála tíz évvel fiatalabb Lisbethszel, és őrülten beleszeretett. Még a templomban is színes nyakkendőben jelent meg, hogy megnyerje szíve hölgyét, így az egyházgondnokok kénytelenek voltak megróni Isten házához méltatlan, hivalkodó öltözéke miatt.

Miközben Harald a mosogató fölé hajló, éppen egy fazekat súroló anyját nézte, megpróbálta elképzelni, hogy nézhetett ki ez a megőszült asszony fényes, hollófekete hajjal, derűsen csillogó szemmel, üde, ránctalan arccal. A fiú arra gondolt, hogy ennek az elcsigázott testnek valaha nyilván ruganyosnak, erősnek és ellenállhatatlanul szexisnek kellett lennie, ha a szent életű, vallási kérdésekben irgalmat nem ismerő Olufsen lelkész lángra lobbant iránta, és a bujaság bűnébe esett miatta.

Harald úgy érezte, számára mindez fölfoghatatlan, így aztán belépett a konyhába, letette a bőröndjét, és megcsókolta az édesanyját, aki így szólt hozzá: – Apád nincs idehaza.

– Hova ment?

– Ove Borking beteg.

Harald megkönnyebbült. Bár sajnálta az öreg halászt, a gyülekezet mélyen hívő, hűséges tagját, mégis örült, hogy haragvó apjával csak később kell szembenéznie.

Az anyja komolyan, könnybe lábadt szemmel tekintett rá, s neki a szomorú, ráncos arc láttán elfacsarodott a szíve.

– Bocsáss meg, hogy fájdalmat okoztam, mama – motyogta.

– Apád elsüllyed szégyenében. Axel Flemming sürgősen összehívta az Egyházgondnokok Tanácsát, hogy megtárgyalják az ügyedet.

Harald bólintott. Számított rá, hogy Flemmingék kihasználják a helyzetet.

– De hát miért tetted ezt, kisfiam? – faggatta szinte sírva az anyja. A fiú nem tudott válaszolni.

Sonkás szendvicset kapott vacsorára. Miközben nekilátott, megkérdezte: – Hallottatok valamit Joachim bácsiról?

– Nem. Semmi hírünk róla. Egyetlen levelünkre sem jön válasz. Harald saját baja semmiségnek látszott, ha arra gondolt, hogy unokahúga, Monika nyomorog, ráadásul üldözik, és azt sem tudja, él-e még az apja egyáltalán. A fiú fölidézte a régi, gyerekkori nyarakat, amikor a Goldstein család látogatása az év fénypontjának számított.

Olyankor a parókia kolostori hangulata egy csapásra megváltozott: megtelt a ház rokonokkal és derűvel. A lelkész nagyon szerette a húgát, a sógorát és a gyermekeiket. Úgy kényeztette őket, ahogy senki mást, főleg nem a saját fiait, s jóságos mosollyal nézte el nekik, ha vetkeztek egyháza törvényei ellen, például vasárnap nem átallottak fagylaltot venni. Haraldot és Arnét ugyanezért biztosan megbüntette volna, így aztán nem csoda, ha Harald számára a német nyelv hangzása egyet jelentett a nevetéssel, a vidám csínyekkel és az önfeledt játékkal. Most azon tűnődött, vajon Goldsteinék fognak-e még az életben újra nevetni.

Bekapcsolta a rádiót, hogy meghallgassa a háborús híreket. A brit hadsereg észak-afrikai támadása csúfos kudarcba fullad, a tankok egyik fele odaveszett, a másik fele meg lerobbant a sivatagban, vagy elpusztult a tapasztalt német páncéltörő egységek jól irányzott lövegeitől. Egyszóval a tengelyhatalmak továbbra is szilárdan a markukban tartották Észak-Afrikát. A dán rádió és a BBC lényegében ugyanezt mondta be.

Éjfélkor egy bombázóraj húzott el a parókia fölött. Harald kiszaladt az udvarra, és látta, hogy kelet felé tartanak, tehát a Királyi Légierőgépei. Tudta, hogy az angoloknak jelenleg semmijük sincs a bombázóikon kívül.

Amikor visszament házba, az anyja igen csendesen megjegyezte:

– Lehet, hogy apád ma éjjel nem jön haza, úgyhogy jobb lesz, ha lefekszel, fiam.

Harald sokáig nem tudott elaludni. Azon töprengett, vajon miért fél ennyire, hiszen már olyan nagy, hogy nemigen lehet megverni. Az apja haragja ugyan félelmetes, de hát a szidás nem lehet olyan vészes. Őt különben sem lehet egykönnyen megfélemlíteni – épp ellenkezőleg: sosem tisztelte a tekintélyt, és mindig is hajlamos volt rá, hogy puszta dacból szembeszálljon vele.

A rövid éjszaka hamarosan véget ért, s a hajnali szürkület négyszöge úgy jelent meg az ablakban, a behúzott függöny mögött, akár egy homályos kép a keretben. A fiú elszenderedett. Mielőtt álomba merült, arra gondolt, igazából talán nem is attól fél, hogy őt valami sérelem érheti, hanem attól, hogy fájdalmat okoz az apjának, aki biztosan szenved miatta.

Egy óra múlva iszonyú robajra ébredt.

A falhoz csapódva kivágódott az ajtó, égett a villany, és a lelkész

teljesen felöltözve, csípőre tett kézzel, dühösen villámló kék szemmel állt az ágy mellett.

– Hogy tehetted ezt? – kiáltotta.

Harald felült, és pislogva, hunyorogva nézett toronymagas, tar koponyájú, fekete ruhás apjára, aki a gyülekezetet állandó rettegésben tartó, metsző pillantásával meredt rá.

– Mit képzeltél, ostoba kölyök? – tajtékzott a lelkész. – Mi az ördög bújt beléd?

Harald nem akart gyáván lapítani az ágyban, mint egy kisgyerek. Ledobta magáról a takarót, és abban az egy szál alsónadrágban, amiben aludt, gyorsan talpra ugrott. Ebben a meleg nyári időben nem húzott pizsamát.

– Azonnal vegyél föl valamit! – förmedt rá az apja. – Ne merészelj meztelenül elém állni!

A fiút visszavágásra ösztökélte az eltúlzott szidás.

– Ha a fehérnemű látványa sérti az érzékenységedet, akkor kopogás nélkül ne ronts be mások hálószobájába!

– Még hogy kopogás nélkül! Csak nem fogok kopogni a saját házamban!

Harald, mint már oly sokszor, most is úgy érezte, hogy az apjának mindenre van válasza.

– Máris felöltözöm – dünnyögte mogorván.

– Miféle sátáni hatalom szállt meg? Hogyan hozhattál ilyen szégyent önmagádra, a családodra, az iskoládra és az egyházadra?

Harald magára rángatta a nadrágját, és farkasszemet nézett az apjával.

– Halljam! – ordította torkaszakadtából a lelkész. – Mit tudsz felelni nekem?

– Bocsánat, azt hittem, hogy csak szónoki kérdéseket teszel fel – jegyezte meg gúnyosan a fiú, és maga is meglepődött a saját pimaszságán.

Az apja éktelen haragra gerjedt.

– Szemtelen kölyök! Ne is próbálj a nagy tudományodra támaszkodva szócsatát vívni velem! Magam is a Jansborg Skoléba jártam ám!

– Eszem ágában sincs szócsatát vívni veled, csak arra vagyok kíváncsi, hajlandó vagy-e egyáltalán meghallgatni a mondanivalómat.

A lelkész ütésre emelte a kezét, ám szemmel láthatólag tétovázott.

De jó lenne, ha rám támadna, gondolta Harald, mert úgy érezte, akár passzívan tűrné a verést, akár visszaütne, valahogy megoldódna ez a szörnyű helyzet.

Ám az apja nem hagyta, hogy ilyen könnyen megússza. Leengedte a kezét, és így szólt: – Tessék, hallgatlak. Mit tudsz felhozni a mentségedre?

A fiú összeszedte a gondolatait. Ezt a beszédet számtalan változatban elpróbálta a vonaton. A variációk közt fennkölt, meggyőző szónoklat is akadt, de ő hirtelen elfelejtette az összes jól kitervelt szóvirágot.

– Borzasztóan sajnálom, hogy bemázoltam azt az őrbódét, mert teljesen értelmetlen, gyerekes tréfa volt, és csak dacból tettem.

– Na végre!

Harald egy pillanatig fontolgatta, vajon elmondja-e az apjának, hogy kapcsolatba került az ellenállással, de rögtön elvetette az ötletet. Nem akarta megkockáztatni, hogy még nevetségesebbé váljon. Amellett Poul meghalt – lehet, hogy már nem is létezik semmiféle ellenállás.

Úgy döntött, jobb lesz, ha kizárólag a saját problémájára koncentrál.

– Azt is nagyon sajnálom, hogy szégyent hoztam az iskolámra, mert Heis derék ember. És azt is, hogy berúgtam, mert másnap reggel pocsékul éreztem magam. De azt sajnálom a legjobban, hogy bánatot okoztam anyámnak.

– És apádnak? Harald megrázta a fejét.

– Te csak azért vagy így felháborodva, mert Axel Flemming mindent tud, és folyton föl fogja hánytorgatni neked, mit műveltem. Csupán az önérzeted sérti a dolog, de nem vagyok biztos benne, hogy aggódsz-e értem egyáltalán.

– Az önérzetemet? – üvöltötte a lelkész. – Mi köze ehhez az önérzetnek? Én tisztességes, józan életű, istenfélő embereket próbáltam nevelni a fiaimból, és csalódnom kellett benned.

Harald dühbe gurult.

– Nézd, nem olyan nagy szégyen ez. Szinte minden férfi leissza magát...

– Az én fiaim nem!

– ...legalább egyszer életében.

– De téged *letartóztattak*!

– Mert nem volt szerencsém.

– inkább *eszed* nem volt, te...

– És el sem ítéltek! Az a rendőrőrmester egyenesen viccesnek találta a dolgot. Azt mondta, ők nem a magamfajta csínytevő srácokra vadásznak, hanem a bűnözőkre. Az iskolából sem csaptak volna ki, ha Peter Flemming nem fenyegeti meg Heist.

– Ne merészeld elbagatellizálni a bűnödet! A mi családunkból még senki semmiért nem került börtönbe. A sárba rántottál bennünket! – A lelkész arckifejezése hirtelen megváltozott. Most már nem haragot tükrözött, hanem szomorúságot.

– És ez akkor is megdöbbentő, sőt tragikus lenne, ha rajtam kívül senki sem tudna róla.

Harald látta az apján, hogy ezúttal őszintén beszél, s ez a felismerés zavarba hozta. Felborult a lelki egyensúlya. Igaz, hogy az öreg önérzetét súlyos sérelem érte, de ez nem minden – valóban a lelki üdvömet félti, gondolta, és legszívesebben visszaszívta volna a gúnyos megjegyzéseit. Már bánta, hogy ilyen szemtelen volt.

De az apja nem adott neki lehetőséget a békülésre. – Most már csak az a kérdés, mit kezdjünk veled.

Harald nem tudta pontosan, hogy ez mit jelent.

– Csak pár napot hiányoztam az iskolából – mondta. – Itthon is tudok készülni az egyetemi tanulmányaimra.

– Szó se lehet róla – felelte az apja. – Nem úszód meg ilyen könnyen!

Haraldnak rossz előérzete támadt. – Hogy érted ezt? Mit akarsz tenni?

– Nem mész egyetemre.

– Mit beszélsz? Már hogyne mennék! – kiáltott fel a fiú, és hirtelen rátört a félelem.

– Nem foglak Koppenhágába küldeni, hogy itallal és dzsesszel mocskold be a lelkedet. Bebizonyítottad, hogy még nem vagy elég érett a városi élethez. Itt maradsz, hogy személyesen ügyelhessek a lelki fejlődésedre.

– Nem hívhatod fel az egyetemet, és nem mondhatod azt nekik: „Ne tanítsák a fiamat.” Már felvettek!

– De pénzt nem kaptál tőlük a tanulásra. Harald megdöbbent.

– A nagyapám a végrendeletében gondoskodott róla, hogy tovább tanulhassak.

– Csakhogy rám bízta a pénzét, tehát én rendelkezem vele, és tőlem egy vasat sem kapsz holmi éjszakai mulatókra!

– Az a pénz nem a tied! Nincs jogod megvonni tőlem!
– Már hogyne lenne! Az apád vagyok.
Haraldnak elállt a lélegzete. Erről nem is álmodott. Ez a büntetés az elevenébe vágott, el sem tudott volna képzelni fájdalmasabbat.
– Hiszen folyton azt hallottam tőled, hogy a tanulás mindennél fontosabb!
– Az Istennek tetsző életnél nem!
– De hát...
A lelkész látta a fia arcán az őszinte megrendülést, és kissé megenyhült.
– Ove Borking egy órával ezelőtt meghalt. Csak pár elemit végzett, jóformán a nevét sem tudta leírni. Egész életében mások hajóján dolgozott, és a hidegvízre valót sem kereste meg. Még egy szőnyeget sem tudott venni a feleségének a tisztaszoba padlójára. De fölnevelt három istenfélő gyereket, és a sovány bére egytized részét minden héten az egyháznak adta. Ilyen az Istennek tetsző élet.
Harald szerette az öreg halászt, és elszomorította a halála.
– Egyszerű ember volt szegény.
– Az nem baj.
– Ha mindenki olyan volna, mint Öve, még ma is fatörzsből kivájt kenuval halásznánk.
– Lehet. De mielőtt bármibe belefogsz, te is megtanulsz éppolyan egyszerűen élni, ahogy ő élt.
– Mit jelentsen ez?
– Öltözz! Kapd magadra az iskolai egyenruhádat, és vegyél föl tiszta inget. Dolgozni fogsz! – közölte a lelkész, majd faképnél hagyta a fiát.
Harald a csukott ajtóra meredt. Most mi lesz?
Kábultan mosakodott és borotválkozott. El sem tudta hinni, hogy ilyesmi történhet vele.
Aztán eszébe jutott, hogy az apja támogatása nélkül is járhatna egyetemre: majd állást vállal, és eltartja magát, így persze nem lesz pénze magánórákra, pedig sokak szerint ez nélkülözhetetlen az ingyenes előadások mellett. De ilyen körülmények között elérheti-e mindazt, amire vágyik? Ő sosem akart csak úgy épphogy átmenni a vizsgáin, mert a nagy fizikus, Niels Bohr utóda szeretett volna lenni, és fogalma sem volt róla, hogyan válhatna azzá, ha nem tudja megvenni a könyveket.
Időre volt szüksége, hogy alaposan átgondolhassa a dolgot, s tudta,

amíg ki nem talál valamit, addig engedelmeskednie kell az apjának.

Lement a konyhába. Úgy ette meg a zabkását, amit az anyja főzött, hogy nem is érezte az ízét.

Aztán az apja fölnyergelte őrnagyot, a lovukat. Az erős, széles hátú ír heréit mindkettőjüket elbírta. Előbb a lelkész kapaszkodott fel rá, majd Harald is fölpattant mögéje.

A sziget túlsó vége felé indultak. Őrnagy több mint egy óra alatt tette meg az utat. Amikor a dokkhoz értek, a rakpart melletti esőcsatornánál megitatták a lovat, és várták a kompot. A lelkész még mindig nem kötötte Harald orrára, hogy hova mennek.

Végre befutott a hajó. A révész a sapkája ellenzőjét megbökve üdvözölte a lelkészt, aki így szólt hozzá: – Ove Borkingot ma hajnalban magához szólította az Úr.

– Sajnálom. Tudtam, hogy a végét járja szegény.

– Jó ember volt.

– Isten nyugosztalja.

– Ámen.

Átkeltek a szigetről a szárazföldre, és föllovagoltak a domboldalon a főtérre. Az üzletek még nem nyitottak ki, de a lelkész bekopogott a rőfösboltba. Maga a tulajdonos, Otto Sejr, a sandei templom segédlelkésze jelent meg az ajtóban. Szemmel láthatólag már várta őket.

Beléptek a boltba, és Harald körülnézett. Az üvegszekrényekben színes fonalgombolyagokat látott, a polcokon meg végszámra állt a gyapjúszövet és a mintás karton, sőt elvétve selyem is akadt. A polcok alatt takarosan felcímkézett fiókok sorakoztak.

Fehér selyem
Bársonyszalag
Gumi
Inggomb
Csontgomb
Varrótű, gombostű
Kötőtű

A boltot olyan tömény naftalinszag és levendulaillat töltötte be, amilyen egy idős hölgy szekrényéből árad. Haraldnak egy élénk gyerekkori emlék jutott eszébe róla: még kisfiú volt, amikor egyszer itt járt az anyjával, aki fekete szatént vett, hogy papi ingeket varrjon belőle.

Most elég szegényesnek látszott az árukészlet – valószínűleg a háborús megszorítások miatt. A magasabban lévő polcok üresen álltak, pedig Harald jól emlékezett az elképesztő mennyiségű színes fonalra, amit annak idején úgy megcsodált.

Továbbra sem tudta, mit keres ma itt.

De nem rágódhatott rajta sokáig, az apja hamarosan felvilágosította. – Sejr testvér volt szíves teljesíteni a kérésemet, és munkát ad neked – közölte. – A segédje leszel, kiszolgálod a vevőket, azonkívül minden egyebet is elvégzel, hogy hasznossá tedd magad.

A fiú csak bámult rá, szóhoz sem jutott a döbbenettől.

– Sejr asszony gyengélkedik, már nem dolgozik az üzletben, a lányuk pedig nemrégiben férjhez ment, és Odensébe költözött, úgyhogy föl kell venniük valakit – folytatta a lelkész, mintha Harald kíváncsi lett volna a rőföskereskedő családi helyzetére.

Pedig egyáltalán nem érdekelte. Mióta az eszét tudta, jól ismerte az alacsony, kopasz, kefebajszos Sejrt. A fontoskodó, zsugori, alattomos kis boltos az ujját csóválva most így szólt hozzá: – Dolgozz keményen, tartsd nyitva a szemedet, légy engedelmes, és akkor jó szakmát tanulhatsz nálam, ifjú Harald.

A fiú elhűlve meredt rá. Már két napja törte a fejét, vajon hogyan torolja meg a bűnét az apja, de erre a legvadabb rémálmaiban sem számított. Ez felért az életfogytiglani börtönbüntetéssel!

A lelkész eközben kezet fogott Sejrrel, megköszönte a segítségét, majd búcsúzóul odavetette Haraldnak: – Itt ebédelsz a családdal, aztán egyenesen hazajössz! Megértetted? Este találkozunk. – Az ajtóban megállt, mintha válaszra várna, de látva, hogy a fiának nincs mondanivalója, távozott az üzletből.

– Rajta, dologra! – adta ki a parancsot Sejr. – Nyitás előtt már csak a padlót tudod felsöpörni. A seprűt a szekrényben találod. A hátsó faltól haladj az ajtó felé, és az utcára lökd ki a port meg a szemetet.

Harald munkához látott. Amint Sejr észrevette, hogy fél kézzel fogja a seprűt, nyomban ráförmedt: – Két kézzel markold azt a nyelet, kölyök!

Harald engedelmeskedett.

Pontban kilenckor Sejr kiakasztotta az ajtóra a „Nyitva” táblát. – Ha azt akarom, hogy te szolgáld ki a vevőt, csak annyit mondok: „Hozzám!”, te pedig előrelépsz, udvariasan köszönsz, és megkérdezed: „Mivel szolgálhatok?” De az első két kuncsafttal

magam foglalkozom, te csak hallgass és figyelj.

Harald tehát figyelte, hogyan adott el hat varrótűt Sejr egy öregasszonynak, aki olyan körültekintően számolta le az aprópénzt a pultra, mintha aranytalléroktól kellett volna megválnia. Utána egy jól öltözött, negyven év körüli elegáns hölgy lépett be, és két méter paszományzsinórt vásárolt. A harmadik vevőt, az ismerősnek látszó, keskeny szájú nőt, aki egy spulni fehér cérnát kért, már Haraldnak kellett kiszolgálnia.

– Bal kéz felől, a legfelső fiókban! – utasította a fiút Sejr. Harald megtalálta a cérnát, amelynek az árát ceruzával írták föl a spulni aljára. Átvette a pénzt, és visszaadott belőle.

Ekkor a nő epésen megjegyezte: – Úgy hallom, rossz útra tértél, Harald Olufsen!

A fiú elpirult. Arra végképp nem volt felkészülve, hogy az egész város tudja, mit követett el. Úgy döntött, nem fog mentegetőzni, hadd pletykáljanak kedvükre a vén csoroszlyák. Nem válaszolt a rosszmájú kuncsaftnak.

– Majd mi jó útra térítjük az ifjú Haraldot, kedves Jensen asszony – turbékolta Sejr.

– Azt hiszem, ráfér!

Harald rájött, hogy ezek ketten élvezettel köszörülik rajta a nyelvüket, és örülnek, ha porig alázhatják.

– Parancsol még valamit? – kérdezte összeszorított foggal.

– Ó, semmi mást, köszönöm – felelte Jensenné, de nem mozdult a pult elől. – Szóval akkor nem fogsz egyetemre járni?

Harald Sejrhez fordult. – Merre van a mosdó, uram?

– Az emeleten. A hátsó lépcsőn menj föl.

– Tudja, drága asszonyom, zavarba jött a fiú – hallotta Sejr magyarázkodását Harald, miközben fölfelé caplatott.

– Nem csoda – válaszolta Jensenné.

Harald belépett a bolt fölött lévő lakás konyhájába, ahol Sejr felesége steppelt rózsaszín házikabátban éppen a reggeli teáscsészéket mosogatta. – Csak néhány heringet adhatok ebédre – közölte. – Remélem, nem eszel sokat.

A fiú húzta az időt, sokáig piszmogott a fürdőszobában, s amikor visszatért az üzletbe, megkönnyebbülve látta, hogy Jensenné végre elment.

– Az emberek kíváncsiak – mondta Sejr. – De bármit kérdeznek

tőled, mindig udvariasan kell válaszolnod.

– Jensen asszonynak semmi köze az életemhez! – fortyant föl Harald.

– Csakhogy ő itt kuncsaft, és a kuncsaftnak mindig igaza van. Ólomlábon járt az idő, csigalassúsággal telt a délelőtt. Sejr az árukészletet leltározta, megrendeléseket írt, könyvelt, többször is telefonált – Haraldnak azonban készenlétben kellett állnia, hogy bármelyik pillanatban kiszolgálhassa a következő vevőt. Hosszasan rágódhatott saját sanyarú sorsán. El sem tudta képzelni, hogy egész életében a helybeli asszonyságokat kelljen körülugrálnia.

Mire tízet ütött az óra, és Sejr felesége egy csésze teát hozott a férjének meg neki, már elhatározta, hogy a nyár hátralévő részét sem fogja itt tölteni.

Délre pedig már azt is tudta, hogy délutánig se bírja ki.

Amikor Sejr ebédidőben kitette a „Zárva" táblát, Harald így szólt hozzá: – Sétálok egyet.

A boltos meghökkenve bámult rá.

– De hát kész az ebéd! A feleségem már tálal odafönt!

– Reggel azt mondta, nincs elég ennivaló a háznál – felelte Harald, és már nyitotta is az ajtót.

– Csak egy órát csatangolhatsz! – kiáltott utána Sejr. – Nehogy elkéss nekem!

Harald leballagott a domboldalon, és fölszállt a kompra.

Sande szigetére érve a parókia felé indult a parton. Elszorult a szíve, ahogy a dűnéket, sok-sok kilométernyi nedves homokot és a végtelen tengert nézte. Úgy ismerte ezt a tájat, mint a saját tükörképét, de most belehasított a fájdalom, mintha mindezt elvesztette volna. Kis híján sírva fakadt, s hamarosan rájött, hogy miért.

Már tudta, hogy ma el kell hagynia a szigetet.

A megdöbbentő felismerésre logikus magyarázatot is talált. Ráeszmélt, hogy nem muszáj a rőfösboltban dolgoznia – de ha szembeszáll az apja akaratával, akkor egy percig sem maradhat a parókián. Nincs mese, mennie kell innen.

Miközben hazafelé igyekezett a homokban, egyszer csak arra is ráébredt, hogy már nem fél sem az apja haragjától, sem az engedetlenségért járó büntetéstől. Nincs ebben semmi drámai, gondolta. Nem most döntötte el, hogy megszökik, hanem akkor, amikor a lelkész nem adta ki a nagyapai örökségét. Úgy érezte, az apja

cserbenhagyta, s ezt a kapcsolatuk is megsínyli, mert ő már nem hiszi el, hogy az öreg a szívén viseli a sorsát, és a javát akarja. Mostantól tehát a saját lábára kell állnia.

Furcsa módon egyáltalán nem rendítette meg ez az elhatározás. Hiszen eddig is tudta, hogy egyszer majd egyedül kell vállalnia a felelősséget az életéért. Akkor is így járt, amikor kiderült, hogy a Biblia sem tévedhetetlen, magát a Szentírást sem lehet szentírásnak tekinteni: csak azt nem értette, hogyan lehetett olyan hiszékeny hosszú évekig.

A parókia udvarára befordulva rögtön észrevette, hogy a ló nincs az istállóban. Sejtette, hogy az apja visszament a Borking-házba – nyilván Ove temetéséről intézkedik. Belépett a konyhaajtón. Az anyja az asztalnál ülve éppen krumplit hámozott, és rémülten nézett föl rá. Ő megcsókolta, de nem magyarázta meg, mit keres odahaza.

Fölszalad a szobájába, s úgy csomagolta be a bőröndjét, mintha iskolába készülne. Az anyja utána sietett, és kezét egy konyharuhába törölve az ajtóból figyelte minden mozdulatát. Ő a szomorú, ráncos arc láttán gyorsan elfordította a fejét.

– Hova mész, kisfiam? – kérdezte egy idő után az anyja.

– Nem tudom – felelte Harald.

Hirtelen eszébe jutott a bátyja. Átment az apja dolgozószobájába, fölkapta a telefonkagylót, és a pilótaiskola számát tárcsázta. Arne pár perc múlva jelentkezett, ő meg elmesélte, mi történt vele.

– Túlzásba vitte a dolgot az öreg – jegyezte meg Arne. – Ha valami kemény munkát talált volna neked, például halat kéne pucolnod a konzervgyárban, akkor puszta dacból is kibírnád, hogy megmutasd, ki a legény a talpán.

– Azt hiszem, igazad van.

– De egy nyavalyás rőfösboltban semmiképpen sem lenne sokáig maradásod. Apánk néha teljesen megkergül. Hova mész hazulról?

Harald eddig a pillanatig nem döntötte el, mihez kezdjen, de most remek ötlete támadt. – Kirstenslotba – felelte. – Oda, ahol Tik Duchwitz lakik. De apának el ne áruld! Nem akarom, hogy utánam jöjjön!

– Az öreg Duchwitz is beköphet neki.

Ez igaz, gondolta Harald; Tik köztiszteletben álló apja aligha fogadna szívesen egy bugivugit zongorázó szökevényt, aki bemázolta a nácik őrbódéját... De aztán eszébe jutott, hogy az idénymunkásokat a

romos kolostorban szokták elszállásolni. – Majd a régi kolostorban alszom – mondta a bátyjának. – Tik apja meg sem tudja, hogy ott vagyok.
– És mit fogsz enni?
– Talán kapok valami munkát a gazdaságban. Nyaranta mindig fölfogadnak néhány diákot.
– Ha nem tévedek, Tik még Jansborgban van.
– Igen, de a nővére esetleg segíthet rajtam.
– Ismerem a kislányt, Karennek hívják. Egyszer-kétszer randevúzott Poullal.
– Csak egyszer-kétszer? Igazán?
– Igen. Miért? Tetszik neked?
– Nem is ábrándozhatom róla.
– Azt hiszem, valóban nem.
– Mondd... pontosan mi történt Poullal?
– Peter Flemming tette el láb alól.
– Peter! – kiáltott fel döbbenten Harald, mert ezt még Mads Kirke sem tudta.
– Kocsival jött a disznó, egy csomó zsaru kíséretében, és Poult kereste. Poul a saját Medvelepkén próbált elmenekülni előle, ő meg lelőtte. A gép lezuhant, aztán kigyulladt.
– Úristen! Láttad?
– Én nem, csak az egyik szerelőnk.
– Mads is ilyesmit mesélt, de a részleteket nem ismerte. Szóval Peter Flemming ölte meg Pault! Ez rettenetes!
– Jobb lesz, ha mélyen hallgatsz róla. Még bajba kerülhetsz, ha eljár a szád. A fejesek balesetnek próbálják feltüntetni a történteket.
– Oké, értelek. – Harald észrevette, hogy Arne nem mondja meg, *miért* vadászott a rendőrség Poulra. És nyilván Arne is észrevette, hogy Harald nem kérdezi.
– Majd írd meg, hogy megy a sorod Kirstenslotban. És ha bármire szükséged van, csak telefonálj.
– Köszönöm.
– Sok szerencsét, öcskös.
A lelkész épp akkor lépett be, amikor Harald letette a kagylót.
– Hát te meg mit keresel itthon?! És mit művelsz a dolgozószobámban?
A fiú fölállt.

– Ha azt akarod, hogy kifizessem a hívást, kérd el Sejrtől a délelőtti béremet.
– Nekem ugyan ne fizess ki semmit! Inkább azt mondd meg, miért nem vagy a boltban!
– Mert nem arra rendelt a sors, hogy rőfös legyek.
– Azt te nem tudhatod, hogy a sors milyen pályát szánt neked.
– Lehet – felelte kurtán Harald, és faképnél hagyta az apját.
Kiment a műhelybe, begyújtotta a motorbicikli bojlerét, s miközben arra várt, hogy elegendő gőz fejlődjön az induláshoz, telerakta tőzeggel az oldalkocsit. Fogalma sem volt, mennyi kell, hogy eljusson Kirstenslotig, így az egész tartalékát bepakolta, majd visszaszaladt a házba a bőröndjéért.
Az apja a konyhában útját állta.
– Mit képzelsz? Hova akarsz menni?
– Inkább nem mondom meg.
– Megtiltom, hogy elhagyd a házamat!
– Te már semmit sem tilthatsz meg nekem, apám – felelte csendesen Harald. – Nem akarsz tovább eltartani. Minden tőled telhetőt megteszel, hogy ne járhassak egyetemre. Attól tartok, elvesztetted a jogodat, hogy megszabhasd, mit csináljak.
A lelkész szemmel láthatólag megdöbbent.
– Meg kell mondanod, hova mész.
– Nem.
– Miért?
– Mert ha nem tudod, hol vagyok, nem tehetsz keresztbe nekem.
Harald látta, hogy az apja halálosan megsértődött. Hirtelen megsajnálta az öreget. Már bánta, amit a fejéhez vágott, és belehasított a szívébe a fájdalom. Nem vágyott bosszúra, és nem jelentett számára elégtételt az apja nyomorúsága – de attól félt, ha kimutatja, mennyire furdalja a lelkiismeret, akkor nem lesz akaratereje elmenni, s még a végén az erőszaknak engedve itt marad. Elfordított fejjel kiballagott az udvarra.
Fölszíjazta a bőröndjét a motor farára, aztán kihajtott a műhelyből.
Az anyja lélekszakadva rohant utána, s kis batyut nyomott a kezébe.
– Ennivaló – zihálta sírva.
Harald betette a batyut az oldalkocsiba, a tőzeg mellé.
Az anyja átölelte.
– Apád szeret téged, fiam. Hát nem érted?

– De igen. Legalábbis azt hiszem – felelte Harald.

Az anyja megcsókolta. – Adj hírt magadról, hogy tudjam, jól vagy-e. Telefonálj, vagy küldj egy képeslapot.

– Igen.

– Ígérd meg!

– Megígérem.

Ekkor az anyja elengedte Haraldot, ő meg elmotorozott.

12.

Peter Flemming a feleségét vetkőztette. Inge úgy állt a tükör előtt, mint egy gyönyörű nő melegvérű, mozdulatlan szobra. Peter lecsatolta az asszony karóráját és nyakláncát, majd türelmesen, immár gyakorlott ujjakkal kigombolta a ruháját. Bőven volt ideje beletanulni a bonyolult műveletbe. Csípőtájon foltot vett észre az anyagon. Inge biztosan belenyúlt valamibe, és a szoknyájába törölte a kezét, pedig nem szokta összepiszkolni magát, gondolta rosszallóan, összehúzott szemöldökkel. Vigyázva húzta át a felesége fején a ruhát, nehogy összekócolja az asszony haját.

Inge ma is éppolyan szép volt, mint aznap, amikor Peter először látta bugyiban és melltartóban. De akkor még mosolygott, becéző szavakat suttogott, az arca türelmetlenséget és némi neheztelést tükrözött. Most viszont bambán bámult bele a semmibe.

Peter beakasztotta a ruhát a szekrénybe, aztán levette az asszony melltartóját. A telt, gömbölyű mellek, a halvány mellbimbók láttán nagyot nyelt, s megpróbált rájuk se nézni. Leültette Ingét a toalettasztal elé, lehúzta a cipőjét, kikapcsolta a harisnyatartója csatjait, óvatosan legöngyölte a lábáról a harisnyát, majd újra fölállította a feleségét, s a harisnyatartó és a bugyi következett. Ahogy az asszony ágyékán göndörödő szőke szőrzetre pillantott, föllobbant benne a vágy. Undorodott önmagától.

Tudta, hogy a magáévá tehetné Ingét, ha akarná – semmi akadálya. A felesége nyugodtan feküdne, és passzívan, érzéketlenül tűrné, mint mindent, ami történik vele. De ő képtelen volt rá. Csak egyetlenegyszer próbálta meg, nem sokkal azután, hogy Inge hazajött a kórházból. Úgy vélte, talán sikerül ismét öntudatra ébresztenie az asszonyt, vagy legalább az értelem szikráját kicsiholhatja sérült

agyából – de annyira felháborította saját galádsága, hogy pár perc múlva feladta a harcot. Most ismét megkívánta Ingét, és le kellett küzdenie a vágyat, bár tisztában volt vele, hogy az sem hozna megnyugvást, ha nem állna ellen a kísértésnek.

Dühösen hajította be a fehérneműt a szennyesládába. A felesége meg se moccant, amíg ő kihúzta a komódfiókot, és elővett egy virágmintás fehér pamuthálóinget, Inge anyjának ajándékát. Olyan tisztának, szinte szűziesnek látta a meztelen asszonyt, hogy úgy érezte, nem is szabad megkívánnia, mert megrontaná, mint egy ártatlan gyermeket. Ráadta a hálóinget, és hátul lesimította a puha pamutot. Inge válla fölött a tükörbe nézett. A feleségének jól állt a virágminta, kimondottan csinosnak látszott, sőt mintha halvány mosoly bujkált volna a szája szögletében – de lehet, hogy ezt csak ő képzelte.

Kikísérte Ingét a fürdőszobába, aztán lefektette, s maga is vetkőzni kezdett. A tükörben szemügyre vette a saját testét. Hosszú sebhely húzódott a hasán – örök emlék egy szombat éjszakai utcai bunyóból, amit fiatal rendőrként oszlatott fel. Már nem hatott olyan deltás, kisportolt fickónak, mint ifjúkorában, de azért megőrizte a kondiját. Azon tűnődött, meddig kell még várnia, hogy egy szerelemre vágyó nő végre rávesse magát.

Pizsamába bújt, de még nem volt álmos. Úgy döntött, visszamegy a nappaliba, és elszív egy cigarettát. A nyitott szemmel, nyugodtan fekvő Ingére pillantott. Tudta, hogy rögtön meghallaná, ha az asszony megmozdulna – általában meg szokta érezni, ha szüksége van valamire a feleségének, aki ilyenkor mindig fölâll és vár, mintha képtelen lenne eldönteni, mitévő legyen, ő meg kénytelen kitalálni, mit akar: vécére szeretne menni, esetleg egy pohár vizet, egy meleg sálat kér, vagy valami bonyolultabb dolgot kíván. Azt is sokszor tapasztalta, hogy Inge néha bóklászni kezd a lakásban, persze minden különösebb cél nélkül, és kisvártatva megtorpan az ablak előtt, vagy a szoba közepén, vagy valamelyik ajtónál, amit nem tud kinyitni, így tehetetlenül bámul rá.

Peter a hálószobából kilépve átvágott a kis előszobán, s mindkét ajtót nyitva hagyva bement a nappaliba. Megkereste a cigarettáját, majd hirtelen ötlettel elővett egy fél üveg akvavitét a bárszekrényből, és töltött magának egy pohárral. Az italt kortyolgatva, a füstöt fújva az elmúlt napok eseményein rágódott.

Jól indult a hét, de rosszul végződött. Kezdetnek mindjárt sikerült

elkapnia két kémet, Ingemar Gammelt és Poul Kirkét. Ezeknek a trófeának különösen örült, mert általában nem az efféle fickók közül kerültek ki a szokásos célpontjai: ő inkább a sztrájktörőket megfélemlítő szakszervezeti vezetőkre vadászott, vagy azokra a kommunistákra, akik rejtjelezett leveleket küldözgetnek Moszkvába, hogy hírül adják: Jütland megérett a forradalomra. Ezúttal azonban sem Gammel, sem Kirke nem volt igazi kém, és azokat a vázlatokat, amelyeket Tilde Jespersen Kirke irodájában talált, fontos hadititoknak lehetett tekinteni.

Peter úgy érezte, emelkedőben van a csillaga. Némely kollégái ugyan ridegen elfordultak tőle, mert rosszallották, hogy ilyen lelkesen együttműködik a német megszállókkal, ám ő fütyült rájuk. Csak az számított, hogy Braun tábornok hívatta, s kijelentette: szerinte őt, Petert kéne kinevezni az államvédelmi osztály élére. Azt nem közölte, mi történne ebben az esetben Frederik Juellel, ám világosan megmondta, hogy Peteré az állás, ha ezt az ügyet fel tudja göngyölíteni.

Kár, hogy Poul Kirke meghalt, morfondírozott Peter; ha életben maradt volna a gazember, talán elárulná, kik a bűntársai, honnan kapja a parancsokat, és hogyan továbbítja az információt az angoloknak. Ám Kirke halott, már csak Gammel él, de minek: hiába adták át „mélyvallatásra.” a Gestapónak, egyelőre nem köpött – valószínűleg azért, mert tényleg nem tud semmit.

Peter a tőle megszokott energiával és elszántsággal vetette bele magát a nyomozásba. Kihallgatta Poul parancsnokát, a gőgös Renthe őrnagyot. Beszélt Poul szüleivel, barátaival, sőt még az unokaöccsével, Madsszel is, de semmit nem szedett ki belőlük. Nyomozókkal figyeltette Poul barátnőjét, Karen Duchwitzot, ám eddig mindössze annyi derült ki róla, hogy a balettintézet keményen dolgozó, szorgalmas növendéke. Peter ráállított egy-két embert Poul legjobb barátjára, Arne Olufsenre is. Arne volt a legígéretesebb jelöltje, mert a fickó könnyűszerrel lerajzolhatta a német katonai bázist Sande szigetén. Csakhogy Arne az egész hetet szolgálatban töltötte, kifogástalanul végezte a munkáját a pilótaiskolában, és csak ma, pénteken este utazott el Koppenhágába, de ebben nem volt semmi rendkívüli.

A ragyogó kezdet után az ügy mintha zsákutcába jutott volna.

Gammel és Kirke leleplezését követően Peter csupán egyetlen

kisebb sikert könyvelhetett el a héten: kedvére megalázhatta Arne öccsét, Haraldot, ám biztosra vette, hogy a kölyök nem vesz részt a kémkedésben, hiszen egy kém, aki az életét kockáztatja, sehova sem pingál gyerekes ostobaságokat.

Éppen azon tűnődött, milyen nyomon induljon tovább, amikor kopogtak a lakása ajtaján.

A kandallópárkányon álló órára pillantott, ami fél tizenegyet mutatott. Még nincs borzasztóan késő, gondolta, de váratlan vendégnek már nem illik ilyenkor beállítani, úgyhogy az illető nem lepődhet meg, ha őt pizsamában találja. Kisietett az előszobába, és ajtót nyitott. Tilde Jespersen várakozott odakint, göndör szőke haján helykén félrecsapott égszínkék barettel.

– Új fejlemény bukkant fel az ügyben – mondta. – Azt hiszem, meg kéne beszélnünk.

– Természetesen. Fáradjon be. Bocsásson meg, hogy csak így fogadom.

A lány Peter mintás pizsamájára pillantott.

– Nahát! Elefántok! – rikkantotta vigyorogva, miközben bement a nappaliba. – Sosem gondoltam volna magáról!

A férfi zavarba jött. Azt kívánta, bárcsak házikabátba bújt volna, még akkor is ha, megizzadna ebben a melegben. Tilde leült.

– Inge hol van?

– Az ágyában. Megkínálhatom egy kis akvavittel?

– Köszönöm.

Peter tiszta poharat vett elő, és mindkettőjüknek töltött.

A lány keresztbe tette a lábát. Gömbölyű térde, erős vádlija nem is hasonlít a nádszálkarcsú Ingééhez, merengett éppen Peter, amikor Tilde közölte vele a hírt: – Arne Olufsen jegyet váltott a holnapi bornholmi kompra.

A férfi kezében megállt a pohár. – A bornholmi kompra! – Halkan füttyentett. Tudta, hogy a dán turistaparadicsom milyen közel van a svéd tengerparthoz. Vajon itt á várva várt áttörés?

A lány kivett egy szál cigarettát a dobozból, s miután Peter tüzet adott neki, tovább beszélt.

– Persze lehet, hogy csak szabadságot kapott, és úgy döntött, üdül egy kicsit a szigeten...

– Valóban lehetséges. Ugyanakkor az is előfordulhat, hogy át akar szökni Svédországba.

– Magam is erre tippeltem.

Peter egy hajtásra kiitta az akvavitet. – Jelenleg ki figyeli?

– Dresler. Tizenöt perce váltott föl engem. Egyenesen idejöttem.

Peternek erőt kellett vennie magán, hogy kétkedve tudja szemlélni a történteket. Már sokszor tapasztalta, hogy nyomozás közben az ábrándozás könnyen félrevezetheti az embert. – Vajon Olufsen miért akarja elhagyni az országot?

– Talán azért, mert halálra rémítette Poul Kirke sorsa.

– Nem látszott rémültnek. A viselkedése nem utalt ilyesmire. A mai napig dolgozott, méghozzá úgy, mintha nem volna semmi gondja.

– Lehet, hogy csak most vett észre bennünket.

Peter bólintott. – Igen. A megfigyeltek előbb-utóbb kiszúrják, hogy követjük őket.

– Vagy kémkedni megy Bornholm szigetére. Elképzelhető, hogy odarendelték az angolok.

Peter kétkedve csóválta a fejét. – Miért? Mi van ott?

Tilde vállat vont. – Talán ők is éppen erre kíváncsiak. Vagy találkoznia kell valakivel. Ne felejtse el, hogy ha Olufsen átjuthat Bornholmról Svédországba, valószínűleg onnan is ugyanilyen könnyű a szigetre jönni.

– Kitűnő észrevétel! – dicsérte Peter a logikusan gondolkodó lányt, aki minden lehetőséggel számolt. A férfi az intelligens arcot, a tiszta kék szempárt nézte, és a kívánatosan piros szájat bámulta.

Tildének mintha fel se tűnt volna ez a feszült figyelem.

– Kirke halálával nyilván megszakadt a kémek szokásos közlekedési és kommunikációs útvonala. Olufsennek feltehetőleg azért kell Bornholmra mennie, mert a vészhelyzetre kidolgozott tartalék tervre fanyalodtak.

– Nem vagyok meggyőződve róla, de csak egyféleképpen deríthetjük ki az igazságot.

– Továbbra is követjük a fickót?

– Igen. Szóljon Dreslernek, hogy ő is szálljon fel vele arra a kompra.

– Olufsen a kerékpárját is magával viszi. Figyelmeztessem Dreslert, hogy ő is szerezzen egyet?

– Feltétlenül. Aztán magának is meg nekem is rendeljen repülőjegyet a holnapi bornholmi gépre. Előbb kell odaérnünk Olufsennél.

Tilde elnyomta a csikket és fölállt.

– Máris intézkedem.

Peter nem akarta, hogy a lány elmenjen. Az akvavit felhevítette a vérét, ellazította az izmait, és örült, hogy egy vonzó nővel cseveghet. De nem talált ürügyet, amivel visszatartsa.

Kikísérte az előszobába.

– A reptéren találkozunk – mondta a lány az ajtóban.

– Igen – dünnyögte Peter, s megfogta a kilincset, de még nem nyomta le. – Tilde...

A lány arca semmit sem árult el.

– Tessék.

– Köszönöm az információt. Szép munka volt. Tilde megcirógatta a férfi arcát.

– Szép álmokat – suttogta, de meg se mozdult.

Peter ránézett. Látta a lány szája sarkában bujkáló mosolyt, de nem tudta megállapítani, hogy ez csak afféle gúnyolódás, vagy felhívás keringőre. Hirtelen előrehajolt, és megcsókolta Tildét.

Tilde olyan szenvedélyesen viszonozta a csókot, hogy a férfi meglepődött. A lány magához húzta Peter fejét, s nyelvét a szájába dugta. Peter egy pillanatra kővé dermedt, de aztán megragadta Tilde bársonyosan puha mellét, és durván megszorította. A lány mély torokhangon felnyögött, s ágyékát a férfi combjához nyomta.

Peter a szeme sarkából valami mozgást látott. Fölkapta a fejét, és a hálószoba ajtajára meredt.

Inge úgy állt ott fehér hálóingében, akár egy kísértet. A szokásos kifejezéstelen arccal ugyan, de egyenesen rájuk nézett. Peter szájából zokogáshoz hasonló hang tört elő.

Tilde eközben villámgyorsan kibújt a karjából. Ő feléje fordult, de egyetlen szót sem tudott kinyögni. A lány kinyitotta az ajtót, és kilépett a lakásból. Egy pillanat alatt úgy eltűnt, mint a kámfor.

Az ajtó becsapódott.

A Koppenhága és Bornholm között naponta közlekedő gépet a dán légitársaság, a DDL indította. Reggel kilenckor szállt fel, s egy óra múlva landolt a sziget repülőterén, Ronne városától körülbelül másfél kilométernyire. Petert és Tildét a helyi főkapitány várta, aki úgy adta kölcsön nekik a rendőrség egyik kocsiját, mintha a koronaékszereket bízná a gondjaikra.

Behajtottak az álmos városkába, ahol több lovat láttak, mint autót. A favázas házakat feltűnő, meleg színekkel festették ki: akadt közöttük sötét mustársárga, terrakotta-rózsaszín, fenyőzöld és rozsdavörös. A főtéren két cigarettázó német katona álldogált, és kedélyesen csevegett a járókelőkkel. A dombtetőn lévő térről macskaköves utca vezetett le a kikötőbe. A Kriegsmarine ott horgonyzó hatalmas torpedónaszádját csoportba verődött kisfiúk bámulták a rakpart pereméről. Peter a kompkikötőt kereste, s hamarosan meg is pillantotta a város legnagyobb téglaépületével, a vámhivatallal szemben.

Peter és Tilde autóval járták be az utcákat, hogy megismerkedjenek a környezettel, aztán visszatértek a kikötőbe. Miközben a kompot várták, egyikük sem említette az előző esti csókot, de Peter minden idegszálával érezte a lány jelenlétét, virágillatú parfümjét, éber kék szemét és a száját, ami oly sürgető szenvedéllyel tapadt a szájára. Ugyanakkor minduntalan a hálószoba ajtajában álló Inge jutott eszébe, s az asszony sápadt, kifejezéstelen arca sokkal nagyobb fájdalmat okozott neki, mint bármilyen nyíltan kimondott szemrehányás.

– Remélem, igazunk van, és Arne valóban kém – jegyezte meg Tilde, ahogy a hajó befutott a kikötőbe.

– Maga még mindig tud lelkesedni ezért a munkáért?

– Hogy kérdezhet ilyet? – csattant föl a lány.

– A zsidókról folytatott vitánk után azt hittem...

– Ugyan már! – Tilde a vállát vonogatta, mintha le akarná rázni magáról ezt a témát. – Hiszen igaza volt, nem? Bebizonyította. Razziát tartottunk a zsinagógában, és eljutottunk Gammelhez.

– Meg aztán azon is eltöprengtem, nem találta-e túl szörnyűnek Kirke halálát...

– Miért találtam volna annak? Elvégre a férjemet is megölték! Bánom is én, hogy olykor végig kell néznem, amint elpatkol egy-egy bűnöző! – vágta rá határozottan Tilde.

Peter elégedetten mosolygott. Nem gondolta volna, hogy ez a lány ilyen kemény teremtés.

– Szóval a rendőrségnél marad.

– El sem tudok képzelni más pályát magamnak. Amellett lehet, hogy én leszek az első nő, aki őrmesteri rangot kaphat.

Peter kételkedett benne, hogy erre valaha is sor kerülne, mert azt jelentené, hogy egy nő parancsolna a férfiaknak, és ez teljesen lehetetlen. De megtartotta magának a véleményét, s csak annyit

mondott: – Braun gyakorlatilag megígérte nekem, hogy előléptet, ha fel tudom göngyölíteni ezt a kémszervezetet.

– Mivé lépteti elő?

– Osztályvezetővé. Juel helyére – felelte a férfi, s arra gondolt, ha valaki harmincévesen az államvédelmi osztály élére kerül, az egy szép napon akár még Koppenhága rendőrfőkapitánya is lehet. Hevesebben vert a szíve, amikor lelki szemei előtt megjelent az a kemény akciósorozat, amellyel – a nácik támogatásával – lecsap majd a bűnözőkre.

Tilde gyöngéden rámosolygott Peterre, és megsimogatta a karját.

– Akkor jó lesz, ha igyekszünk, hogy mind egy szálig elkapjuk őket.

A hajó kikötött, az utasok egymás után partra szálltak. Miközben mindketten árgus szemekkel figyelték őket, Tilde megkérdezte: – Maga gyerekkora óta ismeri Arnét... mondja, olyan típus, aki szívesen vállalkozna kémkedésre?

– Nem merném állítani – felelte alapos megfontolás után Peter. – Ehhez túlságosan könnyelmű a fickó.

– Értem – dünnyögte savanyú ábrázattal Tilde.

– Ami azt illeti, meg se fordulna a fejemben, hogy ilyesmivel gyanúsítsam, ha nem volna angol menyasszonya.

A lány arca felderült.

– Hiszen akkor dobogós helyen áll!

– Nem tudom, tart-e még ez a jegyesség, mert a nő pánikszerűen hazarohant Angliába, amikor ide bevonultak a németek. De a lehetőség továbbra is fennáll, és nekünk ennyi épp elég.

Körülbelül száz utas hagyta el a kompot – jó páran gyalogszerrel, néhányan kocsival, a többség biciklivel. A mindössze harminc kilométer hosszú szigeten két keréken lehetett a legkönnyebben közlekedni.

– Ott van! – szólalt meg Tilde.

Most már Peter is megpillantotta a hajóhídon lefelé lépkedő, egyenruhás Arne Olufsent, aki a kerékpárját tolta.

– De hova lett Dresler?

– Ő is jön. Olufsen után a negyedik.

– Aha! Látom! – Peter föltette a napszemüvegét, mélyen a szemébe húzta a kalapját, és elfordította a slusszkulcsot. Arne a macskaköves utcán a városközpont felé karikázott. Dresler, szinten biciklivel, a nyomába eredt. Peter és Tilde lassan követték őket a kocsival.

Arne kifelé indult a városból, északnak tartott. Peter érezte, hogy egyre feltűnőbb lesz ezzel az autóval, mert az övékén kívül csak egy-kettő tűnt fel az úton, s ráadásul lassan kellett hajtania, különben már rég elhúzott volna a biciklik mellett. Hamarosan kénytelen volt lemaradni, és eltűnni szem elől, nehogy Arne észrevegye. Pár perc múlva ismét gázt adott, s addig gyorsított, amíg meg nem látta Dreslert, aztán ismét lassabban döcögött tovább. Két német katona berregett el mellettük egy oldalkocsis motorral. Peter rájött, hogy jobban járt volna, ha ő is motort kér kölcsön autó helyett.

A várostól néhány kilométerre már csak ők voltak az egész országúton.

– Ez őrület! – kiáltott fel idegesen Tilde. – Még a végén kiszúr bennünket!

Peter komoran bólintott. Tudta, hogy a lánynak igaza van, de hirtelen eszébe jutott valami.

– És ha kiszúr bennünket, a reakciójából sok minden ki fog derülni!

Tilde kérdő pillantást vetett rá, ő azonban nem magyarázta meg, mire gondol.

Beletaposott a gázba. A következő kanyar után előbb Dreslert látta meg, aki az út menti fák tövében kuporgott, majd száz méterrel arrébb megpillantotta Arnét is, aki egy fal tetején üldögélve cigarettázott. Peternek nem volt más választása, el kellett hajtania a két férfi előtt. Csak másfél kilométerrel távolabb tudott befarolni egy dűlőútra.

– Vajon arra kíváncsi a fickó, hogy tényleg követjük-e, vagy csak pihen egy kicsit? – kérdezte Tilde.

Peter vállat vont.

Arne – Dreslerrel a nyomában – nemsokára elbiciklizett előttük. Peter ismét kigurult az országútra.

Lassan alkonyodott. Körülbelül négy-öt kilométert tettek meg, amikor keresztúthoz értek. Dresler szemmel láthatólag elképedve téblábolt az aszfalton.

Arne felszívódott.

Dresler feldúltan hajolt a kocsi ablakához.

– Nagyon sajnálom, főnök! Egyszer csak pedálba lépett a disznó, és úgy megelőzött, hogy szem elől tévesztettem. Gőzöm sincs, merre ment tovább.

– A francba! – csattant föl Tilde. – Biztosan előre kitervelte! Nyilván ismeri az utat.

– Sajnálom – ismételte Dresler. A lány Peterhez fordult.
– Fújhatja az előléptetését. Meg én is a sajátomat.
– Ne szomorkodjon – vigasztalta a férfi. – Hiszen ez jó hír! Tilde meghökkent.
– Hogy érti ezt?
– Mit tesz az ártatlan ember, ha rájön, hogy követik? Megáll, megfordul, és fölháborodva azt kérdezi: „Mit képzelnek maguk, hogy állandóan a sarkamban vannak?” Csak a bűnöző rázza le szándékosan az árnyékát. Hát nem érti? Ez azt jelenti, hogy fején találtuk a szöget: Arne Olufsen tényleg az ellenségnek kémkedik!
– De elvesztettük a nyavalyást! Nincs sehol!
– Ne aggódjon. Majd újra megtaláljuk.

Egy tengerparti szállodában töltötték az éjszakát, ahol a folyosó végén volt a fürdőszoba. Éjfélkor Peter belebújt a házikabátjába, és bekopogott Tilde szobájának ajtaján.
– Jöjjön be! – szólt ki a lány.
Peter belépett, s látta, hogy Tilde világoskék selyemhálóingben ül az ágyban, és az *Elfújta a szél*t olvassa. – Meg se kérdezte, ki az.
– Mert tudtam, hogy csak maga lehet.
A legapróbb részletekre is figyelő nyomozóagy rögtön regisztrálta, hogy a lány kirúzsozta a száját, szépen megfésülködött, sőt a levegőben terjengő virágillatból ítélve be is parfümözte magát, mintha randevúra készült volna. Peter megcsókolta Tildét, aki közben az ő tarkóját simogatta. A férfi hirtelen az ajtóra nézett, hogy meggyőződjön róla, becsukta-e.
– Ne aggódj, nincs itt – suttogta á lány.
– Kicsoda?
– Inge.
Peter újra megcsókolta, de pár pillanat múlva rájött, hogy nem érez semmiféle izgalmat. Leült az ágy szélére.
– Én is így vagyok vele – mondta Tilde.
– Hogy érted ezt?
– Folyton Oscarra gondolok.
– Ő meghalt.
– Inge is jobban tenné... A férfi arca megvonaglott.
– Bocsáss meg – mentegetőzött a lány. – De ez az igazság. Én a

férjemre gondolok, te a feleségedre, pedig egyikük sem törődik velünk.

– Tegnap este egész más volt, amikor följöttél hozzám.

– Mert nem volt időnk ennyit filozofálni.

Képtelenség, hogy csődöt mondok, mérgelődött magában Peter, aki fiatalkorában csak azt nem csábította el, akit nem akart; minden nőt az ágyába tudott csalogatni, és egyiknek sem volt panasza a teljesítményére. Most meg csak üldögélt itt lekonyulva. A puszta gondolattól is megrémült, hogy talán kijött a gyakorlatból.

Lerángatta magáról a házikabátját, és bebújt az ágyba. A lány gyöngéden, odaadóan átölelte, bársonyosan puha bőre szinte sütött a hálóing alatt. Leoltotta a villanyt. Peter még egyszer megcsókolta, de nem tudta felszítani a tegnap esti szenvedély tüzet.

Egy darabig némán feküdtek egymás mellett a sötétben. Végül Tilde törte meg a csendet.

– Nincs semmi baj – nyugtatta meg a férfit. – El kell szakadnod a múlttól, de ez nem megy könnyen.

Peter ismét megcsókolta, majd fölkelt, és csüggedten visszaballagott a szobájába.

13.

Harald élete romokban hevert. Az apja miatt minden terve dugába dőlt, és úgy érezte, nincs jövője. De nem a saját sanyarú sorsán bánkódott, hanem alig várta, hogy újra találkozhasson Karen Duchwitzcal. Jól emlékezett a lány hófehér bőrére, gyönyörű vörös hajára, táncos balerinalépteire – és semmi más nem érdekelte, csak az, hogy végre viszontlássa.

Dánia szép kis ország volt, de óránként harminc kilométeres sebességgel haladva végtelen pusztaságnak hatott. Harald tőzeggel működő motorbiciklije másfél nap alatt tette meg az utat Sande szigetétől Kirstenslotig, miközben keresztben szelte át a szárazföldet.

Az egyhangú, lankás tájon amúgy is csigalassúsággal döcögő járgány ráadásul többször lerobbant. Először a gumija lyukadt ki, otthontól alig negyvenöt kilométernyire. Másodszor a lánca szakadt el a Jütland-félszigetet Fyn középső szigetével összekötő hosszú hídon. Harald annak idején azért cserélte ki a Nimbus motorkerékpár eredeti tengelyét egy régi fűnyíró hevederes láncára, mert ezt könnyebben össze tudta kötni a gőzgéppel, így aztán most kilométereken át tolhatta a legközelebbi garázsig á furcsa jószágot, hogy új láncot szereltessen föl rá. Mire átvergődött Fyn szigetén, lekéste az utolsó zealandi kompot. Leparkolta a motort, megette az ennivalót – a három hatalmas sonkásszendvicset meg a jókora tortaszeletet –, amit az anyja csomagolt neki az útra, és egész éjjel a dokk közelében fagyoskodott. Amikor másnap reggel begyújtotta a bojlert, rögtön kilyukadt a biztonsági szelep, de ezt rágógumival és ragtapasszal sikerült betömnie.

Csak szombaton, késő délután érkezett meg Kirstenslotba. Bár nagyon szerette volna látni Karent, első útja mégsem a kastélyhoz

vezetett. Elhajtott a romos kolostor mellett, majd a kastély parkjának kapuja előtt, s a falun átgurulva, a templomot, a fogadót meg a vasútállomást maga mögött hagyva, megkereste azt a gazdaságot, ahol Tikkel járt legutóbb. Biztosra vette, hogy ott kap valami munkát, hiszen, mint hallotta, a földeken nyaranta mindig szívesen fogadják a magafajta fiatal, keménykötésű fiúkat.

A tiszta, rendes udvaron szép nagy ház állt. Miközben Harald leparkolta a motorbiciklit, észrevette, hogy két kislány figyeli kíváncsian a közelből. Nyilván annak az ősz hajú Nielsen gazdának az unokái, gondolta, akit a múltkor látott a templom elől hazahajtani.

A gazdát a ház mögött találta. Az öregember sáros kordnadrágban, gallér nélküli ingben pipázott a kerítésre könyökölve.

– Jó estét, Nielsen úr – köszöntötte udvariasan Harald.

– Adjisten, fiatalember – felelte tartózkodóan Nielsen. – Mi járatban vagy?

– Harald Olufsennek hívnak. Munkát keresek, és Josef Duchwitztól úgy tudom, gazduram fel szokott fogadni nyári idénymunkásokat.

– Az idén nem, fiam.

Harald kétségbeesett. Ez a lehetőség eddig föl se merült benne.

– Én keményen, szorgalmasan dolgozom...

– Semmi kétségem felőle, és elég erősnek is látszol, de most senkit sem veszek föl.

– Miért nem?

Nielsen felhúzott szemöldökkel nézett a fiúra.

– Válaszolhatnám azt is, hogy semmi közöd hozzá, édes gyerekem, de valaha magam is éppilyen hetyke legény voltam, mint te, így aztán elárulom neked az okát. Nehéz időket élünk. Bár a németek szinte az egész terményemet megveszik, az árakat ők szabják meg, és olyan keveset fizetnek, hogy egy vasam sincs idénymunkásokra.

– Én akkor is elszegődnék, ha csak kosztot adna – ajánlkozott nekikeseredve Harald, mert képtelen lett volna visszamenni Sande szigetére.

Nielsen fürkésző pillantással mustrálta.

– Úgy beszélsz, mintha nagy bajban lennél. De ilyen feltételekkel sem vehetlek föl, mert akkor meg nekem gyűlne meg a bajom a szakszervezettel.

Harald reménytelennek látta a helyzetet, és más megoldáson kezdte törni a fejét. Koppenhágában talán akadna munka, de szállás biztosan

nem, gondolta. A bátyjához sem mehet, mert Arne a katonai bázison nem fogadhat éjszakai szállóvendégeket.

Nielsen látta, mennyire elcsüggedt, és így szólt hozzá: – Sajnálom, fiam. – Kiverte a pipáját a kerítés felső keresztlécén. – No, gyere! Kikísérlek.

Haraldnak átvillant az agyán, hogy a gazda nyilván azt hiszi, keserűségében lopni sem átallana. Egymás mellett lépkedve megkerülték a házat, és átvágtak az udvaron.

– Hát ez meg mi az ördög? – kérdezte Nielsen, ahogy megpillantotta a gőzt pöfögő furcsa tragacsot.

– Igazából egyszerű motorbicikli, de megbütyköltem, hogy tőzeggel működjön.

– Honnan jössz vele?

– Morlundéból.

– Te jó szagú Úristen! Olyan messziről? Hisz ez úgy néz ki, mintha bármelyik percben fölrobbanhatna!

Harald megsértődött.

– Teljesen biztonságos! – jelentette ki méltatlankodva. – Értek a gépekhez. Ami azt illeti, gazduram egyik traktorját is én javítottam meg pár héttel ezelőtt. – Harald azon tűnődött, vajon hálából nem fogadná-e föl mégis Nielsen, de rögtön elvetette az abszurd ötletet, hiszen a hála nem tud bért fizetni az öreg helyett. – Szivárgott az olaj a kibocsátó szelepből.

Nielsen összevonta a szemöldökét.

– Már mit nem mondasz.

A fiú egy darab tőzeget dobott a tűzszekrénybe. – Azon a hétvégén Kirstenslotban vendégeskedtem, és Josef meg én éppen sétáltunk egyet, amikor belebotlottunk gazduram egyik emberébe. Frederik a neve. Hiába próbálta beindítani a traktort, sehogy sem boldogult vele.

– Most már emlékszem! Szóval te vagy az a fiú?

– Igen – felelte Harald, s felült a motorbiciklire.

– Na várj egy kicsit! Tán mégis tudok valami munkát adni neked.

A fiú Nielsenre nézett, de remélni sem merte, hogy ez igaz lehet.

– Idénymunkásokra nem futja a pénzemből, de egy szerelő az egészen más. Mindenféle géphez értesz?

Harald rájött, hogy most nem szabad szerénykednie.

– Bármit megjavítok, aminek motorja van.

– Legalább hat gépem hever parlagon, mert nem kapok hozzájuk

pótalkatrészt. Mit gondolsz, be tudnád indítani őket?

– Igen!

Nielsen ismét a motorbiciklit vizsgálgatta.

– Ha ezt ilyen remekül összedobtad, talán a lerobbant vetőgépem se fog ki rajtad.

– Biztosan nem.

– Rendben van, fiú! – bólintott a gazda, mint aki döntő elhatározásra jutott. – Teszek egy próbát veled.

– Köszönöm, uram.

– Holnap vasárnap, úgyhogy hétfőn gyere vissza, reggel hat órára. Mi, vidékiek, korán kezdjük a napot.

– Itt leszek.

– Aztán el ne késs!

Harald kinyitotta a szabályozó szelepet, hogy gőzt eresszen a hengerbe, és gyorsan elhajtott, nehogy Nielsen meggondolja magát.

Amikor a gazda már nem hallhatta, nagyot rikkantott örömében. Munkát kapott – méghozzá sokkal érdekesebbet, mint abban a nyavalyás rőfösboltban, ahol a kuncsaftok körül kellett ugrálnia –, és egyedül szerezte! Ismét önbizalommal tekintett a jövőbe. Igaz, hogy magára maradt, de fiatal, erős és okos volt. Tudta, hogy minden rendben lesz. •

Már alkonyodott, mire ismét átdöcögött a falun. Kis híján elkerülte a figyelmét az az egyenruhás rendőr, aki kilépett az útra, és intett neki, hogy álljon meg. Az utolsó pillanatban csikorogva fékezett. A bojler jókora gőzfelhőt eresztett ki a biztonsági szelepen. Harald csak most ismert rá Per Hansenre, a helybeli nácira.

– Mi a fene ez? – kérdezte Hansen a motorra bökve.

– Egy átalakított Nimbus. Gőzenergiával működik – felelte a fiú.

– Veszélyesnek látszik.

Haraldnak sosem volt türelme az ilyen okvetetlenkedő alakokhoz, akik a kákán is csomót keresnek, de most erőt vett magán, és udvariasan válaszolt a zsarunak. – Megnyugtathatom, uram, hogy teljesen biztonságos. Netán hivatalból érdeklődik, vagy csak a kíváncsiságát óhajtja kielégíteni?

– Ne merészelj pimaszkodni velem, te kölyök! Ha jól emlékszem, nem először láttalak itt. Igaz?

Harald egyre azt hajtogatta magában, hogy nem szabad megszegnie a törvényt, hiszen egy éjszakára már lecsukták a héten.

– Igen, uram. Harald Olufsen vagyok.
– Aha! A kastélybeli zsidók barátja!
A fiú dühbe gurult.
– Semmi köze hozzá, hogy kikkel barátkozom!
– Tényleg? Majd meglátjuk! – Hansen elégedetten elmosolyodott, mintha sikerült volna kiugratnia a nyulat a bokorból. – Most már tudom, hányadán állok veled! – jelentette ki gúnyosan.
– Majd rajtad tartom a szememet. Egyelőre elmehetsz.
Harald azonnal továbbhajtott, s közben megátkozta saját hirtelen természetét. Csak azért haragította magára a helybeli rendőrt, mert az megjegyzést tett a zsidókra! Úgy érezte, igazán benőhetne már a feje lágya, hogy ne kerüljön folyton bajba a meggondolatlansága miatt.
Kirstenslot kapujától ötszáz méternyire lekanyarodott a főútról a kolostor hátuljához vezető erdei ösvényre, így a kastélyból senki nem láthatta meg, és fogadni mert volna, hogy vasárnap este egyetlen kertész sem dolgozik a parkban.
Az elhagyatott templom nyugati falánál állította le a motort, majd végigballagott a kolostor folyosóján, és az egyik mellékajtón beosont a templomba. Eleinte csak kísérteties árnyakat látott a magas ablakokon beszűrődő alkonyi fényben. Ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, megpillantotta a ponyvával letakart behemót Rolls-Royce-t, a régi játékokat rejtő dobozt és a hátrahajtott szárnyú Lódarazsat is. Az volt az érzése, hogy mióta legutóbb itt járt, senki sem tette be a lábát az épületbe.
Belülről kinyitotta a hatalmas főkaput, betolta a motorbiciklijét, aztán becsukta az ajtót.
Miközben kikapcsolta a gőzgépet, elégedetten felsóhajtott. Úgy vélte, ennyit igazán megérdemel, hiszen saját kezűleg bütykölt motorján átszelte az országot, amellett nemcsak munkát, hanem szállást is szerzett, és ha nem üldözi a balszerencse, az apja sosem fog rájönni, hova tűnt – viszont ha valami fontos családi esemény történik, a bátyja tudja, hogy hol keresse. Ráadásul itt a jó alkalom, hogy viszontlássa Karen Duchwitzot... Emlékezett rá, hogy a lány szívesen szív el egy cigarettát vacsora után a teraszon. Úgy döntött, odamegy, hátha találkozhat vele. Tisztában volt a veszéllyel – hiszen Duchwitz úr megláthatja –, de érezte, hogy ma jó napja van, nem fog lebukni.
A templom egyik sarkában, a satupad meg a szerszámtartó állvány mellett, mosdókagylót és hidegvíz-csapot talált. Mivel két napja nem

mosakodott, most kibújt az ingéből, s amennyire szappan nélkül lehetett, megtisztálkodott. Az ingét is kiöblítette, és egy szögre akasztotta száradni, majd tiszta inget vett elő a bőröndjéből.

A főkaputól nyílegyenes, körülbelül hétszáz méter hosszú kocsiul vezetett a kastélyhoz, de Harald nem akart szemet szúrni, így kerülővel, az erdőn átvágva közelítette meg a házat. Elhaladt az istállók előtt, átosont a konyhakerten, és egy cédrusfa mögé bújva figyelte a kastély hátsó traktusát. A szalont könnyen fölismerte a teraszra nyíló, szélesre tárt szárnyas ajtóról. Arra is emlékezett, hogy az ebédlő közvetlenül a szalon mellett helyezkedik el. Az elsötétítő függönyöket még nem húzták be, mert nem gyújtottak villanyt – csak egy gyertya pislákolt odabent.

Harald sejtette, hogy a család éppen vacsorázik. Tik nyilván az iskolában van – a Jansborg Skole diákjait csak kéthetenként egyszer engedik haza –, így, ha nincs vendég a háznál, akkor csupán Karen meg a szülei ülnek az asztalnál.

Átvágott a gyepen, és a kastélyhoz lopózott. Hallotta, amint a BBC bemondója éppen közli: Vichy Franciaország csapatai kivonultak Damaszkuszból, s a Brit Nemzetközösség és a Szabad Franciaország seregei vették át a hatalmat. Harald természetesen örült a kellemes változatosságot jelentő angol győzelemnek, de nem értette, hogyan segíthetnek a Szíriából érkező jó hírek szegény kis unokahúgán, a Hamburgban élő Monikán. Az ebédlő ablakán belesve látta, hogy Duchwitzék már megvacsoráztak, a szobalány éppen az asztalt szedi le.

A következő pillanatban megszólalt valaki a háta mögött.

– Kicsoda maga? És mit keres itt? A fiú ijedten megfordult.

Karen közeledett feléje a teraszon, hófehér bőre szinte ragyogott az alkonyi fényben. Hosszú, kékeszöld selyemruhát viselt, s kecses balerinalépteivel valósággal suhant a kövezeten. Úgy lebeg, mint egy szellem, gondolta Harald, majd suttogva fölszólt a lánynak: – Pszt!

Karen nem ismerte meg a félhomályban. – Pszt? – kérdezte méltatlankodva, s kihívó hangja korántsem légies szellemet idézett.

– Egy jöttment betolakodó beles a házam ablakán, és rám szól, hogy *pszt*? – tette hozzá, miközben a szobából kutyaugatás hallatszott.

Harald nem tudta megállapítani, vajon a lány valóban föl van-e háborodva, vagy magában jót mulat a különös eseten.

– Nem akarom, hogy az apád észrevegyen – mondta halk, unszoló

hangon.

– Micsoda? Még tegezni is merészel? Egyébként ne az apám miatt fájjon a feje, hanem a rendőrségtől féljen, mert mindjárt kihívom őket!

Ekkor kirontott a teraszra Thor, az öreg ír szetter, hogy megmarja a betörőt, de megismerte a fiút, és nyalogatni kezdte a kezét.

– Harald Olufsen vagyok. Két hete jártam itt vendégségben.

– Nahát! A bugivugis srác! De miért ólálkodsz itt, a terasz körül? Talán azért jöttél vissza, hogy kirabold a kastélyt?

Harald legnagyobb rémületére Duchwitz úr is az ajtóhoz lépett, és kinézett. – Van itt valaki, Karen? – kérdezte.

Harald visszafojtotta a lélegzetét. Karen mindent elronthat, ha most elárul, gondolta kétségbeesetten.

A lány egy pillanatig hallgatott.

– Nincs semmi baj, papa. Csak egy barátommal beszélgetek. Duchwitz úr a fiúra meredt, de szerencsére nem ismert rá a sötétben, így aztán morgott valamit, s visszament az ebédlőbe.

– Köszönöm – lehelte megkönnyebbülve Harald.

Karen leült az alacsony falra, és cigarettára gyújtott. – Szívesen. De ezek után meg kell mondanod, mi ez az egész! – A ruha remekül illett a szeméhez, ami különös, belülről sugárzó fénnyel ragyogott.

A fiú is leült a falra, a lánnyal szemben.

– Összevesztem az apámmal, és leléptem otthonról.

– Miért éppen ide jöttél?

Harald úgy döntött, nem árulja el, hogy ennek bizony nagyrészt Karen az oka. – Mert munkát kaptam Nielsen úrtól. A traktorjait meg a gépeit fogom javítani.

– Szóval önállósodtál! És hol laksz?

– Hát... a régi kolostorban.

– Te aztán pimaszul vakmerő fiú vagy!

– Tudom.

– Gondolom, hoztál magaddal plédet meg minden egyebet.

– Ami azt illeti, nem.

– Éjjel hideg lehet.

– Túlélem.

– Hm. – Karen egy darabig szótlanul cigarettázott, s a kertre ködfátyolként leszálló sötétségbe bámult. Harald a lány arcát fürkészte, s a halványan derengő fényben valósággal megigézte a széles száj, az enyhén hajlott orr és a dús, vörös hajzuhatag elbűvölő

látványa. Megbabonázva figyelte a duzzadt ajkak közül előgomolygó füstkarikákat, míg végül Karen lehajította a csikket a virágágyba, és fölállt.

– Sok szerencsét! – búcsúzott, aztán visszament a házba, és becsukta a szárnyas ajtót.

Jól faképnél hagyott, gondolta csüggedten a fiú, s egy percig moccanni sem tudott – mintha gyökeret eresztett volna. Úgy érezte, ő akár egész éjjel szívesen beszélgetne a lánnyal, de az öt perc alatt megunta. Hirtelen eszébe jutott, hogy már a múltkor is ez volt a benyomása: akkor sem tudta eldönteni, szívesen látja-e Karen, vagy kosarat ad neki. Talán csak játszik velem, vagy maga sem tudja, mit akar, tűnődött még mindig a terasz falánál álldogálva. Örült, hogy a lány érez egyáltalán valamit iránta, még akkor is, ha bizonytalanok az érzelmei.

Egyre jobban lehűlt a levegő, miközben Harald visszakutyagolt a kolostorba. Karennek igaza volt, tényleg hideg lesz az éjszaka, és a templom kőpadlóján megfagyok, gondolta. Azt kívánta, bárcsak hozott volna otthonról egy jó meleg plédet.

Körülnézett, hol alhatna. Az ablakokon beszűrődő csillagfény valamelyest megvilágította a templom belsejét. Az épület keleti végében, a félkörívet alkotó fal mögött valaha az oltár állhatott, s a közelében széles párkányféle húzódott, amely fölött kőből faragott baldachin emelkedett. Hajdan talán egy szent ereklyét vagy egy drágakövekkel kirakott kelyhet tarthattak itt, esetleg a Szűzanya képét, találgatta Harald. Most azonban úgy vélte, ez a párkány hasonlít a legjobban egy ágyhoz, és leheveredett rá.

Az üveg nélküli ablakokon át csak a fák tetejét meg a sötétkék, csillagos égboltot látta. Egyfolytában Karen járt az eszében. Elképzelte, amint a lány futó csókot lehel a szájára, gyöngéden megcirógatja a haját, és átöleli. Ezek a képek egészen mások voltak, mint a morlundei lánnyal, Birgit Claussennel gondolatban lejátszott jelenetek, mert ábrándjai főszereplőjeként Birgit mindig levette a melltartóját, vagy meztelenül hempergett az ágyon, vagy hevesen megragadta őt, és letépte róla az inget. Karen azonban sosem ilyen szenvedélyes démonként jelent meg lelki szemei előtt – bár a tekintetében azért ott csillogott a szex ígérete.

Harald fázott, így aztán fölkelt. Úgy döntött, megnézi, nem állhatna-e a repülőgépben. A sötétben tapogatózva megkereste a Lódarázs

kilincsét, ám amikor kinyitotta az ajtót, furcsa neszeket hallott, mintha sok apró élőlény futkosna odabent. Emlékezett rá, hogy egerek fészkelték be magukat az egyik ülésbe. Persze nem félt tőlük, de azért nem szívesen töltötte volna velük az éjszakát.

A Rolls-Royce-t is szemügyre vette, mert felötlött benne, hogy a hátsó ülésen elalhatna, sőt kényelmesebben elférne rajta, mint a Lódarázsban. Persze a ponyvát nem lesz könnyű leszedni a sötétben, de talán megéri a fáradságot. Kíváncsi volt, vajon zárva van-e a kocsi ajtaja.

Éppen a rögzítő zsinór végét keresgélve tapogatta a ponyvát, amikor halkan kopogó lépteket hallott, és mozdulatlanná dermedt. A következő pillanatban erős zseblámpafény pásztázta végig az ablakot. Harald megrémült. Lehet, hogy Duchwitzék éjszakára biztonsági őrt fogadtak, aki körbejárja a templomot?

Kilesett a kolostorba nyíló ajtón. A fénypászma egyre közeledett hozzá. Szorosan a falhoz simult, és szinte lélegezni sem mert. Ekkor női hangot hallott.

– Harald?

Nagyot dobbant a szíve örömében.

– Karen!

– Hol vagy?

– Itt, a templomban.

A fény egy pillanatra rávetült, majd a lány a plafonra világított, hogy legalább valamivel világosabb legyen. Jókora batyut cipelt a hóna alatt.

– Hoztam neked néhány plédet.

Harald elmosolyodott. A meleg takaróért is hálás volt, de még jobban örült, hogy Karen törődik vele.

– Épp arra gondoltam, hogy a kocsiban fogok aludni.

– Túl magas vagy hozzá.

A fiú kigöngyölte a plédeket, és egy kisebb csomagot is talált közöttük.

– Ennivaló – magyarázta a lány. – Biztosan éhes lehetsz... Harald a zseblámpa fényénél fél vekni kenyeret, egy kis kosár földiepret, egy nagy szál kolbászt meg egy termoszt látott. Lecsavarta a kupakot, és friss kávéillat csapta meg az orrát.

Ekkor döbbent rá, hogy farkaséhes. Nekiesett az ételnek, de azért igyekezett, nehogy úgy faljon föl mindent, mint egy mohó vadállat.

Egyszer csak nyávogást hallott, s egy macska óvakodott be a zseblámpa fénykörébe. A fiú már akkor is látta a girhes fekete-fehér kandúrt, amikor először járt a templomban. Ledobott neki egy darab kolbászt. A macska megszaglászta a húst, ide-oda forgatta a mellső lábával, majd kényeskedve enni kezdte.

– Hogy hívják a cicát? – kérdezte Kirstentől Harald.

– Szerintem nincs neve. Kóbor macska lehet.

Az állat feje búbján piramisként állt égnek egy kis szőrpamacs. – Akkor a kedvenc bugivugi zongoristám után Pine Topnak fogom nevezni, mert neki is éppilyen a frizurája – mondta Harald.

– Telitalálat!

Harald az utolsó morzsáig mindent bekebelezett.

– Hű, ez remek volt! Köszönöm.

– Többet kellett volna hoznom. Mikor ettél utoljára?

– Tegnap.

– És hogy kerültél Kirstenslotba?

– Motorbiciklivel. – A fiú a templom túlsó végében parkoló járgányra mutatott. – Csak lassú egy kicsit, mert tőzeggel működik, úgyhogy két nap alatt értem ide Sande szigetéről.

– Te aztán elszánt fickó vagy, Harald Olufsen!

– Igazán? – kérdezte tétován a fiú, mert nem tudta, vajon Karen ezt elismerésnek szánta-e.

– Igen. Ami azt illeti, még sosem láttam hozzád hasonlót. Mindent összevetve, ez nem is olyan rossz, gondolta a fiú.

– Hát... hogy őszinte legyek, nekem is ugyanez a véleményem rólad.

– Ugyan már! Tele van a világ elkényeztetett, gazdag lányokkal, akik balerinák akarnak lenni! De hány ember szelte át Dániát egy tőzeggel működő motorbiciklivel?

Harald nagyot nevetett örömében. Egy percig mindketten hallgattak, aztán a fiú törte meg a csendet.

– Borzasztóan sajnálom szegény Poult – dünnyögte. – Szörnyű lehetett neked.

– Azt hittem, belehalok. Egész álló nap sírtam.

– Szoros kapcsolatban voltatok?

– Összesen háromszor randevúztunk, és nem voltam szerelmes belé, de így is rettenetes, ami vele történt.

Harald kis híján elsüllyedt szégyenében, annyira örült, hogy a lány nem szerette Poult.

– Igen – bólogatott képmutatóan. – Nagyon szomorú.
– Akkor is majd megszakadt a szívem, amikor meghalt a nagymamám, de Poul halála még jobban megrendített, mert a nagyi öreg volt és beteg, ennek ez erős, egészséges, jóképű Poulnak viszont ilyen fiatalon kellett elmennie.
– Tudsz valamit a dologról? – kérdezte puhatolózva Harald.
– Nem. A hadsereg úgy titkolózik, hogy az már nevetséges! – csattant fel dühösen Karen. – Egyfolytában csak azt szajkózzák, hogy lezuhant a gépe, és a részletek szigorúan titkosak, tehát semmit sem árulhatnak el.
– Talán el akarnak tussolni valamit.
– Például mit? – kiáltott föl éles hangon a lány.
Harald rájött, hogy nem mondhatja el, mire gondol, mert akkor az is kiderülne, mi köze neki az Ellenálláshoz. Rögtönöznie kellett. – Hát... esetleg a saját hibájukat. Lehet, hogy a gép karbantartása körül volt valami baj.
– Ilyesmit nem tudnának eltitkolni azzal az ürüggyel, hogy hadititok.
– Dehogynem. Sosem derülne ki.
– Nem hiszem, hogy a tisztjeink ilyen tisztességtelenek lennének – jelentette ki hűvösen Karen.
Harald csak most döbbent rá, hogy megsértette, méghozzá ugyanazzal, amivel az első találkozásukkor: gúnyos megjegyzést tett a hiszékenységére. – Azt hiszem, igazad van – mondta gyorsan, ám korántsem őszintén, mert biztosra vette, hogy a lány téved. De nem akart összeveszni vele.
Karen fölállt.
– Vissza kell mennem, mielőtt bezárják a házat – közölte kimérten.
– Köszönöm a kaját meg a plédet. Olyan jó vagy hozzám, mint egy földre szállt angyal.
– Általában nem ez a szerepköröm – felelte kissé megenyhülve a lány.
– Elképzelhető, hogy holnap is látlak?
– Lehet. Jó éjszakát.
– Jó éjszakát.
Karen sarkon fordult, s úgy eltűnt a sötétben, mint a kámfor.

14.

Hermia rosszul aludt. Azt álmodta, hogy egy dán rendőrrel beszélget – elég szívélyesen ugyan, de azért egyfolytában szorongva, nehogy véletlenül elárulja magát, aztán hirtelen rájön, hogy angolul folyik a társalgás, és a fickó egyre csak nyomja, nyomja a szöveget, miközben ő egész testében remegve várja, mikor fogja letartóztatni ez a bőbeszédű zsaru...

Egy penzió keskeny ágyári riadt föl, Bornholm szigetén. Nagy kő esett le a szívéről, amikor ráeszmélt, hogy csak álmodta a rendőrt meg a beszélgetést – de tudta, mostantól akkor is valóságos veszélyekkel kell szembenéznie, ha ébren van, hiszen megszállt területen tartózkodik, ráadásul hamis papírokkal, és úgy tesz, mintha szabadságon lévő titkárnő volna, tehát ha lebukik, kémkedés vádjával rögtön fölakasztják.

Mielőtt elindultak Stockholmból Digbyvel, a jól bevált csali segítségével másodszor is sikerült lerázniuk a Gestapót, majd Svédország déli partjára vonatoztak. A Kalvsby nevű kis halászfaluban találtak egy hajóst, aki hajlandó volt átvinni Hermiát a tengeren a mindössze harminc kilométerre lévő Bornholmra. A parton elbúcsúzott Digbytől – akit nemigen lehetett dánnak nézni –, és fölsietett a fedélzetre. A férfinak egy napra vissza kellett repülnie Londonba, mert Churchill jelentést kért a legújabb fejleményekről, de azt ígérte, a következő géppel visszajön, és itt, Kalvsby mólóján várja, hogy a lány is visszatérjen – ha visszatérhet egyáltalán.

A halász tegnap hajnalban egy elhagyatott partszakaszon tette ki Hermiát meg a biciklijét, és szavát adta, hogy négy nap múlva, ugyanebben az órában érte jön. A lány biztosra akart menni, így azzal kecsegtette a fickót, hogy ha nem hagyja cserben, a dupláját fizeti

majd neki, mint idefelé.

Aztán elkarikázott Hammershushoz, a romos kastélyhoz, ahol a vőlegényével kellett találkoznia. Egész álló nap várt rá, de hiába – Arne nem jött.

Bebeszélte magának, hogy nincs ebben semmi meglepő. Tudta, hogy Arne előző nap szolgálatban volt, és valószínűleg nem sikerült időben lelépnie, így lekéste az esti kompot. Nyilván csak a szombat reggeli hajóval indult el, amivel délután érkezett Bornholmra, és sötétedés előtt már nem juthatott volna el a kastélyhoz, ezért megszállt valahol éjszakára, és majd korán reggel jön el a randevúra.

Derűsebb pillanataiban Hermia meg volt győződve róla, hogy semmi más nem történhetett, de állandóan ott motoszkált a fejében a gondolat, hogy Arnét letartóztatták. Persze hiába tette fel magának a kérdést, ugyan miért tartóztatták volna le a férfit, és azzal is hiába győzködte magát, hogy Arne még nem követett el bűncselekményt. Mindezzel csak annyit ért el, hogy most már rémeket látott: a vőlegénye bizalmasan elmesélte valakinek, hová készül, és az illető följelentette a rendőrségen; vagy leírta, mikor és kivel találkozik, s a naplója illetéktelen kezekbe került; esetleg meggyónt egy papnak, aki elárulta.

Késő délután úgy döntött, nem várja tovább Arnét. Bebiciklizett a legközelebbi faluba, ahol nyaranta sok szigetlakó házában akadt kiadó szoba, sőt a vendég még reggeli is kapott hozzá. A többi turistához hasonlóan ő is könnyen talált szállást. Szorongva és éhesen zuhant be az ágyba, s egész éjjel rémálmok gyötörték.

Miközben reggel felöltözött, eszébe jutott az a pár nap, amit kettesben töltött Arnéval ezen a szigeten. Házaspárnak adták ki magukat, s Olufsen úr és neje néven jelentkeztek be a szállodába. Hermia úgy érezte, még sosem volt olyan szerelmes, mint akkoriban. Arne imádta a szerencsejátékot, és furcsa fogadásokat kötött vele, mondván: „Ha a piros hajó ér be elsőnek a kikötőbe, holnap estig nem húzhatsz bugyit, ha meg a kék győz, ma éjjel te lehetsz felül”. Mindent megteszek, szerelmem, amit csak akarsz, ha ma előkerülsz, gondolta most a lány.

Elhatározta, hogy jól bereggelizik, mielőtt visszakarikázik a romokhoz, mert talán újra egész álló nap ott kell rostokolnia, és még a végén elájul az éhségtől. A Stockholmban vásárolt olcsó, új ruháját vette föl, nehogy az angol holmija lebuktassa – aztán lement a családi

ház ebédlőjébe.

Idegesen lépett be az ajtón, mert több mint egy év telt el, mióta mindennap, rendszeresen kellett dánul beszélnie. Csak tegnap érkezett a szigetre, s eddig mindössze pár szót váltott egy-két emberrel, most azonban tudta: mindjárt kénytelen lesz kedélyesen eltársalogni valakivel.

A szobában egy másik vendéget talált. A középkorú férfi barátságosan rámosolygott.

– Jó reggelt kívánok. Sven Fromer vagyok. Hermia erőt vett magán.

– Agnes Ricks – mutatkozott be a lehető legtermészetesebb hangon, azon a néven, ami a hamis irataiban állt. – Gyönyörű időnk van – tette hozzá, miközben magában egyfolytában azt hajtogatta, hogy nincs mitől félnie, hiszen úgy beszél dánul, mint a művelt nagyvárosi polgárok, és eddig még soha, senki nem jött rá, hogy angol, ha ő el nem árulta, hol született. Szedett a zabkásából, tejet öntött rá, aztán nekilátott, de az idegességtől alig bírta lenyelni a falatot.

Sven mosolyogva megjegyezte: – Látom, angolosan szereti. A lány elképedve meredt rá.

– Tessék? – kérdezte rémülten. El sem tudta képzelni, hogyan leplezhette le ilyen gyorsan ez a vadidegen.

– Abból gondolom, hogy meglocsolta a kását – felelte a férfi, aki két falat között a poharéból kortyolta a tejet. Hermia pontosan tudta, hogy a dánok így szokták enni a zabkását, és legszívesebben a falba verte volna a fejét, amiért ilyen elővigyázatlan volt.

– Nekem így jobban ízlik – magyarázta lezser közönyt színlelve, mintha mi sem történt volna. – Amellett a tej lehűti a kását, és langyosan hamarabb bekaphatja az ember.

– Aha! Szóval siet! Honnan jött, ha szabad érdeklődnöm?

– Koppenhágából.

– Én is.

Hermia nem akart olyan beszélgetésbe bonyolódni, amelyben kölcsönösen elmesélnék, melyik városrészben, milyen utcában laknak, mert érezte, hogy könnyen újabb bakot lőne. Úgy vélte, az a legbiztonságosabb, ha kérdésekkel bombázza Svent. Még egyetlen férfival sem találkozott, aki ne beszélt volna szívesen önmagáról.

– A szabadságát tölti itt?

– Sajnos nem. A kormányzat megbízásából végeztem földmérést a szigeten. Már befejeztem, de csak holnap kell hazamennem, így aztán

elhatároztam, hogy ma még kirándulok egyet a kocsival, és az utolsó esti kompot csípem el.

– Nahát! Magának kocsija van?

– Igen. A munkámhoz kell.

A szállásadónő szalonnát és fekete kenyeret tett az asztalukra. Amikor kiment az ebédlőből, Sven a lányhoz fordult: – Ha egyedül van, szívesen elviszem autózni...

– Gyűrűs menyasszony vagyok, és hamarosan férjhez megyek – közölte határozottan Hermia.

– Szerencsés fickó a vőlegénye. De azért nagyon örülnék, ha mégis velem tartana – felelte szomorú mosollyal Sven.

– Kérem, ne tekintse sértésnek, de jobban szeretnék egyedül lenni.

– Teljesen megértem. Remélem, nem veszi tolakodásnak, hogy meghívtam.

A lány a legelbűvölőbb mosolyát villantotta a férfira. – Dehogy! Épp ellenkezőleg! Kifejezetten hízelgő volt az ajánlata.

Sven még egy csésze pótkávét töltött magának. Szemmel láthatólag szívesen elüldögélt az asztalnál Hermiával, aki kezdett megnyugodni. Eddig nem keltett gyanút.

Új vendég lépett be az ebédlőbe. A lánnyal körülbelül egyidős, elegáns öltönyt viselő férfi mereven meghajolt.

– Jó reggelt kívánok – üdvözölte őket dánul, de erős német akcentussal. – Helmut Müller vagyok.

Hermia olyan ideges lett, hogy majd kiugrott a szíve.

– Jó reggelt – biccentett udvariasan. – Agnes Ricks.

Müller ekkor várakozóan Svenre pillantott, aki félreérthetetlenül keresztülnézett rajta, és öles léptekkel elviharzott. Müller sértődötten leült.

– Köszönöm a kedvességét – mondta a lánynak.

Hermia igyekezett úgy viselkedni, ahogy normális emberek ilyen helyzetben szoktak.

– Ön hová valósi, Herr Müller?

– Lübeckben születtem.

A lány azon tűnődött, vajon milyen témákról csevegne egy nyájas, barátságos dán egy német férfival.

– Kitűnően beszéli a nyelvünket – jegyezte meg elismerően.

– Gyerekkoromban sokszor nyaraltam Bornholmon a szüleimmel. Hermia látta, hogy a fickó nem gyanakszik, így nekibátorodva tovább

faggatta: – Mondja, sokan nem hajlandók szóba állni önnel? – Ezt már aligha lehetett felületes érdeklődésnek tekinteni.

– Szerencsére ritkán tapasztalok olyan faragatlanságot, amilyenről az imént távozott úr tett tanúbizonyságot. Az adott körülmények között németeknek és dánoknak együtt kell élniük, és a dánok zöme kifogástalanul udvarias. – Müller kíváncsian tekintett a lányra. – De ezt nyilván ön is észrevette, hacsak nem mostanában érkezett külföldről az országba.

Hermia rájött, hogy ismét hibát követett el.

– Nem, nem! – vágta rá gyorsan, hogy helyrehozza a bakit.

– Tősgyökeres koppenhágai vagyok, és ott pontosan úgy élünk együtt, ahogy mondja. Csupán az érdekelt, vajon hasonló-e a helyzet Bornholmon is.

– Többé-kevésbé igen.

A lánynak ennyi is elég volt, hogy megértse: minden beszélgetés veszélyes, így aztán fölállt.

– Remélem, ízleni fog a reggeli, Herr Müller. Jó étvágyat!

– Köszönöm.

– És töltse kellemesen a napot a mi szép kis szigetünkön.

– Én is hasonló jókat kívánok önnek.

Miközben távozott az ebédlőből, Hermia azon gondolkozott, hogy nem volt-e kedvesebb a kelleténél, mert a túlzásba vitt szívélyesség legalább olyan gyanús lehet, mint a kirívó gorombaság. De Müller nem adta jelét, hogy nem hisz neki.

Éppen felült a biciklijére és elindult, amikor megpillantotta Svent. A férfi a poggyászát pakolta be svéd gyártmányú kocsijába, a dán utakon oly gyakran látható csapott farú Volvo PV444-esbe, amit itt is nagyon kedveltek az autósok. A lánynak az is feltűnt, hogy a hátsó ülést kivették, és a földméréshez szükséges műszerek – a teodolit, a háromlábú állványok, a bőrtokokban rejtőző vagy plédekbe bugyolált egyéb eszközök, készülékek – foglalták el a helyét.

– Bocsásson meg, hogy jelenetet rendeztem – mondta Sven.

– Magát még véletlenül sem akartam megbántani.

– Nem történt semmi – nyugtatta meg Hermia, aki látta, hogy a férfiban még mindig forr a méreg. – Nyilván érzékenyen érintette a német úr megjelenése.

– Valóban. Tudja, én katonacsaládból származom, és nehezen tudok beletörődni, hogy ilyen gyorsan behódoltunk a megszállóknak. Szent

meggyőződésem, hogy harcolnunk kellett volna ellenük, sőt most is harcolnunk kéne! – Csüggedten legyintett, mintha eldobna valamit. – Nem volna szabad így beszélnem. Csak zavarba hozom vele.

Hermia gyöngéden megérintette Sven karját.

– Ne kérjen bocsánatot. Nincs miért mentegetőznie.

– Köszönöm.

A lány elbiciklizett.

Churchill föl-alá járkált a krokettpályán Chequersben, a brit miniszterelnök hivatalos vidéki rezidenciáján. Beszédet fogalmaz magában, gondolta Digby, aki jól ismerte az áruló jeleket. Tudta, hogy Anthony Eden külügyminiszter és neje, valamint John Winant amerikai nagykövet és Mrs. Winant is meghívást kapott a hétvégére, ám egyikük sem mutatkozott. Válsághelyzetet szimatolt, de senki sem közölte vele, mi történt. Végül Churchill személyi titkára, Mr. Colville intett neki, hogy odamehet a töprengő miniszterelnökhöz. Digby elindult Churchill felé a puha gyepszőnyegen.

A miniszterelnök a földre meredt, de most fölemelte a fejét.

– Á! Maga az, Hoare? – Megtorpant és Digbyre nézett. – Hitler megtámadta a Szovjetuniót.

– Krisztusom! – hördült fel Digby Hoare. Le szeretett volna ülni, de nem volt hova. – Krisztusom! – ismételte elszörnyedve, hiszen Hitler és Sztálin tegnap még szövetségesek voltak, s barátságukat az 1939-es német-szovjet paktum pecsételte meg, ma viszont már háborúban álltak. – Mikor történt ez?

– Reggel – válaszolta mogorván Churchill. – Dili tábornok az előbb járt itt, hogy tájékoztasson a részletekről. – A miniszterelnök Sir John Dili vezérkari főnökről, őfelsége hadseregének legmagasabb rangú tisztjéről beszélt. – Azt mondja, a hírszerzés becslése szerint a támadó hadsereg létszáma körülbelül hárommillió fő lehet.

– Hárommillió?

– Háromezer kilométeres frontvonalon törtek be a Szovjetunióba. Az északi hadtest Leningrád felé nyomul, a középső Moszkva irányába halad, a déli meg Ukrajnát vette célba.

Digby kábultan hallgatta a rettenetes híreket.

– Istenem! – suttogta. – Ez a vég, uram? Churchill nagyokat szippantott a szivarjából.

– Lehet – felelte. – Az emberek zöme szerint Oroszország nem győzhet, mert nagyon lassan megy majd a mozgósítás. Hitler a Luftwaffe erős légi támogatásával néhány hét alatt megsemmisítheti a Vörös Hadsereget.

Digby még sosem látta ilyen csüggedtnek a főnökét; Churchill úgy nézett ki, mintha súlyos vereséget szenvedett volna, pedig normális körülmények között a rossz hírek általában növelték a harci kedvét, és a kudarcra mindig ellentámadással reagált.

– Van remény? – kérdezte tőle Digby.

– Van. Ha a vörösök kihúzzák nyár végéig, talán fordulhat a kocka. Elvégre az orosz tél már Napóleont is legyőzte... hátha Hitler sem éli túl. Mindenesetre a következő három hónap sorsdöntő lesz.

– Mit szándékozik tenni?

– Ma este kilenckor rádiószózatot intézek a lakossághoz.

– És mit fog mondani az embereknek?

– Azt, hogy minden segítséget meg kell adnunk Oroszországnak és az orosz népnek.

Digby meglepetten húzta fel a szemöldökét.

– Biztosan nehezére esik ilyesmit kívánni a brit alattvalóktól, hiszen ön szívből utálja a kommunistákat, uram.

– Tudja, kedves Hoare, ha Hitler magát a poklot rohanta volna le, most a Sátánról is kedvezően nyilatkoznék az alsóházban. Ez a legkevesebb.

Digby mosolyogva azon tűnődött, vajon ez a mondat is elhangzik-e majd a miniszterelnök esti beszédében.

– De *tudunk-e* konkrét segítséget nyújtani nekik? – kérdezte.

– Sztálin arra kért, indítsak nagyszabású légitámadást Németország ellen. Abban bízik, hogy Hitler emiatt kénytelen lesz hazavezényelni a Luftwaffét a Vaterland védelmére, így meggyengülne a támadó hadsereg, és a ruszkik egyenlő eséllyel szállhatnának szembe vele.

– Teljesíti a kérését, uram?

– Nincs más választásom. Már el is rendeltem a légitámadást a legközelebbi telihold idejére. Ez lesz a háború eddigi legjelentősebb hadművelete, amilyenre még nem volt példa a világtörténelemben. Több mint ötszáz bombázót vetünk be, vagyis a teljes légierő felét.

Digby agyán átvillant, hogy az öccse is részt vesz-e majd az akcióban.

– De ha a fiúk olyan súlyos veszteségeket szenvednek, amilyeneket

mostanáig...
– Akkor megbénulunk. Pontosan ezért hívattam, Hoare. Van már válasza a kérdésemre?
– Tegnap átcsempésztem Dániába az egyik ügynökünket, azzal a paranccsal, hogy szerezzen fényképeket a Sande szigetén működő német radarról. A fotók fogják megadni önnek a választ, uram.
– Az bizony jó lenne, méghozzá minél előbb! Legkésőbb tizenhat nap múlva meg kell indítanunk a légitámadást. Becslése szerint mikor kapja kézhez a képeket?
– Egy héten belül.
– Rendben van – bólintott Churchill, jelezve, hogy a maga részéről befejezte a beszélgetést.
– Köszönöm, miniszterelnök úr – hajolt meg Digby, és a ház felé indult.
– Ne hagyjon cserben! – szólt utána Churchill.

Hammeshus Bornholm északi csücskében helyezkedett el. A hegytetőn álló kastély Svédországra nézett a tenger fölött, és hajdanában a szigetet védelmezte a szomszédos országok inváziójával szemben. Miközben Hermia a tűző napon kimelegedve fölfelé biciklizett a sziklás kaptatok kanyargós ösvényem, azon töprengett, vajon ma is hiába jött-e.
A kőből és téglából épült kastélyból csak egy-egy fal maradt épségben, s a falak tövében a letűnt idők nyomai látszottak: kint, a szabadban kormos kemencék feketélltek, a hideg pincékben alighanem almát és sört tárolhattak a régiek, a töredezett lépcsőfokok sehová sem vezettek, s a keskeny kis ablakokból valaha a tengert bámulhatták a gyerekek.
Hermia korán érkezett, egyelőre a madár se járt a romok között. Tegnapi tapasztalatából ítélve arra számított, hogy még legalább egy órát tölthet itt egyedül. Ahogy a kerékpárt tolta a fűvel benőtt köveken, az omladozó boltívek alatt, azon gondolkozott, vajon mi lenne, ha Arne ma felbukkanna.
A német megszállás előtt ők voltak a legszebb pár a fiatal tisztekből és magas rangú hivatalnokok csinos lányaiból verbuválódott koppenhágai társaságban. Állandóan partikra, piknikekre jártak, imádtak táncolni, és úri sportokat űztek: vitorláztak, lovagoltak,

autótúrákat szerveztek a legelőkelőbb tengerparti üdülőhelyekre. Hermia tudta, hogy mindez már a múlté, s most azon töprengett, vajon Arne nem úgy fog-e tekinteni rá, mint a letűnt idők egyik elfeledett emlékére. Telefonon ugyan azt mondta, még mindig szereti – de több mint egy éve nem találkoztak, s a lány komolyan aggódott, milyennek látja majd a vőlegénye: olyannak-e, mint régen, vagy megdöbbenti-e, hogy ő mennyire megváltozott. Egyre idegesebben rágódott rajta, vajon éppúgy el lesz-e bűvölve Arne a haja illatától és a csókja ízétől, mint annak idején.

Tegnap reggeltől estig a romokat nézegette, így már egyáltalán nem érdekelték a kastély maradványai. Kisétált a tengerre néző oldalra, egy alacsony kőfalhoz támasztotta a biciklijét, és letekintett a mélyben húzódó partra.

Hirtelen ismerős hangot hallott.

– Hello, Hermia!

Villámgyorsan hátrafordult, s megpillantotta Arnét, aki mosolyogva, kitárt karral lépkedett feléje. Eddig nyilván az egyik torony mögött megbújva várakozott. A lány idegessége nyomban elszállt. Odaszaladt a férfihoz, s olyan erővel szorította magához, hogy biztosan fájt az ölelése.

– Mi a baj? Miért sírsz? – kérdezte Arne.

Hermia csak most vette észre, hogy patakokban folynak a könnyei, és hullámzik a melle a zokogástól.

– Olyan boldog vagyok! – suttogta zihálva.

Arne megcsókolta a könnyáztatta arcot, a lány pedig két tenyerébe fogta a férfi fejét, s az ujjai hegyével tapogatta végig a csontjait, hogy elhiggye: ezúttal nem csak a képzelete játszik vele, valóban az eleven, húsvér Arnét tartja a karjában, mint álmaiban már annyiszor. Orrát a vőlegénye nyakához dörgölve beszívta a jól ismert illatot, a seregbeli szappan, a brillantin meg a repülőbenzin semmihez sem hasonlítható keverékét.

Elárasztották az érzelmek, de az izgalom és a boldogság lassan átadta a helyét a mindent elsöprő szenvedélynek. A gyöngéd csókok egyre mohóbbá, tüzesebbé váltak, a cirógatva simogató kezek mind többet és többet követeltek. Hermia egyszer csak úgy érezte, remegő térde menten összecsuklik. Ahogy lerogyott a fűbe, Arnét is magával rántotta, s megnyalta a nyakát, szomjasan szívta a száját, majd a fülcimpáját harapdálta. Amikor a férfi forró combja a combjához

tapadt, ő kigombolta az egyennadrág sliccét, hogy végre a bőrén érezhesse Arne hevesen lüktető ágyékát. Arne eközben megemelte a lány szoknyáját, s becsúsztatta a kezét a bugyi gumija alá. Hermia egy pillanatra zavarba jött, mert már mindene átnedvesedett, de a gyönyör hatalmas hulláma ezt a csöppnyi szégyenkezést is magával sodorta, s ő türelmét vesztve néhány másodpercre kibontakozott vőlegénye ölelő karjából, hogy lerángassa és félrehajítsa a bugyiját. Végül újra magára húzta Arnét, s azzal sem törődött, hogy az első erre járó turisták megláthatják őket a szabad ég alatt. Később, miután lecsillapodott, végigfutott a hátán a hideg, ha rémülten belegondolt, mekkora kockázatot vállaltak mind a ketten – de most nem tudott uralkodni magán. Elállt a lélegzete, amikor Arne mélyen beléhatolt, majd karját-lábát a férfira fonta, hasát a hasához, mellét a melléhez, arcát a nyakához szorította, hogy olthatatlan vággyal tapadjon a testéhez. Aztán ez is elmúlt, s ő már csak arra a távoli csillaghoz hasonló, parányi forró pontra figyelt, ahonnan lassan egész lényét elöntötte a végtelen gyönyör, amely szikrákat szórva akkorát robbant, akár egy óriásmeteor.

Egy darabig mozdulatlanul feküdtek a fűben. Hermia élvezte, ahogy Arne teljes súlyával, ellazult izmokkal ránehezedik, s ő szinte levegőt sem tud venni alatta. De hirtelen árnyék vetült rájuk. Bár csak egy felhő homályosította el a napot, a lánynak mégis eszébe jutott, hogy a kastély nyitva áll a nagyközönség előtt, s bármelyik pillanatban felbukkanhat valaki a romok között.

– Egyedül vagyunk még? – dünnyögte Arne fülébe. A férfi fölemelte a fejét, és körülnézett.

– Igen.

– Jobb lesz, ha sürgősen fölkelünk, mielőtt a turisták ideérnek.

– Oké.

Arne felkönyökölt, de Hermia visszahúzta.

– Még egy csókot kérek.

A férfi gyöngéden megcsókolta, aztán talpra szökkent.

Hermia megkereste a bugyiját, gyorsan belebújt, s ő is fölállt, hogy lesöpörje a ruhájára tapadt fűszálakat. Amint rendbe szedte magát, érezte, hogy elszállt belőle a sürgető, mohó vágy, és minden izma olyan kellemesen, ernyedten bizsereg, mint néha vasárnap reggelenként, az ágyban, amikor félálomban hallgatja a közeli templomban megkonduló harangokat.

A falhoz támaszkodva nézte a mélyben hullámzó tengert, és Arne átölelte. Nehezére esett ismét a háborúra, a megtévesztésre, titkokra gondolnia.

– Én a Brit Titkosszolgálatnak dolgozom – szakadt ki belőle hirtelen a vallomás.

Arne bólintott.

– Pontosan ettől féltem.

– Féltél? De hát miért?

– Mert így sokkal nagyobb veszélyben vagy, mint akkor lettél volna, ha csupán azért jössz ide, hogy találkozz velem.

Hermia örült, hogy a férfinak az őt fenyegető veszély az első gondolata, hiszen ebből napnál világosabban kiderül: Arne tényleg szereti. Ám azt is tudta, mekkora bajba sodorta a vőlegényét.

– Most már te is életveszélyben forogsz, pusztán azért, mert eljöttél erre a randevúra.

– Nem értem. Magyarázd meg, légy szíves.

A lány leült a kőfalra, és összeszedte a gondolatait. Képtelen volt olyan cenzúrázott mesét kitalálni, amelyből Arne csak annyi információhoz juthat, amennyit feltétlenül ismernie kell. Hiába faragta, nyesegette a sztorit, hamarosan rájött, hogy a féligazságnak nincs értelme – mindent el kell mondania. Elvégre arra akarja megkérni a férfit, hogy tegye kockára az életét, és Arnénak joga van tudni, miért!

Így aztán mesélt neki az Éjjeliőrökről, a Kastrup repülőtéren letartóztatott két dán szerelőről, az elképesztő mennyiségű lelőtt bombázógépről, a Sande szigetén működő radarról meg a kódolt üzenetekben emlegetett *himmelbett*ről, és persze arról is, milyen szerepet játszott Poul Kirke az ellenállási mozgalomban. Miközben beszélt, a férfi arckifejezése megváltozott. Szeméből eltűnt a derű, ajkára fagyott a mosoly, és szorongva meredt Hermiára, aki azon tűnődött, elvállalja-e Arne a feladatot.

Ha gyáva volna, gondolta, akkor nyilván nem röpködne saját jószántából a hadsereg fából és vászonból összetákolt könnyű kis gépein... Persze az is igaz, hogy a pilóták mindenkinek imponálnak, márpedig Arne akkor van elemében, ha az ujja köré csavarhatja, aki az útjába akad. A szórakozás mindig fontosabb volt neki, mint a munka. A túlságosan komoly Hermia többek között épp azért szerette, mert a férfi fel tudta vidítani. Most eltöprengett, vajon melyik az igazi Arne:

a pilóta vagy a hedonista. Ez a mai napig nem derült ki, hiszen még sosem kellett próbára tennie a vőlegényét.

– Azért jöttem, hogy arra kérjelek, tedd meg, amit Poul is megtett volna, ha életben marad: menj el a szigetre, juss be valahogy a bázisra, és alaposan vedd szemügyre azt a német radart.

Arne egy szót se szólt, csak komolyan bólintott.

– Fotókra van szükségünk a gépezetről, méghozzá jó éles képek kellenek – folytatta a lány, miközben a kerékpárja fölé hajolva kinyitotta a nyeregtáskát, és egy kis német gyártmányú, 35 milliméteres Leica fényképezőgépet vett elő belőle. Kezdetben, amikor az akciót tervezgette, inkább a miniatűr Minox Rigára esett a választása, mert azt könnyebb elrejteni, de végül mégis a jobb minőségű, precízebb lencsével felszerelt Leica mellett döntött. – Valószínűleg soha többé nem fognak rád bízni ilyen fontos feladatot – magyarázta. – Ha meg tudjuk fejteni a német radar titkát, akkor kitalálhatunk valamit ellene, és több ezer pilóta életét menthetjük meg.

– Értem.

– De ha elkapnak, kémkedésért rögtön kivégeznek. Főbe lőnek, vagy felakasztanak – tette hozzá Hermia, és Arne felé nyújtotta a Leicát.

A lelke mélyén azt kívánta, bárcsak elutasító választ kapna, mert úgy érezte, nem bírná elviselni a gondolatot, hogy a férfi életveszélybe kerülne, ha vállalná a megbízatást. Viszont azzal is tisztában volt, hogy soha többé nem tudná tisztelni Arnét, ha most meghátrálna.

Arne egyelőre nem vette el tőle a fényképezőgépet.

– Szóval Poul neked kémkedett. Ő vezette az Éjjeliőreidet. Hermia bólintott.

– Ha nem tévedek, a barátaink zömét beszervezted.

– Jobb, ha nem tudod, kik vesznek részt a...

– Szinte mindenki, csak én nem.

A lány ismét bólintott, és rettegve várta a folytatást.

– Mert gyávának tartasz.

– Azt hittem, téged nem érdekelne az ilyesmi...

– Persze, hiszen én imádok partikra járni, viccelődni meg flörtölni, és úgy gondoltad, nincs merszem a kémkedéshez. Igaz? – Hermia nem felelt, Arne azonban nem hagyta annyiban a dolgot. – Válaszolj!

A lány harmadszor is csak bólintott, és nyomorultul érezte magát.

– Ebben az esetben be kell bizonyítanom, hogy tévedsz – jelentette

ki a férfi, és most már elvette a fényképezőgépet.

Hermia nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e vagy szomorkodjon.

– Köszönöm – suttogta a könnyeit nyelve. – Ugye óvatos leszel?

– Igen. De baj van. Követtek Bornholmra.

– Ó, a francba! – kiáltott fel a lány. Erre nem számított. – Biztos?

– Holtbiztos. Egy férfi meg egy fiatal nő ragadt rám. Már a vodali bázisnál is kiszúrtam őket, egész nap a környéken őgyelegtek. Aztán a nő Koppenhágában fölszállt velem a vonatra, a pasast pedig a kompon láttam újra. Amikor ideértem, a fickó bringával eredt a nyomomba, és kissé lemaradva egy kocsi is jött utánunk. Végül Ronne közelében leráztam az egész bandát.

– Nyilván arra gyanakszanak, hogy együttműködtél Poullal.

– Úgy látszik, ez a sors iróniája, mert mint tudjuk, semmi közöm nem volt hozzá.

– Szerinted kik ezek? •

– Dán zsaruk, akik úgy táncolnak, ahogy a németek fütyülnek.

– Miután megszabadultál tőlük, bizonyára azt hiszik, te is bűnös vagy. Szent meggyőződésem, hogy még mindig keresnek.

– Nem kutathatnak át minden bornholmi házat.

– Valóban nem, viszont az embereikkel figyeltethetik a kompkikötőt és a repülőteret.

– Ez föl se merült bennem. De akkor hogy kerülök vissza Koppenhágába?

Még nem tud úgy gondolkozni, mint egy kém, jegyezte meg magában Hermia. – Majd fölcsempészünk valahogy a kompra. Nincs más megoldás.

– És aztán hova menjek? A pilótaiskolába nem térhetek vissza – legelőször ott fognak keresni.

– Jens Toksvig szívesen befogad. Arne arca elsötétült.

– Szóval ő is Éjjeliőr.

– Igen. Megadom a címét...

– Ne fáradj! Tudom, hol lakik! – csattant föl Arne. – Mielőtt Éjjeliőrré avanzsált, a barátom volt.

– Lehet, hogy kissé ideges a Poullal történtek miatt...

– Nem fog kidobni. Nyugodt lehetsz.

Hermia úgy tett, mintha észre sem venné, milyen dühös Arne.

– Tegyük fel, hogy sikerül elcsípned a ma esti kompot. Mennyi idő alatt érsz haza Sande szigetére?

– Előbb az öcsémmel fogok beszélni. Harald éppen ott dolgozott a telepen, amikor a bázist építették, így ismeri az alaprajzot, és meg tudja mondani, mit hol találok. Aztán egy egész nap kell hozzá, hogy eljussak Jütlandra, mert állandóan késnek a vonatok. Vagyis legkorábban kedd estére érek Sandéra, szerdán besurranok a bázisra, és csütörtökön visszautazom Koppenhágába. Eddig stimmel. De utána hogyan lépjek veled kapcsolatba?

– Pénteken újra gyere ide a romokhoz. Ha a rendőrség még akkor is figyeli a kompot, valahogy álcáznod kell magad. Én ugyanitt foglak várni, és a halász, aki most áthozott, mindkettőnket elvisz Svédországba. Aztán a brit követségen szerzünk neked hamis iratokat, és szépen elrepülsz Angliába.

Arne komoran bólintott.

– Ha sikerül a tervünk, egy hét múlva szabadok leszünk, és soha többé nem válunk el egymástól – tette hozzá Hermia.

Arne végre elmosolyodott.

– Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

Tényleg szeret, pedig még mindig fáj neki, hogy nem vettem be az Éjjeliőrök közé, gondolta a lány, ám a lelke mélyén továbbra sem volt biztos benne, elég bátor-e a férfi ehhez a munkához. De azt is tudta, hogy ez hamarosan ki fog derülni.

Miközben beszélgettek, megérkeztek az első turisták, s néhányan már a romok között bolyongtak: bekukkantottak a pincékbe, és az ősrégi köveket simogatták.

– Tűnjünk el innen – javasolta Hermia. – Biciklivel jöttél?

– Igen. A torony falához támasztottam – felelte Arne, majd elszaladt a bringájáért, és mindketten elindultak a kastélyból. A férfi föltette a napszemüvegét, s a szemébe húzta a sapkáját, hogy nehezebben ismerjék fel. Tudták, hogy a gyatra álca nem sokat segítene, ha alaposan ellenőriznék a kompra felszálló utasokat, de úgy vélték, az országúton talán ez is megteszi, ha Arne belefutna az üldözőibe.

Miközben lefelé gurultak a hegyoldalon, Hermia azon törte a fejét, hogyan szöktethetné ki Bornholmról Arnét. Ennél jobb álcát sajnos nem tudott kitalálni neki, hiszen nem adhatott rá se parókát, se civil ruhát, és púdert meg rúzst is csak annyit hozott magával, amennyivel a saját arcát festette ki. Hiába volt tisztában vele, hogy a férfinak teljesen el kéne változtatnia a külsejét – ehhez olyan szakember segítségére lett volna szükség, amilyet csak Koppenhágában lehet

találni, itt nem.

A lány a hegy lábához érve rögtön kiszúrta, hogy Sven Fromer, akivel reggeli közben ismerkedett meg, éppen kiszáll a Volvójából. Nem akarta, hogy a fickó meglássa Arnéval, s bízott benne, hogy észrevétlenül el tudnak húzni mellette, de nem volt szerencséje. Sven már fölfigyelt rájuk, és az ösvény mellett lecövekelve lelkesen integetett nekik. Hermia rájött, hogy feltűnő udvariatlanság lenne, ha rá se hederítenének, így kénytelen volt megállni.

– Milyen kellemes meglepetés, hogy újra találkozunk! – örvendezett Sven. – Ez a rokonszenves fiatalember biztosan a vőlegénye...

Sven nem jelent veszélyt, hiszen nincs oka gyanakodni rám, és különben is utálja a németeket, győzködte magát Hermia. – Engedje meg, hogy bemutassam Oluf Arnesent – mondta Arne kereszt- és vezetéknevét fölcserélve. – Oluf, ez az úr Sven Fromer. Mindketten ugyanannál aháznál szálltunk meg éjszakára.

A két férfi kezet fogott.

– Régóta van itt? – érdeklődött nyájas mosollyal Arne.

– Egy hete. Ma este utazom haza.

Hermiának hirtelen eszébe jutott valami. – Sven – fordult a férfihoz. – Maga ma reggel azt mondta nekem, hogy harcolnunk kellene a németek ellen.

– Túl sokat locsogok. Jobban kéne vigyáznom a számra.

– Ha lehetőséget adnék magának, hogy segítsen az angoloknak, vállalná a veszélyt?

Sven döbbenten meredt a lányra.

– Maga? – kérdezte. – De hát hogyan... Csak nem arra céloz, hogy maga...

Hermia közbevágott.

– Hajlandó lenne rá?

– Ez nem valami cselfogás, ugye?

– Bíznia kell bennem. Igen vagy nem?

– Igen – felelte Sven. – Mit kíván tőlem? Mit tegyek?

– El tudna rejtőzni egy férfi a kocsija hátuljában?

– Hát persze. A műszereim között elférne... igaz, kissé szűkösen.

– És hajlandó lenne fölcsempészni valakit a ma esti kompra? Sven előbb a kocsijára, aztán Arnéra nézett.

– Magát? Arne bólintott.

– De még mennyire! – rikkantotta mosolyogva Sven.

15.

Harald remélni sem merte, hogy ilyen sikeres lesz az első munkanapja a gazdaságban. Az öreg Nielsen kis műhelyében annyiféle szerszámot talált, hogy azokkal szinte bármit meg tudott volna javítani. Ügyesen befoltozta a gőzeke vízszivattyúján tátongó lyukat, sarokvasat hegesztett egy hernyótalpas masinára, és megtalálta a rövidzárlatot, amitől minden este kiégett a biztosíték a házban. Aztán jóízűen bekebelezte a nagy adag heringet és krumplit, amit a munkások ebédre kaptak.

Este egy-két órára beült a falubeli fogadóba a gazda legkisebb fiával, Karllal – de csak két kis pohár sört ivott, mert még jól emlékezett rá, hogyan csinált bolondot magából egy hete, amikor a fejébe szállt az akvavit. A szomszéd asztaloknál mindenki arról beszélt, hogy Hitler lerohanta a Szovjetuniót. A rossz hír szerint a Luftwaffe váratlan légitámadást indított, és állítólag 1800 szovjet repülőgépet semmisített meg, amelyeknek annyi idejük sem maradt, hogy fölszálljanak. A fogadó törzsvendégei meg voltak győződve róla, hogy Moszkva még a tél beállta előtt elesik. Csak az egyetlen helybeli kommunista vélekedett másképp, de az ő arckifejezése is aggodalomról árulkodott.

Harald korán távozott, mert Karen azt mondta, lehet, hogy vacsora után ma is beugrik hozzá. A fiú fáradtan, de elégedetten ballagott a régi kolostor felé. Amikor belépett a romos épületbe, elállt a lélegzete a döbbenettől: a bátyja a templomban éppen a lerobbant repülőgépet nézegette.

– A Lódarázs az úriemberek kedvence – jegyezte meg Arne.

– Ez a roncs aligha nyerné meg a tetszésüket – vélekedett Harald.

– Nem biztos. Helyre lehetne pofozni. Csak a futómű görbült el egy

kicsit.
– Szerinted hogyan történt?
– Landolás közben. A Lódarázs hátulja hol erre, hol arra lódul. A pilóta nem tudja rendesen kormányozni, mert a kerekeket előbbre szerelték kelleténél, a tengelyek viszont nem bírják ki az oldalnyomást, és ha éles kanyart veszel, könnyen deformálódhatnak.
Harald szörnyűködve mérte végig a bátyját, akit még sosem látott ilyen elhanyagolt külsővel. Az egyenruhája helyett mintha valami másoktól levetett gúnyát hordott volna: ócska tweedzakót, kopott kordnadrággal. Ráadásul leborotválta a bajuszát, és göndör haját piszkos sildes sapka fedte. Csinos kis 35 milliméteres fényképezőgépet tartott a kezében. Látszott rajta, hogy minden idegszála megfeszül; arcáról eltűnt a gondtalan derű.
– Mi történt veled? – kérdezte aggódva a fiú.
– Bajban vagyok. Nincs valami harapnivalód?
– Nincs. De elmehetünk a fogadóba...
– Nem mutatkozhatom nyilvános helyen. Az egész országban köröznek – mondta Arne fanyar mosollyal, ami inkább keserű grimasznak hatott. – Minden dán rendőr megkapta a személyleírásomat, és egész Koppenhága tele van a rólam készült plakátokkal. Egy zsaru egész úton a nyomomban volt, csak most sikerült meglépnem előle.
– Részt veszel az ellenállásban? Arne egy pillanatig tétovázott.
– Igen – dünnyögte végül.
Haraldot felvillanyozta a hír. Az ágynak használt kőpárkányon ült a bátyja mellett. Egyszer csak megjelent Pine Top, a kandúr, és fiú lábához dörgölőzött.
– És már akkor is együttműködtél velük, amikor otthon három héttel ezelőtt róluk kérdeztelek?
– Nem, akkor még semmi közöm nem volt hozzájuk. Mint kiderült, azt hitték, hogy nem vagyok alkalmas a kémkedésre. Úristen, milyen igazuk volt! De most nyakig ülnek a pácban, és úgy látszik, végszükség esetén én is megfelelek. Le kell fényképeznem nekik valami gépet a sandei katonai bázison.
Harald bólintott.
– Arról már én is készítettem egy vázlatot Poulnak.
– Szóval még téged is előbb vettek be, mint engem – morogta elkeseredve Arne. – Jól nézünk ki, mondhatom!

– Poul megkért, hogy ne szóljak róla néked.
– Ezek szerint mindenki gyáva alaknak tartott.
– Újra le tudnám rajzolni azt a masinát... bár Poulnak is csak emlékezetből skicceltem le.
Arne megrázta a fejét. – Jó éles képeket akarnak. Azért jöttem, hogy megkérdezzem tőled, be lehet-e osonni valahogy.
Harald ugyan rendkívül izgalmasnak találta ezt a kémkedésről folytatott beszélgetést, de borzasztóan aggasztotta, hogy a bátyjának nyilvánvalóan nincs jól átgondolt terve.
– Igen, egy helyen be lehet mászni, ahol a fák eltakarják a kerítést... de hogy fogsz eljutni a szigetre, ha keresnek a zsaruk?
– Elváltoztattam a külsőmet.
– Nem eléggé. Milyen igazolványod van?
– Csak a sajátom. Honnan szereztem volna másikat?
– Szóval, ha bármiért megállít a rendőrség, tíz másodperc alatt kiderül, hogy te vagy az, akit köröznek.
– Körülbelül így áll a helyzet. Harald megrázta a fejét. – Ez agyrém!
– Akkor is meg kell tennem. A németek ezzel a berendezéssel több kilométeres távolságból is észlelni tudják a bombázókat, és így időben bevethetik ellenük a vadászgépeiket.
– Biztosan rádióhullámokkal mérik be őket! – kiáltott fel izgatottan Harald.
– Az angoloknak is van ilyen észlelőrendszerük, de úgy tudom, a németeké sokkal jobb, és a légitámadásban résztvevőbombázók felét lelövik. A Királyi Légierő mindenáron ki akarja deríteni, hogyan csinálják. Érdemes az életemet kockáztatnom érte.
– Értelmetlenül semmiképpen. Ha elkapnak, nem tudod továbbadni az információt az angoloknak.
– Legalább meg kell próbálnom. Harald mély lélegzetet vett.
– Mi lenne, ha inkább én mennék helyetted?
– Tudtam, hogy ezt fogod mondani.
– Engem nem keresnek a zsaruk. A terepet is ismerem. Egyik este már átmásztam azon a kerítésen, hogy lerövidítsem az utat. Azonkívül jobban értek a rádiókhoz, mint te, és hamarabb rájönnék, mit kell lefényképezni – okoskodott a fiú, s úgy érezte, megdönthetetlen érveket sorakoztatott fel.
– Ha elfognak, kémkedésért rögtön agyonlőnek.
– Rád is ugyanez vonatkozik, csakhogy te szinte biztosan lebuksz,

én viszont valószínűleg ép bőrrel megúszom.

– Lehet, hogy a rendőrök megtalálták a vázlataidat, amikor Poulért jöttek. Márpedig ha így van, nyilván a németeket is értesítették, hogy valaki érdeklődik a sandei bázis iránt, és azóta feltehetőleg jobban őrzik a területet, mint korábban. Talán most már nem is olyan könnyű átmászni azon a kerítésen.

– Még így is több az esélyem, mint neked.

– Akkor sem engedhetlek oda. Túl veszélyes. Mit mondok majd a mamának, ha fogságba esel, és kivégeznek?

– Azt, hogy a szabadságért haltam meg. Nemcsak te kockáztathatod az életedet, hanem én is. Jogom van hozzá! Add ide azt a nyavalyás fényképezőgépet!

Mielőtt Arne válaszolhatott volna, Karen lépett be a templomba.

Nesztelen léptekkel, váratlanul érkezett, így Arne már nem rejtőzhetett el előle. Bár a férfi ösztönös mozdulattal fölemelkedett a kőpárkányról, a következő pillanatban vissza is ült.

– Maga kicsoda? – kérdezte tőle a lány kertelés nélkül, ahogy szokta. – Nahát! Te vagy az, Arne? Hello! Látom, levágattad a bajuszodat. Ha nem tévedek, a plakátok miatt... Egész Koppenhága tele van velük. Mondd csak, miért köröznek a zsaruk? – Karen felült a ponyvával letakart Rolls-Royce motorházának tetejére, keresztbe vetette a lábát, mint egy manöken, és kíváncsian várta a férfi válaszát.

Arne egy másodpercig tétován hallgatott.

– Nem árulhatom el – felelte végül.

A lány esze azonban úgy vágott, mint a borotva, és imponáló gyorsasággal megfejtette a rejtélyt.

– Úristen! Te részt veszel az Ellenállásban! Poul is benne volt? Ezért kellett meghalnia?

A férfi bólintott.

– Nem zuhant le a gépe. A rendőrök elől próbált elmenekülni, ők lőtték le.

– Szegény Poul – suttogta Karen. Elfordította a fejét, majd ismét Arnéra nézett. – Szóval ott folytatod, ahol ő abbahagyta, de üldöz a rendőrség. Biztosan bújtat valaki... valószínűleg Jens Toksvig, hiszen Poul vele is majdnem olyan jóban volt, mint veled.

Arne vállat vont, és ismét bólintott.

– De nem mászkálhatsz szabadon, mert ha elkapnak, rögtön letartóztatnak, tehát... most már te is benne vagy, Harald! – mondta

halkan a lány, s úgy tekintett a fiúra, mintha féltené.

Harald örült, hogy ez az elbűvölő teremtés aggódik érte.

– Na? Tényleg benne vagyok? – kérdezte a bátyjától.

Arne nagyot sóhajtott, és az öccse kezébe nyomta a fényképezőgépet.

Harald másnap este érkezett meg Morlundéba. A kompkikötő parkolójában hagyta a motorbiciklijét, mert úgy érezte, Sande szigetén mindenkinek szemet szúrna a gőzmotoros masina. Nem volt ponyvája, hogy letakarja, és bezárni vagy lelakatolni se tudta, de abban bízott, hogy nincs az a tolvaj, aki rájönne, hogyan kell beindítani.

Épp jókor jött, hogy még elérje az utolsó kompot. Miközben a rakparton várakozott, lassan besötétedett, s úgy jelentek meg az égen a csillagok, ahogy a hajók lámpásai bukkannak fel a távoli láthatáron. Egy részegen támolygó szigetlakó Harald arcába bámult.

– Á! A kisebbik Olufsen fiú! – motyogta, majd dülöngélve arrébb ballagott, lezöttyent egy kóré, és reszkető kézzel megpróbált pipára gyújtani.

A komp kikötött, s néhányan kiszálltak. Harald meglepetten látta, hogy a hajóhíd túlsó végében egy dán rendőr meg egy német katona strázsál, s amint az utazni vágyó részeg odatántorog hozzájuk, ellenőrzik az iratait. A fiú úgy érezte, menten eláll a szívverése. Riadtan megtorpant, s azon töprengett, föl merjen-e szállni a kompra. Nem tudta eldönteni, vajon csak azért őrzik-e jobban a szigetet, mert megtalálták a vázlatait, ahogy a bátyja megjósolta – vagy magára Arnéra vadásznak. Tisztában vannak-e vele, hogy ő a körözött személy öccse? Hiszen az Olufsen gyakori név... Kaptak-e eligazítást a többi családtagról? Félve sandított a két egyenruhásra, mert a meglehetősen drága Leica a hátizsákjában lapult, s hiába kattogtatták annyian a közkedvelt német gyártmányú gépet, az mégis gyanút kelthetett.

Harald megpróbálta összeszedni magát, hogy nyugodtan, hideg fejjel mérlegelje, mitévő legyen, elvégre nem csak hajóval lehetett átjutni Sande szigetére. Abban nem volt biztos, hogy képes lenne-e három kilométert úszni a nyílt tengerben, de úgy vélte, talán kölcsönvehetne vagy lophatna egy kis csónakot – bár nyilván lebukna, amikor partra húzná a szigeten, és kérdőre vonnák, honnan szerezte.

Rájött, hogy jobban jár, ha megjátssza az ártatlant, hátha följut valahogy a kompra.

Elindult a hajóhídon.

– Miért akarsz Sandára utazni? – faggatta a rendőr. Haraldot fölháborította, hogy ilyen indiszkrét kérdéssel zaklatják, de lenyelte a mérgét.

– Mert ott lakom – felelte. – A szüleimmel együtt. A rendőr a fiú arcát fürkészte.

– Nem emlékszem, hogy már láttalak volna, pedig négy napja szolgálok itt.

– Eddig iskolában voltam.

– Kedden nem szokták hazaengedni a diákokat.

– Most ért véget a tanév.

A rendőr, szemmel láthatólag elégedetten, morgott valamit. Figyelmesen elolvasta a Harald igazolványába bejegyzett lakcímet, majd megmutatta az iratot a német katonának, aki bólintott, és fölengedte a fiút a fedélzetre.

Harald a komp legtávolabbi sarkába húzódott, s a tengert bámulta, hátha lecsillapodik, mert majd kiugrott a szíve az izgalomtól. Megkönnyebbülve nyugtázta, hogy átengedték az ellenőrzési ponton, ugyanakkor iszonyú dühbe gurult, amiért egy rendőr pusztán azért igazoltatja, mert a saját hazájában közlekedik. Amikor logikusan végiggondolta a dolgot, maga is ostobaságnak tartotta, hogy ilyen hevesen reagál a történtekre, de mégsem tudott napirendre térni a vérlázító incidens fölött.

Éjfélkor a hajó végre kifutott a kikötőből.

A hold nem világított. Sande teljesen sík szigete éppolyan sötét hullámnak látszott, mint az összes többi a horizonton. Harald nem számított rá, hogy ilyen hamar hazatér. Amikor pénteken elindult, abban sem volt biztos, látja-e még valaha ezt a helyet, ahol született. De most kémkedni jött vissza, a hátizsákjában fényképezőgépet rejtegetett, és azt a feladatot kapta, hogy fotókat készítsen a nácik titkos fegyveréről. Hirtelen eszébe jutott, milyen izgalmasnak képzelte még nemrégiben is az Ellenállást. Most, hogy ő is részt vett a mozgalomban, rá kellett döbbennie: ez nem játék. Épp ellenkezőleg. Halálosan komoly a dolog, és ő úgy fél, ahogy még soha életében.

Eddig is a rosszullét környékezte, de a hajóhídról a jól ismert rakpartra lépve görcsbe rándult a gyomra, amikor az út túloldalon álló

postahivatalra meg a fűszerüzletre pillantott. Mióta az eszét tudta, egyik sem változott. Élete első tizennyolc évét teljes biztonságban töltötte, most azonban úgy érezte, ez a biztonság soha többé nem adatik meg neki.

Az éj leple alatt kiment a tengerpartra, és déli irányba gyalogolt. A csillagos ég alatt ezüstösen fénylett a nedves homok. Harald hallotta, hogy egy lány felkacag valahol a dűnék között, de egy lelket se látott. Elfogta az irigység, ha arra gondolt, vajon ő képes lesz-e bármikor is így megnevettetni Karent.

Már csaknem hajnalodott, amikor megpillantotta a német bázis drótkerítésének cölöpéit. A benti fák és bokrok úgy néztek ki messziről, mintha a homokdűnéket sötét foltok tarkítanák. A fiú rájött, hogy ha ő belát az elkerített területre, akkor őt is bármikor megláthatják a benti őrök, így aztán négykézlábra ereszkedve mászott tovább.

Egy perc sem telt el, máris örülhetett, hogy ilyen óvatos volt, mert a kerítés túloldalán két járőröző katona bukkant fel, méghozzá kutyával.

Harald megriadt – nem tudott erről az új szokásról. Eddig nem párosával jártak az őrök, és kutyákat sem tartottak a bázison.

A fiú gyorsan lehasalt. A két fickó nem hatott különösen ébernek. Inkább kényelmesen sétáltak, és nem fegyelmezetten meneteltek. A kutya pórázát tartó katona éppen nagy hévvel mesélt valamit, a társa pedig szótlanul cigarettázott. Ahogy közeledtek, egyre jobban hallatszott a férfi hangja, amit nem nyomott el a hullámtörés moraja. Harald az iskolában ugyanúgy tanult németül, mint a többi dán gyerek, és megértette, hogy az őr azzal henceg, hogyan csábított el egy Margaréta nevű lányt.

A fiú körülbelül ötvenméternyire lehetett tőlük. Amikor a katonák a kerítéshez értek, a kutya beleszimatolt a levegőbe. Valószínűleg megérezte Harald szagát, de nem tudta, hol a betolakodó, így csak bizonytalanul vakkantott egyet. A pórázt tartó őr azonban nyilván nem kapott olyan alapos kiképzést, mint a kutyája, mert rászólt az állatra, hogy hallgasson, és tovább magyarázta a társának, milyen ürüggyel csalogatta be azt a bizonyos Margarétát a fáskamrába. Bár Harald meg se moccant, a kutya újra ugatni kezdett, s az egyik katona bekapcsolta erős zseblámpáját. A fiú az arcát is a homokba fúrta, miközben a fénypászma lassan végigpásztázta a dűnéket, és szerencsére megállás nélkül átsiklott fölötte.

A kutyás őr rendületlenül folytatta a mesét, mintha mi sem történt volna: – Végül beadta a derekát a buta kis liba, de kikötötte, hogy az utolsó pillanatban ki kell húznom a dákómat, nehogy úgy maradjon... Na mit szólsz, öregem?

A két katona ezzel elballagott, és a kutya sem ugatott tovább. Harald türelmesen kivárta, míg eltűnnek szem elöl, majd föltápászkodott, és a sziget belseje felé indulva a bokrok, fák mögött rejtőző kerítésszakasz felé lopózott. Attól félt, hogy a németek időközben kiirtották a növényzetet, de fölöslegesen aggódott: a sűrű cserjést a régi helyén találta. A bokrok között a kerítéshez kúszott, aztán fölegyenesedett.

Hosszú másodpercekig tétovázott, mitévő legyen. Tudta, hogy most még visszatáncolhatna, és akkor nem szegné meg a törvényeket. Újra elmehetne Kirstenslotba, ahol nappal tovább javítgathatná a gazdaság lerobbant gépeit, az estéket meg a fogadóban tölthetné, éjszakánként pedig Karenről álmodozhatna. Számos dánhoz hasonlóan ő is nyugodtan mondhatná, hogy a háború nem az ő dolga, semmi köze hozzá – de a puszta gondolat is felháborította. Elképzelte, amint Arnénak és Karennek, Joachim bácsinak és Monikának magyarázza, miért futamodott meg az utolsó pillanatban, és elszégyellte magát, amiért ilyesmi egyáltalán eszébe jutott.

A kerítés ugyanúgy nézett ki, mint korábban, a száznyolcvan centi magas dróthálón meg a két sor szögesdróton semmit sem változtattak a németek. Harald eddig kézben cipelte a hátizsákját, de most fölvette, hogy ne legyen útban, aztán felmászott a kerítésen, óvatosan átlépett a szögesdróton, és leugrott a túloldalon.

Ekkor döbbent rá, hogy végképp elkötelezte magát, innen már nincs visszaút: fényképezőgéppel hatolt be a katonai bázis területére, és ha elkapják, minden teketória nélkül agyonlövik.

Nesztelen, gyors léptekkel ügetett tovább a bokrok és fák közelében, s közben gyakran körülkémlelt. A reflektoros torony mellett elhaladva minden ízében reszketni kezdett, amikor elképzelte, milyen védtelen lenne itt a szabadban, ha valaki hirtelen bekapcsolná a vakító, hatalmas fényszórókat. Hegyezte a fülét, nem hallja-e a járőrök lábdobogását, de csak a partot nyaldosó hullámok susogtak. Pár perc múlva leereszkedett egy enyhe lejtőn, és beszaladt a kitűnő fedezéket nyújtó, tűlevelű fák közé. Egy pillanatra eltűnődött, vajon a katonák miért nem vágták ki a fákat, hogy ezen a szakaszon is jobban őrizhessék a bázist, de hamarosan megfejtette a rejtélyt: a németeknek

szükségük van a sűrű növényzetre, mert el kell rejteniük a kandi tekintetek elől a behemót rádió-berendezést.

A következő pillanatban célhoz ért. Most, hogy tudta, mit keres, már meglehetősen tisztán látta a körfalat meg a mogulé kiemelkedő, téglalap alakú rácsot, vagyis a lassan körbeforgó antennát, ami hatalmas műszemként fürkészi a sötét látóhatárt. Újra halottá az elektromotor halk zümmögését. A gépezet két oldalán ismét feltűnt neki a két kisebb szerkezet, és a csillagfényben végre kiderült, hogy mindkettő a nagy forgó antenna kicsinyített mása.

Szóval itt valójában nem egy gép van, hanem három, gondolta Harald, s azon töprengett, vajon miért. Lehet, hogy ezért sokkal jobb a német radar, mint az angol? Ahogy közelebbről is szemügyre vette a kisebb antennákat, úgy vélte, valamelyest különböznek a nagy rácsozattól. Persze napvilágnál is látnia kellett volna őket, hogy biztos legyen a dolgában, de ezek mintha nemcsak forogtak volna, hanem a dőlésszögük is más volt. Ismét fölmerült benne a kérdés, hogy miért. Egyelőre nem tudta a választ, de rájött: a bonyolult apparátus mindhárom darabjáról jó éles fotókat kell készítenie.

Amikor először járt itt, ijedtében átmászott a körfalon, mert egy őr köhögött a közelben. Most azonban volt ideje gondolkozni, és valami azt súgta neki, hogy bizonyára könnyebben is be lehet jutni, hiszen a fal nyilván csak a véletlen külső sérülésektől óvja a berendezést, de a rendszeres karbantartása nem maradhat el, így a szerelőknek feltétlenül hozzá kell férniük. Harald körüljárta falat, s ahogy a sötétben a téglákat fürkészte, egyszer csak egy kis faajtót talált, ami szerencsére nem volt bezárva. Gyorsan beslisszolt rajta, majd belülről halkan becsukta.

Úgy érezte, most már nagyobb biztonságban van, mert odakintről senki sem láthatja meg, azonkívül a szerelők sem fogják rajtakapni, hiszen feltehetőleg csak akkor dolgoznak késő este, ha hirtelen elromlik valami. És ha mégis bejönne valaki, gondolta Harald, ő talán még akkor is átvethetné magát a falon, mielőtt észreveszik.

Föltekintett a hatalmas forgó rácsozatra, ami véleménye szerint a repülőgépekről visszaverődő rádiósugarakat tudta fogni. Arra tippelt, hogy az antenna alighanem úgy működik, mint egy lencse: a beérkező jeleket fókuszálja, a talapzat aljából kivezető kábel pedig azokba az új épületekbe továbbítja az adatokat, amelyeket tavaly nyáron ő is segített felhúzni. Az így szerzett információk valószínűleg

monitorokon jelennek meg, és a kezelőszemélyzet állandó készenlétben áll, hogy riadóztassa a Luftwaffét.

A gyenge csillagfényben, a föléje tornyosuló, zümmögő gép mellett állva, az elektromosság ózonillatát beszippantva a fiú úgy érezte, egyenesen a hadigépezet dobogó szívébe került. Ekkor döbbent rá, hogy a tudósok és a mérnökök háborúja éppolyan fontos lehet, mint a tankok meg a géppuskák összecsapása a harctereken. És ő most belecsöppent ebbe a félelmetes gépezetbe, sőt az alkatrészévé vált.

Közelgő repülőgép motorzúgását hallotta. Nem süt a hold, tehát bombázó nemigen lehet, esetleg egy német vadászgép szállt fel valamiért, vagy egy utasszállító tévedt ide, gondolta Harald, és kíváncsi volt, vajon a nagy antenna már egy órával ezelőtt érzékelte-e a jövevényt. Az is rettentően érdekelte, hogy a kisebb antennák a repülőgépre irányulnak-e. Úgy döntött, kiugrik egy pillanatra, és megnézi, mi a helyzet.

Az egyik kis antenna a tenger felé fordult, pontosan arra, amerről a gép érkezett, a másik viszont a sziget belsejét vette célba, és a fiú úgy találta, a korábbihoz képest mindkettő dőlésszöge megváltozott. Ahogy a repülő hangosan berregve egyre inkább megközelítette az első antennát, az még jobban megdőlt, mintha szemmel tartaná a gépet. A másik is elmozdult, de Harald nem tudta megállapítani, mire reagál.

A repülőgép a kontinens felé tartva elhúzott Sande fölött, és már a hangját se lehetett hallani, amikor az antenna még mindig követte. Harald visszatért a rejtekhelyére, a körfal mögé, és a látottakon törte a fejét.

Az eddig koromsötét égbolt lassan szürkülni kezdett. Ebben az évszakban hajnali három előtt pirkadt, és már négy óra előtt fölkelt a nap.

Harald elővette a hátizsákjából a fényképezőgépet. Tudta, hogyan kell bánni vele – Arne megmutatta. Amint kivilágosodott, lábujjhegyen körüljárta a gépezetet, és fölmérte, honnan fotózza le, hogy az apró részletek is látsszanak a lehető legjobb szögekből készült képeken.

A bátyjával egyetértve úgy vélte, körülbelül háromnegyed négykor kell munkához látnia, mert addigra már fölkel a nap, de még nem süt rá a falon túl álló rádió-berendezésre. Nincs is szükség rá – a jó minőségű, érzékeny film e nélkül mindent remekül rögzíteni fog,

magyarázta Arne.

Ahogy telt-múlt az idő, a fiú egyre nyugtalanabbul törte a fejét, hogyan jut majd ki innen. Nyolckor érkezett meg, a sötétség leple alatt mászott át a bázis kerítésén, de nem várhatta ki az estét, hogy ismét sötét legyen, mire távozik. Szinte biztos volt benne, hogy egy karbantartó legalább naponta egyszer akkor is ellenőrzi a gépet, ha semmi nem romlik el. Rájött, hogy fényes nappal kell észrevétlenül eltűnnie, amint lefényképezte a masinát, s így sokkal nagyobb veszélyben lesz, mint akkor volt, amikor belopózott.

Azon töprengett, merre meneküljön. Déli irányban, amerre a szülei háza állt, alig kétszáz métert kellett volna megtennie a kerítésig, de az út az alacsony dűnék között vezetett, és egyetlen fa vagy bokor se nőtt a homokon. Észak felé viszont a dús növényzet nagyobb biztonságot nyújtott, de jóval tovább tartott az egész.

Haraldnak sejtelme sem volt róla, hogyan viselkedne, ha a kivégzőosztaggal kéne farkasszemet néznie. Nyugodtan, büszkén várná a halált, és senki sem látná rajta, mennyire fél, vagy összeroppanna, összevissza beszélne, mint egy eszelős, kegyelemért könyörögne, és úgy rettegne, hogy még be is vizelne?

Erőt vett magán, hogy valamelyest lecsillapodjon. Miközben a megfelelő pillanatra várt, egyre erősödött a fény. Karórája számlapján csigalassúsággal haladt körbe a percmutató. Odakintről a fiú nem hallott új hangokat. A katonák ugyan korán keltek, de Harald abban bízott, hogy hat előtt nem lesz nagy jövésmenés – addigra meg már bottal üthetik a nyomát.

Végre eljött a fotózás ideje. A felhőtlen ég alatt, a tiszta reggeli fényben jól látta a bonyolult gépezet minden alkatrészét. Élesre állította a lencsét, és először a forgó talapzatot, a kábeleket meg az antenna rácsozatát fényképezte le. Szétnyitotta a kolostor szerszámkészletéből elemelt colstokot, s némelyik képen úgy helyezte el, hogy a méretarányok jól látsszanak. Ez a saját ötlete volt.

A következő fotóhoz ki kellett mennie a szabadba.

Egy pillanatig tétovázott, mert a falon belül biztonságban érezte magát – de nem volt más választása, ha a két kisebb antennát is meg akarta örökíteni.

Résnyire nyitotta az ajtót. A csendet csak a tenger morajlása törte meg. Harald a hullámtörés hangjából meg tudta állapítani, hogy közeledik a dagály. Az egész bázis párás hajnali fényben fürdött.

Senki és semmi nem mozdult, mintha megszűnt volna az élet a szigeten. Az ember ebben az órában alszik a legmélyebben, és ilyenkor még a kutyák is álmodni szoktak.

Harald gondosan exponált képeket készített a két kisebb antennáról is, amelyeket csak alacsonyabb falak védtek. Miközben egyre a kis antennák funkcióján gondolkozott, egyszer csak rájött, hogy az egyik alighanem a látótávolságon belül lévő repülőgépet követi nyomon, ám azzal is tisztában volt, hogy az egész apparátus célja a még látótávolságon *kívül* lévő bombázók érzékelése, így a második kis antenna feltehetőleg egy másik gépet követ.

A Leicát kattogtatva tovább rágódott a rejtélyen. Mindenekelőtt az foglalkoztatta, hogy az összehangoltan működő három eszköz miként növelheti meg ennyire a Luftwaffe találati arányát. Úgy vélte, talán a nagy antenna előre jelzi az angol bombázó közeledtét, a kisebb antennák egyike pedig a német légtérben figyeli a gépet. De mire való a másik?

A fiúnak hirtelen eszébe jutott, hogy még egy repülőgépnek kell lennie a levegőben – annak a német vadásznak, amit a bombázó ellen vetettek be. Lehetséges volna, hogy a Luftwaffe a másik kis antennával a *saját vadászgépét* kíséri figyelemmel? Ez őrültségnek látszott – ám amikor Harald kissé hátrébb ment, hogy lefotózza a három antenna egymáshoz viszonyított helyzetét, már nem is tartotta olyan képtelennek az ötletet: ha a Luftwaffe légiirányítója mind a bombázó és a vadászgép pozícióját is ismeri, akkor rádió segítségével elvezetheti a vadászt a bombázóhoz.

Harald most már kezdte kapiskálni a Luftwaffe módszerét. A hatalmas antenna előzetes rádiójelzést ad, hogy a vadászok időben fölszállhassanak. Az egyik kis antenna rááll a közelgő bombázóra, a másik meg a vadászgépet követi nyomon, így a légiirányító pontosan arra a helyre vezérli a pilótát, ahol a bombázónak fel kell bukkannia – a többi meg már gyerekjáték.

A fiúnak erről eszébe jutott, milyen védtelenül áll itt fényes nappal egy német katonai bázis kellős közepén, a szigorúan titkos objektumot fényképezve. Pánikba esett. Úgy öntötte el a félelem, mint az ereiben szétáradó halálos méreg. Megpróbált erőt venni magán, hogy kissé lecsillapodva még néhány képet készítsen, mert eredeti terve szerint különböző szögekből is be akarta mutatni az antennákat. De nem bírta tovább – inába szállt a bátorsága. Már legalább húsz fotó van a filmen,

gondolta; ennyi biztosan elég lesz.

Betette a Leicát a hátizsákba, és gyors léptekkel elindult. Megfeledkezett róla, hogy a hosszabb, de biztonságosabb északi utat akarta választani, így a csupasz homokdűnék között déli irányba ügetett. Már látta is a kerítést a régi csónakházon túl, aminek legutóbb nekiment a sötétben. Úgy döntött, ma a tenger felőli oldalon kerüli meg, hogy legalább pár lépés erejéig fedezékben legyen.

Ám ahogy közeledett a csónakházhoz, hirtelen kutyaugatást hallott.

Rémülten nézett körül, de se katonát, se kutyát nem látott. Ekkor jött rá, hogy a hang az elhagyatott épületből jön, amit nyilván kennelnek használnak a németek.

Amikor egy másik kutya is ugatni kezdett, Harald futásnak eredt.

A két kutya addig hergelte egymást, amíg a többi is nekivadult, és a falka az egész környéket fellármázta. A fiú a falhoz érve a tenger felé rohant, s ügyelt rá, hogy amíg eljut a kerítésig, a csónakház eltakarja a főépületben szolgáló katonák elől. Valósággal szárnyakat adott neki a félelem, de minden pillanatban a háta mögött eldördülő lövésre várt.

Nem tudta, meglátta-e valaki, de egy űzött majom sebességével mászott föl a kerítésen, majd átvetette magát a szögesdróton, és nagyot toccsanva landolt a sekély vízben a túloldalon. Miközben föltápászkodott, lopva belesett a kerítésen. A csónakházon túl csak a fák és bokrok takarásában álló főépület sarkát látta, katonát azonban egyet sem. A bázisnak hátat fordítva ismét futni kezdett, méghozzá a sekély vízben, nehogy a kutyák szagot fogjanak. Legalább száz métert tett meg, mire úgy érezte, a szárazföldön folytathatja az utat. Bár hagyott néhány lábnyomot a keményre döngölt homokban, tudta, hogy ezeket egy-két perc múlva elmossa a gyorsan közelgő dagály. Végre elérte a dűnéket, ahol már nem fenyegette veszély.

Pár perc múlva bekanyarodott a hazafelé vezető dűlőútra. Hátrasandított, de senki sem követte. Zihálva rohant tovább a parókia felé. A templom előtt elhúzva a konyhához szaladt.

Már nyitva volt az ajtó. A szülei, mint mindig, ma is korán keltek.

Harald belépett. Az édesanyja pongyolában állt a tűzhely előtt, s éppen teát főzött. Amikor megpillantotta a fiát, rémülten felkiáltott, és leejtette a fajanszkannát, amelynek a kőpadlóhoz csapódva letört a kifolyócsöve. Harald fölszedte a cserepeket.

– Ne haragudj, hogy megijesztettelek – mondta.

– Harald!

A fiú megölelte és megcsókolta az anyját. – Apám itthon van?

– Éppen a templomban csinál rendet. Tegnap este már nem volt rá ideje, hogy sorba rakja a székeket.

– Miért? Mi történt tegnap este? – kérdezte Harald, mert tudta, hogy hétfőn este soha nincs istentisztelet.

– Az egyházgondnokok tanácsa a te ügyedet tárgyalta. Vasárnap ki fognak közösíteni.

– Flemmingék bosszúja – morogta Harald, és furcsállotta, hogy valaha fontosnak tartotta az efféle jelentéktelen apróságokat.

Tudta, hogy az őrök már javában kutatják, kit ugattak meg olyan vadul a kutyák, és ha a bázison végeznek, esetleg a környékbeli házakat is ellenőrzik, hátha a pajtákban vagy a csűrökben rejtőzik valaki.

– Mama – fordult az anyjához –, ha jönnek a katonák, légy szíves, mondd azt nekik, hogy egész éjjel itthon aludtam. Ugye megteszed?

– Mi történt, kisfiam? – kérdezte rettegve az édesanyja.

– Majd később megmagyarázom – felelte Harald, s arra gondolt, sokkal hitelesebb lenne a mese, ha valóban ágyban találnák.

– Mondd azt nekik, hogy még mindig alszom. Jó?

– Ahogy akarod.

A fiú fölszaladt a konyhából a hálószobájába. A szék karjára akasztotta a hátizsákot, majd kivette belőle a fényképezőgépet, és az egyik fiókba tette. Átvillant az agyán, hogy el kéne dugnia a Leicát, de nem volt rá idő, amellett rájött: aki fényképezőgépet rejteget, az a saját bűnösségét bizonyítja. Gyorsan lerángatta magáról a ruháját, pizsamába bújt, aztán lefeküdt.

Egyszer csak az apja hangját hallotta a konyhából. Fölkelt, a lépcsőhöz lopózott, és fülelni kezdett.

– Mit keres itt? – kérdezte a lelkész.

– A katonák elől bujkál – felelte a felesége.

– Az Isten szerelmére, hát mibe keveredett ez a gyerek?

– Fogalmam sincs, de...

Harald anyja nem tudta befejezni a mondatot – hangos kopogtatás hallatszott az ajtó felől, és egy fiatal férfihang németül köszönt: – Jó reggelt! Keresünk valakit. Nem láttak errefelé idegent az elmúlt pár órában?

– Nem, senkit az égvilágon – felelte Harald anyja olyan idegesen, hogy a fiú meg volt győződve róla: a német katona is észrevette, de

talán nem lepte meg. Nyilván megszokta, hogy az emberek félnek tőle.

– Ön sem látott senkit, uram?

– Nem – jelentette ki a lelkész határozottan.

– Odafönt van valaki?

– A fiam. De ő még alszik – válaszolta Harald anyja.

– Át kell kutatnom az egész házat – közölte a katona. Bár udvariasan beszélt, nem engedélyt kért, hanem kereken megmondta, mit akar.

– Majd én körülvezetem – ajánlotta a lelkész.

Harald visszabújt az ágyába. A torkában dobogott a szíve. Halottá, hogy odalent csizmás lábak kopognak a kőpadlón, és ajtók nyílnak, csukódnak. Aztán a csizmák följöttek a lépcsőn, s előbb a szülei, majd Arne szobájában dobogtak, végül az ő ajtajához közeledtek. Megcsikordult a kilincs.

A fiú lehunyta a szemét, úgy tett, mintha aludna, s igyekezett lassan, egyenletesen lélegezni.

– A fia, ugyebár – mondta halkan a német.

– Igen.

Pillanatnyi csend támadt.

– Egész éjjel itthon volt?

Harald visszafojtotta a lélegzetét. Tudomása szerint az apja száját még ártatlan hazugság sem hagyta el – soha életében. Aztán meghallotta a választ:

– Igen. Egész éjjel.

Megdöbbent. Az apja hazudott miatta! A kőszívű, konok, önelégült vén zsarnok megszegte a saját szabályait. Úgy látszik, ő is ember... Harald érezte, hogy lehunyt szemébe könny szökik.

A távolodó csizmák végigkopogtak a passzázson, ledübörögtek a lépcsőn, majd a katona távozott. Harald fölkelt, s a lépcsőhöz szaladt.

– Lejöhetsz! Elment – szólt föl neki a lelkész. A fiú lerohant. Az apja komolyan nézett rá.

– Köszönöm – motyogta hálásan Harald.

– Bűnt követtem el – mondta a lelkész, s a fiú egy pillanatig azt hitte, mindjárt dühbe gurul az öreg, ám a ráncos arc hirtelen ellágyult. – De hiszek benne, hogy Isten megbocsát nekem.

Harald ekkor jött rá, milyen lelki kínokat állt ki az apja az elmúlt néhány perc során, de nem tudta, hogyan mondja meg, hogy

tökéletesen érti a helyzetet. Mivel semmi más nem jutott eszébe, kezet nyújtott.

Az apja egy darabig csak nézte, aztán megszorította a kinyújtott kezet. Magához húzta Haraldot, és bal karjával átölelte a fia vállát. A könnyeivel küszködve lehunyta a szemét. Amikor megszólalt, nem a prédikátor zengő hangján beszélt – csak halk, fájdalmas suttogásra futotta az erejéből.

– Azt hittem, meg fognak ölni – motyogta. – Azt hittem, ezek az éltedre törnek, édes fiam!

16.

Arne Olufsen kicsúszott Peter Flemming kezéből. Peter ezen rágódott, miközben Inge reggeli lágy tojását főzte. Amikor Arne Bornholmon lerázta a nyomában loholó detektíveket, ő könnyelműen kijelentette, hogy hamarosan újra elkapják a fickót, de rosszul ítélte meg a helyzetet. Azt hitte, Arne nem elég ravasz ahhoz, hogy észrevétlenül el tudjon tűnni a szigetről – de tévedett. Egyelőre fogalma sem volt róla, hogyan csinálta Arne, ahhoz azonban kétség sem fért, hogy visszatért Koppenhágába, mert az egyik egyenruhás rendőr kiszúrta a belvárosban, sőt üldözőbe is vette, Arne azonban meglépett előle – és ismét felszívódott.

Ráadásul Peter főnöke, Frederik Juel maró gúnnyal megállapította, hogy a kémkedés nyilvánvalóan folytatódik.

– Úgy látszik, Olufsen kitérő hadmozdulatokat végez, és rugalmasan elszakad az embereidtől – közölte kaján mosollyal.

Braun tábornok jóval keményebben fogalmazott.

– Napnál világosabb, hogy Poul Kirke lelövése nem bénította meg a kémszervezetet – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon, és már szó sem esett róla, hogy Petert osztályvezetővé léptessék elő. – Nincs mit tenni, hívom a Gestapót!

Micsoda igazságtalanság, dühöngött Peter, hiszen leleplezte a kémszervezetet, megtalálta a kódolt üzenetet a féksaruban, letartóztatta a szerelőket, házkutatást tartott a zsinagógában, rács mögé juttatta Ingemar Gammelt, időben elrohant a pilótaiskolába, ahol megölte Poul Kirkét, és kifüstölte Arne Olufsent – mégsem méltányolták a teljesítményét. Juel meg a hasonszőrű tehetségtelen alakok, akik semmit sem tettek az ügy érdekében, befeketítették, leszólták a sikereit, és megakadályozták, hogy megkapja a jól megérdemelt elismerést.

De még nem fejezte be.

– Elő tudom keríteni Arne Olufsent – mondta Braunnak tegnap este. Juel persze rögtön akadékoskodni kezdett, ő azonban letorkolta. – Adjon nekem huszonnégy órát, tábornok úr. Ha Olufsen holnap estig nem lesz a sitten, akkor hívhatja a Gestapót.

Braun beleegyezett.

Arne nem tért vissza a laktanyába, és a szüleihez sem ment Sande szigetére, így csak egy másik kém lakásán rejtőzhet, gondolta Peter, de azt is sejtette, hogy most már nyilván az egész banda bujkál a sorozatos lebukások miatt. Hirtelen rájött, hogy van valaki, aki valószínűleg a kémek többségét ismeri: Karen Duchwitz. A lány Poul barátnője volt, és a bátyja Poul unokaöccsének az osztálytársa... Peter biztosra vette, hogy maga Karen nem kém, tehát nincs oka lapítani, és talán Arnéhoz is elvezetheti.

Érezte, hogy erre elég kicsi az esély, de jobb ötlet híján ezzel kellett beérnie.

Péppé zúzta a lágy tojást, sót meg egy kis vajat kevert bele, aztán bevitte a tálcát a hálószobába. Felültette Ingét, és a szájába dugott egy kanál tojást. Az volt az érzése, hogy a feleségének nem ízlik, így ő is megkóstolta, de kimondottan finomnak találta. Még egy kanállal adott az asszonynak, aki a következő pillanatban úgy köpte ki a falatot, mint egy nyűgös kisbaba. A tojás lecsurgott az állán, és rácsöppent a hálóingére.

Peter kétségbeesve meredt rá. Az elmúlt két hét során Inge egyre többször maszatolta össze magát evés közben, és ez új fejleménynek számított, hiszen azelőtt mindig kényesen ügyelt a külsejére.

– A régi Inge sosem tett volna ilyet – motyogta elszörnyedve a férfi, majd letette a tálcát, és a telefonhoz lépett. A sandei szálloda számát tárcsázta, s az apját kapcsoltatta, aki mindig korán kezdte a napot. Amikor Axel jelentkezett, ő kertelés nélkül közölte: – Igazad volt. Itt az ideje, hogy szanatóriumba vigyem Ingét.

Peter a 19. században épült sárga téglás, kupolás Királyi Színházat nézegette. A homlokzatot faragott oszlopok, pilaszterek, oszlopfők, gyámkövek, girlandok, pajzsok, lantok, maszkok, kerubok, szirének és angyalok díszítették. A tetőn urnák, fáklyatartók meg négylábú, szárnyas, embermellű teremtmények sorakoztak.

– Nekem ez túl sok, még akkor is, ha színházról van szó – mondta

Tilde Jespersennek.

A lány fölnevetett.

A Hotel d'Angleterre teraszán üldögéltek, ahonnan remekül ráláttak a Kongens Nytrovra, Koppenhága legnagyobb terére. A színházban a balettiskola növendékei éppen a legújabb produkció, a *Szilfidek* főpróbáját nézték, s Peter arra várt Tildével, hogy Karen Duchwitz kijöjjön végre.

Tilde úgy tett, mintha a mai újságot olvasná. A címlapon hatalmas betűkkel ez állt: LÁNGOL LENINGRÁD. Még a nácikat is meglepte az orosz hadjárat sikere; „minden képzeletet felülmúl", írták róla.

Peter azért beszélt, hogy oldja a feszültséget, mert a terve eddig teljes csődöt mondott. Egész álló nap követték Karent, de hiába – a lány nem csinált semmit, csak iskolába ment. A férfi azonban tudta, hogy a fölösleges izgalom nem tesz jót neki, így megpróbált lazítani.

– Mit gondolsz, az építészek azért tervezik ilyen félelmetesre a színházakat meg az operaházakat, hogy elriasszák a közönséges földi halandókat?

– Miért? Te talán közönséges földi halandónak tartod magad?

– Hát persze! – Peter a főbejáratot szegélyező két zöld szoborra mutatott, amelyek egy-egy ülő férfialakot ábrázoltak. – Kik azok? – kérdezte.

– Holberg és Oehlenschläger.

A férfi ismerte a két jeles dán drámaíró nevét. – Nem rajongok a színdarabokért... túl sok bennük a szöveg. Szívesebben járok moziba, ha olyasmit adnak, amin jókat lehet nevetni. Imádom Buster Keatont meg Stant és Pant. Nem láttad véletlenül azt a filmet, amelyikben éppen falat meszelnek, amikor valaki egy palánkkal a vállán bejön a szobába? – Hangosan kuncogott, ahogy felidézte a komikus jelenetet. – Azt hittem, leesem a székről a röhögéstől.

Tilde a jól ismert kifürkészhetetlen pillantásával nézett rá.

– Nahát! Most megleptél. Nem gondoltam volna rólad, hogy ennyire odavagy a burleszkért.

– Hanem mit gondoltál? Mit szeretek?

– A westernfilmeket, amelyekben pisztolypárbajt vívnak, hogy győzzön az igazság.

– Nyertél, a western is a kedvenceim közé tartozik. Hát te? Szeretsz színházba járni? A koppenhágaiak elvben kultúremberek, de a zömük még sosem tette be a lábát ebbe az épületbe.

– Szívesebben hallgatok operát. És te?

– Hát... a zene még hagyján, de az ostoba librettók idegesítenek. A lány elmosolyodott.

– Ezen még sosem gondolkoztam, de most, hogy így mondod, azt hiszem, igazad van. A balettel hogy állsz?

– Nem nagyon értem. Amellett olyan furcsa jelmezekben ugrabugrálnak a táncosok... őszintén szólva zavar, ha felnőtt férfiak a combjukat mutogatják...

Tilde ismét fölnevetett.

– Jaj, hogy te milyen vicces vagy, Peter! De nem baj, nekem éppen ez tetszik benned.

A férfi ugyan nem akart viccelődni, de azért örült a hízelgő megjegyzésnek. A kezében lévő fényképre pillantott, amit Poul Kirke hálószobájából hozott el. A fotó a biciklijén ülő Poult meg a keresztrúdon kuporgó Karent örökítette meg. Mindketten sortot viseltek, és Karen gyönyörű lába rögtön feltűnt Peternek. Az erőtői duzzadó, jókedvű fiatal párt szemlélve egy másodpercre elszomorodott – sajnálta, hogy Poulnak meg kellett halnia. De aztán gondolatban szigorúan megrótta magát, elvégre Poul választotta a kémkedést, és senki sem kényszerítette rá, hogy megszegje a törvényeket.

Karent a fénykép segítségével akarta azonosítani. A lány a fotó alapján vonzó, megnyerő mosolyú, dús göndör hajú, barátságos teremtésnek hatott. Peter az apró termetű, szabályos almaarcú Tilde tökéletes ellentétét vélte fölfedezni benne, miközben azon mélázott, hogy némelyek kőszívű, rideg nőnek tartják Tildét, amiért sorra elutasítja a körülötte legyeskedő férfiakat. Meg volt győződve róla, hogy ő mindenkinél jobban ismeri a lányt.

A bornholmi szállodában elszenvedett csúfos kudarcról nem beszéltek. Petert túl kínosan érintette, így szóba se hozta a történteket. Esze ágában sem volt mentegetőzni, nehogy újabb megaláztatást kelljen átélnie. De egy remek terv motoszkált a fejében – méghozzá olyan drámai, hogy úgy istenigazából végig se merte gondolni.

– Itt jön a lány – mondta Tilde.

Peter a tér túloldalán csoportba verődött fiatalokat látott a színházból kilépni. Azonnal kiszúrta Karent, akinek hetykén félrecsapott zsirardikalap volt a fején, és mustársárga nyári ruhát viselt hozzá. A harangszoknya csábítóan hullámzott a térde körül. A fekete-

fehér fényképről nem derült ki, milyen hófehér a bőre és milyen lángvörös a haja, sem az, hogy ez a lány a valóságban eleven, szellemes, temperamentumos teremtés, tűnődött Peter, mert ő mindezt természetesen messziről is rögtön észrevette. Karen úgy lépkedett, mintha nem is a lépcsőn szökdelne lefelé, hanem a színház színpadára készülne belibbenni.

Átvágott a téren, majd befordult a főutcára, a Strogetre.

Peter és Tilde fölállt.

– Kérdeznék valamit, mielőtt elindulunk – szólalt meg Peter.

– Tessék.

– Feljönnél hozzám ma este?

– Szabad érdeklődnöm, hogy miért?

– Szabad, de inkább nem magyarázom meg.

– Rendben.

– Köszönöm – felelte a férfi, aztán sietve Karen nyomába eredt. Ahogy előre megbeszélték, Tilde kissé távolabbról követte őket.

A szűk Strogeten hemzsegtek a turisták meg a buszok, és a szabálytalanul parkoló autók gyakran okoztak közlekedési dugót. Peter biztosra vette, hogy a jelenlegi összeg duplájára kéne emelni a helyszíni bírságot, s rögtön megoldódna a probléma. Miközben magában az autósodat szidta, egy pillanatra sem tévesztette szem elől Karen szalmakalapját. Azon imádkozott, nehogy a lány egyenesen hazamenjen.

A Stroget túlsó vége a főtérbe torkollott, ahol a városháza állt. Az ifjú balettpatkányok csoportja feloszlott, s Karen, élénken csevegve, az egyik lánnyal sétált tovább. Miután elhaladtak a Tivoli park előtt, hirtelen megtorpantak, mintha el akarnának búcsúzni egymástól, de még jó ideig folytatták a beszélgetést. Szépek és gondtalanok voltak a délutáni napsütésben. Peter türelmetlenül topogott. Sokért nem adta volna, ha valaki megsúgja neki, vajon mennyi mondanivalója lehet még két ilyen csitrinek, aki együtt töltötte az egész napot.

Végre-valahára Karen barátnője a főpályaudvar felé indult, Karen pedig az ellenkező irányba. Peter reménykedni kezdett. Lehet, hogy a lány a kémszervezet egyik tagjával találkozik? Izgatottan loholt utána, de hamarosan elcsüggedt, mert Karen a Vesterport nevű vasútállomást vette célba, ahol elcsíphette a következő kirstensloti vonatot.

Peternek sehogy sem tetszett a dolog, hiszen már csak néhány órája maradt, s a szimata azt súgta, Karen most egyetlen kémhez sem fogja

elvezetni. Tudta, ha eredményt akart felmutatni, akkor kénytelen lesz közbelépni.

Az állomás kapujában érte utol a lányt.

– Bocsánat, kisasszony – szólította meg. – Beszélnem kell önnel.

Karen a szeme sarkából rásandított, de nem állt meg.

– Mit óhajt? – kérdezte udvariasan, ám tartózkodóan.

– Válthatnánk pár szót?

A lány belépett a kapun, és lefelé indult a peronhoz vezető lépcsőn.

– Éppen ezt tesszük.

Peter úgy tett, mintha nagyon ideges lenne.

– Pusztán azzal is óriási kockázatot vállalok, hogy beszédbe elegyedem önnel.

Ez hatott. Karen megállt a peronon, és riadtan körülnézett.

– Miről van szó, uram?

Peternek csak most tűnt fel a gyönyörű zöld szempár.

– Arne Olufsenről – felelte, s elégedetten látta a félelmet a lány szemében. Örült, hogy hallgatott a zsaruösztönére. Most már biztos volt benne, hogy Karen tud valamit.

– Mi van vele? – kérdezte halkan, közönyt színlelve a lány.

– Ugye ön Arne jó barátja?

– Nem. Mindössze néhányszor találkoztunk. Régebben az egyik barátjával jártam, őt azonban csak futólag ismerem. Miért kérdezi?

– Tudja, hol van most?

– Nem.

A határozott válaszok kétségbe ejtették Petert, mert meg volt győződve róla, hogy a lány igazat mond. De még nem adta fel a harcot.

– El tudna juttatni hozzá egy üzenetet?

Karen szemmel láthatólag tétovázott, és Peter szíve nagyot dobbant. Újra feléledt benne a remény. Sejtette, hogy a lány azon töpreng, hogy ő hazudik-e neki vagy sem.

– Talán – felelte pillanatnyi hallgatás után Karen. – Miféle üzenetet kéne átadnom neki?

– Tudja, én rendőr vagyok.

A lány rémülten hátrahőkölt.

– Ne féljen tőlem, nincs semmi baj. Az önök oldalán állok. – Karen arckifejezése elárulta, hogy képtelen eldönteni, higgyen-e Peternek, így a férfi gyorsan hozzátette: – Semmi közöm az államvédelmi

osztályhoz. A közlekedésrendészeten dolgozom, autóbalesetekkel foglalkozom. De az irodánk közvetlenül az övék mellől nyílik, és néhanapján hallok ezt-azt a sötét ügyeikről.

– Mit hallott?

– Azt, hogy Arne szörnyű veszélybe került. Az államvédelmi osztály tudja, hol bujkál.

– Jaj, Istenem!

Peter rögtön észrevette, hogy a lány nem kérdezte meg, mi az az államvédelmi osztály, sem azt, miféle bűncselekményt követhetett el Arne – sőt mi több, az sem lepte meg, hogy Arne Olufsen bujkál! Diadalmámorban úszva vonta le a következtetést: ez a csűri tudja, miben sántikált a gazember.

Ezen az alapon akár le is tartóztathatta volna Karent, hogy kihallgassa, de jobb ötlete támadt.

– Még ma éjjel elfogják, és börtönbe vetik – közölte vele drámai hangon, mintha unszolná, hogy sürgősen tegyen valamit.

– Ez lehetetlen!

– Ha tudja, hol lehet elérni Arnét, az Isten szerelmére kérem, hogy egy órán belül értesítse!

– Nem hiszem...

– Sajnos mennem kell. Nem láthatnak meg magával, túl kockázatos lenne. Ne haragudjon, kisasszony. Tegyen meg mindent Arne érdekében – mondta búcsúzóul Peter, majd sarkon fordult, és fürge léptekkel elsietett.

A lépcső tetején elhaladt Tilde mellett, aki úgy tett, mintha a menetrendet böngészné. Rá se nézett a férfira, de az tudta, hogy a lány észrevette, és mostantól ő fogja követni Karent.

Az utca túloldalán egy bőrkötényes fickó éppen sörösládákat rakott le egy szekérről, amit behemót igáslovak húztak. Peter beugrott a szekér mögé, gyorsan lekapta puhakalapját, a zsebébe gyömöszölte, és sildes sapkát tett a fejére helyette. Tapasztalatból tudta, hogy ez az egyszerű csere mennyire megváltoztatja a külsejét. Persze az alapos mustrán rögtön lebukna, de a felületes szemlélő simán bedőlne neki: el sem hinné, hogy ugyanaz az ember áll előtte.

A szekér mögül kilesve figyelte az állomás bejáratát, amelyen pár perc múlva kijött Karen.

Tilde pár lépés távolságból követte.

Peter kissé lemaradva Tilde nyomába eredt. Az egyik sarkon

befordultak, s végigmentek a Tivoli meg a főpályaudvar között húzódó utcán. A következő háztömbnél Karen bekanyarodott a főposta klasszikus stílusú, vörös téglából és szürke terméskőből emelt épületébe. Tilde utána ügetett.

A lány telefonálni fog, gondolta fellelkesülve Peter, s a személyzeti bejárathoz rohant. Felmutatta a szolgálati jelvényét az első útjába akadó embernek, egy fiatal nőnek, és ráparancsolt: – Azonnal hozza ide az ügyeletest! Szedje a lábát!

A hamarosan megjelenő hajlott hátú, kopott öltönyös hivatalnok készségesen megkérdezte: – Miben állhatok rendelkezésére?

– Egy sárga ruhás fiatal lány épp most lépett be a nagyterembe – felelte Peter. – Ő nem láthat meg engem, de nekem tudnom kell, mit művel odabent.

Az ügyeletest szemmel láthatólag lázba hozta ez az óhaj, s Peter az okára is rájött: ennél izgalmasabb esemény még valószínűleg sosem történt a postán.

– Egek ura! – kiáltott fel a férfi. – Jöjjön velem!

Végigsietett a folyosón, és kinyitott egy ajtót. Peter éppen rálátott az apró ablakokkal szemben sorakozó székekre, amelyeken az ügyfelekkel foglalkozó tisztviselők ültek. Az ügyeletes belépett a terembe.

– Azt hiszem, ő az – suttogta. – A vörös hajú, szalmakalapos lányról van szó?

– Igen.

– Nahát! Álmomban sem gondoltam volna róla, hogy bűnöző lehet.

– Most mit csinál?

– A telefonkönyvben keresgél. Elképesztő, hogy egy ilyen szép fiatal teremtés...

– Ha felhív valakit, le kell hallgatnom a beszélgetést. A hivatalnok tétovázott.

Peter teljesen tisztában volt vele, hogy neki letartóztatási parancs nélkül nincs joga lehallgatni semmiféle magánbeszélgetést, de abban bízott, hogy ezt az ügyeletes tiszt nem tudja, így csak annyit mondott: – Nagyon fontos!

– Nem vagyok biztos benne, hogy...

– Ne aggódjon, majd én vállalom érte a felelősséget.

– A lány leteszi a telefonkönyvet.

Peter úgy döntött, semmi szín alatt nem engedi, hogy Karen az ő

tudtán kívül egyetlen szót is beszéljen Arnéval – ha kell, előrántja a pisztolyát, és fegyverrel kényszeríti engedelmességre ezt a tökkelütött aktakukacot.

– Ragaszkodom hozzá! – közölte ellentmondást nem tűrő hangon.

– A postai szabályzat tiltja az ilyesmit, uram.

– Akkor is!

– Ó! – hördült fel csodálkozva az ügyeletes tiszt. – A lány letette a telefonkönyvet, de nem jön a pulthoz – magyarázta, s az arckifejezése elárulta, hogy nagy kő esett le a szívéről. – Távozni készül!

Peter dühösen káromkodott, majd a kijárathoz rohant.

Résnyire nyitotta a kaput, és kilesett. Látta, hogy Karen átvág az úttesten. Megvárta, míg a lány után loholó Tilde is előkerül, aztán rájuk ragadt.

Igaz, csalódás érte, de ez nem egyenlő a vereséggel, vigasztalta magát, miközben egy pillanatra sem tévesztette szem elől a két nőt. Karen tehát tudta valakinek a nevét, aki kapcsolatba léphet Arnéval, és azért ment be a postahivatalba, hogy megkeresse a telefonkönyvben az illető számát. De miért nem hívta föl? Talán attól félt – méghozzá joggal –, hogy a dán zsaruk vagy a rutinlehallgatásokat végző németek belekagylóznak a beszélgetésbe...

De az is lehet, fűzte tovább a gondolatmenetet Peter, hogy a lánynak nem is a telefonszám kellett, hanem a lakcím! Úgy érezte, ha egy kis szerencséje van, Karen éppen az imént kikeresett címre igyekszik.

Hagyta, hogy a lány eltűnjön előle, és csak Tilde maradjon a látómezejében. Mindig örült, ha Tildét követhette, mert így jó ürügye volt rá, hogy kedvére gyönyörködjön a csinos kolléganő gömbölyű fenekében. Vajon ő tudja, hogy neki majd' kiesik a szeme? Ezért riszálja ilyen feltűnően a csípőjét? Peternek fogalma sem volt róla – hiszen ki a megmondhatója, mi jár egy nő eszében...

Áthaladtak Christianborg szép kis szigetén, majd a vízparton ballagtak tovább, a jobb kéz felé eső kikötő meg a balra fekvő másik sziget között, amelyen a régi kormányzati épületek álltak. A Balti-tenger felől érkező sós fuvallat felfrissítette a város meleg levegőjét. A széles tengerszorost teherhajók, halászhajók, kompok és a dán meg a német haditengerészet hajói szegélyezték. Két fiatal matróz Tilde nyomába eredt, és tréfálkozva megpróbálta leszólítani. A lány azonban keményen rájuk förmedt, s a fiúk nyomban lekoptak róla.

Karen az Amalienborg palotánál a szárazföld belseje felé fordult.

Tildét követve Peter átvágott azon a téren, ahol a királyi család élt négy pompás rokokó palotában. A térről mindhárman bekanyarodtak a Nyboderbe. Ezen a környéken apró házak sorakoztak egymás mellett, s eredetileg azért épültek, hogy a városba érkező tengerészek olcsó szállást találjanak.

A St. Paul's Gade utcán mentek tovább. Peter messziről is jól látta, hogy Karen úgy nézegeti a vörös palatetős, apró sárga épületeket, mintha egy bizonyos házszámot keresne. Izgatottan bámulta a lányt, akár a vadat szimatoló véreb: érezte, hogy közel a zsákmány, résen kell lennie.

Karen megállt, s jobbra-balra tekingetett, mintha arra volna kíváncsi, nem figyelik-e. Persze későn jutott eszébe, hogy óvatosnak kell lennie, de nem csoda, hiszen amatőr szegényke, gondolta Peter. Mindenesetre Tildén átsiklott a lány pillantása, Petert meg ekkora távolságból nem ismerte fel.

Bekopogott az egyik házba.

Peter épp akkor érte utol Tildét, amikor valaki ajtót nyitott Karennek, de férfi nem látta az illetőt. Karen mondott valamit, aztán belépett, és az ajtó becsukódott mögötte. Peter megjegyezte a házszámot: ötvenhárom.

– Szerinted itt van Arne? – kérdezte Tilde.

– Vagy ő maga bujkál itt, vagy ebben a házban lakik a cinkosa, aki tudja, hol lapít.

– Mit akarsz tenni?

– Várunk egy kicsit. – Peter körülnézett. A szemközti sarkon lévő üzletre mutatott. – Méghozzá ott. A bolt előtt. – Átmentek a túloldalra, és belestek a kirakatablakon. Peter rágyújtott.

– Odabent valószínűleg van telefon – jegyezte meg Tilde. – Ne szóljunk be a központba? Lehet, hogy erőszakkal kell behatolnunk, és nem tudhatjuk, hány kém rejtőzik a házban.

Peter fontolóra vette, ne kérjen-e erősítést.

– Még ne – felelte. – Egyelőre fogalmunk sincs, mi lesz. Majd meglátjuk, hogyan alakul a dolog.

Tilde bólintott. Levette égszínkék barettjét, és apró mintás, jellegtelen muszlinkendővel kötötte be a fejét. Kissé el akarta változtatni a külsejét, mire Karen kijön a házból, hogy a lány ne ismerje fel.

Aztán kivette Peter kezéből a cigarettát, nagyot szippantott belőle,

és visszaadta. A férfi a meghitt gesztus hatására szinte úgy érezte, mintha Tilde megcsókolta volna. El is pirult, s gyorsan elfordította a fejét. Az ötvenhármas számú házra meredt.

Kinyílt az ajtó. Karen kilépett az utcára.

– Odanézz! – suttogta Peter, s most már Tilde is arrafelé tekintett.

Becsukódott az ajtó. Karen egyedül indult útnak.

– A fene egye meg! – morogta Peter.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Tilde.

Peter villámgyorsan mérlegelte a helyzetet. Tegyük fel, hogy Arne a házban van, gondolta; ebben az esetben erősítést kell kérni, be kell nyomulni, és le kell tartóztatni a gazembert, mindazokkal együtt, akik még rajta kívül odabent tartózkodnak. Viszont ha Arne nincs itt, és Karen éppen hozzá igyekszik, akkor neki, Peternek a lányt kell követnie.

Persze az is lehet, hogy Karen nem találta, akit keresett, erre úgy döntött, föladja, és szépen hazamegy...

Peter végre gyorsan döntött.

– Különválunk – közölte Tildével. – Te Karent követed, én pedig beszólok a központba, és az embereimmel razziát tartok a házban.

– Oké – bólintott Tilde, s Karen után sietett.

Peter benyitott az üzletbe. A vegyeskereskedésben sok mindent árultak: nemcsak zöldséget, gyümölcsöt, kenyeret, hanem háztartási cikkeket is, például szappant és gyufát. A polcokon ételkonzervek sorakoztak, a padlón meg halomban álltak a krumpliszsákok és a rőzsekötegek – szinte lépni sem lehetett tőlük. A piszkos kis bolt szemmel láthatólag jól ment. Peter megmutatta a szolgálati jelvényét egy pecsétes kötényben tébláboló ősz hajú asszonynak.

– Van telefonjuk? – kérdezte.

– Van, de nem ingyenes.

Peter aprópénzt keresett a nadrágzsebében.

– Hol a készülék? – kérdezte türelmetlenül.

Az asszony a hátsó falba vágott ajtónyílást takaró függönyre bökött a fejével.

– Ott, ni!

Peter pár fémpénzt dobott a pultra, és átrohant a macskaszagú kis szalonféleségbe. Fölkapta a telefonkagylót, a Politigaareden számát tárcsázta, és Conradot kapcsoltatta.

– Azt hiszem, megtaláltam Arne Olufsen rejtekhelyét. St. Paul’s

Gade ötvenhárom. Azonnal kerítse elő Dreslert meg Ellegardot, mindhárman üljenek kocsiba, és jöjjenek ide, amilyen gyorsan csak lehet.

– Máris indulunk – felelte Conrad.

Peter lecsapta a kagylót és kiszaladt az utcára. Egy percet sem töltött üzletben, úgyhogy ha közben bárki távozott a házból, gondolta, annak még látótávolságon belül kell lennie. Körülnézett. Egy gallér nélküli inget viselő vénember öreg kutyáját sétáltatta; mindketten csigalassúsággal vonszolták magukat fájós lábukon. Egy virgonc póni szekeret húzott, amelyen lyukas bőrkanapé billegett. A közelben kamaszok fociztak, de csak egy ócska, simára kopott teniszlabdát rugdostak. Arnénak híre-hamva sem volt. Peter átment a túloldalra.

Egy pillanatra elábrándozott. Átvillant az agyán, mekkora elégtétel lenne, ha letartóztathatná Olufsenék idősebb fiát. Milyen nemes bosszút állhatna Axel Flemming évekkel ezelőtti megaláztatásáért! Ha a kisebbik fiú kicsapása után Arne most kémkedésért börtönbe kerülne, holtbiztos, hogy véget érne Olufsen lelkész hegemóniája. Hiszen hogyan pöffeszkedhetne és prédikálhatna tovább, amikor mind a két fia rossz útra tért? A vén zsarnok végre kénytelen lenne nyugdíjba vonulni...

Peter tudta, hogy az apja mennyire örülne.

Észrevette, hogy nyílik az ötvenhármas számú ház ajtaja. A zakója alá nyúlt, és megragadta vállhevederben lévő pisztolya markolatát, mert Arne lépett ki az utcára.

Peter diadalmámorban úszott. Arne ugyan leborotválta a bajuszát, és fekete haját sildes sapka takarta, ő azonban világéletében ismerte, így most is rögtön rájött, kivel áll szemben.

A diadalmámort a következő pillanatban az óvatosság váltotta fel, mert Peter tudta, hogy gyakran származik baj belőle, ha egy rendőrtiszt egyedül próbálja letartóztatni az útjába akadó bűnözőt. Ilyen esetekben a gyanúsított vonzónak találja a szökés lehetőségét, ugyanis az hiszi, könnyedén elbír egy szál zsaruval. A civil ruhás nyomozó még rosszabb helyzetben van, mert nem viseli a tekintélyt parancsoló uniformist. Ha összetűzésre kerül sor, a járókelők nem tudhatják, melyik a rendőr a dulakodók közül, és esetleg a bűnöző pártját fogják.

Peter egyszer már verekedett Arnéval – tizenkét évvel ezelőtt, amikor kitört a viszály a két család között. Bár ő volt a magasabb, a

sokat sportoló, erős fizikumú Arne keményen állta a sarat, így nem bírtak egymással. Mindenesetre jó ideig bunyóztak, mire szétválasztották őket. De nálam ma pisztoly van, gondolta Peter. Aztán eszébe jutott, hogy talán Arne sem fegyvertelen.

Arne becsapta a ház ajtaját, majd sarkon fordult, és Peter felé indult.

Ahogy a közelébe ért, szándékosan rá se nézett a szembejövőre, és úgy húzódott be a fal mellé, akár egy menekülő szökevény. Peter a járda legszélén haladva alattomban Arne arcát fürkészte.

Amikor már csak tíz méterre voltak egymástól, Arne lopva Peterre sandított, Peter pedig farkasszemet nézett vele, s figyelte, milyen képet vág. Előbb zavart tanácstalanságot látott Arne arcán, aztán a felismerés döbbenetét, végül páni félelmet.

Arne megtorpant, mintha egy pillanatra a földbe gyökerezett volna a lába.

– Letartóztatlak – közpite Peter.

Arne valamelyest összeszedte magát, és szája a jól ismert, gondtalan mosolyra húzódott.

– Nahát! Répafejű Peter! – szaladt ki a száján hajdani barátja gyerekkori beceneve.

Peter látta, hogy Arne el akar futni előle. Gyorsan fegyvert rántott.

– Hasalj a földre, és tedd hátra a kezedet!

Arne arcán nem rémület, inkább aggodalom tükröződött. Peter ösztönösen megérezte, hogy nem a pisztolytól fél, hanem valami mástól.

– Mi az? Le akarsz lőni? – kérdezte kihívóan Arne.

– Ha kell, akkor igen – felelte Peter, és fenyegetően Arnéra fogta a fegyverét, ám valójában mindenáron élve akarta elkapni, hiszen Poul Kirke halála miatt zsákutcába jutott a nyomozás. Arnét nem megölni szerette volna, hanem kihallgatni.

Arne rejtélyesen elmosolyodott, majd hátat fordítva futásnak eredt.

Peter kinyújtott karral markolta a pisztolyt, és Arne lábára célzott, de tudta, hogy ezzel a revolverrel mozgó célpontra nem lehet pontosan lőni, így Arne bármelyik testrészét eltalálhatja – vagy éppenséggel egyiket sem. Arne eközben egyre távolodott, s ahogy teltek a másodpercek, úgy csökkentek Peter esélyei, hogy megállíthassa.

Meghúzta a ravaszt.

Arne továbbrohant.

Peter ismét tüzelt. A negyedik lövés után Arne mintha

megtántorodott volna. Peter újra rálőtt, Arne pedig holtsúlyként, tompa puffanással zuhant a földre, és hanyatt fekve terült el a járdán.

– Jézusom, már megint! Ez nem lehet igaz! – nyögött fel Peter. Még mindig Arnéra célozva, az utcán fekvő testhez száguldott. Az meg se moccant.

Peter melléje térdelt.

Arne ekkor kinyitotta a szemét. Arca halottsápadt volt a fájdalomtól.

– Te hülye állat! – suttogta. – Meg kellett volna ölnöd.

Tilde este fölment Peter lakására. A vadonatúj rózsaszín blúzát viselte, amelynek a mandzsettáját virághímzés díszítette. Jól áll neki a rózsaszín, remekül kiemeli a nőiességét, gondolta Peter. Úgy látta, ezen a kellemesen meleg nyári estén semmi sincs a vékony blúz alatt.

Bevezette a lányt a nappaliba. A lemenő nap kísértetiesen vöröslő fénnyel világította meg a szobát, és a bútorok meg a falakra akasztott képek kontúrjai csak elmosódottan látszottak. Inge a kandalló mellett lévő fotelban üldögélt, s mint mindig, most is kifejezéstelen arccal bámult bele a semmibe.

Peter magához húzta Tildét, és megcsókolta. A lány úgy meglepődött, hogy egy pillanatra kővé dermedt, de aztán viszonozta a csókot, miközben a férfi a vállát meg a csípőjét simogatta.

Tilde hátrahajolt, és Peter arcát fürkészte, aki heves vágyat, ugyanakkor zavart látott a szemében. A lány Ingére sandítva megkérdezte: – Jól van ez így? Nem lesz baj belőle?

Peter megcirógatta a göndör szürke fürtöket.

– Csitt! – súgta Tilde fülébe, és szomjasan újra megcsókolta. Egyre szenvedélyesebben csókolóztak. Peter kigombolta a lány blúzát, s tenyerébe vette a két bársonyosan puha mellet. Tilde forró bőre szinte sütötte a kezét.

A lány zihálva ismét hátrahajolt a karjában. Hullámzott a melle, úgy lihegett.

– És Inge? – kérdezte. – Vele mi lesz?

Peter a feleségére nézett. Az asszony üres tekintettel meredt rájuk, s most sem tükröződött semmiféle érzelem a szemében.

– Senki sincs ott – dünnyögte a lánynak. – Az égvilágon senki. Tilde együtt érző, megértő pillantással nézett föl rá, amelybe kíváncsiság és vágyakozás vegyült.

– Jól van – duruzsolta. – Minden rendben. Peter a lány meztelen mellére hajtotta a fejét.

HARMADIK RÉSZ

17.

Jansborg nappal is csöndes kis falu volt, s most, a skandináv nyáresti fényben szinte kísérteties látványt nyújtott. A helybeliek korán nyugovóra tértek, a néptelen utcákon csak az alvó házak sötétlettek. Harald úgy érezte, mintha olyan vidéken motorozna, ahol valami szörnyűség történt, és ő az egyetlen, aki nem tud róla.

A vasútállomásnál állt meg. Motorbiciklije korántsem hatott olyan feltűnőnek, mint ahogy szorongva gondolta, mert közvetlenül mellette egy gázmeghajtású Opel Olympia parkolt, amelynek a farán fából ácsolt ormótlan szekrényféleség védte az üzemanyaggal teli óriástartályt.

A fiú az egyre sűrűbb sötétben gyalog indult az iskola felé.

Miután meglépett a Sande szigeti bázis őrei elől, hazament, és a saját ágyában délig aludt, mintha fejbe kólintották volna. Az édesanyja kiadós ebéddel ébresztette: hideg sertéssülttel és krumplival traktálta, aztán pénzt dugott Harald zsebébe, s könyörögve kérlelte, ugyan mondja már meg, hol talált menedéket. Ő végül elgyengült az anyai szeretettől és apja ellágyulásától, így aztán elárulta: Kirstenslotba szökött a szülői házból. A régi templomot azonban nem említette, mert attól félt, az édesanyja majd aggódni fog, hogy meghűl, ha a hideg kövön kell aludnia. Inkább meghagyta abban a tévhitben a szüleit, hogy a kastélyban vendégeskedik.

Ebéd után ismét nekivágott az útnak, és motorkerékpárjával nyugatról kelet felé tartva másodszor is átszelte Dániát. Most, másnap este, a régi iskolája felé sietett.

Elhatározta, hogy előhívja a filmet, mielőtt Koppenhágába viszi, és átadja a Nyboder negyedben, Jens Toksvig házában rejtőző Arnénak. A saját szemével akart meggyőződni róla, hogy sikerült

lefényképeznie a rádió-berendezést, és éles, tiszta képek vannak a tekercsen – elvégre egy Leica is elromolhat, sőt a fotós is lehet ügyetlen. Nem vette volna a lelkére, hogy Arne az életét kockáztatva olyan filmet csempésszen Angliába, amelyik utólag használhatatlannak bizonyul. Úgy döntött, az iskola minden szükséges vegyszerrel ellátott sötétkamrájában ellenőrizheti, hogy minden rendben van-e, annál is inkább, mert a Fotósklubnak Tik Duchwitz a titkára, és ő őrzi a labor kulcsát.

Harald a főkaput nagy ívben elkerülve a szomszédos gazdaságon vágott át, hogy az istállók felől jusson be a Jansborg Skole területére. Tudta, hogy így tíz óra tájban az alsósok már ágyba bújtak, a felsősök lefekvéshez készülődnek, s csak a végzősök vannak fenn, de ők is a szobájukban tartózkodnak, hiszen holnap lesz a bizonyítványosztás – nyilván mindenki csomagol és hazakészül.

A jól ismert épületek között kanyarogva Harald legszívesebben a falak mellett osonva lopakodott volna, s a nyílt tereken nagyon szerette volna felvenni a nyúlcipőt, de ellenállt a kísértésnek. Rájött, ha természetes sétatempóban, magabiztosan halad a cél felé, akkor a felületes szemlélő felsősnek fogja nézni, aki éppen a szobájába igyekszik. Maga is meglepődött, milyen nehéz eljátszani a jansborgi diákot, pedig alig tíz napja még ő is az volt, és ebbe az iskolába járt.

Tik és Mads a Vörös Háznak nevezett épületben lakott. Harald szerencsére egy árva lelket sem látott a kapuhoz közeledve, sőt a legfelső emeletre vezető lépcsőn sem találkozott senkivel, mert itt aztán nem akadt búvóhely, és mindenki rögtön felismerte volna. Mázlija volt – üresen kongott az egész folyosó. Nesztelen léptekkel elsietett a házfőnök, Moller úr szobája előtt, majd halkan kinyitotta Tik ajtaját és bement.

Tik éppen a bőröndje fedelén ült, s megpróbálta becsukni a degeszre tömött koffert.

– Jézusom! – kiáltott fel. – Te vagy az?

Harald lehuppant melléje, és segített neki bekattintani a kapcsokat. – Már alig várod, hogy hazamehess, mi? – kérdezte nevetve.

– Nincs nekem olyan szerencsém – sóhajtott fel Tik. – Apám Aarhusba száműzött. Egész nyáron a bankunk ottani fiókjában kell dolgoznom. Ez a büntetésem, amiért a dzsesszklubban dorbézoltam veled...

– Kár – morogta sajnálkozva Harald, mert már előre örült, hogy

Tikkel töltheti a nyarat Kirstenslotban, de most úgy döntött, ezek után a barátjának sem kell elárulnia, hol lakik.

– Mit keresel te itt? – kérdezte Tik, miután közös erővel végre bezárták és leszíjazták a bőröndöt.

– Szükségem van rád, öregem. Segítened kell. Tik kajánul elvigyorodott.

– Éspedig miben, ha szabad érdeklődnöm?

Harald előhúzta a nadrágzsebéből a kis harmincöt milliméteres filmtekercset.

– Ezt akarom előhívni.

– Miért nem viszed el egy fotólaborba?

– Mert lecsuknának miatta.

Tiknek az ajkára fagyott a mosoly. Hirtelen elkomolyodott az arca. – Úristen! Te belekeveredtél valami náciellenes összeesküvésbe.

– Majdnem eltaláltad.

– És veszélyben vagy.

– Igen. Kopogtak az ajtón.

Harald a padlóra hasalt, és bekúszott az ágy alá.

– Tessék! – mondta Tik.

Harald előbb az ajtónyikorgást, majd Moller hangját hallotta:

– Villanyoltás, Duchwitz. Most már feküdj le, légy szíves.

– Igen, uram.

– Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, uram.

Amint az ajtó becsukódott, Harald kigurult az ágy alól.

A két fiú a fülét hegyezte, miközben Moller végigment a folyosón, és minden diáknak jó éjszakát kívánt. Aztán a saját szobája felé kopogtak a léptei, s az ő ajtaja is becsukódott. Harald és Tik tudta, hogy a házfőnök reggelig már csak akkor kerül elő, ha netán valami baj történik az éjszaka folyamán.

Harald halkan megkérdezte Tiktól: – Nálad van még a sötétkamra kulcsa?

– Nálam, de előbb a laborépületbe kell bejutnunk, és azt este bezárják!

– Majd betörünk egy hátsó ablakot.

– Ha észreveszik, rögtön rájönnek, hogy valaki beosont.

– Mit törődsz vele? Holnap már üthetik bottal a nyomodat!

– Na jó, akkor gyerünk!

Mindketten lehúzták a cipőjüket, és kilopóztak a folyosóra.

Nesztelenül leóvakodtak a lépcsőn, és csak az ajtóban bújtak bele újra a cipőjükbe.

Tizenegy után léptek ki a kapun. Leszállt az éj, ilyenkor már senki sem mászkált odalent. Vigyázniuk kellett, nehogy meglássa őket valaki az egyik ablakból. Szerencséjükre nem sütött a hold. A Vörös Háztól a fűben futottak a templom felé, így nem hallatszott a lábdobogásuk. A templomhoz érve Harald hátrapillantott, s észrevette, hogy az egyik végzős diák szobájában még ég a villany. Valaki elhaladt az ablak előtt, és megállt. A két fiú a következő ezredmásodpercben befordult a templom sarkánál.

– Szerintem lehet, hogy megláttak bennünket – suttogta Harald. – Valahol ég a villany a Vörös Házban.

– Minden tanári szoba a hátsó udvarra néz – felelte Tik. – Ha tényleg kiszúrtak minket, csak valamelyik fiú lehetett, úgyhogy aggodalomra semmi ok, nem kell berezelni.

Harald remélte, hogy a barátjának igaza van.

Megkerülték a könyvtárat, és hátulról közelítették meg a laborépületet, ami új volt ugyan, de a tervezők ügyeltek rá, hogy tökéletes összhangban legyen a régiekkel, így a vöröstéglás falakba hat-hat üvegtáblából álló ablakokat vágtak.

Harald ismét levette a cipőjét, és a sarkával megkocogtatta az egyik ablakot, ami elég vastagnak látszott. – Ha focizik az ember, olyan törékeny az üveg – dünnyögte a fiú, miközben a kezére húzta a cipőt, s jól rácsapott vele az ablaktáblára – az meg akkora csörömpöléssel tört be, mintha a végítélet harsonáját fújták volna meg. Harald és Tik ijedtében kővé dermedt. Egyikük sem számított rá, hogy ilyen nagy lesz a zaj. De aztán újra leszállt a csend, és nem történt semmi, hiszen senki sem volt a közeli templomban, sem a könyvtárban meg a tornateremben. Amikor Harald kissé megnyugodott, s már a szíve sem akart kiugrani, hirtelen rájött, hogy sehol nem hallották lármát.

A cikcakkos üvegdarabokat is a cipőjével verte ki a keretből, és a szilánkok az egyik laborasztalra potyogtak. A fiú bedugta a karját a lyukon, kitapogatta a kilincset, majd kinyitotta az ablakot. Megint azzal a kezével nyúlt be, amelyikre a cipőjét húzta, s óvatosan, nehogy megvágja magát, félresöpörte az asztalra szóródott üvegtörmeléket. Aztán bemászott a laboratóriumba.

Tik gyorsan követte, és amint mindketten bent voltak, gondosan

becsukták az ablakot.
A kémiai laborban kötöttek ki. Harald orrát csavarta a sokféle sav meg a szalmiákszesz szűrős szaga. Alig látott a sötétben, de az ismerős terepen baj nélkül eljutott az ajtóhoz, útközben semmit sem tört össze. Kilépett a folyosóra, a falat tapogatva hamarosan rátalált a sötétkamra ajtajára, és besurrant rajta.
A következő pillanatban Tik is beosont, majd kulcsra zárta az ajtót, és villanyt gyújtott. Harald rájött, hogy ha ide nem szűrődik be semmi fény, akkor kintről sem látszik a világosság.
Tik felgyűrte az inge ujját, és munkához látott. Meleg vizet eresztett a kagylóba, aztán a polcon kezdett matatni a különféle vegyszereket tartalmazó üvegek között. Megmérte a kagylóban lévő víz hőmérsékletét, és még egy kis meleget csurgatott hozzá. Harald elméletben tudta, mi a teendő, de még sosem hívott elő filmet, így bíznia kellett barátja szakértelmében.
Miközben Tiket figyelte, azon rágódott, mi lesz, ha kiderül, hogy valami nem stimmelt fényképezés közben – ha a Leica zárja nem működött, ha fátyolos volt a film, vagy ha a képek nem elég tiszták. Hiszen akkor a fotók használhatatlanok! Felmerült benne a kérdés, vajon ha így hozná a sors, lenne-e bátorsága újra megpróbálni. Vissza kéne mennie Sande szigetére, sötétben kéne átmásznia a kerítésen, hogy a rádió-berendezéshez lopózva kivárja a napkeltét, újabb képeket készítsen, majd fényes nappal ismét elmeneküljön. Nem volt biztos benne, hogy még egyszer elég ereje volna a veszélyes kalandhoz.
Amikor minden készen állt, Tik beállította a kronométert, és leoltotta a villanyt. Harald türelmesen üldögélt a sötétben, amíg barátja letekerte a filmet, aztán hozzáfogott a képek előhívásához. Tik elmagyarázta, hogy előbb pirogallolba mártja a filmet, ami reakcióba lép az ezüstsókkal, és a folyamat eredményeként látható kép jön létre. A fiúk addig vártak, amíg a kronométer jelzett. Tik ekkor ecetsavval öblítette le a filmet, hogy véget vessen a reakciónak. Végül fixírsó-oldattal rögzítette a képet.
– Most már jónak kell lennie – közölte határozottan.
Harald visszafojtotta a lélegzetét.
Tik ismét villanyt gyújtott. Harald szeme pillanatokig úgy káprázott, hogy a fiú semmit sem látott. Amikor végre kitisztult a látása, rámeredt a Tik kezében lévő szürkés filmszalagra, amiért az életét kockáztatta. Tik a fény felé emelte a filmet. Harald eleinte hiába

vizsgálgatta, úgy érezte, egyetlenegy használható kép sincs rajta, és kezdheti elölről az egészet. Aztán eszébe jutott, hogy a negatívot nézi, amelyen a fehér fekete, a fekete pedig fehér – s hirtelen megpillantotta a bonyolult gépezet részleteit. A téglalap alakú hatalmas antenna negatívja most is éppúgy lázba hozta, mint amikor négy hete először látta ezt a különös óriásrácsot.

Hát mégis sikerült!

Végignézte az egymást követő filmkockákat, és mindegyik alakzatot felismerte: a forgó talapzatot, a vastag kábelköteget, a többféle szögből megörökített antennát meg a két kisebb gépet az ide-oda dőlő antennákkal. Az utolsó kocka együtt mutatta a három építményt – a fiú emlékezett rá, hogy páni félelmét leküzdve kattintottá el még egyszer, utoljára a Leicát. – Fantasztikus! – rikkantotta örömmámorban úszva. – Az összes fotó remek! Egyik jobb, mint a másik!

Tik sápadtan bámult rá.

– Mondd... mit ábrázolnak ezek? – suttogta rémülten.

– Valami új gépet. A németek találták fel, hogy észlelni tudják a közelgő repülőket.

– Már bánom, hogy megkérdeztem. Van fogalmad róla, milyen büntetés jár azért, amik most csinálunk?

– Én készítettem a képeket.

– És én hívtam elő a filmet. Úristen! Fel is köthetnek érte!

– Megmondtam, hogy ilyesmiről van szó.

– Tudom, de igazából át se gondoltam a dolgot.

– Ne haragudj.

Tik villámgyorsan föltekerte a filmet, s beletette egy kerek fémdobozba. – Itt van, viheted – mondta. – Én megyek, lefekszem, és megpróbálom elfelejteni az egészet.

Harald zsebre vágta a dobozt.

Ekkor hangokat hallottak.

Tik felnyögött.

Harald sóbálvánnyá válva fülelt. Eleinte nem értette a szavakat, de biztos volt benne, hogy a hangok gazdái nem kint, az udvaron beszélgetnek, hanem bent, az épületben. Egyszer csak Heis szólalt meg: – Úgy látszik, senki sincs itt.

– De én jól láttam, uram, hogy erre jöttek! – erősködött egy fiú. Harald felhúzott szemöldökkel Tikre nézett.

– Ki ez a...?
– Szerintem Waldemar Borr – felelte halkan Tik.
– Hát persze! – morogta Harald, aki mindig utálta a náci iskolatársat. Nyilván Borr szúrta ki őket az ablakából. Micsoda balszerencse, gondolta dühösen; bárki más befogta volna a száját, csak ez a spicli köpi be a társait!
Aztán még egy hang hallatszott, Moller házfőnöké: – Nézzék csak! Itt betörték az egyik ablaktáblát! Nyílván így jutottak be, akárkik legyenek is.
– Egészen biztos, hogy Harald Olufsen volt az egyik, uram – közölte Borr, s a hanghordozása elárulta, mennyire meg van elégedve magával.
Harald Tikhez fordult.
– Tűnjünk el ebből a nyavalyás sötétkamrából! Talán nem fog kiderülni, hogy filmet hívtunk elő. – Leoltotta a villanyt, elfordította a kulcsot a zárban, és kinyitotta az ajtót.
A folyosó fényárban úszott, az összes lámpa égett, s Heis állt a sötétkamra előtt.
– Ó, hogy az a... – sóhajtott fel Harald.
Heis gallér nélküli inge arra utalt, hogy az igazgató már lefekvéshez készülődött. Hosszú orrán billegő szemüvege mögül nézett a fiúra.
– Szóval te vagy az, Olufsen.
– Igen, uram.
Borr és Moller ekkor bukkant fel Heis háta mögött.
– Mint magad is tudod, már nem vagy az iskola tanulója – folytatta Heis –, tehát kötelességem kihívni a rendőrséget, és intézkedni, hogy betörésért letartóztassanak.
Harald egy pillanatra pánikba esett: mindennek vége, ha a zsaruk megtalálják a filmet a zsebében!
– És Duchwitz is veled van... no persze. Sejthettem volna – tette hozzá Heis, aki csak most vette észre a Harald mellett szinte eltörpülő Tiket.
– De hát mi az ördögöt műveltek itt?
Harald rájött, hogy meg kell győznie Heist: semmi szín alatt nem hívhatja ki a rendőrséget. De Borr előtt nem magyarázhatta meg, miért, így aztán megkérdezte: – Beszélhetnék önnel négyszemközt, uram?
Heis tétovázott.

Harald elhatározta, ha Heis makacsul kitart az álláspontja mellett, és idecsődíti a zsarukat, ő bizony nem adja meg magát egykönnyen, hanem megpróbál elfutni előlük – bár aligha juthat messzire.

– Kérem szépen, uram – mondta. – Adjon rá lehetőséget, hogy megmagyarázzam.

– Rendben van – felelte vonakodva Heis. – Borr! Menj aludni! Te is, Duchwitz! Indulás! Azt hiszem, az lesz a legjobb, Moller úr, ha velük tart, és visszakíséri őket a szobájukba.

Miután mindhárman távoztak, Heis belépett a kémiai laborba, lezöttyent az egyik támlátlan székre, és elővette a pipáját.

– Tessék, Olufsen, hallgatlak – intett a fiúnak. – Ezúttal milyen lelki bánatod van?

Harald azon töprengett, mit mondjon neki. Egyetlen elfogadható hazugság sem jutott eszébe, de attól félt, az igazság még hihetetlenebb lenne, mint amit hirtelenjében ki tudna eszelni. Végül szó nélkül előhúzta a zsebéből a kis dobozt, és Heis kezébe adta.

Heis kivette a dobozból a filmtekercset, s a fény felé emelte.

– Ez úgy néz ki, mint egy újfajta rádió-berendezés – morogta a kockákat vizsgálgatva. – Katonai létesítmény?

– Igen, uram.

– Tudod, mire való?.

– Szerintem rádiósugarakkal érzékeli a repülőgépeket.

– Aha! Szóval így csinálják! A Luftwaffe azt állítja, hogy a vadászgépei úgy lövik le a Királyi Légierő bombázóit, mint a legyeket. Hát ez a magyarázat!

– Azt hiszem, nemcsak a bombázót követik nyomon, hanem az ellene bevetett vadászgépet is, így a légiirányító pontosan oda tudja irányítani a vadászt, ahova kell.

Heis a szemüvege fölött a fiú szemébe nézett.

– Jézusom... Tisztában vagy vele, hogy ez milyen fontos?

– Úgy érzem, igen.

– Az angolok csak egyféleképpen segíthetnek a ruszkiknak, fiam: ha rákényszerítik Hitlert, hogy vonja vissza a légierejét az orosz frontról, és a harci gépeivel védelmezze Németországot a légitámadásokkal szemben.

Heis hajdan katona volt, s a hadseregben elsajátított gondolkodásmód a vérévé vált, Harald azonban csak hellyel-közzel kapiskálta, miről beszél az igazgató.

– Nem egészen értem, hová akar kilyukadni, uram...
– Ide figyelj! Ez a stratégia nem ér semmit, amíg a németek könnyűszerrel leszedhetik a brit bombázókat. De ha az angolok rájönnek, hogy csinálják a nácik, akkor kitalálhatnak valamit a Luftwaffe ellen – magyarázta Heis, és körülnézett. – Lennie kell itt valahol egy csillagászati évkönyvnek.
Haraldnak sejtelme sem volt róla, minek Heisnek az évkönyv, viszont tudta, hol tartják.
– A fizikaszertárban van, uram.
– Hozd ide gyorsan! – Heis letette a filmet az asztalra, és pipára gyújtott, amíg Harald a szomszéd terem könyvespolcán megkereste az évkönyvet, s átvitte a kémiai laborba. Heis végigpörgette a lapokat. – Ez az! Legközelebb július nyolcadikán lesz telihold. Fogadni mernék, hogy a Királyi Légierő aznap éjjel óriási légitámadást indít. De mindössze tizenkét nap van hátra! Át tudod vinni addigra ezt a filmet Angliába?
– Ez már nem az én dolgom. Valaki más viszi oda.
– Sok szerencsét kívánok neki. Mondd, Olufsen, fölfogod te egyáltalán, hogy mekkora veszélyben forogsz?
– Igen.
– A kémkedést halállal büntetik.
– Tudom.
– Meg kell hagyni, mindig bátor fiú voltál. – Heis visszaadta a filmet Haraldnak. – Nincs szükséged valamire? Ennivalóra, pénzre vagy benzinre?
– Köszönöm, de mindenem megvan.
Heis fölállt.
– Kikísérlek az iskola területéről.
A főkapun léptek ki a laborépületből. A hűvös éjszakai levegő lehűtötte a Harald homlokán gyöngyöző verejtékcseppeket. Egymás mellett ballagtak az úton a Jansborg Skole főbejárata felé.
– El sem tudom képzelni, mit mondjak Mollernek – szólalt meg egyszer csak Heis.
– Javasolhatok valamit, uram?
– Természetesen.
– Talán mesélje be neki, hogy pornográf képeket hívtunk elő.
– Kitűnő ötlet! Ezt mindenki el fogja hinni. Amikor a kapuhoz értek, Heis kezet rázott Haralddal.

– Az Isten szerelmére, vigyázz magadra, fiam!
– Igyekszem, uram.
– Sok szerencsét!
– Köszönöm. Viszontlátásra. Harald elindult a falu felé.
A kanyarból visszanézett. Heis még mindig a kapuban állt, és őt figyelte. Búcsút intett Heisnek, s Heis is integetett neki. Aztán a fiú továbbsietett.

Bemászott egy bokorba, hajnalig aludt, majd amint fölkelt a nap, elment a parkolóba a motorjáért, és Koppenhágáig meg sem állt.
Élvezettel kanyargott szűk külvárosi utcákon a reggeli napsütésben. A történtekre visszagondolva jóleső érzéssel töltötte el, hogy teljesítette az ígéretét, még akkor is, ha néhányszor kis híján lebukott. Örömmel várta a pillanatot, amikor végre a bátyja kezébe adhatja a filmet – tudta, hogy Arnénak imponálni fog. Aztán a maga részéről leteszi a lantot, a többi már Arnén múlik, neki kell kijuttatnia a képeket Angliába.
Elhatározta, hogy amint találkozott Arnéval, rögtön visszatér Kirstenslotba, és megpróbálja rábeszélni Nielsen gazdát, hogy vegye vissza a műhelybe. Sejtette, hogy könyörögnie kell majd az öregnek, hiszen mindössze egy napig dolgozott nála, aztán se szó, se beszéd eltűnt a hét 4iátralévő részére. Nielsen persze biztosan dühös lesz – de égető szüksége van egy ilyen aranykezű ezermesterre, és hátha visszaveszi.
Számára Kirstenslot egyet jelentett Karennel. Nagyon szerette volna újra látni a lányt, még akkor is, ha tisztában volt vele, hogy Karen nem szerelmes belé, és soha nem is lesz. Annyi azonban kiderült, hogy kedveli. A maga részéről pedig azzal is beérte, hogy hébe-hóba elbeszélgethet vele. Nem is ábrándozott róla, hogy valaha is megcsókolhatja a lányt – úgy érezte, hiába is vágyna ilyesmire.
A Nyboder negyed felé motorozott. Arne megadta neki Jens Toksvig címét, s ő most a szűk St. Paul’s Gade utca apró házait fürkészve keresgélte az ötvenhármas számot. Sehol sem látott előkertet; a kapuk egyenesen a járdára nyíltak. Végre célhoz ért, és bekopogott.
Egyenruhás rendőr nyitott ajtót.
Harald egy pillanatig szóhoz sem jutott a döbbenettől. Hol van

Arne? Biztosan letartóztatták...

– Mit akarsz, kölyök? – förmedt rá türelmetlenül a középkorú, szürkebajuszos rendőr, akinek a zubbonya ujját őrmesteri stráfok díszítették.

Haraldnak mentőötlete támadt. Amúgy is pánikba volt esve, így nem is kellett túlságosan rájátszania, hogy félelemtől remegő hangon megkérdezze: – Hol a doktor? Most rögtön velem kell jönnie! Szül a feleségem!

Az őrmester elmosolyodott. A kabaréban számtalanszor látott már ilyen rémült leendő ifjú apát.

– Itt nincs semmiféle doktor – felelte.

– De lennie kell!

– Nyugodj meg, fiam. Még nem is voltak doktorok, amikor már javában születtek a gyerekek. Halljam, milyen címet kaptál!

– Fischer’s Gade ötvenhárom. Doktor Thorsen.

– A házszám stimmel, az utca nem. Menj tovább délnek, és következő sarkon kanyarodj be.

– Jaj, Istenem! Eltévesztettem! – kiáltott fel Harald, majd sarkon fordult, s fölpattant a motorbiciklijére. – Köszönöm! – szólt hátra a rendőrnek, aztán kinyitotta a gőzadagoló szelepet, és elhúzott a ház elől.

– Csak a kötelességemet teljesítem – mondta az őrmester. Harald eldöcögött a következő sarokig, és bekanyarodott. Ezt megúsztam, gondolta; de most mi a fenét csináljak?

18.

Hermia az egész péntek délelőttöt a Hammershus kastély gyönyörű romjai között töltötte, s arra várt, hogy Arne megérkezzen végre az életbevágóan fontos filmtekerccsel.

A film jelentősége még tovább nőtt, mióta a lány öt nappal ezelőtt elküldte Arnét erre a misszióra – mert időközben megváltozott a világ. A nácik ugyanis nekiláttak, hogy meghódítsák a Szovjetuniót. A kulcsfontosságú erődöt, Bresztet, már be is vették. Teljes légi fölényük a Vörös Hadsereg puszta létét fenyegette.

Digby néhány ijesztő mondattal vázolta Hermiának a Churchill-lel folytatott beszélgetését, s ő ekkor értesült róla, hogy a miniszterelnök a bombázókülönítmény minden hadra fogható gépét beveti a háború eddigi legnagyobb légitámadásában, mert ezzel a kétségbeesett kísérlettel próbálja elvonni a Luftwaffe erejét az orosz frontról – hátha így esélyt adhat a szovjet katonáknak az ellentámadásra. A lány azt is megtudta, hogy a légitámadás tizenegy nap múlva lesz.

Digby az öccséről, Bartlettről is mesélt, aki már felgyógyult, ismét aktív szolgálatba lépett, és minden bizonnyal ő fogja vezetni az egyik bombázógépet.

Nyilvánvaló volt, hogy a bombázókülönítmény öngyilkos misszióra készül, és végzetesen meggyengül – hacsak ők az elkövetkező néhány nap során ki nem tudják dolgozni azt a taktikát, amivel kijátszhatják a német radart. Arnén múlt, hogy sikerrel járnak-e.

Hermia rábeszélte a svéd halászt, hogy újra hozza át a szigetre – bár a fickó kereken megmondta: ez az utolsó alkalom, nem akar rendszeresen jönni-menni, mert attól fél, veszélybe kerül. Hajnalban a lány a sekély vízben gázolva partra cipelte a biciklijét Hammershus

alatt. A meredek hegyoldalon fölkapaszkodott a kastélyhoz, kiállt a bástyára, mint egy középkori királynő, és nézte, hogyan kel fel a nap ezen a világon, ami egyre inkább az általa olyannyira utált pöffeszkedő, ordibáló, gyűlölködő nácik uralma alá kerül.

Napközben körülbelül félóránként helyet változtatott, hol itt, hol ott sétálgatott a romok között, időnként bement az erdőbe, vagy leereszkedett a partra – nehogy szemet szúrjon a turistáknak, és rájöjjenek: randevúja van valakivel. Iszonyúan érezte magát. Egyrészt pattanásig feszültek az idegei, másrészt úgy unatkozott, hogy nem győzött ásítozni, és a kettő együtt teljesen kimerítette.

Felidézte az utolsó találkozásuk szép emlékét, hogy ezzel próbálja elterelni a figyelmét a sivár jelenről. Megdöbbentette, sőt megbotránkoztatta a saját viselkedése – elvégre fényes nappal, a füvön, a szabad ég alatt szeretkezett Arnéval. De nem bánta meg. Tudta, hogy ezt soha nem fogja elfelejteni.

Arra számított, hogy a vőlegénye az éjszakai komppal érkezett, s Ronne kikötőjétől Hammershusig kerékpárral egy óra alatt, gyalogszerrel három óra alatt simán megteszi a mindössze huszonkét kilométeres utat. Arne azonban még késő délelőtt sem került elő.

Hermia egyre idegesebb lett, de bebeszélte magának, hogy aggodalomra semmi ok, hiszen legutóbb is ugyanezt történt: Arne lekéste az éjszakai kompot, és csak a hajnalival jött. A lány most már csak estére várta.

Legutóbb, amikor szorongva ugyanitt üldögélt, a férfi csak másnap reggel futott be. Hermia úgy érezte, ehhez most nincs türelme. Amikor már biztosra vehette, hogy Arne nem volt rajta az éjszakai kompon, fogta magát, és bebiciklizett a közeli kisvárosba.

Nyugtalansága nőttön-nőtt, ahogy a néptelen falusi utakról behajtott Ronne meglehetősen zsúfolt utcáira. Hiába győzködte magát, hogy itt nagyobb biztonságban van, mert nem szúr szemet, mint vidéken, és elvegyülhet a tömegben – mindezt maga sem hitte el. Minden ember szemében gyanakvást látott – nemcsak a rendőrökében meg a katonákéban, hanem a boltajtókban álló kereskedőkében, a lovaikat hajtó kocsisokéban, a padokon cigarettázó öregekében és a rakparton teázó dokkmunkásokéban is. Körbekarikázta az egész várost, s közben vigyázott, nehogy véletlenül valakinek a szemébe nézzen, aztán betért az egyik szállodába a kikötőben, és evett egy szendvicset. Amikor kikötött a komp, ő is ott állt az érkezőkre váró kis csoportban. Ahogy

az utasok partra szálltak, Hermia jól megnézett minden arcot, hátha Arne álcázta magát.

Jó pár perc eltelt, mire mindenki elhagyta a hajót, s amint a most érkezettek a szárazföldre értek, máris megkezdték a beszállást az új utasok. Hermia rájött, hogy Arne nem volt rajta a kompon.

Azon rágódott, mitévő legyen, hiszen tudta, százféle magyarázat is lehet rá, miért nem jött el Arne. A jelentéktelen apróságoktól kezdve a szörnyű tragédiákig bármi megtörténhetett vele. Talán inába szállt a bátorsága, és mégsem ment el a sandei bázisra, hogy lefényképezze a radart? Hermia majd' elsüllyedt szégyenében, amiért ilyesmire gyanakszik – de hát sosem tartotta Arnét afféle hőstípusnak. Persze meg is halhatott szegény fiú, gondolta bűntudattól gyötörve, ám rögtön el is hessegette a szörnyű ötletet. Úgy vélte, sokkal valószínűbb, hogy valami ostobaság tartotta vissza Arnét: talán csak késett a vonata, és nem volt módja rá, hogy őt értesítse.

Hirtelen rájött, hogy ő viszont esetleg kapcsolatba léphet a férfival.

Korábban azt tanácsolta neki, hogy Jens Toksvig házában rejtőzzön el, Koppenhága Nyboder negyedében. Jensnek van telefonja, és ő tudja a számot...

Hermia tétovázott. Ha a rendőrség bármilyen okból lehallgatja Jens telefonját, akkor kinyomozhatja, honnan jött a hívás, és akkor kiderül... De hát mi is derül ki tulajdonképpen? Annyi, hogy valami illegális tevékenység folyik Bornholm szigetén. Ez persze elég baj, de nem végzetes... A lány tudta, hogy nincs más választása: vagy fölhívja Jenst, vagy szállást keres éjszakára, és itt várja ki a következő kompot, abban bízva, hátha Arne megérkezik vele. Ám az utóbbi megoldáshoz már nem volt türelme.

Visszasietett a szállodába, és megrendelte a telefonhívást.

Amíg a központ kapcsolta Jens Toksvig számát, Hermia azt kívánta, bárcsak rászánt volna még néhány percet, hogy kieszelje, mit is mondjon. Kertelés nélkül Arnét kérje? Szó se lehet róla – ha valaki véletlenül lehallgatja a beszélgetést, rögtön kiderül, hol rejtőzik a férfi. A lány úgy döntött, ezúttal is virágnyelven kell megértetnie magát, éppúgy, mint a múltkor, amikor Stockholmból telefonált. Valószínűleg Jens fogja fölvenni a kagylót, aki megismeri a hangját, gondolta. Ha nem, csak annyit kérdez tőle: – Emlékszel még rám? A Bredgade utcai barátnőd vagyok.

Tudta, hogy Jensnek ennyi elég lesz, mert annak idején a Bredgade

utcában működött az angol követség, ahol ő korábban dolgozott. Természetesen azzal is tisztában volt, esetleg nemcsak Jensnek lesz elég ez a burkolt célzás, hanem egy vájt fülű nyomozónak is.

Nem fontolgathatta tovább a dolgot, mert a vonal másik végén maris fölvették a kagylót, és egy férfi hallózott bele.

Hermia csak abban volt biztos, hogy ez nem Arne hangja. Jensét azonban több mint egy éve nem hallotta, így pillanatnyi tétovázás után ő is csak annyit mondott: – Halló.

– Kivel beszélek? – kérdezte az idegen, s a lány rájött, hogy az illető alighanem jóval idősebb a mindössze huszonkilenc éves Jensnél.

– Jens Toksvigot keresem. Legyen szíves, szóljon neki.

– Ki keresi?

Hermia most már végképp nem tudta, ki az ördög lehet ez, mert Jens egyedül élt. Talán az apja van nála látogatóban? Mindegy, gondolta; a saját nevét az öreg Toksvignak sem árulja el. – Hilde – felelte végül.

– Milyen Hilde?

– Jens tudni fogja.

– Megmondaná a vezetéknevét? – makacskodott a férfi.

A lány rosszat sejtett. Úgy döntött, határozottabb fellépéssel próbálkozik, hátha célt ér vele.

– Na ide figyeljen! Fogalmam sincs, ki a fene maga, de nem azért telefonáltam, hogy efféle ostoba játékokat játsszam, úgyhogy azonnal hívja oda Jenst ahhoz a nyavalyás telefonhoz! Megértette?

Sajnos ez nem jött be.

– Tudnom kell a vezetéknevét – kötötte az ebet a karóhoz az idegen.

Hermia most már biztos volt benne, hogy a fickó nem játszadozik.

– Kicsoda maga?

Csak hosszas hallgatás után kapott választ a kérdésére.

– Egill őrmester vagyok, a koppenhágai rendőrségtől.

– Jens bajba került?

– Mi a teljes neve, hölgyem? A lány letette a kagylót.

Percekre megbénította a döbbenet és a rémület. Ennél szörnyűbb hírt nem is hallhatott volna. Arne Jens házában keresett menedéket, és a házat most a rendőrség őrzi! Hermia úgy érezte, ez csak egyet jelenthet: a zsaruk kiszagolták, hogy Arne Jensnél bujkál. Holtbiztos, hogy Jenst letartóztatták – és talán Arnét is, vele együtt, gondolta a könnyeit nyelve, s nem tudta, látja-e még valaha a vőlegényét.

Kitámolygott a szállodából, lebotorkált a kikötőbe, és a százötven

kilométerre lévő Koppenhága felé nézett. A város épp abban az irányban feküdt a messzeségben, amerre a nap lenyugodott. Arne valószínűleg ott sínylődött a Politigaarden börtönében.

A lány tisztában volt vele, hogy üres kézzel nem térhet vissza a halászhajón Svédországba, mert így cserbenhagyná Digby Hoare-t, Winston Churchillt és azt a több ezer angol pilótát, akire a film nélkül biztos halál vár.

Ekkor meghallotta a gyászosan búgó hajókürtöt: az indulni készülő komp hívogatta az utasokat. Hermia fölpattant a biciklijére, és dühödten pedálozva a dokkhoz száguldott. Az összes hamis irata nála volt, az élelmiszerjegy-könyvecskét is beleértve. Ezekkel bármelyik ellenőrzési ponton átjuthatott. Gyorsan jegyet váltott, aztán fölsietett a fedélzetre. Azonnal Koppenhágába kellett utaznia, hogy kiderítse, mi történt Arnéval, és meg kellett szereznie a filmet, ha a férfinak sikerült lefényképeznie a német radart. Úgy döntött, akkor is ráér izgulni, hogyan szökjön meg Dániából, és hogyan juttassa el a tekercset Angliába, ha az már a kezében van.

A hajókürt még egyszer felbúgott, mintha halottat búcsúztatna, aztán a komp lassan elindult a dokkból a nyílt tenger felé.

19.

Harald napnyugtakor hajtott végig a koppenhágai rakparton. A kikötő piszkos vize nappal szürkés olajzöldnek látszott, most azonban a lemenő nap fényében csillogott. Az apró hullámok úgy tükrözték vissza az alkonyi égboltot, mintha festő ecsetje vitte volna vászonra a vörös és sárga színfoltokat.

A fiú leparkolta a motorját a behemót Daimler-Benz teherautók közelében, amelyeket félig már megraktak a dokkban álló norvég hajóval érkezett gerendákkal. Csak ekkor vette észre, hogy két német katona őrzi a rakományt. Hirtelen úgy érezte, mintha égetné a combját a zsebében lapuló filmtekercs. Zsebre vágta a kezét, s bebeszélte magának, hogy nem kell pánikba esni, hiszen senki sem sejti, milyen súlyos bűncselekményt követett el – a motor pedig jó helyen van. A katonák orra elől biztosan nem fogják ellopni.

Amikor Harald utoljára itt járt, olyan részeg volt, hogy most csak halványan derengett neki, merre lehet a dzsesszklub. Az egymás mellett sorakozó raktárak és kocsmák felé indult. A kormos, mocskos épületek éppúgy átváltoztak a lenyugvó nap romantikusan vöröslő fényében, mint a kikötő piszkos vize. A fiú csak hosszas keresgélés után bukkant rá a Dán Népdal és Néptánc intézet táblájára. Leszaladt a lépcsőn. Szerencsére a pinceajtó nyitva volt.

Így tíz óra tájban alig lézengtek néhányan a klubban – a vendégek zöme rendszerint jóval később érkezett. Senki sem játszott a kis színpadon árválkodó, sörtől ragacsos zongorán. Harald a termen átvágva a bárpulthoz ballagott, közben a jelenlévők arcát fürkészte. Legnagyobb csalódására egyiket sem találta ismerősnek.

A csapos a fején virító színes kendővel úgy nézett ki, mint egy cigány. Bizalmatlanul biccentett Haraldnak, akiről rögtön

megállapította, hogy nemigen szokott efféle helyekre járni.
– Látta ma már Betsyt? – kérdezte a fiú.
A csapos megnyugodott. Arckifejezése elárulta, hogy most már tudja, mit akar ez a fiatalember: nő kell neki, mint a többi hasonszőrű kanos kölyöknek.
– Itt van valahol – felelte.
– Megvárom – bólintott Harald, és felült az egyik bárszékre.
– Trude éppen szabad. Ott dekkol a sarokban – közölte készségesen a csapos.
Harald odapillantott. A szőke lány egy rúzsfoltos pohárból ivott. A fiú megrázta a fejét.
– Én Betsyt akarom.
– Oké. Ez magánügy, ízlés dolga. Senki sem szólhat bele – bölcselkedett a csapos.
Harald elfojtott egy mosolyt az olcsó közhely hallatán. Hát persze hogy magánügy a nemi közösülés! Mi más lenne?
– Milyen igaza van! – helyeselt buzgón a fickónak, s közben azon tűnődött, vajon a kocsmában mindig ehhez hasonló sületlenségekről beszélgetnek-e az emberek.
– Nem inna valamit, amíg Betsyre vár?
– Egy korsó sör jólesne.
– Kísérőt kér hozzá?
– Köszönöm, nem. – A fiúnak az akvavit puszta gondolatától is émelyegni kezdett a gyomra.
Töprengve kortyolgatta a sört. Egész nap saját sanyarú sorsán rágódott. Egy rendőr nyitott ajtót Arne búvóhelyén, s ő szinte biztosra vette, hogy a bátyja lebukott. De ha netán csodával határos módon mégis sikerült megszöknie, akkor csak a kirstensloti romos kolostorban rejtőzhet, gondolta Harald, s reggel oda is motorozott, de hiába. A kolostort üresen találta.
Hosszú órákig üldögélt a templom kőpadlóján. Hol a bátyja miatt szomorkodott, hol meg azon törte a fejét, hogy most mitévő legyen.
Pontosan tudta, ha be akarja fejezni, amit Arne elkezdett, akkor a filmet tizenegy napon belül el kell juttatnia Londonba. Arne nyilván kitervelte, hogyan hajtja végre a feladatot, neki azonban fogalma sem volt róla, mit eszelt ki a bátyja, sőt arról sem, kitől kérdezhetné meg. Rájött, hogy saját kútfőből kell megoldást találnia.
Fontolóra vette, hogy egyszerűen borítékba teszi a negatívokat, és

elküldi őket a stockholmi angol követségre, ám biztosra vette, hogy a követségre címzett postát automatikusan felbontják a cenzorok.

Sajnos egyetlenegy embert sem ismert abból a kis csoportból, amelynek a tagjai legálisan utazgathattak Dánia és Svédország között. Az is átvillant az agyán, hogy esetleg leballaghatna koppenhágai kompkikötőbe, vagy elmehetne a hajóvonat helsingöri állomására, és megkérhetne egy utast, ugyan vigye már magával a borítékot – de ez majdnem ugyanolyan kockázatosnak látszott, mint postára adni a filmet.

Egynapi fejtörés után arra a következtetésre jutott, hogy személyesen kell Angliába utaznia.

Persze nem nyíltan, ilyesmiről nem is álmodhatott, mert most, hogy a bátyját kémkedés miatt letartóztatták, ő sem kaphatott volna kiutazási engedélyt. Valami titkos útvonalat kellett találnia. Úgy vélte, biztosan föl lehet jutni valahogy az egyik dán hajóra, amelyik naponta megy Svédországba, és odaát észrevétlenül le is lécelhet az ember – csak munkát nem kaphat a potyautas a fedélzeten, mert a tengerészeknek speciális igazolványuk van. Harald természetesen hallott róla, hogy a dokkok környékén igencsak aktív az alvilág: virágzik a csempészet, a lopás, a prostitúció, a drogkereskedelem. Nincs mese, gondolta; a bűnözőkkel kell kapcsolatba lépni, és keresni kell valakit, aki embercsempészetre is vállalkozik.

Amikor délután egyre jobban lehűlt a levegő, s ő fázni kezdett a kolostorban, föltápászkodott a hideg kőről. Abban a reményben motorozott vissza a dzsesszklubhoz, hogy ott összefuthat az egyetlen bűnözővel, akivel eddig találkozott.

Betsyre nem kellett sokáig várnia. Csak fél korsó sört ivott meg, amikor a lány megjelent a teremben. A hátsó lépcsőn jött le egy férfival, akit alighanem szobára vitt egy numerára. A sápadt, ragyás arcú kuncsaftnak jókora pattanás virított az orrcimpáján, és olyan rövidre nyíratta a haját, hogy szinte kopasznak hatott. Harald úgy tizenhét évesnek nézte – nyilván az egyik hajó matróza volt. A fickó alamuszi ábrázattal gyorsan átvágott a klubhelyiségen, és kilépett az ajtón.

Betsy a bárpulthoz andalgott, Haraldra pillantott, de csak spéttel ismerte meg.

– Hello, kisdiák! – üdvözölte kedvesen.

– Hello, hercegnő.

A lány kacéran fölszegte a fejét, és megrázta göndör sötét fürtjeit.

– Meggondoltad magad? Mégis felugrasz hozzám egy menetre? A fiút elfogta az undor. El sem tudta képzelni, hogy mindössze pár perccel a matróz távozása után ágyba bújjon ezzel a nővel, de szemrebbenés nélkül, tréfásan csak annyit mondott: – Most nem. Majd ha összeházasodtunk. Betsy nevetett.

– Mit szólna hozzám a mamád? Harald végigmérte a dundi lányt.

– Azt, hogy egy ilyen sovány teremtést föl kell táplálni, mielőtt férjhez megy.

Betsy elmosolyodott. – Hiszen te hízelegsz! Biztosan akarsz valamit tőlem, ugye? Nyilván nem az ócska vizezett sör miatt jöttél vissza...

– Az igazat megvallva, Lutherrel kéne beszélnem – felelte Harald.

A lány rosszallóan nézett rá.

– Lou-val? Minek?

– Akadt egy kis problémám, és ő talán segíthet megoldani.

– Miféle problémád?

– Azt hiszem, inkább nem kéne elmesélnem...

– Ne légy hülye! Bajban vagy?

– Nem egészen.

Betsy az ajtóra pillantott.

– Ó, a francba! – sziszegte dühösen.

Harald hátrafordult, s az éppen belépő Luthert látta, aki ma este rettentően piszkos selyem sportzakót viselt egy szál atlétatrikóval. Harminc körüli részeg férfi tántorgott mellette – úgy beszívott, hogy alig állt a lábán. Luther karon ragadta, és Betsy felé terelte. A fickó kéjsóváran mustrálta a lányt.

– Mennyit gomboltál le róla? – kérdezte Betsy Luthertól.

– Egy tízest.

– Hazug disznó!

Luther öt koronát nyomott a lány kezébe.

– Nesze, a részed.

Betsy vállat vont, zsebre vágta a pénzt, és szobára vitte a kuncsaftot.

– Nem inna valamit, Lou? – fordult a stricihez Harald.

– De! Egy akvavitet! – vágta rá Luther, akinek semmit sem javult a modora. – Na nyögd ki, mit akarsz! Gömbölyű seggű kisfiút? Olcsó cigit? Vagy drogot?

A csapos akvavitet töltött egy kis pohárba. Luther egy hajtásra kiitta. Harald fizetett, megvárta, míg a csapos arrébb megy, aztán halkan

odasúgta Lou-nak: – Svédországba akarok utazni.
– Miért? – kérdezte résnyire szűkült szemmel Luther.
– Fontos ez?
– Lehet.
– A barátnőm Stockholmban él. Szeretnénk összeházasodni – improvizálta Harald. – Az apja gyárában munkát is kapnék. Bőrárukat készítenek, tárcákat meg retikülöket, és...
– Akkor fordulj a hatóságokhoz, és kérj kiutazási engedélyt.
– Már kértem. Elutasították a kérvényemet.
– Miért?
– Azt nem közölték. Luther gondolkodóba esett.
– Talán lehet róla szó – morogta végül.
– Föl tud juttatni egy hajóra?
– Elképzelhető. Mennyi pénzed van?
Haraldnak eszébe jutott, hogy Betsy az előbb, amikor pénzről beszéltek, nem hitt Luthernak, így aztán azt felelte: – Egy vasam sincs. De valamennyit tudok szerezni. Ha sikerül, segít nekem?
– Ismerek egy fickót, akit megkérhetek rá.
– Remek! Még ma este?
– Adj tíz koronát.
– Mire?
– Ennyi a közvetítői díj, kölyök. Jár nekem, amiért fölkeresem azt az embert. Vagy úgy gondolod, ez is amolyan ingyenes közszolgáltatás, mint a könyvtár?
– Már megmondtam, hogy nincs pénzem. Luther elvigyorodott, az odvas fogait mutogatta.
– A piáért húszassal fizettél, és egy tízest visszakaptál belőle. Ide vele!
Harald nem szívesen engedett az erőszaknak, de belátta, hogy nincs más választása. Kénytelen-kelletlen odaadta a bankót.
– Itt várj meg – mondta Luther, és kiment.
Harald várakozás közben lassan kortyolgatta a sört, hogy tovább tartson. Azon tűnődött, hol lehet most Arne. Valószínűleg a Politigaarden egyik cellájában vallatják, gondolta szomorúan. Lehet, hogy éppen Peter Flemming hallgatja ki – a kémkedés az ő asztala... Vajon Arne beszélni fog? Harald biztosra vette, hogy eleinte nem – a bátyja nem omlik össze már a kezdet kezdetén! De lesz-e ereje kitartani? Harald mindig úgy érezte, hogy nem egészen ismeri Arnét.

Mi történik, ha megkínozzák? Meddig bírja ki? Eljön-e az a pillanat, amikor elárulja őt?

Az emelet felől zaj hallatszott. Betsy részeg kuncsaftja iszonyú robajjal lezuhant a lépcsőn. A lány utána szaladt, felrángatta a padlóról, az ajtóhoz támogatta, és fölvonszolta az utcai kijárathoz.

Hamarosan újabb klienssel tért vissza. A tisztes külsejű, középkorú férfi kopott, de frissen vasalt szürke öltönyt viselt. Úgy nézett ki, mint egy banktisztviselő, aki egész életében hangyaszorgalommal dolgozott, mégsem léptették elő. Miközben átvágtak a termen, Betsy odaszólt Haraldnak: – Hát Lou hova lett?

– Elment, hogy beszéljen egy fickóval az érdekemben.

A lány félúton megtorpant, s a feszengő banktisztviselői: faképnél hagyva a bárpulthoz lépett. – Ne üzletelj Lou-val! Aljas gazember!

– Nincs más választásom.

– Akkor fogadj el tőlem egy jó tanácsot – suttogta Betsy. – Ne bízz benne! Egyetlen szavát se hidd el! – Úgy csóválta az ujját, mint egy tanítónő, aki azt akarja, hogy a diákja jól megjegyezze a leckét. – És az Isten szerelmére, vigyázz magadra! Ez a mocsok szemrebbenés nélkül kést döf a hátadba – tette hozzá, majd sarkon fordult, és fölment a lépcsőn a kopott öltönyös férfival.

Haraldot eleinte bosszantotta, hogy a lány szerint őt figyelmeztetni kell, mert nem tud vigyázni magára. Aztán lecsillapodott, s rájött, hogy ostobaság hőbörögni, hiszen a Betsynek igaza van – tényleg ingoványos talajra tévedt. Még sosem volt dolga olyan alakokkal, mint Luther, így valóban fogalma sincs, mit kell tennie, hogy át ne verje ez a minden hájjal megkent strici.

Ne bízz benne, tanácsolta Betsy, s ő úgy döntött, hallgat rá, bár el nem tudta képzelni, hogyan vághatná át Luther, mert egyelőre csak tíz koronát adott neki. Persze lehet, hogy később többet fog követelni, aztán zsebre vágja a dohányt, és olajra lép vele, ő meg itt marad a pácban.

Ez a mocsok szemrebbenés nélkül kést döf a hátadba. Vagyis elárul, gondolta Harald, de sejtelme sem volt róla, hogyan árulhatná el Luther, és ha mégis erre készülne, ő milyen óvintézkedéseket tehetne ellene. Hirtelen eszébe jutott, hogy ez a dzsesszklub valóságos csapda, mert nincs hátsó ajtaja, s talán jó lenne lelépni, és tisztes távolságból figyelni a fejleményeket. A kiszámíthatatlan viselkedés életmentő lehet...

Az utolsó csöpp sört is megitta, majd intett a csaposnak, és távozott.

A félhomályos rakparton egy nagy gabonaszállító hajóig ballagott, amit karvastagságú kötelekkel kötöttek ki. Leült az egyik acélcölöpre, és a klub felé fordult. Tisztán látta a bejáratot, s úgy vélte, valószínűleg Luthert is felismerné. Fölmerült benne a kérdés, vajon Luther ilyen messziről kiszúrná-e őt. Nemigen, gondolta, mert a sötét hajótest mellett észre se venné. Harald elégedetten bólintott – érezte, hogy túljárt a fickó eszén. Úgy döntött, meglesi Lou-t, amikor az visszajön, és csak akkor megy utána a klubba, ha minden rendben van, de a legkisebb gyanús jelre eltűnik innen.

Tíz perce várakozott, amikor felbukkant egy rendőrségi járőrautó.

Gyorsan száguldott végig a rakparton, de nem szirénázott. Harald fölállt. Az ösztöne azt súgta, fusson, ahogy a lába bírja, de rájött, hogy ezzel fölkeltené a zsaruk figyelmét. Erőt vett magán, és újra leült. Moccanni se mert a cölöpön.

A kocsi éles kanyarral, hangos fékcsikorgással befordult a dzsesszklub elé.

Két férfi szállt ki belőle. A sofőr egyenruhát, a nyomozó világos öltönyt viselt. Harald az utóbbi arcát fürkészte a gyenge fényben. Elállt a lélegzete, amikor megismerte Peter Flemminget.

A két zsaru bement a klubba.

A fiú már éppen el akart osonni, amikor megjelent még egy férfi, és ő is a klubhoz slattyogott a macskaköveken. Harald a fickó járását, hanyag testtartását figyelte, ebből állapította meg, hogy Luther tért vissza. Lou a járőrautótól pár méterre lecövekelt, és a falhoz támaszkodott, mintha csak unalmában bámészkodna, arra várva, hátha történik valami érdekes.

Harald rögtön átlátott rajta. Ez a gazember nyilván beköpte a zsaruknak, hogy ő Svédországba akar szökni, és bizonyára jutalmat remél a fülesért. Milyen okos volt Betsy, gondolta a fiú, s örült, hogy megfogadta a lány tanácsát.

A rendőrök néhány perc múlva kiléptek a klubból. Peter Flemming odasietett Lutherhoz. Harald jól hallotta a hangjukat, mert mindketten dühösen kiabáltak, de ahhoz túl messze voltak, hogy a szavaikat is megértse. Mindenesetre úgy látszott, mintha Peter keményen lehordaná Luthert, mert Lou egyszer csak csalódottan és tehetetlenül hadonászni kezdett.

Végül a két rendőr elhajtott, Luther pedig bekullogott a klubba.

Harald fürge léptekkel, egész testében remegve útnak indult. Hajszálon múlt, hogy ezt ép bőrrel megúszta. Megkereste a motorbiciklijét, és elhúzott. Úgy döntött, ezt az éjszakát a kirstensloti romos kolostorban tölti.

Arról azonban halvány fogalma sem volt, hogy holnap mitévő legyen.

Másnap este részletesen elmesélte Karennek az egész történetet.

A templom kőpadlóján üldögéltek, miközben odakint lassan besötétedett. A ponyvával letakart autó és repülőgép, meg a körülöttük tornyosuló számtalan láda és doboz úgy nézett ki a gyér alkonyi fényben, mint megannyi kísértet. Karen törökülésben kuporgott, akár egy diáklány, s térdig fölhúzta hosszú selyemruháját, hogy kényelmesebben helyezkedhessen el. Valahányszor rágyújtott, Harald adott neki tüzet, és úgy érezte, egyre meghittebb kapcsolatba kerül vele. •

Beszámolt róla, hogyan lopózott be a sandei bázisra, majd hogyan tett úgy, mintha aludna, amíg a szülei házát átkutatták a katonák.

– Nahát, milyen bátor vagy! – kiáltott fel a lány, s Harald örült a hangjából kicsendülő őszinte csodálatnak, éppúgy, mint a Karen szemében megcsillanó könnyeknek, amikor arról beszélt, hogy az apja hazudni is képes volt miatta, csak megmenthesse az életét.

Azt is elmagyarázta, miért lesz Heis szerint nagyszabású brit légitámadás a legközelebbi telihold idején, s ennek alapján ő miért gondolja úgy, hogy a filmet legalább egy-két nappal előbb ki kell juttatnia Angliába.

Amikor éppen ott tartott, hogy Jens Toksvig házában egy rendőr őrmester nyitott ajtót neki, Karen közbevágott: – Engem figyelmeztettek, hogy baj van.

– Tessék?

– A vasútállomáson odajött hozzám egy idegen, és közölte, hogy a rendőrség rájött, hol bujkál Arne. Ez a férfi maga is zsaru, a közlekedésrendészeten dolgozik, de véletlenül a fülébe jutott valami, és értesíteni akart bennünket, mert szimpatizál az ellenállókkal.

– Szóltál Arnénak, hogy lebukott?

– Hát persze! Tudtam, hogy Jensnél rejtőzött el, így megnéztem Jens címét a telefonkönyvben, és odamentem. Személyesen Arnéval

beszéltem, és elmeséltem neki, mi történt.

Harald kissé furcsállotta a dolgot.

– Ő erre mit mondott?

– Azt, hogy én menjek ki elsőnek a házból, ő pedig rögtön utánam jön... De nyilván így is túl későn lépett le.

– Vagy átvertek, Karen. Egy minden hájjal megkent zsaru áldozata lettél – tűnődött fennhangon Harald.

– Hogy érted ezt? – csattant fel ingerülten a lány.

– Lehet, hogy a te jószívű rendőröd hazudott. Talán nem is szimpatizáns. Elképzelhető, hogy követett Jens házáig, és miután elmentél, letartóztatta Arnét.

– Ez nevetséges! A rendőrök nem tesznek ilyet!

A fiú rájött, hogy már megint Karen hiszékenységébe ütközött: ez a lány meg van győződve róla, hogy talpig becsületes, feddhetetlen, jó szándékú emberek veszik körül. Vagy olyan naiv, mint egy kisgyerek, vagy túlságosan cinikus, gondolta Harald, de nem tudta eldönteni, hogy a két eset közül melyikkel áll szemben. Úgy vélte, a lány az apjához hasonlít: Duchwitz úr is szentül hiszi, hogy a nácik nem fogják bántani a dán zsidókat. Azt kívánta, bárcsak igazuk lenne.

– Hogy nézett ki az a férfi? – kérdezte.

– Magas, jóképű, kisportolt, vörös hajú, elegáns fickó volt.

– Szürkésbarna tweedöltönyt viselt?

– Igen.

Ez felért egy perdöntő bizonyítékkal.

– Peter Flemmingnek dőltél be – jelentette ki határozottan Harald, de nem haragudott Karenre, hiszen ő azt hitte, megmenti Arne életét, és egyszerűen beugrott egy ügyesen kifundált cselfogásnak.

– Peter nem is annyira rendőr, mint inkább kém – magyarázta a lánynak. – Jól ismerem a családját. Ők is Sande szigetén laknak.

– Nem hiszek neked! – kiáltotta hevesen a lány. – Túl élénk a fantáziád!

Harald nem akart vitatkozni vele. Kifacsarodott a szíve, ha arra gondolt, hogy a bátyja fogságban van. Úgy érezte, Arnénak nem lett volna szabad belekeverednie a kémkedésbe, mert szemernyi ravaszság, alattomosság sincs benne. A fiú szomorúan tűnődött, vajon látja-e még valaha a bátyját.

De azzal is tisztában volt, hány ember élete forog kockán.

– Arne nem tudja kicsempészni ezt a filmet Angliába.

– Akkor mihez kezdesz vele?
– Fogalmam sincs. Legszívesebben magam vinném oda, de nincs semmi épkézláb ötletem, hogyan juthatnék ki az országból – felelte a fiú, majd elmesélte, hogyan találkozott a dzsesszklubban Betsyvel és Lutherral. – Talán jobb is, hogy nem mehetek Svédországba. Valószínűleg lecsuknának, hiszen se útlevelem, se kiutazási engedélyem – fejezte be a sztorit, mert már ő is hallott róla, hogy a svéd kormány semlegességi egyezményt kötött a hitleri Németországgal, s ennek értelmében minden dánt letartóztatnak, aki illegálisan próbálja átlépni Svédország határát. – Én szívesen vállalom a veszélyt, de csak akkor, ha ötven százaléknál nagyobb esélyem van a sikerre.
– Lennie kell valami megoldásnak! Arne hogy csinálta volna?
– Halvány gőzöm sincs. Nem kötötte az orromra.
– Rosszul tette.
– Így visszatekintve talán igen, de valószínűleg azért nem árulta el, mert úgy érezte, annál nagyobb biztonságban van, minél kevesebben tudnak róla.
– Azért valakit biztosan beavatott a titokba.
– Hát... Poul nyilván állandó kapcsolatban állt az angolokkal, de senkinek sem mondta meg, hogyan érintkezik velük. Az ilyesmit titokban szokták tartani.
Jó ideig szótlanul gubbasztottak a kövön. Harald leverten bámult maga elé, s azon töprengett, vajon hiába kockáztatta-e az életét.
– Nem hallgattad véletlenül a híreket? – kérdezte. Nagyon hiányzott neki a rádiója.
– Finnország hadat üzent a Szovjetuniónak. Magyarország szintén.
– A dögkeselyűk hullaszagot éreznek – jegyezte meg a fiú keserűen.
– Mi meg csak ülünk itt ölbe tett kézzel, és nézzük, ahogy a mocskos nácik meghódítják az egész világot... őrület! Bárcsak tehetnénk valamit!
Harald megtapogatta a zsebében lapuló fémdobozt.
– Ez a film sokat változtatna a helyzeten, ha tíz napon belül ki tudnám juttatni Londonba. Egy csapásra minden megváltozna!
Karen a Lódarázsra pillantott. – Kár, hogy lerobbant ez a tragacs...
Harald is a sérült futóműre meg a szakadozott, lyukas vászonra nézett. – Talán meg tudnám javítani, de csak egyszer repültem életemben, úgyhogy nem vezethetném a gépet.

Karen mélyen elgondolkozott.
– Te nem – mondta végül. – De én igen!

20.

Arne Olufsen meglepően jól bírta a vallatást. Nem sikerült szóra bírni.

Peter Flemming eddig kétszer hallgatta ki: először aznap, amikor letartóztatták, majd még egyszer, másnap is, de Arne megjátszottá az ártatlant, és semmilyen titkot sem árult el. Peter mélységes csalódást érzett. Arra számított, hogy a tréfakedvelő, életvidám Arne olyan könnyen összetörik a kezében, mint egy pezsgőspohár.

Jens Toksviggal már jobban boldogult.

Egy darabig fontolgatta, hogy Karen Duchwitzot is letartóztatja, de a szimata azt súgta, hogy a lány csak epizódszerepet játszhat az ügyben – amellett ő, Peter, sokkal több hasznát veszi, ha szabadon mászkálhat, amerre kedve tartja, hiszen máris két kém nyomára vezette.

Arne volt az első számú gyanúsítottja. Úgy vélte, minden erre utal: a gazember ismerte Poul Kirkét, otthonosan mozog Sande szigetén, angol menyasszonya van, ráadásul elment a Svédországtól karnyújtásnyira lévő Bornholmra, és lerázta a nyomában loholó rendőröket.

Arne és Jens Toksvig letartóztatása után Braun tábornok visszafogadta a kegyeibe Petert, de egyre többet akart tudni: hogyan működik a kémszervezet, kik a tagjai, és miként tartják a kapcsolatot az angolokkal. Peter összesen hat kémet kapott el, ám egyik sem köpött – márpedig ő érezte, hogy ezt az ügyet csak akkor lehet felgöngyölíteni, ha legalább az egyik megtörik, és beszélni kezd. Peter tehát Arnét vette kezelésbe.

A harmadik kihallgatást gondosan kitervelte.

Vasárnap hajnali négykor berontott Arne cellájába. Két egyenruhás rendőrt vitt magával, akik hangosan ordibálva úgy ébresztették föl a foglyot, hogy a szemébe világítottak a zseblámpájukkal, majd fölráncigálták a priccsről, végigvonszolták a folyosón, s belökték a vallatóhelyiségbe.

Peter leült a rozoga asztal mellett lévő egyetlen székre, aztán rágyújtott. Arne sápadtnak és rémültnek látszott csíkos rabruhájában. Bal lábát sípcsonttól combközépig sebpólya fedte, amit szíjakkal rögzítettek, de azért egyenesen tudott állni – Peter két pisztolygolyója csontot nem tört, csak az izmokat marcangolta szét.

– A barátod, Poul Kirke, kém volt – közölte Peter.

– Nem tudtam róla – felelte Arne.

– Miért utaztál Bornholmra?

– Mert pár nap szabadságot kaptam.

– Vajon egy ártatlan turista miért rázná le a nyomába szegődő rendőröket?

– Talán azért, mert nem tetszene neki, hogy tolakodó, kíváncsi zsaruk követik mindenhova – válaszolta Arne, aki hajnalok hajnalán, ilyen szörnyű ébresztő után sokkal bátrabbnak bizonyult, mint Peter gondolta volna. – De ha már ennyire érdekel, én észre se vettem a kopóidat. Amennyiben valóban leráztam őket, nem szándékosan tettem. Egyébként az is lehet, hogy rosszul végzik a dolgukat. Nyilván olyanok, mint a munkájuk.

– Süket duma! Igenis szándékosan léceltél le előlük. Tudom, mert én is velük voltam.

Arne vállat vont.

– Ez nem lep meg, Peter. Már gyerekkorodban sem a lángeszed miatt szerettünk. Ezt meg én tudom, mert egy osztályba jártunk. Emlékszel? Sőt barátok is voltunk.

– Csak addig, amíg téged Jansborgba nem küldtek, ahol arra tanítottak, hogy nem kell tisztelni a törvényt.

– Nem. Egészen addig, amíg ki nem tört a családi viszály.

– Igen, az apád rosszindulata miatt.

– Én azt hittem, a te apád adócsalása miatt kezdődött a veszekedés.

Peter nem így tervezte á vallatást, úgyhogy témát váltott.

– Kivel találkoztál Bornholm szigetén?

– Senkivel.

– Napokig magányosan bolyongtál, és egy árva lélekkel se

elegyedtél szóba?
– Fölcsíptem egy lányt.
Arne ezt már az előző két alkalommal is említette, de Peter biztosra vette, hogy nem igaz. Úgy érezte, talán most kiugrathatja a nyulat a bokorból.
– Hogy hívták?
– Annikának.
– Vezetékneve?
– Nem kérdeztem meg tőle.
– Mióta visszajöttél Koppenhágába, egyfolytában bujkálsz.
– Dehogy bujkálok! Az egyik barátomnál lakom.
– Jens Toksvignál. Ő is az ellenségnek kémkedik.
– Egy szóval sem említette – jelentette ki Arne, majd gúnyosan hozzátette: – Tudod, ezek a fránya kémek imádnak titkolózni...
Peter elképedve látta, hogy Arne ennyi idő alatt sem puhult meg a cellájában, hanem szilárdan kitart a meséje mellett, ami elég valószínűtlen ugyan, de azért nem teljesen lehetetlen. Már-már attól félt, hogy foglya egyáltalán nem fog beszélni. Azzal nyugtatgatta magát, hogy ez csak afféle előcsatározás, és eltökélten tovább faggatta Arnét.
– Szóval fogalmad sem volt róla, hogy keres a rendőrség?
– Nem is sejtettem.
– Még az se tűnt fel, hogy egy rendőr üldözőbe vett a Tivoliban?
– Nyilván valaki mást kergetett. Engem semmiféle rendőr nem üldözött.
– És egyetlenegyet se láttál a téged ábrázoló több ezer plakát közül? – kérdezte olyan hangsúllyal Peter, hogy Arne is észlelje a szavaiból kicsendülő maró gúnyt. – Nahát! Pedig tele van a képeddel az egész város!
– Nyilván elkerülte a figyelmemet.
– Akkor miért változtattad el a külsődet?
– Elváltoztattam a külsőmet?
– Leborotváltad a bajuszodat.
– Persze, már meg is feledkeztem róla... Valaki azt mondta, Hitlerhez hasonlítok vele.
– Ki volt az?
– A bornholmi lány. Anne.
– Az előbb Annikának nevezted.

– De Anne-nek szólítottam, így rövidebb.

Ekkor Tilde Jespersen lépett be, tálcával a kezében. Peternek összefutott a nyál a szájában a meleg pirítós illatától, s bízott benne, hogy Arne gyomra is mindjárt korogni kezd. Tilde teát töltött, majd mosolyogva Arnéhoz fordult: – Maga is inna egy csészével?

Arne bólintott.

Peter megrázta a fejét.

– Nem!

Tilde vállat vont.

Ez a kis párbeszéd egy gondosan kieszelt színjáték fontos része volt. Tilde előre megfontolt szándékkal kedveskedett, abban a reményben, hogy Arne rokonszenvesnek fogja találni.

Behozott még egy széket, leült, és kortyolgatni kezdte a teáját, Peter meg komótosan elmajszolt egy szelet vajas pirítóst. Arne eközben csak állt előttük, és nézte őket.

Peter végre lenyelte az utolsó falatot, s folytatta a kihallgatást.

– Poul Kirke irodájában érdekes vázlatot találtam a Sande szigetén lévő katonai létesítményről – közölte.

– Meg vagyok döbbenve – felelte Arne.

– Ha Kirke nem halt volna meg, elküldte volna a rajzokat az angoloknak.

– Nem biztos. Lehet, hogy ésszerű magyarázatot tudott volna adni rá, miért őrizte meg azt a vázlatot, sőt még az ártatlanságát is bebizonyíthatta volna, ha nem öli meg egy mániákusan lövöldöző idióta.

– Te készítetted azokat a rajzokat?

– Természetesen nem.

– Sande szigetén születtél. Az apád a helybeli templom lelkésze.

– Na és? Te is odavalósi vagy. Az apádé az a szálloda, ahol a kimenős nácik szokták leinni magukat.

Peter eleresztette a füle mellett az ügyes riposztot.

– Amikor a St. Poul’s Gade-ban találkoztunk, elfutottál előlem. Miért?

– Mert fegyver volt nálad. Máskülönben úgy kupán vágtalak volna, mint tizenkét évvel ezelőtt, a posta mögött.

– A posta mögött én terítettelek le téged.

– De egyből fölálltam! – Arne mosolyogva Tildéhez fordult.

– Tudja, kisasszony, hosszú évek óta viszály dúl Peter családja meg

az enyém között. Jeles nyomozó barátunk valójában ezért vágott sittre.

Peter ismét úgy tett, mintha mindezt meg se hallotta volna.

– Négy napja, késő éjjel, riadót rendeltek el a sandei bázison, mert valami felizgatta a kutyákat. Az őrök egy idegent láttak, aki az apád temploma felé rohant. – Peter beszéd közben a fogoly arcát figyelte, de Arnénak egyelőre pillája se rezdült. – Te futottál haza a dűnék között?

– Nem.

Peter érezte, hogy Arne igazat mondott, így folytatta a beszámolót.

– Az őrök átkutatták a szüleid házát – közölte nyomatékosan, s ezúttal felvillant Arne szemében a félelem: nyilván nem tudta, mi történt a parókián. – Egy alvó fiatalembert találtak az emeleten, de a lelkész azt állította, hogy a fia az illető. Te voltál az?

– Nem. Pünkösd óta nem jártam otthon. Peter ismét úgy vélte, ez az igazság.

– Két nappal ezelőtt, szintén késő este, az öcséd visszalopózott a Jansborg Skoléba.

– Ahonnan a te aljasságod miatt csapták ki.

– Tévedsz! Azért csapták ki, mert szégyent hozott az iskolára!

– Azzal, hogy vicces feliratot pingált egy nyavalyás falra? – Arne újra Tildére nézett. – A rendőr-főfelügyelő úgy döntött, vádemelés nélkül szabadon engedi az öcsémet, de Peter elment az iskolába, és ragaszkodott hozzá, hogy kicsapják szegény gyereket. Ebből is láthatja, mennyire gyűlöli Flemming az enyéimet.

Peter közbevágott: – Harald betört a kémiai laborba, és a sötétkamrában előhívott egy filmet.

Arne szeme tágra nyílt a döbbenettől. Látszott rajta, hogy ezt a hírt még nem hallotta. Végre kibillent az egyensúlyából, gondolta Peter, s gyorsan tovább beszélt: – Szerencsére az egyik fiú leleplezte. Az ő apjától szereztem tudomást az esetről. Lojális polgárként kötelességének érezte, hogy értesítsen, mert a törvényes rend lelkes híve.

– Egyszóval, náci?

– A te filmed volt az, Arne?

– Nem.

– Az igazgató szerint a filmen meztelen nőket ábrázoló pornográf képek látszottak. Azt állítja, hogy azonnal elkobozta és elégette a tekercset. Ugye hazudik?

– Fogalmam sincs.
– Én viszont azt hiszem, azok a fotók a sandei katonai létesítményről készültek.
– Igazán?
– Te fényképeztél a bázison, igaz?
– Nem.
Peter érezte, hogy végre sikerült kissé megfélemlítenie Arnét, s rájött: addig kell ütnie a vasat, amíg meleg. – Másnap reggel egy fiatalember kopogott be Jens Toksvig házába. Az egyik rendőrtisztünk nyitott ajtót neki. Szó, ami szó, ez az idősebb őrmester nem lángelme. A fiú úgy tett, mintha rossz címen keresné az orvost, hiszékeny kollégánk pedig bevette a meséjét. De fogadni merek, hogy hazudott a kölyök. A te öcséd volt az, ugye?
– Egészen biztos vagyok benne, hogy nem – felelte szemmel látható rémülettel Arne.
– Harald neked hozta az előhívott filmet.
– Nem.
– Aznap este egy nő hívta fel Bornholmról Jens Toksvig számát, és Hilde néven mutatkozott be. Az előbb nem azt mondtad, hogy Hűdének hívják a lányt, akit fölcsíptél a szigeten?
– Nem. Anne a neve.
– Ki ez a Hilde?
– Sosem hallottam róla.
– Lehet, hogy ez csak álnév... Elképzelhető, hogy a menyasszonyod, Hermia Mount rejtőzik mögötte?
– Nem! Ő Angliában van.
– Tévedsz, öregem. Most beszéltem a svéd bevándorlási hivatallal – jelentette ki Peter, aki igen nehezen tudta rákényszeríteni a svédeket az együttműködésre, de végül csak kivasalta belőlük a szükséges információt. – Hermia Mount tíz nappal ezelőtt Stockholmba repült, és még nem utazott haza.
Arne meglepődést színlelt, de nem elég meggyőzően.
– Erről semmit sem tudok – mondta, ám ezt senki sem hitte volna el neki. – Több mint egy éve hírét se hallottam.
Ha ez igaz lenne, akkor leesett volna az álla a döbbenettől, amikor megtudta, hogy Hermia Mount minden bizonnyal Svédországban járt, sőt feltehetőleg átjött Dániába is, tehát hazudik a gazember, gondolta Peter, és rátett még egy lapáttal.

– Ugyanaznap este, vagyis tegnapelőtt, egy Kisdiáknak becézett fiatalember megjelent az egyik tengerparti dzsesszklubban, találkozott a Luther Gregor nevű kisstílű bűnözővel, és segítséget kért tőle, hogy Svédországba szökhessen.

Arne szóhoz sem jutott a rémülettől.

– Ugye Harald volt az?

Arne nem válaszolt.

Peter hátradőlt. Látta, hogy Arne mélységesen megrendült, de azért ügyesen védekezik, és mindenre magyarázatot ad, amit ő a nyakába zúdít. Ami ennél is rosszabb, előnyt kovácsol a családi viszályból, s azt állítja, hogy letartóztatását a vele szemben táplált gyűlölet motiválta. Peter komolyan aggódott: elég hiszékenynek ismerte Frederik Juelt ahhoz, hogy bevegye ezt a dajkamesét.

Tilde teát töltött, s Petert meg sem kérdezve megkínálta Arnét. Peter nem tiltakozott: ezt is előre megbeszélték. Arne reszkető kézzel a szájához emelte a csészét, és szomjasan ivott.

– Nyakig benne van a pácban, Arne – magyarázta jóindulatot színlelve Tilde. – Már nem csak magáról van szó. A szüleit, a menyasszonyát meg az öccsét is belekeverte az ügybe. Harald nagy bajba került. Ha így folytatja, akasztófán végzi. Felkötik kémkedésért... és maga lesz az oka.

Arne két kézzel fogta a csészéi. Egy szót se szólt, de zavartnak látszott, és a szeme félelmet tükrözött. Talán megpuhul végre, és beszélni kezd, gondolta reménykedve Peter.

– De ha most okosan viselkedik, megegyezhetünk – folytatta Tilde. – Ha mindent szépen elmesél, akkor maga is, Harald is megússza a halálbüntetést. Nekem nem muszáj elhinnie – perceken belül itt lesz Braun tábornok, aki személyesen fogja garantálni, hogy mindketten életben maradnak. De előbb meg kell mondania nekünk, hogy hol van Harald. Ha továbbra is hallgat, meghal az öccsével együtt.

Arne arcán kétely és félelem cikázott át. Sokáig némán töprengett, aztán szemmel láthatólag döntő elhatározásra jutott. Kinyújtotta a kezét, a csészét a tálcára tette, majd Tildére nézett, végül Peterre meredt, s halkan, nyugodtan Flemming képébe vágta:

– Menj a pokolba!

Peter dühösen talpra ugrott.

– Te mész a pokolba! – ordította magából kikelve, és hátrarúgta a székét. – Hát nem érted, mi történik veled?

Tilde fölállt, és nesztelen léptekkel távozott.

– Ha nekünk nem köpsz, átadunk a Gestapónak! – fenyegetőzött őrjöngve Peter. – Ők nem teával fognak kínálgatni, és nem udvariasan kérdezgetnek majd, hanem egyenként tépik ki a körmeidet, és gyufát gyújtanak a talpad alatt. Elektródákat kapcsolnak az ajkaidra, és jéghideg vízzel locsolnak le, hogy még elviselhetetlenebb legyen a fájdalom. Anyaszült meztelenre vetkőztetnek, és kalapáccsal ütlegelnek. Ripityára törik a bokacsontodat meg a térdkalácsodat, hogy soha többé ne tudj lábra állni, aztán tovább vernek, de gondosan ügyelnek rá, hogy életben maradj, ne veszítsd el az eszméletedet, és üvölts kínodban. Könyörögni fogsz nekik, hogy hagyjanak meghalni, de nem hagynak – csak akkor, ha beszélsz. És beszélni fogsz. Ezt jól vésd az eszedbe. Végül *mindenki beszél.*

Arne sápadtan, halkan csak annyit válaszolt: – Tudom.

Petert megdöbbentette a félelmen is átsütő rezignált nyugalom. Egyszerűen nem értette Arne különös viselkedését.

Ekkor kinyílt az ajtó, és belépett Braun. Hat óra múlt – Peter már várta. A tábornok megjelenése is a színjátékhoz tartozott. Frissen vasalt, makulátlan egyenruhájában, pisztolytáskájában lapuló fegyverével Braun maga volt a két lábon járó józanság és szakmai rátermettség. Szétroncsolt tüdeje miatt most is, mint mindig, csaknem suttogva kérdezte: – Ezt a fickót kell Németországba küldeni?

Sérülése ellenére Arne villámgyorsan előrelépett.

Peter éppen az ellenkező irányba, Braunra nézett, így csak homályosan látta, ahogy Arne a tálca felé nyújtja a kezét, aztán csupán annyit érzett, hogy a nehéz fajanszkanna halántékon vágja, és a tea az arcába loccsan. Mire megtörölte a szemét, Arne már nekirontott a tábornoknak. Bár esetlenül bicegett, mégis feldöntötte Braunt. Peter talpra szökkent, de elkésett. Amíg a tábornok mozdulatlanul, levegő után kapkodva feküdt a padlón, Arne egyetlen másodperc alatt kinyitotta a pisztolytáskát, és előrántotta belőle Braun revolverét.

A fegyvert két kézzel markolva egyenesen Peterre célzott.

Peter kővé dermedt. Tudta, hogy a kilencmilliméteres Luger tárába nyolc töltény fér – ám halvány fogalma sem volt róla, hogy a pisztoly valóban meg van-e töltve, vagy Braun csak a hatás kedvéért viseli állandóan.

Arne továbbra is ülve maradt, de hátracsúszott, és falnak vetette a hátát.

Egyszer csak Tilde jött be még mindig nyitott ajtón. – Mi...?

– Állj, vagy lövök! – förmedt rá Arne.

Peternek egyetlen kérdés járt az eszében: vajon mennyire ért Arne a fegyverekhez, mert igaz ugyan, hogy katonatiszt, de a légierőnél nem szerezhetett túl nagy gyakorlatot...

Mintha csak a gondolataiban olvasott volna, Arne határozott mozdulattal kibiztosította a pisztolyt, s közben úgy tartotta, hogy mindenki lássa.

Peter jól látta Tilde háta mögött azt a két egyenruhás rendőrt, aki Arnét a cellájából a vallatóhelyiségbe kísérte.

De nem volt náluk fegyver, éppúgy, ahogy Peternél és Tildénél sem. A cellák közelében senki sem tarthatta magánál a revolverét. Ezt a szigorú rendszabályt pontosan azért vezették be, nehogy a foglyok olyasmire vetemedjenek, amit az imént Arne tett. Braun azonban úgy érezte, rá nem vonatkoznak az itteni rendszabályok, és senki nem merte megkérni, hogy adja át az őrségnek a pisztolyát.

Így fordulhatott elő, hogy most mindnyájan Arne markában voltak.

– Innen nem menekülhetsz – mondta neki Peter. – Ez Dánia legnagyobb rendőrkapitánysága. Hiába lősz agyon bennünket, odakint több tucat felfegyverzett rendőr őrködik. Nem végezhetsz mindenkivel, hogy kijuss az épületből.

– Tudom – felelte Arne ugyanazzal a vészjósló, rezignált nyugalommal.

– És mégis képes lenne megölni ennyi ártatlan dán rendőrt? – kérdezte Tilde.

– Nem. Semmiképpen.

Peter hirtelen mindent megértett. Eszébe jutott, mit mondott neki Arne, amikor ő rálőtt Jens Toksvig háza közelében. *Te hülye állat! Meg kellett volna ölnöd.* Szavai tökéletes összhangban voltak azzal a fatalista magatartással, amit a letartóztatása óta tanúsított. Bizonyára attól félt, hogy elárulja a barátait – talán még a saját öccsét is.

Peter már tudta, mire készül Arne, aki a fogságban nyilván rádöbbent, hogy csak akkor lesz teljes biztonságban, ha meghal. Ő azonban azt akarta, hogy Arnét megkínozza a Gestapo, és a gazember végre elárulja a titkait – tehát nem hagyhatta meghalni.

A ráfogott fegyverrel mit sem törődve Arnéhoz ugrott.

Arne nem lőtte le. Ehelyett hátrarántotta a pisztolyt, és a csövét a saját nyakához nyomta.

Peter rávetette magát.

A fegyver eldördült.

Peter kiütötte Arne kezéből, de túl későn. Arne koponyájából vastag sugárban vér és agyvelő lövellt, s legyező alakban fröccsent a falra. Peter arcára is bőven jutott belőle, mert ő Arnéra zuhant. Kissé arrébb hengeredett, majd föltápászkodott.

Arne arckifejezése furcsa módon semmit nem változott. A golyó a koponyája hátsó részét roncsolta szét, így éppolyan gunyorosan mosolygott, mint abban a pillanatban, amikor önmaga ellen fordította a revolvert. A következő másodpercben oldalra dőlt, s ahogy a feje előrebukott, vörös folt maradt utána a falon. Holtteste tompa puffanással terült el a padlón, s nem moccant többé.

Peter a zakója ujjával törölte meg az arcát. Braun tábornok zihálva fölállt. Tilde lehajolt, és fölemelte a pisztolyt. Mindnyájan a holttestre meredtek.

– Bátor ember volt – suttogta Braun.

21.

Amikor Harald fölébredt, tudta, hogy valami csoda történt, de hirtelenjében nem emlékezett rá, mi is volt az. Karen plédjébe burkolózva feküdt a kőpárkányon á templom apszisában, Pine Top meg összegömbölyödve szunyókált új gazdája mellkasán. A fiú arra várt, hogy eszébe jusson, minek is örült tegnap annyira. Halványan derengett neki, hogy a csodálatos élménybe jó adag szorongás is vegyült, de olyan izgatott volt, hogy nem törődött a veszéllyel.

Aztán egyszer csak megrohanták az emlékek. Hát persze! Karen beleegyezett, hogy vele megy Angliába! Együtt fognak repülni, méghozzá a Lódarázzsal!

Harald villámgyorsan felült, s az ölébe pottyanó Pine Top sértődött nyávogással ugrott le a padlóra.

A fiú most már a veszélyt is tisztán látta: mindkettőjüket elkaphatják, letartóztathatják, és megölhetik. Mégis olyan boldog volt, mint még soha, hiszen repülés közben hosszú órákat tölthet kettesben Karennel. Persze tudta, hogy nem ábrándozhat semmiféle szerelmes regénybe illő kalandról, hiszen számára ez a lány úgyis elérhetetlen. De nem tehetett róla, hogy beleszeretett. A puszta gondolat is felvillanyozta, hogy mennyi ideig lesznek együtt, még akkor is, ha soha nem fogja megcsókolni Karent. Mert nemcsak az utazás áll előttük – bár kétségtelen, hogy az lesz az elkövetkező napok fénypontja –, hanem a repülőgépet is közös erővel kell rendbe hozniuk.

Harald rájött, hogy a terv sikere azon múlik, meg tudja-e javítani a Lódarazsat. Tegnap este a zseblámpa fényénél nem vizsgálhatta meg tüzetesen a gépet. Most azonban besütött a felkelő nap az apszis fölött lévő ablakon, s ő végre fölmérhette, mekkora munka vár rá.

Sietve megmosakodott a csapnál, magára kapta a ruháját, és nekilátott, hogy mindent aprólékosan szemügyre vegyen.

Első pillantása a futóműre kötözött vastag kötélre esett, de fogalma sem volt, mire való. Egy percig gondolkozott, aztán megfejtette a rejtélyt: nyilván ezzel a kötéllel vontatták a gépet, amikor kikapcsolták a motort, mert a felhajtott szárnyú Lódarázson nemigen találtak fogást, ha meg akarták tolni – a kötéllel viszont bárki úgy húzhatta ide-oda, mint egy kordét vagy kisebb szekeret.

A fiú épp ezen tűnődött, amikor Karen megérkezett.

Kényelmes szandált és sortot viselt, amelyben kitűnően érvényesült gyönyörű, hosszú balerinalába. Frissen mosott haja rézvörös felhőként repdesett a feje körül. Harald úgy érezte, így néznek ki az angyalok, és összeszorult a szíve, ha arra gondolt, micsoda tragédia lenne, ha Karen meghalna az előttük álló kaland során.

Rögtön el is hessegette a szörnyű ötletet, hiszen még hozzá sem fogott, hogy megjavítsa a gépet, márpedig ez a kristálytiszta reggeli fényben egyre ijesztőbb feladatnak látszott.

Maráidhoz hasonlóan Karen is pesszimista volt ezen a reggelen. Tegnap este őt is fellelkesítette a rájuk váró közös repülés, ma azonban sötétebben látta a helyzetet. – Gondolkoztam rajta, meg lehet-e reparálni ezt a vacakot – mondta. – Nem vagyok biztos benne, főleg tíz nap alatt. Illetve most már csak kilenc van hátra.

Harald ezúttal is rögtön megmakacsolta magát, mint mindig, ha azt vágták a fejéhez, hogy valamit nem tud megcsinálni.

– Majd meglátjuk – morogta.

– Már megint olyan képet vágsz – jegyezte meg a lány.

– Milyet?

– Amilyet akkor szoktál, ha nincs ínyedre, amit hallasz.

– Nem vágok semmilyen képet! – csattant föl ingerülten a fiú. Karen nevetett.

– Nem, nem... Csak összeszorítod a fogadat, legörbül a szád, és mogorván ráncolod a homlokodat.

Harald önkéntelenül elmosolyodott, és az igazat megvallva örült, hogy a lány megfigyelte az arckifejezését.

– Így már sokkal jobb! – dicsérte Karen.

Harald immár a szakértő szemével kezdte tanulmányozni a Lódarazsat. Amikor először látta, azt hitte, eltörtek a szárnyai, pedig csak hátrahajtották őket, hogy a gép könnyebben elférjen a

templomban. A fiú megnézte a csuklópántokat, amelyekkel a repülőgéptörzshöz rögzítették a szárnyakat, és így szólt: – Azt hiszem, a szárnyakat vízszintesbe tudom állítani.

– Á, az gyerekjáték! Thomas, az instruktorunk minden alkalommal percek alatt elintézte. – Karen végigsimította a hozzá közelebb eső szárnyat. – A vászon azonban elég ramaty állapotban van.

A fából készült szárnyakat meg a repülőgéptörzset speciális festékkel kezelt vászon borította. A felső szárnyfelületen Harald még az öltéseket is látta, ahol az anyagot vastag fonallal a bordákhoz erősítették. A festék megrepedezett, itt-ott lepattogzott, s a vászon helyenként elszakadt.

– Ez csak felszíni sérülés – mondta a fiú. – Baj lehet belőle?

– Igen, mert a lyukak zavarhatják a légáramlást a szárnyak fölött.

– Akkor be kell foltoznunk őket. Engem a futómű sokkal jobban aggaszt.

Haraldnak rögtön feltűnt, hogy a repülőgépet baleset érte – valószínűleg ügyetlenül landolt a pilóta. Arne sok hasonló esetről mesélt neki. Most letérdelt, hogy közelebbről is megnézze a sérült futóművet. A kemény acélból öntött féltengelyek két villával illeszkedtek a V alakú támasztóékbe, ami ovális acélcsőből készült, és a V mindkét szára elgörbült a leggyengébb ponton, alighanem közvetlenül a féltengelyek vége fölött. Haraldnak az volt a benyomása, hogy a szárak könnyen eltörhetnek, ám a harmadik támasztóék – feltehetőleg a lengéscsillapító – épségben maradt, de mindent összevetve a futómű gyenge, nemigen bírna ki még egy landolást.

– Én görbítettem el – dünnyögte szégyellősen Karen.

– Lepotyogtál?

– Oldalszélben landoltam, és megbillentem, a szárnyhegy meg a földhöz csapódott.

– Féltél? – kérdezte szörnyűködve Harald.

– Nem, csak úgy éreztem, ilyen hülyét, mint én, még nem hordott a hátán a föld. De Töm azt mondta, ez elég gyakran előfordul a Lódarázzsal. Sőt bevallotta, hogy egyszer ő is ugyanígy tette tönkre a gépe futóművét.

Harald bólintott. Ez teljesen egybevágott mindazzal, amit Arnétól hallott. De a lány olyan meleg szeretettel emlegette ezt a Thomas nevű instruktort, hogy őt rögtön gyötörni kezdte a féltékenység.

– Miért nem hozattátok rendbe?

– Mert itt nincs rá lehetőség. – Karen a satupadra meg a szerszámkészletre mutatott. – Töm a kisebb hibákat ki tudta javítani, és a motort is mindig megbütykölte, de ez nem lakatosműhely, többek között hegesztőpisztolyunk sincs. Aztán a papa szívrohamot kapott. Szerencsére meggyógyult, de az orvos azt mondta, nem teheti le a pilótavizsgát, és nem kaphat repülési engedélyt, úgyhogy ezek után fütyült az egészre. A futóművet se csináltatta meg.

Harald úgy érezte, ez nem sok jóval kecsegtet. El sem tudta képzelni, hogyan fogja ilyen körülmények között elvégezni a fémmunkákat. A gép farkához ballagott, és szemügyre vette azt a szárnyat, amelyik a földhöz csapódott.

– Szerintem nem repedt el – közölte. – A hegyét helyre tudom pofozni.

– Ilyen könnyen nem lehet megállapítani, elrepedt-e vagy sem – magyarázta szomorúan Karen. – Elképzelhető, hogy belül deformálódott az egyik borda. Csak úgy ránézésre senki sem tudja megmondani. És ha az egyik szárny gyenge, lezuhan a gép.

Harald már a farokfelületet tanulmányozta, amelynek a csuklós hátsó fele föl-le mozgott. Ez a magassági kormány, idézte fel a fiú a Vodalban tanultakat. A függőleges oldalkormány jobbra-balra mozgott. Ahogy Harald közelebb hajolt, látta, hogy mindkét kormányt a repülőgéptörzsből kinyúló dróthuzalokkal kéne szabályozni – ám azokat levágták és eltávolították.

– Mi történt a kábelekkel? – kérdezte?

– Ha jól emlékszem, egy lerobbant mezőgazdasági gépbe szerelték be őket.

– Ebből baj lehet.

– Csak a végük hiányzik, mindegyikből körülbelül az utolsó három méter. A többihez nem tudtak hozzáférni.

– Mindegy, az akkor is összesen tizenkét méter, és manapság kábelt se kapni, éppúgy, ahogy pótalkatrészeket sem vehetsz. Holtbiztos, hogy elsősorban ezért belezték ki a gépet. – Haraldot balsejtelmek kezdték gyötörni, de vigyázott, nehogy a lány észrevegye. – Lássuk, mit kell még megdoktorolni! – mondta jókedvet színlelve. – A Lódarázs orrához lépett. A repülőgéptörzs jobb oldalán két kallantyút talált. Elfordította őket, majd kinyitotta a futómű-burkolatot, ami vékony fémből készült – talán ónból, de inkább alumíniumból –, aztán

megvizsgálta a motort.

– Négyhengeres – közölte Karen.

– Látom, de mintha a feje tetején állna.

– Az autómotorhoz képest igen. A forgattyús tengely a tetején van, hogy a hasmagassághoz viszonyítva minél följebb legyen a propeller.

Haraldot meglepte Karen szakértelme. Még sosem találkozott olyan lánnyal, aki tudta, mi fán terem a forgattyús tengely.

– Miféle ember volt ez a Töm? – kérdezte, s nagyon igyekezett, nehogy a hangja elárulja, milyen féltékeny az instruktorra.

– Kitűnő tanár. Türelmes és segítőkész. Mindig biztatott.

– Szerelmes voltál belé?

– Hogy jut eszedbe ilyesmi? Alig múltam tizennégy, amikor repülni tanultam!

– Fogadni mernék, hogy belezúgtál. Karen megsértődött.

– Úgy látszik, te azt hiszed, hogy egy lányt kizárólag ezért érdekelhetik a motorok!

Harald valóban azt hitte, de hevesen tiltakozott.

– Nem, nem, dehogy! Csak feltűnt, mennyi szeretettel emlegeted Tömőt. Persze semmi közöm hozzá. Ha jól látom, ez léghűtéses motor. Hűtő nincs benne, de a hengereken ventillátorszárnyak vannak.

– Azt hiszem, minden repülőmotor ugyanilyen, hogy könnyebb legyen.

Harald átment a Lódarázs másik oldalára, és ott is kinyitotta a futómű-burkolatot. Az összes benzin- és olajvezetéket rendben találta: szemmel láthatólag egyik sem lötyögött, s első ránézésre valamennyi épségben volt. Ekkor lecsavarta az olajtartály sapkáját, és a szintjelző pálcával ellenőrizte, van-e olaj a tankban. Egy kevés még kotyogott benne.

– Azt hiszem, itt minden oké – mondta a fiú. – Nézzük, beindul-e a motor.

– Ketten könnyebben boldogulunk vele. Te szállj be a gépbe, én megforgatom a propellert.

– Ennyi év alatt nem merült le az akku?

– Nincs akku. Az áramot a mágneses gyújtás ikerkapcsolóival fejlesztjük, azokat meg maga a motor hajtja. Gyere, üljünk be a pilótafülkébe, megmutatom, mit kell csinálnod.

Karen kinyitotta a kabinajtót – majd sikoltva becsapta, és egyenesen Harald karjába hanyatlott. A fiú most először érinthette meg, s úgy

érezte, mintha áramütés érte volna. A lány azonban mintha észre se vette volna, hogy ő magához szorítja, így Harald némi bűntudattal bár, de nagyon élvezte ezt a véletlennek köszönhető ölelést. Gyorsan talpra is segítette Karent, és kissé félrehúzódott.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva. – Mi történt veled?

– Egereket láttam!

A fiú ismét kinyitotta az ajtót, s abban a pillanatban két egér ugrott ki a résen, aztán Harald nadrágszárán leszaladt a kőpadlóra. Karen undorodva elfordult.

A pilótaülés kárpitja tele volt jókora lyukakkal, és a fiú sejtette, hogy az egerek az afrikba fészkelték be magukat.

– Rögtön megoldjuk a problémát! – vigasztalta a lányt, majd körülnézett. – Cic! Cic! – hívta Pine Topot, s a macska nyomban meg is jelent, nyilván abban a reményben, hogy enni kap. Harald fölkapta, és betette a kabinba.

Pine Top hirtelen felélénkült, s ide-oda cikázott a fülkében, mint a villám. Harald mintha egy egérfarkat látott volna eltűnni a bal oldali ülésen tátongó lyukban. Pine Top fölugrott az ülésre, majd onnan a poggyásztartó polcra, de egyetlenegy egeret se fogott. Aztán sorra vizsgálta kárpit lyukait. Az egyikben végre talált egy kisegeret, és élvezettel fölfalta az ínyencfalatot.

Harald eközben két könyvet vett észre a poggyásztartó polcon, s benyúlt értük a kabinba. Örömmel mutatta meg Karennek a zsákmányt, a Lódarázs és benne lévő Gipsy Major motor használati utasítását.

– De mi lesz az egerekkel? – kérdezte a lány. – Utálom őket!

– Pine Top már valamennyit elkergette. Mostantól nyitva hagyom az ajtót, hogy szabadon járhasson ki-be, és mindet megfoghassa – felelte Harald, s kinyitotta a Lódarázs kézikönyvét.

– Most mit csinál?

– Pine Top? Éppen a kisegereket eszi. Nézd ezeket az ábrákat! Fantasztikusak!

– Harald! – kiáltott fel Karen. – Ez undorító! Azonnal szólj rá! Zavard ki onnan!

A fiú meghökkent.

– Mi bajod?

– Ez visszataszító!

– Szerintem inkább természetes.

– Fütyülök rá!

– Tudsz jobb megoldást? – kérdezte ingerülten Harald. – Meg kell szabadulnunk az egerektől. Persze kézzel is kipiszkálhatnám, és a bokorba dobhatnám a kicsiket, de Pine Top ott is megtalálná Őket, hacsak a madarak meg nem előzik.

– Micsoda kegyetlenség!

– Az Isten szerelmére, hiszen csak egerek!

– Hogyhogy nem érted? Hát nem látod, mennyire viszolygok az ilyesmitől?

– Már hogyne érteném, de szerintem butaság így felfújni...

– Nem én vagyok buta, hanem te, mert csak a gépek érdekelnek, és csöppet se törődsz mások érzéseivel!

Most Harald sértődött meg.

– Ez nem igaz.

– De igaz! – vágta rá Karen, és elrohant. Harald elképedve bámult utána.

– Hát ez meg mi volt? – kérdezte fennhangon. El sem akarta hinni, hogy a lány tényleg buta alaknak tartja, aki csöppet se törődik mások érzéseivel. Úgy érezte, óriási igazságtalanság érte.

Fölmászott egy dobozra, és kinézett a magas templomablakon. Karen öles léptekkel a kastély felé igyekezett a kocsifelhajtón, de aztán alighanem meggondolta magát, mert befordult az erdei ösvényre. Harald azon tűnődött, kövesse-e, de úgy döntött, nem megy utána.

A közös munka legelső napján máris összevesztünk, gondolta csüggedten. El sem tudta képzelni, hogyan repülnek így Angliába.

Visszaballagott a repülőgéphez. Eszébe jutott, hogy egyedül is megpróbálhatja beindítani a motort, talán sikerülni fog. Azzal biztatta magát, hogy majdcsak talál másik pilótát, ha Karen visszatáncol.

A kézikönyvben lépésről lépésre megtalálta az utasításokat.

Helyezze a sarukat a kerekek elé, és jó erősen húzza be a kéziféket.

A féksarukat nem találta, de a kerekek elé vonszolt két nehéz dobozt, ami limlomokkal volt tele. Aztán a bal oldali ajtóban megkereste a kézifék fogantyúját, és ellenőrizte, hogy teljesen be van-e húzva. Pine Top az ülésen trónolva jóllakott pofával nyalogatta a mellső lábát.

– A hölgy szerint undorító dolgokat művelsz – közölte vele Harald. A macska megvető pillantást vetett rá, és kiugrott a pilótafülkéből.

Eresszen benzint a motorba (töltésszabályozó a kabinban).

Harald kinyitotta az ajtót, és behajolt a kabinba, ami olyan kicsi volt, hogy nem kellett bemásznia, így is elérte a szabályozót. A benzinszint-mutató a két üléstámla között rejtőzött, szinte nem is látszott, a mellette lévő résben pedig egy kapcsoló lapult. A fiú megpöckölte.

A motorszivattyú két oldalán található fogantyúk mozgatása után a karburátor nyitógyűrűjének meghúzásával eressze át a benzint a hajtóművön.

A bal oldali futómű-burkolat még mindig nyitva volt, így Harald rögtön meglátta a két benzinszivattyút meg a rajtuk lévő apró fogantyúkat. A karburátor rugószerkezetes nyitógyűrűjét nehezebben találta meg, de aztán meghúzta, és föl-le mozgatta az egyik fogantyút. Nem tudta megállapítani, eléri-e mindezzel a kívánt hatást, mert sejtelme sem volt róla, van-e benzin a tankban.

Karen váratlan távozása elcsüggesztette. Nem értette, miért viselkedik mindig ilyen félszegen ezzel a lánnyal, amikor leghőbb vágya, barátságos legyen hozzá, elbűvölje, és a kedvét keresse. Mindent megtett volna, hogy örömet szerezzen neki, de sosem tudta, hogy Karen mit akar. Bárcsak a lányok jobban hasonlítanának a motorokhoz, sóhajtott fel szomorúan.

Helyezze „zárva” pozícióba a fojtószelepet, vagy csak résnyire hagyja nyitva.

Harald utálta az olyan kézikönyveket, amelyek képtelenek világos, egyértelmű utasításokat adni. Akkor most teljesen bezárjam azt a nyavalyás szelepet, vagy résnyire nyitva hagyjam, kérdezte dühösen, miközben nem sokkal a bal oldali ajtó előtt rábukkant a szabályozó fogantyúra. Emlékezett rá, hogy amikor két héttel ezelőtt a Medvelepkével repült, Poul Kirke körülbelül egy centis rést hagyott. Ha ez a Medvelepkének megfelelt, akkor a Lódarázsnak is jó lesz, gondolta a fiú, ám ekkor észrevett egy tárcsát, s rajta az egytől tízig terjedő fokbeosztást. Találomra az egyesre állította.

Kapcsolja be a kapcsolókat.

A műszerfalon lévő ikerkapcsolók mellett mindössze ennyi állt: „Ki”, „Be”. Harald úgy vélte, ezek csak a mágneses gyújtást szabályozhatják. Mindkettőt bekapcsolta.

Forgassa meg a légcsavart.

Harald megállt a repülőgép előtt, megragadta a propeller egyik

szárnyát, és megpróbálta lefelé húzni, de az olyan nehezen mozdult, hogy a fiúnak minden erejét össze kellett szednie. Végre sikerrel járt, ám a légcsavar egyetlen fordulat után hangos kattanással megállt.

Harald ismét nekiveselkedett. Ezúttal valamivel könnyebben boldogult, de újabb kattanást hallott.

Harmadszorra még erősebben rántotta meg propellert, abban a reményben, hogy most már gyújtani fog a motor.

Nem történt semmi.

Negyedszerre a légcsavar simán fordult, és minden alkalommal kattant egyet, a motor azonban továbbra is állt, és meg se nyikkant.

Karen ekkor jött vissza.

– Nem indul be? – kérdezte.

Harald meglepetten nézett rá. Nem is ábrándozott róla, hogy ma még viszontlátja. Nagyot dobbant a szíve örömében, de tárgyilagos hangon csak annyit válaszolt: – Még nem tudom. Csak most kezdtem forgatni a propellert.

A lány zavarban volt.

– Ne haragudj, hogy az előbb elrohantam.

Harald erről az oldaláról még nem ismerte. Eddig azt hitte, Karen túlságosan büszke ahhoz, hogy bocsánatot kérjen.

– Nem történt semmi – felelte.

– Csak azért borultam ki, mert a macska megette a kisegereket. Nem bírtam elviselni. Tudom, hogy butaság az egereket sajnálni, amikor olyan emberek halnak meg, mint Poul.

Haraldnak is ugyanez volt a véleménye, de megtartotta magának.

– Pine Top már amúgy is elment.

– Nem lep meg, hogy nem akar beindulni a motor. Három éve nem repültünk a géppel – váltott témát a lány. Én is mindig mellébeszélek, ha zavarban vagyok, gondolta Harald, de ismét nem árulta el, mi jár az eszében. – Az üzemanyaggal lehet valami zűr. Elképzelhető, hogy télen kondenzálódott a tartályban a víz. De az olaj a felszínén úszik, így meg kéne próbálnunk leszívni a vizet – javasolta, s belelapozott a kézikönyvbe.

– Biztonság kedvéért nem ártana kikapcsolni az ikerkapcsolókat – mondta Karen. – Majd én elintézem.

Harald megtudta a kézikönyvből, hogy a repülőgéptörzs alján van egy lemez, amelyen át hozzá lehet férni a levezetőcső kupakjához. Fölkapott egy csavarhúzót a szerszámtartó állványról, majd hanyatt

feküdt a padlón, és becsúszott a repülőgép alá, hogy leszedje a lemezt. Karen is melléje feküdt, s ő a lánynak adogatta a csavarokat, közben elragadtatva szívta be a finom szappan- és samponillatot.

Amikor leszerelte a lemezt, Karen állítható villáskulcsot nyomott a kezébe. A kupak rossz helyen volt, a nyílás egyik szélén. Harald éppen azért akart tervezőmérnök lenni, hogy a hanyag konstruktőrök ne követhessenek el ilyen bosszantó hibákat, mert amint benyúlt a résen, a saját kezétől nem látott semmit, és csak vaktában tapogatózott.

Bár lassan csavarta le a kupakot, mégis megijedt, amikor hirtelen ömleni kezdett a jéghideg folyadék. Villámgyorsan visszahúzta a kezét, s elgémberedett ujjait jól beverte a nyílás peremébe. Aztán legnagyobb bosszúságára elejtette a kupakot. Rémülten hallotta, hogy az legurul a repülőgéptörzsbe.

A csőből vastag sugárban dőlt az üzemanyag. Harald és Karen pánikszerűen arrébb csúsztak. Nem tehettek semmit, meg kellett várniuk, míg kiürül a tartály. Mindketten tudták, hogy hamarosan az egész templom bűzleni fog.

Harald megátkozta de Havilland kapitányt meg a Lódarázs tervezőit, a gondatlan angol konstruktőröket.

– Most aztán egy csöpp üzemanyagunk se maradt – morogta elkeseredve.

– A Rolls-Royce-ból talán leszívhatnánk valamennyit – tanácsolta Karen.

– Az nem repülőbenzin.

– A Lódarázs autóbenzinnel működik.

– Igazán? Nem is tudtam. – Harald ismét felderült. – Remek! De előbb próbáljuk meg előhalászni azt a nyavalyás kupakot. – Sejtette, hogy a kupak addig gurult, amíg egy alkatrész útját nem állta. Az egész karját bedugta a nyíláson, de hiába kotorászott. Karen végül fölkapta a satupadról a hosszú nyelű drótkefét, és azzal piszkálta ki a kupakot, amit Harald visszacsavart a csőre.

Ezek után a kocsiból kellett benzint szerezniük. Amíg Harald tölcsért és tiszta vödröt keresett, Karen egy jókora harapófogóval lecsípett egy darabot a limlomok között talált öntözőcsőből. Aztán közös erővel levették a ponyvát a Rolls-Royce-ról. Karen lecsavarta a tanksapkát, és beleeresztette a csövet a tartályba.

– Leszívjam? – kérdezte a fiú. A lány megrázta a fejét.

– Ne. Majd én.

Az egérincidens után nyilván be akarja bizonyítani, hogy a piszkos munkától sem riad vissza, gondolta Harald, és félreállt az útból.

Karen mély lélegzetet vett, s jól megszívta a csövet, amit gyorsan a vödörbe lógatott, amikor tele lett a szája benzinnel. Harald figyelte, ahogy fintorogva, hunyorogva köpködni kezd, és elámult: a lány így, undortól eltorzult arccal is gyönyörű volt. Karen elkapta a pillantását.
– Mit bámulsz? – kérdezte.

– Természetesen téged! Olyan szép vagy, ha köpködsz – vágta rá nevetve a fiú, de rögtön rájött, hogy a kelleténél többet árult el az érzéseiből, és várta az éles riposztot. Karen azonban csak kacagott.

Végeredményben mindössze annyit mondtam neki, hogy szép, és ezt ő is tudja, de azonnal észrevette, hogy bóknak szántam, gondolta Harald; a lányoknak mindig feltűnik az ilyesmi, különösen akkor, ha az ember nem akarja... De ha haragudna érte, szikrákat szórna a szeme, és dühösen rázná a fejét, ám erről szó sincs. Épp ellenkezőleg! Úgy mosolyog, mintha kifejezetten örülne...

A fiú úgy érezte, közelebb került Karenhez, mint eddig bármikor.

Időközben megtelt a vödör, a gumicsőből már egy csöpp benzin se jött. A Rolls-Royce tankja kiürült. Harald becslése szerint mindössze négy-öt liter üzemanyaghoz jutottak, ám úgy vélte, ennyi bőven elég lesz, hogy kipróbálhassák, működik-e a Lódarázs motorja. Arról viszont halvány fogalma sem volt, honnan szerezhetnék meg az Északi-tenger átrepüléséhez szükséges mennyiséget.

A repülőgéphez vitte a vödröt, lehajtotta a borítólemezt, és lecsavarta a tanksapkát, amit kampó rögzített a tartály nyakához. Karen a tölcsért fogta, amíg Harald beöntötte a benzint a tankba.

– Nem tudom, honnan veszünk elegendő üzemanyagot – jegyezte meg a lány. – Holtbiztos, hogy semmi pénzért nem kapható.

– Mennyi kéne?

– A tartályba majdnem százhatvan liter fér. De nem csak ez a baj. A Lódarázs teli tankkal úgy kilencszáz-kilencszázötven kilométert tud megtenni. Mármint ideális körülmények között.

– Remek! Anglia körülbelül épp ekkora távolságra van.

– De ha a körülmények nem egészen ideálisak, például ellenszélben kell repülnünk, ami könnyen megtörténhet...

– Akkor a tengerbe zuhanunk.

– Pontosan.

– Vegyük sorra a problémákat – javasolta Harald. – Egyszerre egy is elég lesz. Hiszen még be sem indítottuk a motort!

Karen tudta, mi a teendő.

– Először is megitatom a karburátort – mondta. Harald kinyitotta a szelepet.

Karen addig gyötörte a töltőszerkezetet, amíg a benzin csurogni nem kezdett a kőpadlóra.

– Mágneses gyújtást! – kiáltotta.

Harald megpöckölte az ikerkapcsolókat, s ellenőrizte, hogy még mindig résnyire van-e nyitva a fojtószelep.

Karen ekkor megragadta a propellert, lefelé húzta, s ismét éles kattanás hallatszott. – Hallod ezt? – kérdezte a fiútól.

– Igen.

– Ez az indítókészülék. A kattanásból lehet tudni, hogy működik. – A lány másodszor, majd harmadszor is megforgatta a propellert, végül negyedszer teljes erővel nagyot rántott rajta, és villámgyorsan hátraugrott.

A motor hangosan köhögve felberregett, csak úgy visszhangzott tőle a templom – aztán elnémult. Harald ujjongva hurrázni kezdett.

– Hát te meg minek örülsz? – nézett rá Karen.

– Gyújtott a masina! Túl nagy baj nem lehet!

– De nem indult be.

– Türelem rózsát terem. Próbáld meg még egyszer.

Karen ismét megforgatta a propellert, de semmi sem változott – csak az ő arca pirult ki szépen az erőlködéstől.

A harmadik nekirugaszkodás után Harald kikapcsolta az ikerkapcsolókat. – A benzin most már szabadon áramlik – mondta. – A motor hangjából ítélve a gyújtással nem stimmel valami, de szerszámok nélkül nem tudom megjavítani.

– Szerszámkészletet is adtak a géphez – válaszolta Karen, majd benyúlt a kabinba, fölhajtotta az egyik ülespárnát, s az alatta rejtőző ládából előhalászott egy bőrszíjakkal átkötött vászontáskát.

Harald kinyitotta a táskát, és speciális csavarkulcsot vett elő belőle: a hengeres fej forgócsuklón mozgott, hogy a legkisebb zugokban is dolgozni lehessen vele. – Univerzális gyertyakulcs – magyarázta a fiú. – Úgy látszik, de Havilland kapitánynak jó találmányai is voltak.

A motor jobb oldalán négy gyújtógyertya sorakozott. Harald kihúzta az egyiket, és szemügyre vette. Az érintkezési pontokon olajat talált.

Karen a sortja zsebéből előkapta csipkeszegélyű zsebkendőjét, megtörölte a gyertyát, aztán fogta a szerszámkészlethez tartozó vastagságmérőt, s mielőtt Harald visszatette a gyertyát, ellenőrizte, hogy az pontosan passzol-e a résbe. Ugyanígy tisztították meg a másik három gyújtógyertyát is.

– Még a túloldalon is van négy – figyelmeztette a fiút Karen. Bár a motor mindössze négyhengeres volt, a mágneses gyújtást két kapcsoló szabályozta, és egyikhez is, másikhoz is négy-négy gyertya tartozott. Nyilván a biztonság kedvéért, gondolta Harald. A bal oldali gyertyákhoz sokkal nehezebben fért hozzá, mert a hűtő légáramlást szabályozó lemezei mögött helyezkedtek el, és előbb azokat kellett leszerelni.

Miután az összes gyertyát megvizsgálta, a fiú az elektromos megszakítók bakelitsapkáját is levette, és ellenőrizte az érintkezőket. Végül a mágneses gyújtáselosztók sapkáiból törölte ki az olajat Karen zsebkendőjével, ami immár mocskos rongyhoz hasonlított.

– Azt hiszem, így első nekifutásra mindent megtettünk – mondta Harald. – Ha most sem indul be, akkor valami komoly baj van.

Karen újra feltöltötte a motort, majd háromszor lassan megforgatta a propellert. Harald kinyitotta a kabinajtót, és megpöckölte a mágneses gyújtás kapcsolóit. A lány negyedszerre nagyot rántott a légcsavaron, aztán hátraszökkent.

A motor beindult, s köhögött egyet, mintha tétovázna. Harald az ajtóban állva bedugta a fejét a kabinba, és előrenyomta a gázkart. A motor bömbölve életre kelt.

Ahogy a propeller pörögni kezdett, Harald diadalmámorban úszva nagyokat rikkantott, de a saját hangját sem hallotta az iszonyú berregéstől. A fülsiketítő motorbúgást visszaverték a templomfalak. Amikor a fiú fölnézett, már csak Pine Top farkát látta – a rémült macska az ablakon át pánikszerűen távozott.

Karen a légcsavarszéltől vadul lobogó hajjal Haraldhoz lépett, s a fiú örömében magához szorította.

– Sikerült! – ordította torkaszakadtából, és legnagyobb boldogságára a lány is megölelte őt, aztán mondott valamit. Harald megrázta a fejét, jelezve, hogy egy árva szót sem ért. Erre Karen még közelebb hajolt hozzá, s úgy kiabált a fülébe, hogy közben az arcához ért az ajka. Harald semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy milyen könnyű lenne most megcsókolni a lányt.

– Ki kéne kapcsolnunk, mielőtt valaki meghallja! – kiáltotta Karen.

Haraldnak hirtelen eszébe jutott, hogy ez nem játék: azért javítják meg a repülőgépet, hogy veszélyes útra induljanak vele, és szigorúan titkos küldetést teljesítsenek. Ismét bedugta a fejét a kabinba, s a gázkart hátrahúzva bezárta a fojtószelepet, majd a mágneses gyújtást is kikapcsolta. A motor leállt.

Amint elhalt a zaj, a templomban újra teljes csendnek kellett volna lennie – ám odakintről furcsa hangok szűrődtek be. Harald eleinte azt hitte, még mindig zúg a füle az iszonyú berregéstől, de aztán rájött, hogy valami mást hall: lábdobogást! Mintha masíroznának az udvaron! El sem akarta hinni, hogy ez igaz lehet.

Karen rémülettől tágra nyílt szemmel meredt rá.

Mindketten az ablakokhoz rohantak. Harald fölugrott arra a ládára, amelyikről a magas hegyeket meg az égboltot szokta bámulni, majd a kezét nyújtotta Karennek, és segített neki fölkapaszkodni, hogy együtt nézzenek ki.

A kocsifeljárón körülbelül harminc egyenruhás német katona közeledett.

Harald először azt hitte, érte jönnek, de rögtön látta, hogy ezek nem alkalmasak semmiféle hajtóvadászatra, hiszen a legtöbbnek még fegyvere sincs. Sátrakkal és egyéb tábori felszerelésekkel megrakott jókora társzekerüket négy elcsigázott ló húzta. A csapat elvonult a kolostor mellett, és továbbmenetelt a kocsifeljárón.

– Hát ez meg mi az fene? – kérdezte a fiú.

– Ide nem jöhetnek be! – kiáltott fel Karen.

Mindketten körülnéztek. A főbejárat a templom nyugati végében volt. A felhajtott szárnyú Lódarazsat nyilván ezen a hatalmas szárnyas fakapun vontatták be, és Harald is ezen hajtott be a motorbiciklijével. Belül nagy, régimódi zár látszott rajta óriáskulccsal, sőt vastag keresztrúd is védte.

Ezenkívül csak egy kis oldalajtón lehetett bejutni, a kerengő felől. Harald általában itt osont ki-be, de ehhez az ajtóhoz nem talált se kulcsot, se keresztrudat.

– A kisajtót beszögezhetjük, és az ablakon át közlekedhetünk, mint Pine Top – javasolta Karen.

– Kalapácsunk és szögünk van... már csak deszka kéne. Harald azt gondolta volna, hogy egy efféle lomtárban megfelelő deszka is akad, de csalódnia kellett, semmit sem talált. Végül a falról feszítette le a

satupad fölött lévő polcok egyikét, majd átlósan az ajtóhoz illesztette, és az ajtófélfához szögelte.

– Ezt persze egy-két férfi minden különösebb erőlködés nélkül betörheti, de legalább senki sem sétálhat be csak úgy véletlenül, és nem jöhet rá a titkunkra – mondta Karennek.

– De az ablakon bárki benézhet, csak föl kell állnia valamire – aggodalmaskodott a lány.

– Igazad van. Takarjuk le a propellert. – Harald fölkapta a ponyvát, amit a Rolls-Royce-ról szedtek le, s közös erővel a Lódarázs orrára borították. Szerencsére elég nagy volt, még a kabint is befedte.

Mindketten hátraléptek, és megszemlélték a művüket.

– Szerintem még most is úgy néz ki, mint egy fölhajtott szárnyú repülőgép, aminek az orrát letakarták.

– Neked úgy néz ki, ez természetes, mert tudod, mi van a ponyva alatt. De aki az ablakon les be, az csak lomtárat lát, semmi mást.

– Igen... ha nem pilóta az illető.

– De hát nem a Luftwaffe masírozik odakint... Vagy igen?

– Fogalmam sincs – felelte a lány. – Azt hiszem, jobb lesz, ha megyek és kiderítem.

22.

Hermia hosszabb ideig élt Dániában, mint Angliában, de most hirtelen úgy érezte, vadidegen országba tévedt. Koppenhága ismerős utcáin ellenséges légkör uralkodott, s a lány meg volt győződve róla, hogy mindenkinek szemet szúr. Szökevényként, szinte futólépésben sietett át azokon a tereken, ahol gyerekkorában gondtalanul, kéz a kézben sétálgatott az apjával. Nemcsak az ellenőrzési pontok, a német egyenruhák meg a zöldesszürke Mercedesek idegesítették, hanem a dán rendőrök is.

Sok barátja élt itt, de nem lépett kapcsolatba velük, mert attól félt, őket is bajba sodorja. Poul meghalt, Jenst valószínűleg letartóztatták, azt meg csak a jó ég tudja, hogy Arnéval mi történhetett. Hermia úgy érezte, megátkozták, ezért éri ennyi sorscsapás.

Az éjszakai komppal érkezett, s teljesen kimerítette az utazás. Már alig vonszolta magát. Ráadásul egyfolytában Arnéért aggódott, ugyanakkor szinte hallotta, ahogy ketyeg az óra, és repül az idő – hamarosan itt a telihold! Minden erejét összeszedve a lehető legóvatosabban igyekezett az úti célja felé.

Jens Toksvig St. Poul's Gade-i háza ugyanolyan volt, mint a többi egyemeletes kis viskó az utcában; a kapu egyenesen a járdára nyílt. Az épület üresnek látszott, a postáson kívül senki nem ment a közelébe. Tegnap, amikor Hermia Bornholmról telefonált, minimum egy rendőr tartózkodott odabent, de azóta nyilván visszavezényelték az őrszobára.

Hermia a környező házakat is alaposan szemügyre vette. Az egyik düledező kunyhóban kisgyermekes fiatal pár lakott – az efféle embereket annyira leköti saját életük, hogy nem érdeklik őket a szomszédaik. De a másik frissen festett, hófehér csipkefüggönyös házból gyakran kinézett egy idősebb nő az ablakon.

Hermia három órán keresztül figyelt, aztán odament a takaros házikóhoz, és bekopogott.

Hatvan év körüli kövér, kötényes asszonyság nyitott ajtót.

Hermia kis bőröndjére pillantott, és megvetően közölte: – Házalóktól soha nem vásárolok! – Fölényesen mosolygott, mintha így akarná jelezni, hogy ő magasabb társadalmi osztályhoz tartozik. Hermia bűbájosan visszamosolygott rá.

– Úgy hallottam, az ötvenhármas számú ház kiadó. A szomszédasszony viselkedése rögtön megváltozott.

– Ó! Szóval lakást keres? – érdeklődött.

– Igen – felelte Hermia, s örömmel nyugtázta, hogy ez a vén csotrogány pontosan olyan kíváncsi, mint remélte. Úgy döntött, rátesz még egy lapáttal, hogy a kegyeibe férkőzhessen. – Ugyanis férjhez megyek.

Az asszony automatikusan a lány bal kezére nézett, s Hermia megmutatta neki a jegygyűrűjét.

– Nagyon szép. Meg kell mondanom, óriási megkönnyebbülés, hogy a sok jöttment után végre tisztességes emberek költöznek ide.

– Miért? Eddig kik laktak itt? Az asszony suttogóra fogta.

– Kommunista kémek vertek tanyát a házban!

– Csak nem?

Az asszony összefonta a karját fűzőbe préselt mellén.

– Most képzelje, kedveském! Szerdán tartóztatták le az egész bandát.

Hermia hátán végigfutott a hideg, de uralkodott magán, s továbbra is úgy fecsegett, mintha rettentően érdekelné a jó kis pletyka.

– Úristen! Hát hányan voltak?

– Sajnos nem tudom pontosan. A bérlő, a fiatal Toksvig úr volt az egyik. Az igazat megvallva én nem néztem volna bűnözőnek, bár nem mindig viselkedett olyan tisztelettudóan velünk, öregekkel, mint kellett volna. Aztán az utóbbi időben itt lakott egy jóképű fiatal pilóta is, de ő jóformán csak köszönt, senkivel nem elegyedett szóba. Viszont a többiek! Mindenféle szedett-vedett népség járkált ki-be! Szerintem katonaszökevények vagy hasonlók lehettek.

– És szerdán tartóztatták le őket?

– Bizony ám! Még lövöldöztek is! Pontosan ott, a villanyoszlopnál, ahol most Schmidt úr spánielje fölemeli a hátsó lábát.

Hermiának elállt a lélegzete, és a szája elé kapta a kezét.

– Jaj, nem! Ez nem lehet igaz!

Az öregasszony buzgón bólogatott. Szemmel láthatólag meg volt elégedve a hatással. Nem is sejtette, hogy Hermia szerelméről beszél.

– Egy civil ruhás nyomozó lőtte le az egyik kommunistát – magyarázta, majd teljesen fölöslegesen hozzátette: – A pisztolyával.

Hermia úgy félt mindattól, amiről most tudomást szerezhetett, hogy csak egyetlen szót tudott kinyögni: – Kit?

– Azt nem tudom, mert én nem láttam az esetet – felelte sajnálkozva az öregasszony.

– Éppen átszaladtam a nővéremhez egy kötésmintáért. De az biztos, hogy nem Toksvig urat, mert a boltosné az egészet végignézte, és azt mondta, nem ismeri azt az embert.

– Meghalt?

– Á, dehogy! A boltosné szerint az a nyomozó csak a férfi lábát találta el. Állítólag mégis felkiáltott fájdalmában, amikor a mentők a hordágyra emelték.

Hermia biztos volt benne, hogy Arnét lőtték le. Úgy érezte, mintha őt találta volna el a golyó. Hirtelen belehasított a fájdalom, szédült, nem kapott levegőt. Meg akart szabadulni ettől a minden lében kanál vén boszorkánytól, aki ilyen élvezettel mesélte el ezt a tragikus történetet.

– Mennem kell. Ez rettenetes – mondta, majd sarkon fordult, és elindult.

– Azt hiszem, nemsokára újra kiadják a házat – szólt utána az asszony, ő azonban rá se hederített.

Azt sem tudta, merre jár, csak ment, amerre a lába vitte. Végül egy kávéházban kötött ki, ahol lerogyott, hogy valamelyest összeszedje magát. Egy csésze forró plantateát kortyolgatva lassan kiheverte a szörnyű megrázkódtatást. Tudta, hogy ki kell derítenie, mi történt pontosan Arnéval, és hol tartják fogva, előbb azonban szállást kell találnia éjszakára.

Az egyik tengerparti olcsó, piszkos szállodában vett ki egy kis szobát. Szerencséjére jó erős zár volt az ajtaján, mert éjféltájban valaki a folyosóról borízű hangon bekiáltott, s azt kérdezte tőle, nincs-e kedve egy-két kupica jófajta piához. Erre ő gyorsan kiugrott az ágyból, s egy székkel torlaszolta el az ajtót.

Szinte le se hunyta a szemét. Egész éjjel azon rágódott, vajon Arnét lőtték-e le a St. Poul’s Gade-ban, és ha igen, súlyosan megsebesült-e,

ha meg nem, letartóztatták-e a többiekkel együtt, vagy még mindig szabadlábon van. Hermia törni kezdte a fejét, kitől kaphatna választ a kérdéseire. Persze kapcsolatba léphetett volna Arne szüleivel, de rájött, hogy ők valószínűleg még semmit sem tudnak, és halálra rémítené őket, ha afelől érdeklődne, lelőtték-e a fiukat. Arne barátai közül is jó néhányat ismert, ám ők sem jöhettek számításba: aki esetleg beszámolhatna a történtekről, az vagy meghalt, vagy börtönben ül, vagy bujkál valahol.

Csak hajnalban jutott eszébe, hogy egyvalakit szinte biztosan értesítettek, ha Arnét letartóztatták: a vodali bázis és a pilótaiskola parancsnokát.

Amint megvirradt, kiment a pályaudvarra, és fölszállt a legelső vodali vonatra.

Miközben csigalassúsággal, minden álmos kis faluban megállva délnek döcögtek, a lány Digbyre gondolt, aki már nyilván visszatért Svédországba, s most türelmetlenül vár rá Klavsbynál a parton, hogy végre megérkezzen Arnéval meg a filmtekerccsel. Ám a halász egyedül fog kikötni, s közli Digbyvel, hogy a hölgy nem volt ott a megbeszélt helyen. Digbynek ezek után fogalma sem lesz róla, hogy őt elkapták-e, vagy csak közbejött valami, és ezért késlekedik. Ugyanúgy aggódik majd érte, mint most ő a vőlegényéért.

A pilótaiskola olyan kihaltnak látszott, mintha Vodalban megállt volna az élet. Egyetlen repülőgép se volt a repülőtéren, sem a levegőben. Csak néhány Medvelepkén dolgoztak a karbantartók, és az egyik hangárban magyarázták pár újoncnak a motor működését. Hermiát a főépülethez irányították.

A saját nevén kellett bemutatkoznia, mert itt ismerősök is akadtak. Közölte, hogy a bázis parancsnokával szeretne beszélni, s hozzátette:
– Mondják meg neki, hogy Arne Olufsen egyik barátja keresi.

Tudta, hogy óriási kockázatot vállal. Eddig mindössze egyszer találkozott a parancsnokkal. Halványan derengett neki, hogy Renthe őrnagy hórihorgas, sovány, bajuszos férfi, de a politikai nézeteiről sejtelme sem volt. Ha az őrnagy véletlenül nácibarát, abból nagy baj lehet, gondolta; a fickó telefonálhat a rendőrségre, és jelentheti, hogy egy angol nő kérdésekkel ostromolja. De a lány emlékezett rá, hogy sokakhoz hasonlóan Renthe is kedvelte Arnét – így abban reménykedett, hátha az őrnagy Arne miatt nem fogja elárulni. Elhatározta, hogy mindenképpen megpróbálja kifaggatni, mert meg

kell tudnia, mi történt.

Azonnal beengedték az irodába, és Renthe rögtön megismerte.

– Úristen! Ön Arne Olufsen menyasszonya! – kiáltott fel meglepetten. – Én azt hittem, rég visszament Angliába! – Gyorsan az ajtóhoz ugrott, és becsukta. Jó jel, gondolta Hermia; ha bezárkózik, nem fogja kihívni a rendőrséget – legalábbis egyelőre.

A lány úgy döntött, nem magyarázza meg, mit keres Dániában. Sakkozza csak ki az őrnagy a saját kútfejéből, ha akarja.

– Azt szeretném kideríteni, hol van Arne – mondta. – Attól félek, esetleg bajba kerülhetett.

– Sokkal súlyosabb a helyzet – felelte Renthe. – Jobb lesz, ha leül, kisasszony...

– Miért? – sikoltott fel Hermia, de állva maradt. – Miért kéne leülnöm? Mi történt Arnéval?

– Szerdán letartóztatták.

– Ez minden?

– Miközben a rendőrök elől próbált elmenekülni, rá is lőttek, és megsebesült.

– Szóval ő volt az.

– Tessék?

– A szomszédasszonytól hallottam, hogy egyiküket lelőtték. Hogy van?

– Mégiscsak üljön le, drágám. Kérem... Hermia leült.

– Ugye súlyos az állapota?

– Igen. – Renthe egy pillanatig tétován hallgatott, aztán halk, vontatott hangon így szólt: – Mélységesen sajnálom, hogy nekem kell közölnöm önnel a szomorú hírt: Arne meghalt.

Hermia felkiáltott fájdalmában. A lelke mélyén érezte ezt a szörnyűséget, de még a borzasztó gondolattól is irtózott, hogy elveszítheti Arnét, így inkább elhessegette. Most, amikor szembe kellett néznie vele, szinte belepusztult – mintha vonat ütötte volna el.

– Nem! – suttogta. – Ez lehetetlen.

– A rendőrségi fogdában halt meg.

– Mit beszél? – kérdezte a lány, és erőt vett magán, hogy oda tudjon figyelni az őrnagy szavaira.

– A főkapitányság fogdájában halt meg – ismételte Renthe.

Hermia agyán átvillant egy rettenetes ötlet.

– Megkínozták?

– Nem hiszem. Úgy értesültem, önkezével vetett véget az életének, nehogy a kínzás hatására bármit eláruljon.

– Jaj, Istenein!

– Föláldozta magát a barátaiért, ha nem tévedek.

A lány már csak homályosan látta az őrnagyot – hirtelen rájött, hogy patakokban folynak a könnyei. A zsebkendője után matatott a táskájában, s Renthe odaadta neki a sajátját. Hermia az arcát törölgette, de hiába, a sírást nem tudta abbahagyni.

– Én is csak most kaptam a hírt – dünnyögte Renthe. – Föl kell hívnom Arne szüleit, hogy közöljem velük.

Hermia jól ismerte Olufsenéket. A zsarnokként uralkodó lelkésszel nehezen boldogult, mert leendő apósa mindenkivel parancsoló módban értekezett, ő viszont képtelen volt szó nélkül engedelmeskedni neki. Persze világosan látta, hogy az öreg szereti a fiait, de a szeretetét mindig úgy mutatta ki, hogy szigorúan megszabta nekik, mit szabad és mit nem. Arne anyjáról pedig elsősorban az maradt meg az emlékezetében, hogy szegénynek mindig vörös volt a keze a sok mosástól, súrolástól, krumplipucolástól. Most, ahogy rájuk gondolt, egy pillanatra megfeledkezett a saját fájdalmáról, és megtelt a szíve részvéttel Arne szülei iránt, akiket porig fog sújtani a gyász.

– Rettenetes érzés lehet önnek, hogy ilyen szörnyű hírt kell közölnie – mondta az őrnagynak.

– Valóban. Az elsőszülött fiukat vesztették el.

Hermiának erről rögtön a kisebbik fiú, Harald jutott eszébe, aki Arnéval ellentétben szőke volt, de egyébként is sok mindenben különbözött a természetük: a komolyabb, töprengőbb Haraldnak kevesebb jutott abból a vonzerőből, amivel Arne mindenkit könnyedén levett a lábáról, de a maga módján ő is belopta magát az emberek szívébe. Hermia emlékezett rá, mit mondott Arne: azt ígérte, beszél az öccsével, s tőle fogja megkérdezni, hogyan lehet bejutni a sandei bázisra... Vajon mennyit tud Harald? Lehet, hogy ő is belekeveredett az ügybe?

Bár a lány figyelme ezekre a gyakorlati problémákra terelődött, mégis mérhetetlen űr támadt a szívében. Tisztában volt vele, hogy sokkos állapotba került, ám ebbe nem fog belepusztulni – de úgy érezte, soha többé nem lesz teljes az élete. – Mit mondott még önnek a rendőrség? – kérdezte az őrnagytól.

– Hivatalosan csak annyit közöltek, hogy Arne kihallgatás közben

vesztette életét, és „nem állt fenn idegenkezűség a halálával kapcsolatban.” Tudja, drágám, náluk ez a rémes, bürokratikus kifejezés jelenti az öngyilkosságot. De a főkapitányságon dolgozó egyik barátom bizalmasan elmesélte, hogy Arne azért végzett magával, nehogy átadhassák a Gestapónak.

– Találtak nála valamit?

– Mire gondol?

– Például fényképekre.

Renthe viselkedése hirtelen megváltozott.

– A barátom semmi effélét nem említett, és már az is veszélybe sodorhat mindkettőnket, ha csak beszélünk róla – közölte kimérten. – Én nagyon szerettem Arnét, Miss Mount, így bármit szívesen megtenném önért miatta, de kérem, ne felejtse el, hogy én katonatiszt vagyok, és felesküdtem a királyra, aki együttműködést követel tőlem a megszálló hatalommal. Tehát nem számít, mi a magánvéleményem, mert semmilyen körülmények között nem támogathatom a kémkedést, sőt szemet sem hunyhatok fölötte. Ha tudomásomra jut, hogy valaki ilyen tevékenységet folytat, kötelességem azonnal jelenteni.

Hermia bólintott. Megértette a világos figyelmeztetést.

– Nagyra becsülöm az őszinteségét, parancsnok úr – felelte, s könnyes arcát törölgetve fölállt. Ekkor jutott eszébe, hogy a zsebkendő nem az övé. – Majd kimosom, és visszaküldöm – ígérte.

– Ugyan, drágám! Ne fáradjon vele. – Renthe megkerülte az íróasztalát, s gyöngéden a lány vállára tette a kezét. – Higgye el, borzasztóan sajnálom. Kérem, fogadja legőszintébb részvétemet.

– Köszönöm – suttogta Hermia, és távozott az irodából. Amint kilépett az épületből, újra sírva fakadt. Renthe ronggyá gyűrt vizes zsebkendőjével törölgette a szemét. Sosem hitte volna, hogy az ember ennyi könnyet hullathat. Ismét csak homályosan látta a világot, amikor bizonytalan léptekkel botorkálva elindult a vasútállomás felé.

A szívében tátongó űrt érezve azon töprengett, hogy most hova menjen, hiszen neki kell elvégeznie azt a feladatot, amibe Poul és Arne belehalt. Tudta, hogy a következő telihold előtt meg kell szereznie a sandei radarról készült fényképeket, ám a kötelességtudaton kívül immár más is ösztökélte: a bosszúvágy. Rájött, hogy akkor mérheti a legsúlyosabb csapást az Arnét halálba kergető aljas gazemberekre, ha sikerrel teljesíti a küldetést. A saját biztonságával már csöppet sem törődött. Úgy érezte, készen áll rá,

hogy habozás nélkül vállaljon bármilyen veszélyt – még Koppenhága főutcáján is emelt fővel fog végigmenni, és Isten irgalmazzon annak, aki az útjába akad!

Csak azzal nem volt tisztában, hogy pontosan mit kéne tennie.

Talán Arne öccse lehet a megoldás, gondolta, mert Harald valószínűleg tudja, megjárta-e már Arne Sande szigetét, amikor a rendőrség elfogta, és nála voltak-e a fényképek, amikor letartóztatták.

Hermia azt hitte, az iskolában találja Haraldot, így visszavonatozott Koppenhágába, de a szerelvény olyan lassan haladt, hogy csak késő este érkezett meg, és a lány már nem utazott tovább. Ismét a piszkos garniszállóba ment, elbarikádozta az ajtót, nehogy valami begerjedt részeg disznó berontson hozzá, majd kimerültén bezuhant az ágyba, és álomba sírta magát. Másnap reggel jegyet váltott az első jansborgi vonatra.

Az állomáson vásárolt újság címlapján ezt olvasta: FÉLÚTON MOSZKVA FELÉ. Megdöbbentette a nácik gyors előrenyomulása. Egy hét alatt bevették Minszket, és már Szmolenszk felé közeledtek. Szinte pillanatok alatt háromszáz kilométert tettek meg a Szovjetunió területén.

Ráadásul Hermiát szorította az idő, hiszen mindössze nyolc nap volt hátra a következő teliholdig.

Az iskola titkárával közölte, hogy ő Arne Olufsen menyasszonya, és azonnal be is vezették Heis irodájába. A magas, nagy orrú igazgató, aki Arnét és Haraldot is tanította, fölényesen tekintett le a világra, s lányt szemüveges zsiráfra emlékeztette.

– Szóval Arne leendő feleségéhez van szerencsém! – mondta nyájasan. – Örülök, hogy megismerhetem!

Hermia rögtön látta rajta, hogy még nem értesült a tragédiáról.

– Nem hallotta mi történt? – kérdezte tőle minden bevezető nélkül.

– Miért? Mi történt? Én nem...

– Arne meghalt.

– Jaj, Istenem! – kiáltott fel szörnyűködve Heis, és lezöttyent a karosszékébe.

– Azt hittem, már tájékoztatták róla.

– Nem. Mikor halt meg szegény?

– Tegnap korán reggel, a koppenhágai rendőrkapitányságon. Önkezével vetett véget az életének, nehogy átadják a Gestapónak.

– Ez rettenetes...

– Tehát még az öccse sem tudja?
– Fogalmam sincs. Harald már nincs itt. Hermia meglepődött.
– Miért nincs?
– Mert sajnos kicsapták.
– Hiszen ő volt az iskola legjobb tanulója!
– Valóban. De rosszul viselkedett.
Hermia nem faggatta az igazgatót a részletekről. Nem fecsérelhette ilyesmire a drága idejét.
– Hol van most Harald? – kérdezte türelmetlenül.
– Otthon, a szüleinél, ha nem tévedek – felelte homlokráncolva Heis. – Miért érdekli?
– Beszélni szeretnék vele. Heis elgondolkozott.
– Ha nem tekinti tolakodásnak, konkrétan miről?
Hermia egy pillanatig tétovázott. Az óvatosság azt diktálta, ne árulja el Heisnek, mi járatban van, de az utolsó két kérdés azt sugallta, hogy Heis tud valamit.
– Amikor Arnét letartóztatták, lehet, hogy olyasmi volt nála, ami az enyém.
– Megkérdezhetem, mi volt az? – Heis úgy tett, mintha nem is érdekelné a válasz, de olyan erővel szorította az íróasztala szélét, hogy kifehéredtek az ujjpercei.
Hermia ismét tétovázott. – Néhány fénykép – felelte végül. – Ó!
– Talán hallott róluk?
– Igen.
A lány azon tűnődött, vajon Heis beavatja-e a bizalmába, elvégre életében először látja, és ő ezzel az erővel akár detektív is lehet, aki Arne menyasszonyának adja ki magát.
– Arne azokért a fotókért halt meg – suttogta. – Hozzám próbálta eljuttatni őket.
Heis bólintott. Szemmel láthatólag döntő elhatározásra jutott.
– Miután Haraldot ki kellett csapnunk, ő még egyszer visszajött az iskolába, és éjszaka betört a kémiai labor sötétkamrájába.
Hermia elégedetten felsóhajtott. Szóval Harald előhívta a filmet!
– Ön látta a képeket?
– Igen. Mindenkinek azt mondtam, hogy ifjú hölgyeket ábrázolnak illetlenül kihívó pózokban, de ez csak mese. Valójában egy katonai létesítményről készültek.
Hermiát felvillanyozta a hír, hogy megvannak a fényképek. Tehát

eddig minden rendben, gondolta boldogan. De hol lehet most a film? Vajon Harald át tudta még adni Arnénak? Ha igen, a rendőrség nyilván elkobozta, és Arne hiába áldozta föl érte az életét.

– Mikor tört be Harald a laborba?

– Csütörtökön.

– Arnét szerdán tartóztatták le.

– Vagyis a fotók még mindig Haraldnál vannak.

– Igen. – Hermia arca kissé felderült. Szóval Arne nem hiába halt meg, az életbevágóan fontos filmtekercset meg lehet találni valahol!

– Köszönöm a segítségét – hálálkodott Heisnek, és fölállt.

– Most Sandára megy?

– Igen. Megkeresem Haraldot.

– Sok szerencsét – búcsúzott Heis.

23.

A német hadseregnek egymillió lova volt, így a legtöbb hadosztályon belül külön állatorvos-század működött, amelynek a beteg és sebesült állatokat kellett gyógyítania. Emellett takarmányt szerzett az állománynak, és befogta az elbitangolt jószágokat. Egy ilyen századot kvártélyoztak most be Kirstenslotba.

Haraldnak ennél nagyobb balszerencséje nem is lehetett volna. A tisztek persze a kastélyban laktak, de legalább száz embert szállásoltak el a romos kolostorban, a régi kerengőről nyíló cellákban pedig lókórházat rendeztek be – éppen a templom tőszomszédságában, ahol a fiú rejtőzött!

A katonákat sikerült meggyőzni, hogy magát a templomot ne vegyék igénybe a hadsereg céljaira. Karen bemesélte az apjának, hogy nem szeretné, ha az ott őrzött gyerekkori kincseit tönkretennék, és addig rimánkodott, amíg az Duchwitz úr kötélnek nem állt: megmagyarázta a német parancsnoknak, Kleiss századosnak, hogy a rengeteg Unalomtól szinte talpalatnyi hely sincs odabent. Karen jó előre figyelmeztette Haraldot, hogy tűnjön el, mire a százados szemlét akar tartani. Ám szemle helyett Kleiss csak az ablakon nézett be, és beleegyezett, hogy a templom továbbra is zárva maradjon. Kárpótlásul három szobát kért a kastélyban a tiszteknek, és az alku megköttetett.

A németek udvariasak, barátságosak – és rettentően kíváncsiak voltak. Haraldnak a Lódarázzsal is meggyűlt a baja, s most ráadásul mindent a katonák orra előtt kellett megbütykölnie.

Éppen az elgörbült V alakú támasztóéket rögzítő csavarokat szedte ki, mert úgy tervezte, az egész sérült darabot leszereli, és a katonák mellett elosonva beviszi Nielsen gazda műhelyébe, hogy ott javítsa meg. Úgy vélte, addig az épségben maradt harmadik elágazás a

lengéscsillapítóval elbírja a mozdulatlanul álló repülőgépet.

Valószínűleg a kerékfék sem úszta meg szárazon a balesetet, de Harald fütyült a fékekre, amelyeket főleg taxizás közben szoktak használni, Karen ugyanis megnyugtatta, hogy nélkülük is boldogulnak valahogy.

A fiú munkaközben gyakran az ablakokra sandított, mert attól tartott, hogy a horgas orrú, karvalyképű, harcias fickónak látszó Kleiss százados bármelyik pillanatban benézhet. De szerencséjére nem jött senki, s pár perc alatt sikerült levennie a V alakú támasztó-éket.

Fölmászott az egyik ládára, és kilesett az ablakon. A templom keleti sarkát részben eltakarta előle egy gesztenyefa pompás lombkoronája, de a közvetlen közelben egy lelket sem látott. Előbb a támasztó-éket tolta ki az ablakon, majd ledobta a földre, és utána ugrott.

A fa mögött, a kastély előtt zöldellő széles gyepszőnyegen négy hatalmas sátrat vertek föl a németek, s ott parkoltak a járműveik is: a dzsipek, a leszállító bokszok meg a jókora tartálykocsi. Csak néhány katona bóklászott a sátrak körül, mert a többség még a tábortól távol dolgozott: lovakat vitt a vasútállomásra, szalmára alkudott a gazdákkal, vagy beteg állatokat gyógyított Koppenhágában és más városokban.

Harald fölkapta a támasztóéket, s gyors léptekkel az erdő felé sietett.

Éppen befordult a templom sarkánál, amikor észrevette Kleiss századost.

A jól megtermett, agresszív tiszt összefont karral, szétvetett lábbal állt a közelben, és egy őrmesterrel beszélgetett. Mindketten megfordultak, s egyenesen Haraldra néztek.

A fiú úgy megijedt, hogy émelyegni kezdett a gyomra. El sem akarta hinni, hogy ilyen hamar elkaphatják. Megtorpant, vissza akart fordulni, de aztán rájött: ha elfut, rögtön gyanússá válik. Pillanatnyi tétovázás után továbbment, bár ő is érezte, hogy a viselkedése bűntudatról árulkodik, ráadásul egy repülőgép futóművének jókora darabját tartja a hóna alatt. A németek a szó szoros értelmében tetten érték, így nem volt más választása, valahogy ki kellett magyaráznia a dolgot. Igyekezett lezseren fogni a támasztóéket, mintha teniszütő vagy könyv lenne a kezében.

Kleiss németül szólította meg.

– Hogy hívnak?

A fiú nagyot nyelt. Megpróbálta megőrizni a nyugalmát.

– Harald Olufsennek.

– És mi az ott nálad?

– Ez? – kérdezett vissza Harald, miközben tisztán hallotta a saját szívdobogását. Kétségbeesetten törte a fejét, hogy valami hihető hazugsággal tudjon előrukkolni. – Ez... hát... – Érezte, hogy elpirul, de hirtelen kitűnő mentőötlete támadt. – Ez az egyik aratógépünk vágószerelvénye – felelte, s csak utólag jutott eszébe, hogy egy iskolázatlan dán béres nemigen beszél ilyen jól németül. Szorongva tűnődött, vajon elég intelligens-e ez a Kleiss ahhoz, hogy ez feltűnjön neki.

– Mi baja a gépnek? – kérdezte a százados.

– Ráfutott egy nagy kőre, és elgörbült a tengelye – felelte Harald.

Kleiss elvette tőle a támasztóéket, s ő abban reménykedett, hogy a fickónak fogalma sincs, mit nézeget, elvégre lódoktor, nem szerelő, honnan ismerné föl egy repülőgép futóművének alkatrészét... Visszafojtott lélegzettel várta Kleiss döntését. A százados végre visszaadta a támasztóéket.

– Rendben van. Mehetsz. Harald beballagott az erdőbe.

Amikor a két német már nem láthatta, nekidőlt egy fának, hogy kipihenje az iménti szörnyű pillanatokat. Azt hitte, hányni fog, de sikerült erőt vennie magán.

Nagy nehezen lecsillapodott. Rájött, hogy sok hasonló rémség várhat még rá, tehát jobb lesz, ha megbarátkozik a félelemmel.

Továbbindult a fák alatt a nyáriasan meleg, de felhős időben, amit oly jól ismertek a tenger közelében élő dánok. A farmhoz közeledve azon töprengett, vajon mennyire haragszik rá az öreg Nielsen, akit mindössze egyetlen munkanap után szó nélkül faképnél hagyott.

Az udvaron talált rá. A gazda komoran bámulta az egyik traktorját, amelynek a motorja éppen gőzt okádott.

Nielsen vasvillaszemmel nézett a fiúra.

– Mit akarsz, te csavargó?

Ez rosszul kezdődik, gondolta Harald.

– Bocsásson meg, hogy magyarázat nélkül mentem el – felelte. – Váratlanul hazahívattak a szüleim, és már nem volt időm elkéredzkedni.

Nielsen nem kérdezte meg, miért kellett olyan sürgősen távoznia a fiúnak.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy megbízhatatlan

munkásokat fizessek.

Haraldban pislákolni kezdett a remény. Ha a vén zsugorinak a pénz miatt fáj a feje, nyugodtan megtarthatja magának, gondolta, de udvariasan csak annyit mondott.

– Én nem fizetséget kérek öntől.

– Hanem mit? – morogta Nielsen, de már korántsem volt olyan ellenséges, mint eddig.

Harald egy pillanatig habozott. Most jött a neheze, mert nem akart túl sokat elárulni az öregnek.

– Egy szívességet – nyögte ki végül.

– Éspedig?

A fiú megmutatta a támasztóéket.

– A motorbiciklim egyik alkatrészét szeretném megjavítani a műhelyében.

Nielsen ránézett.

– Hát tudod, neked aztán vastag bőr van a képeden! Képzelje, tudom, gondolta Harald.

– Tényleg nagyon fontos lenne – magyarázta esdeklő hangon az öregnek. – Nekem ez is megfelelne munkabér helyett, ha megengedné, gazduram...

– Hát... esetleg megengedhetném... – dünnyögte kissé meginogva Nielsen, akinek nemigen akarózott segíteni, ám a fösvénysége végül felülkerekedett rajta. – Na jó...rendben van.

Harald örömmámorban úszott, de ügyesen titkolta.

– Ha előbb rendbe hozod ezt az átkozott traktort – tette hozzá az öreg.

A fiú magában káromkodott. Nem akarta Nielsen traktorjára fecsérelni a drága időt, amikor alig pár napja volt a Lódarázs megjavítására, de látta, hogy csak a hűtő döglött be, attól gőzöl a masina.

– Oké, mindjárt megnézem – felelte.

Nielsen dübörgő léptekkel elviharzott, hogy keressen magának valamit, amin tovább zsörtölődhet.

A traktorból hamarosan elszállt a gőz, és Harald szemügyre vehette a motort. Rögtön látta, hogy a gumitömlő rothadt el azon a ponton, ahol az egyik csőhöz csatlakozik, ezért szivárog a víz a hűtőrendszerből. A fiú tudta, hogy új tömlőt sehol sem szerezhet, de a régi szerencsére elég hosszú, középen meg is ereszkedett, így le lehet

vágni a végét, és olyan lesz, mint újkorában. Hozott a ház konyhájából egy vödör forró vizet, és azt öntötte a hűtőbe, mert a hideg víz tönkretette volna a túlhevült motort. Végül beindította a traktort, s meggyőződött róla, hogy a tömlő tökéletesen illeszkedik-e a csőre.

Aztán, mint aki jól végezte dolgát, bement a műhelybe.

Egy vékony acéllemezre volt szüksége, hogy megerősíthesse a keréktengely sérült támasztóékét. Négy acélpolc lógott a falon. Harald a legfelsőről mindent leszedett, a tárgyakat szépen elrendezte a másik három polcon, majd a legfelsőt leemelte, s Nielsen vágógépével lenyírta a cakkos fémszéleket. Ezek után négy csíkra vágta föl a lemezt, hogy a támasztóékét rögzítse velük.

Az egyik csíkot betette a satuba, s ív alakúra kalapálta, hogy többé-kevésbé passzoljon a támasztóék ovális csövére. A többi csíkkal is megismételte a műveletet, majd mind a négyet ráhegesztette a támasztóék horpadásaira.

Amikor végzett, hátralépett, és megszemlélte a művét.

– Ronda, de a célnak tökéletesen megfelel – jelentette ki fennhangon.

Miközben az erdőn át a kastély felé ügetett, jól hallotta a katonai tábor különféle zajait: a férfiak kiáltozását, a túráztatott motorok berregését, a lovak nyihogását. Már esteledett, s a katonák a napi szolgálat végeztével hazatértek. Harald azon tűnődött, vissza tud-e lopózni észrevétlenül a templomba, vagy megint bajba kerül.

Hátulról közelítette meg a kolostort, s látta, hogy egy fiatal közlegény cigarettázik a templom északi falához támaszkodva. Udvariasan biccentett a vele körülbelül egykorú katonának, aki dánul szólította meg: – Jó estét! Engem Leónak hívnak.

– Engem meg Haraldnak. Örülök, hogy megismerhetlek – felelte a fiú kényszeredett mosollyal.

– Kérsz egy cigit?

– Köszönöm, nem. Talán majd máskor. Most nagyon sietek. Harald befordult a sarkon, keresett egy farönköt, az egyik ablak alá gurította, ráállt, benézett a templomba, majd betolta az ablakon a V alakú támasztóékét, s a fal túloldalán lévő ládára dobta. Az ék lecsúszott a ládáról, és a padlóra esett. A fiú gyorsan utána mászott.

– Hello! – köszönt rá valaki odabent.

Haraldban egy pillanatra megállt az ütő, de aztán megpillantotta Karent, aki a repülőgép farkánál szorgoskodott: a sérült szárnyvéget

javítgatta. A fiú fölkapta és odavitte a megreparált tengelydarabot a lányhoz, hogy megmutassa neki.

– Én azt hittem, ez a templom üresen áll! – mondta valaki németül.

Harald megpördült. Leo, a fiatal közlegény bámult be az ablakon. A fiú rémülten, saját balszerencséjét átkozva meredt rá.

– Raktárnak használjuk – nyögte ki nagy nehezen.

Leo is bemászott, s a ládáról a padlóra ugrott. Harald lopva a repülőgép farkára sandított, de legnagyobb megkönnyebbülésére Karen már eltűnt. Leo eközben körülnézett. Tágra nyílt szeme nem gyanakvást, inkább kíváncsiságot tükrözött.

A Lódarazsat a propellertől a pilótafülkéig ponyva takarta, és a hátrahajtott négy szárny sem látszott, a repülőgéptörzs meg a templom túlsó vége felé nyúló farok azonban igen. Minden azon múlt, mennyire jó megfigyelő ez a német baka.

Szerencsére Leót a Rolls-Royce sokkal jobban érdekelte.

– Szép kocsi – jegyezte meg elismerően. – A tiéd?

– Sajnos nem – felelte Harald. – Nekem csak egy motorbiciklim van. – Fölemelte a Lódarázs keréktengelyét. – Ez az oldalkocsihoz való. Épp most próbálom megbütykölni.

– Aha, értem – bólogatott Leo, s szemmel láthatólag a legcsekélyebb kétely sem merült fel benne. – Szívesen segítenék neked, de csöppet se konyítok a gépekhez. Én csak a lóhúshoz értek.

– Hát persze – mosolygott rá Harald. Bár rokonszenvesnek találta a magányos bakát, aki ilyen messzire vetődött a hazájától, mégis azt kívánta, menjen már innen a pokolba, mielőtt a kelleténél többet látna.

Éles sípszó hallatszott az udvarról.

– Kész a vacsora – magyarázta Leo. Hála Istennek, gondolta Harald.

– Jólesett ez a kis beszélgetés. Remélem, hamarosan folytathatjuk – mondta a katona.

– Én is remélem – visszhangozta a fiú.

Leo fölugrott a ládára, felhúzódzkodott, és kimászott az ablakon.

Karen egész testében reszketve bújt elő a Lódarázs farka mögül.

– Ez szörnyű volt! – suttogta.

– Nem fogott gyanút. Csak beszélgetni akart egy kicsit.

– Isten óvjon bennünket a barátságos németektől! – mosolyodott el végre a lány.

– Ámen! – vágta rá nevetve Harald, aki mindig örült Karen mosolyának. Úgy érezte, olyan, mint a hajnali napsütés, s addig

bámulta, amíg csak merte.

Aztán zavartan a repülőgép szárnya felé fordult, amelyen a lány dolgozott. Rögtön látta, hogy Karen a szakadásokat javítgatta. Közelebb lépett hozzá, és megállt mellette. Karen felgyűrt ujjú férfiinget és ócska, alighanem kertészkedéshez használt kordnadrágot húzott a munkához. – Foltokat ragasztok a sérült részekre – magyarázta. – Ha megszárad alattuk a ragasztó, be is festem Őket, hogy légmentesen zárjanak.

– Hol szerezted a vásznat, a ragasztót meg a festéket?

– A színházban. Csábító pillantásokat vetettem az egyik díszlet-munkásra. Még a szempillámat is rezegtettem!

– És ő ezek szerint bedőlt neked – dünnyögte Harald. Rájött, hogy ez a lány alighanem minden férfit az ujja köré tud csavarni, s könnyen eléri, amit akar. Féltékeny volt a díszletmunkásra.

– Egyébként mit csinálsz egész nap odabent? – kérdezte kíváncsian.

– Másodszereposztásban próbálom a *Szilfidek* főszerepét.

– Közönség előtt is el fogod táncolni?

– Nem. Minden szerepet eleve lekettőztek, így mindkét szólistának meg kéne betegednie, hogy beugorhassak helyettük.

– Kár. Szívesen megnéznélek.

– Ha netán csoda történik, bár ez szinte lehetetlen, akkor majd szerzek neked jegyet – ígérte Karen, és ismét a szárnyat kezdte vizsgálgatni. – Meg kell győződnünk róla, hogy nincsenek-e belső törések vagy repedések.

– Szóval ellenőriznünk kell a favázat.

– Igen.

– Szerintem semmi akadálya, hiszen van elég vásznunk a foltozáshoz. Azt hiszem, nyugodtan vághatunk egy lyukat, amelyen benézhetünk.

– Oké... – egyezett bele kissé kételkedve a lány.

Harald úgy vélte, késsel aligha tudná átvágni a speciális festékkel kezelt anyagot, ezért inkább egy jó éles reszelőt választott a szerszámtartó állványról.

– Hol próbáljuk meg?

– A támasztóékek közelében.

A fiú beledöfte a reszelőt a vászonba, s amint sikerült átlyukasztania, a továbbiakban viszonylag könnyen boldogult. L alakú bemetszést ejtett az anyagon, majd a csücskénél fogva hátrahajtotta, s

így elég nagy nyílás keletkezett.

Karen rávilágított a zseblámpával a lyukra, majd előrehajolt, és bekukucskált. Hosszasan tanulmányozta a favázat, aztán fölegyenesedett, s bedugta a karját a nyíláson. Megragadott valamit, és jól megrázta.

– Úgy látom, mázlink van – közölte végül. – Semmi nem lötyög.

Hátralépett, hogy Harald is hozzáférjen a szárnyhoz. A fiú szintén benyúlt, megfogta az egyik bordát, és rángatni kezdte. Bár az egész szárny mozgott, ő is elég erősnek érezte a faszerkezetet.

– Haladunk! – mondta elégedetten Karen. – Ha én holnapra minden repedést be tudok foltozni, te meg vissza tudod szerelni a keréktengelyt, akkor a hiányzó kábelek kivételével az egész repülőgépváz kész lesz. És még nyolc napunk marad a további munkákra.

– Nem egészen – csóválta a fejét Harald. – Ahhoz, hogy az angolok elemezhessék a fényképeket, legalább huszonnégy órával a légitámadás előtt meg kell kapniuk a filmet. Tehát hét nap múlva a kezükben kell lennie. És ahhoz, hogy a mától számított hetedik napon Angliába érjünk, előző este el kell indulnunk innen. Egyszóval maximum hat napunk van hátra.

– Akkor még ma éjjel be kell fejeznem a foltozást. – Karen az órájára nézett. – Most elmegyek vacsorázni, nehogy a szüleim gyanút fogjanak, de amint lehet, visszajövök.

Letette a ragasztót, majd a vízcsaphoz szaladt, és azzal a szappannal mosott kezet, amit Haraldnak hozott a kastélyból. A fiú a repülőgép mellől bámulta. Úgy érezte, amíg csak él, minden percét a lánnyal töltené. Sejtette, hogy az ember olyankor akar megnősülni, ha ilyen érzések dobogtatják meg a szívét. Fölmerült benne a kérdés, vajon ő feleségül akarja-e venni Karent. Ostobaság, gondolta; hiszen ez természetes, kétség se férhet hozzá! Néha megpróbálta elképzelni, hogyan élnének tíz év múlva, ha már torkig volnának a házassággal, és borzasztóan unnák egymást, de meg volt győződve róla, hogy ez lehetetlen – ő soha nem tudná megunni Karent.

A lány megtörölte a kezét.

– Min töröd a fejedet? – kérdezte.

– Azon, hogy mit hoz a jövő – felelte elpirulva Harald.

Karen fürkésző pillantást vetett rá, mintha a gondolataiban olvasna, s Harald már-már attól félt, hogy ez a lány a veséjébe lát. Aztán Karen

hirtelen elfordult.
– Hosszú az út az Északi-tenger fölött – mondta. – Kilencszáz kilométer leszállás nélkül, úgyhogy jó lesz, ha igyekszünk, mert ennek a vén papírsárkánynak ki kell bírnia!
Az ablakhoz sietett, és föláll a ládára.
– Ne néz ide! – szólt hátra a válla fölött. – Hölgyhöz méltatlan manőver így távozni valahonnan!
– Becsszóra becsukom a szememet! – ígérte nevetve Harald, ám amint a lány felhúzódzkodott, ő nyomban megszegte a szavát, és boldog mosollyal bámult utána, amíg a keskeny nyíláson át el nem tűnt előle.
Magára maradva ismét a Lódarázzsal kezdett foglalatoskodni. A megerősített keréktengelyt gyorsan vissza lehet szerelni, gondolta. A satupadhoz ballagott a csavarokért, majd letérdelt a kerék mellé, a helyére illesztette a támasztóéket, és a csavarokkal a repülőgéptörzshöz meg a futóműhöz rögzítette.
Már majdnem elkészült, amikor Karen visszajött – sokkal hamarabb, mint várta.
Boldogan rámosolygott, de aztán észrevette a lány furcsa, zaklatott arckifejezését.
– Mi történt? – kérdezte tőle aggódva.
– Édesanyád telefonált. Harald dühbe gurult.
– Ez nem lehet igaz! Nem lett volna szabad elárulnom neki, hová megyek! Kivel beszélt?
– Apámmal. De ő határozottan közölte vele, hogy nem vagy itt, és azt hiszem, a mamád el is hitte.
– Hála Istennek! – A fiú most örült csak igazán, hogy nem vallotta be az anyjának: nem a kastély vendége, hanem a régi templomban lakik.
– Egyébként mit akart?
– Rossz hírt közölt.
– Miféle rossz hírt?
– Arnéval történt valami.
Haraldot gyötörni kezdte a bűntudat. Csak most döbbent rá, hogy napok óta jóformán nem is gondolt a bátyjára, aki börtönben sínylődik.
– Micsoda?
– Arne... meghalt.

A fiú eleinte föl sem tudta fogni Karen szavait.
– Meghalt? – kérdezte, mintha nem értené, hogy ez mit jelent.
– Hogyhogy meghalt?
– A rendőrség szerint önkezével vetett véget az életének.
– Öngyilkos lett? – Harald úgy érezte, összedől körülötte a világ, a templom falai beomlanak, a park fái gyökerestől fordulnak ki, és a kirstensloti kastélyt elfújja a szél. – De hát miért?
– Azért, hogy ne adhassák át a Gestapónak. Legalábbis a parancsnoka ezt mondta az édesanyádnak.
– Hogy ne adhassák át a Gestapónak – Harald most már mindent tisztán látott. – Attól félt, nem fogja kibírni a kínzást – suttogta.
Karen bólintott.
– A parancsnoka is erre célzott.
– Mert ha beszélt volna, engem is elárult volna.
A lány hallgatott. Nem helyeselt – de nem is cáfolta az elhangzottakat.
– Azért végzett magával, hogy megvédjen! – Harald nem bírta tovább. Tudni akarta Karen véleményét. Megragadta a lány vállát.
– Ugye igazam van? – kiáltotta. – Csak ezért tehette! Miattam halt meg! Mondj már valamit, az Isten szerelmére!
Karen végre összeszedte magát.
– Azt hiszem, igazad van – motyogta alig hallhatóan.
Harald haragja egy pillanat alatt elszállt. A helyébe lépő mélységes szomorúság úgy zúdult rá szegény fiúra, hogy sírva fakadt. Patakokban folytak a könnyei, és tetőtől talpig rázta a zokogás. – Jaj, Istenem! – nyögdécselte kétségbeesetten, arcát a kezébe temetve.
– Jaj, Istenem! Ez rettenetes!
Érezte, hogy Karen átöleli, és gyöngéden a vállára húzza a fejét. Záporozó könnyei a lány hajába hulltak, és lecsurogtak a nyakán, miközben Karen az ő nyakát simogatta, s az arcát csókolgatta.
– Szegény Arne! Szegény Arne! – suttogta elszorult torokkal a fiú.
– Úgy sajnálom, Harald – dünnyögte Karen. – Úgy sajnálom, drágám!

24.

Besütött a nap a koppenhágai rendőrkapitányság, a Politigaarden tágas, kerek belső udvarára, amit pompás árkád szegélyezett. A kettesével álló klasszikus oszlopok motívumai szabályosan ismétlődtek. Peter Flemming ezt az árkádos udvart a törvényes rend jelképének tekintette: úgy érezte, az igazság fénye is úgy világítja meg az emberi gyarlóságokat, ahogy a ragyogó nap a gyönyörű oszlopokat. Gyakran tűnődött, vajon valóban ez volt-e az építész szándéka, vagy csak a szépségre törekedett.

Most Tilde Jespersennel állt az árkád alatt. Mindketten egy-egy oszlophoz támaszkodva cigarettáztak. Tilde ujjatlan blúzt viselt, s Peter a lány bársonyosan puha karján arányló apró pihékben gyönyörködött.

– A Gestapo befejezte Jens Toksvig vallatását – mondta.

– És mire jutott?

– Semmire! – morogta feldúltan Peter, majd vállat vont, mintha a csalódottságát akarná lerázni. – Végül persze köpött a fickó. Mindent kipakolt, amit tudott. Bevallotta, hogy ő is Éjjeliőr volt, hogy információt továbbított Poul Kirkének, azonkívül bújtatta Arne Olufsent, amikor az előlünk menekült. Azt is elárulta, hogy az egész kémszervezetet Arne menyasszonya, Hermia Mount hozta létre, aki Angliában az MI6 ügynöke.

– Érdekes... De ezzel nem megyünk sokra.

– Így, ahogy mondod! Mert Jens azt sajnos nem tudta, hogy ki lopózott be a sandei bázisra, és arról a filmről sem hallott, amit Harald hívott elő.

Tilde mélyen letüdőzte a füstöt. Peter a száját figyelte. Mintha megcsókolná a cigarettát, gondolta. Aztán a lány az orrlyukain át

kifújta a füstöt, és közölte: – Arne azért lett öngyilkos, mert meg akart védeni valakit. Szerintem ennél az embernél van a film, őt kell megtalálnunk.

– Vagy az öccsénél, Maráidnál lehet a tekercs, vagy már ő is továbbpasszolta. Mindegy, így is, úgy is beszélnünk kell vele.

– Hol van most a fiú?

– Nyilván a sandei parókián, hiszen ott lakik. – Peter megnézte, mennyi az idő, majd hozzátette: – Odamegyek. Egy óra múlva indul a vonatom.

– Miért nem telefonálsz inkább?

– Mert azt akarom, hogy esélye se legyen megszökni a kölyöknek.

– És mit mondasz a szüleinek? – kérdezte zavartan Tilde. – Nem gondolod, hogy esetleg téged fognak vádolni az Arnéval történtek miatt?

– Fogalmuk sincs, hogy jelen voltam, amikor főbe lőtte magát, sőt azt sem tudják, hogy én tartóztattam le.

– Talán valóban nem hallottak róla – mondta tétován Tilde.

– Különben is szarok rá, hogy mit gondolnak! – csattant fel ingerülten Peter. – Braun tábornokot kis híján megütötte a guta mérgében, amikor tájékoztattam, hogy a kémek alighanem lefényképezték a sandei bázist. Isten tudja, mit rejtegetnek ott a németek, de holtbiztos, hogy hétpecsétes titok. És Braun most engem hibáztat! Nem is tudom, mit fog művelni velem, ha kicsempészik Dániából azt az átkozott filmtekercset.

– De hát te leplezted le a kémszervezetet...

– Néha már azt kívánom, bár ne tettem volna! – sóhajtott fel Peter, majd eldobta a cigarettacsikket, rálépett, és a cipője talpával eltaposta. – Szeretném, ha te is velem jönnél Sande szigetére.

Tilde csillogó kék szemmel, fürkésző pillantással nézett rá.

– Ha a segítségemre van szükséged, természetesen megyek.

– Nem csak ezért hívlak. A szüleimnek is szeretnélek bemutatni.

– Hol szállnék meg?

– Ismerek egy jó kis morlundei hotelt. Csendes és tiszta. Azt hiszem, megfelelne neked – felelte Peter, aki azért nem akarta a saját apja szállodájába vinni a lányt, mert az túl közel volt a házukhoz, és tudta, ha Tilde ott lakna, egész Sande reggeltől estig azt lesné, mit csinál.

Eddig egyetlen szót sem ejtettek róla, mi történt köztük a férfi lakásán, pedig azóta már hat nap telt el. Peternek fogalma sem volt,

mit mondhatna. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy Inge szeme láttára szeretkezzen Tildével, és a lány beleegyezett. Szenvedélyesen viszonozta a csókjait, az ölelését, mintha mindent tökéletesen megértett volna. Utána persze elég zaklatottnak látszott, ő meg kocsival hazavitte, és a kapuban egy búcsúcsókkal kívánt neki jó éjszakát.

Az elmúlt hat nap során nem adódott újabb alkalom, de Peternek ez az egy is elég volt, hogy bebizonyítsa, amit be kellett bizonyítania. Egyik este fölment ugyan Tildéhez, de a gyerek egyszer csak fölébredt, vizet kért, nyafogott, hogy rosszat álmodott, ő meg korán eljött. Ezt a sandei utat jó lehetőségnek találta: végre ismét kettesben lehet a lánnyal.

De Tilde szemmel láthatólag tétovázott. Egy gyakorlatias kérdéssel állt elő: – Ingével mi lesz?

– Majd felhívom az ügynökséget, hogy olyan ápolónőt küldjenek, aki huszonnégy órás szolgálatot vállal. Akkor is ugyanezt tettem, amikor Bornholmra mentünk.

– Értem.

Miközben Tilde az ajánlatot fontolgatta, tekintete a szemközti oszlopokra tévedt, s Peter kedvére legeltethette a szemét a profilján: kicsi orrán, szív alakú száján és erős állán. Eszébe jutott, milyen elemi erővel tört rá a szenvedély, amikor a lány végre az övé lett. Biztosra vette, hogy ezt Tilde sem felejtette el.

– Nem akarsz velem tölteni egy éjszakát? – kérdezte.

Tilde ránézett, és elmosolyodott. – Dehogynem! – felelte. – Máris rohanok haza csomagolni!

Peter másnap reggel a morlundei Osterport Hotelban ébred. Tudta, hogy a jó hírű szálloda tulajdonosa, Erland Berten csak vadházasságban él azzal a nővel, aki Berten asszonynak nevezi magát – Erland törvényes felesége ugyanis Koppenhágában lakik, és nem hajlandó elválni. Ezt a titkot Peteren kívül senki sem ismerte Morlundéban, s ő is csak véletlenül bukkant rá, amikor egy névrokon, Jacob Berten meggyilkolása ügyében nyomozott. Már akkor Erland értésére adta, hogy teljesen tisztában van a helyzettel, de senki mással nem osztotta meg az értékes információt, amivel a markában tarthatta fickót. Most ennek köszönhette, hogy számíthatott Erland

diszkréciójára. Biztos lehetett benne, hogy bármi történjék is közte és Tilde között az Osterport Hotelban, Berten nem fogja elpletykálni.

Ám végül mégsem töltötték együtt az éjszakát. Annyit késett a vonatuk, hogy csak késő éjjel érkeztek meg, amikor már az utolsó sandei komp is elment. Az idegtépő utazás után kimerültén, rosszkedvűen jelentkeztek be két egyágyas szobába, hogy legalább pár órát alhassanak. Most az első kora reggeli kompot akarták elérni.

Peter gyorsan felöltözött, és bekopogott Tilde ajtaján. A lány éppen a szalmakalapját igazgatta a kandalló fölé akasztott tükör előtt. A férfi csak az arcát csókolta meg, nehogy elmázolja a sminkjét.

Gyalog sétáltak le a kikötőbe. Ahogy felszálltak a kompra, egy helybeli rendőr meg egy német katona kérte az igazolványukat. Peter nem tudott erről az új ellenőrzési pontról, de sejtette, hogy a németek azért hozták létre, mert mostanában a kémek egyre nagyobb érdeklődést tanúsítanak a sandei bázis iránt. Rögtön rájött, hogy ez neki is hasznos lehet. Megmutatta a szolgálati jelvényét az őröknek, és arra kérte őket, hogy írják föl mindazoknak a nevét, akik az elkövetkező néhány nap során a szigetre látogatnak. Arra volt kíváncsi, vajon kik jönnek el Arne temetésére.

A túlsó parton apja szállodájának egylovas homokfutója várta őket. Peter utasította a kocsist, hogy hajtson a parókiához.

A nap már fölfelé araszolt a horizonton, s fényét visszaverték az alacsony kis házak ablakai. Éjjel esett az eső, a dűnék füvén vízcseppek csillogtak. Enyhe szellő fodrozta a tenger felszínét. Mintha a táj ünneplőbe öltözött volna Tilde tiszteletére.

– Milyen szép hely! – kiáltott fel lelkendezve a lány, és Peter örült, hogy ennyire tetszik neki Sande. Útközben megmutatta a látnivalókat: a szállodát, az apja hatalmas házát – aminél nem akadt nagyobb a szigeten –, no meg a kémszervezet célpontjára, a katonai bázisra is fölhívta a lány figyelmét.

A parókia felé közeledve észrevette, hogy a kis templom ajtaja nyitva áll. Odabentről halk zongoraszót hallott.

– Biztosan Harald játszik – mondta olyan izgatottan, hogy maga is meglepődött. Köhintett egyet, s megköszörülte a torkát, hogy mélyebb, nyugodtabb hangon tudjon megszólalni. – Nézzük meg, jó? – fordult Tildéhez.

Amint leszálltak a homokfutóról, a kocsis megkérdezte: – Hányra jöjjek vissza, Flemming úr?

– Várjon meg, kérem – felelte Peter.
– Más fuvarom is van...
– Azt mondtam, várjon meg!
A kocsis morgott valamit a bajusza alatt.
– Ha nem áll itt, amikor kijövök, úgy kirúgom, hogy a lába sem éri a földet! – fenyegetőzött Peter. A kocsis mogorván nézett rá, de ott maradt.
Peter bevezette Tildét a templomba. A terem túlsó végében magas férfi ült a zongoránál. Bár hátat fordított az ajtónak, széles vállári ól és boltozatos koponyájáról Peter rögtön fölismerte Harald apját, Bruno Olufsent.
Megvonaglott az arca a csalódástól. Nagyon szerette volna letartóztatni a kölyköt. Tudta, vigyáznia kell, nehogy a bosszúvágy hatalmába kerítse.
A lelkész lassú himnuszt játszott, moll hangnemben. Peter Tildére sandított, és szomorúságot látott az arcán.
– Nehogy bedőlj a vén zsarnoknak! – súgta oda. – Olyan kemény, mint az acél!
A himnusz véget ért. Bruno Olufsen máris másikba kezdett, de Peter nem akart tovább várni.
– Tiszteletes! – szólalt meg hangosan.
A lelkész nem hagyta abba azonnal a játékot. Befejezte a dallamot, de nem emelte föl a kezét a billentyűkről, hogy még egy pillanatig szóljon a zene. Végül megfordult.
– No lám, az ifjú Peter – mondta fakó hangon.
Peter egy másodpercig döbbenten meredt rá, mert a lelkész rövid idő alatt nagyon megöregedett. Fáradt arcát mély ráncok barázdálták, szeméből eltűnt a jeges csillogás.
– Haraldot keresem – nyögte ki nagy nehezen Peter.
– Mindjárt gondoltam, hogy nem kondoleálni jöttél – felelte ridegen Olufsen.
– Itt van a fiú?
– Ez hivatalos kihallgatás?
– Miért kérdezi? Talán Harald belekeveredett valamibe?
– Természetesen nem.
– Ezt örömmel hallom. A házban tartózkodik?
– Nem. Nincs a szigeten. Nem tudom, hová ment.
Peter Tildére nézett. Egyrészt újabb csalódás érte – másrészt viszont

a helyzet arra utalt, hogy Haraldnak vaj van a fején. Különben miért tűnt volna el?

– Maga szerint hol lehet?

– Menj innen.

Arrogáns, mint mindig, de ezúttal nem megy vele semmire, gondolta élvezettel Peter; most nem ússza meg!

– Az idősebb fia azért lett öngyilkos, mert kémkedett, és tetten érték – vágta oda kíméletlenül.

A lelkész összerezzent, mintha megütötték volna.

Peter hallotta, hogy Tilde halkan felhördül mellette. Rájött, hogy a lányt nyilván meglepte a kegyetlensége, de folytatta: – Lehet, hogy a kisebbik fia is hasonló bűncselekményt követett el. Tehát maga nincs abban a helyzetben, hogy magas lóról beszéljen a rendőrséggel.

A lelkész egyébként öntelt, büszke arca most sértődöttnek és sebzettnek látszott.

– Már megmondtam, hogy nem tudom, hol van Harald – válaszolta üresen kongó hangon. – Akarsz még kérdezni valamit?

– Mit titkol előlem? A lelkész felsóhajtott.

– Te a nyájam egyik báránya vagy, és ha lelki segélyért jössz hozzám, nem tagadom meg tőled. De semmi másról nem vagyok hajlandó beszélni veled, mert gőgös, kegyetlen, hitvány alaknak tartalak, mint Isten minden teremtményét. Most pedig takarodj a szemem elől!

– Innen senkit sem dobhat ki! Nem a magáé a templom!

– Ha imádkozni akarsz, szívesen látlak, de ha nem, menj el.

Peter egy pillanatig tétován álldogált. Nehezen tűrte, hogy kidobják, de tudta: vereséget szenvedett. Végül karon fogta Tildét, és kivezette a szabadba.

– Ugye megmondtam, hogy kemény fickó az öreg – morogta keserűen.

– Szerintem borzasztóan szenved – felelte megrendültén Tilde.

– Semmi kétségem felőle. Csak az a kérdés, igazat mondott-e.

– Harald valószínűleg tényleg bujkál valahol... Így szinte biztos, hogy nála van a film.

– Akkor a föld alól is elő kell kerítenünk a kölyköt. – Peter még mindig a lelkésszel folytatott beszélgetésen tűnődve hozzátette:

– Kíváncsi vagyok, vajon tényleg nem tudja-e az apja, hogy hol lehet.

– Miért? Rajtakaptad már hazugságon ezt az embert?
– Nem. De lehet, hogy a fia védelmében ez is kitelik tőle. Tilde lemondóan legyintett.
– Mindegy. Akkor sem fog beszélni. Egy árva szót sem szedünk ki belőle.
– Egyetértek. De jó nyomon vagyunk, és ez a lényeg. Próbáljuk megkörnyékezni az anyát. Ő legalább közönséges földi halandó, mint bárki más.
A ház felé indultak. Peter a konyhaajtóhoz vezette Tildét, aztán bekopogott, és válaszra sem várva belépett. A szigeten ez volt a szokás.
Lisbeth Olufsen a konyhaasztalnál gubbasztott. Peter ismét meglepődött, mert a lelkész feleségét még sosem látta tétlenül üldögélni: mindig főzött, mosogatott vagy takarított. A templomban is szüntelenül serénykedett, a székeket rendezgette, kiosztotta vagy összeszedte az énekeskönyveket, télen tőzeggel rakta meg a vaskályhát... Most azonban ölében összekulcsolt kezére meredt, ami éppolyan vörös és kérges volt, mint a halászoké.
– Olufsen asszony!
Lisbeth vörösre sírt szemmel, elgyötört arccal tekintett föl. Eltelt egy pillanat, mire megismerte a váratlan vendéget.
– Szervusz, Peter – üdvözölte fáradt, színtelen hangon. Peter úgy döntött, kesztyűs kézzel fog bánni vele.
– Sajnálom szegény Arnét – mondta. Lisbeth nem válaszolt, csak tétován bólintott.
– Ez itt a kolléganőm, Tilde. Jó barátok vagyunk.
– Örülök, hogy megismerhetem.
Peter letelepedett az asztalhoz, és a fejével intett Tildének, hogy ő is üljön le. Valami egyszerű kérdést akart föltenni, hátha kizökkentheti az asszonyt ebből a furcsa kábulatból.
– Mikor lesz a temetés?
– Holnap – felelte másodpercnyi gondolkodás után a lelkész felesége.
– Az előbb váltottam pár szót a férjével – folytatta elégedetten Peter. – A templomban találkozunk vele.
– Megszakad a szíve bánatában. De nem mutatja ki.
– Teljesen megértem. Biztosan Haraldot is szörnyen megviselte a bátyja halála.

Lisbeth fölnézett, aztán gyorsan lesütötte a szemét, és újra a kezére meredt. Peternek ez a röpke pillantás is elég volt, hogy félelmet és félrevezető szándékot olvasson ki belőle.

– Haralddal nem beszéltünk róla – suttogta az asszony.

– Miért?

– Mert nem tudjuk, hol van.

Peter képtelen volt megállapítani, hogy Lisbeth Olufsen előre megfontolt szándékkal hazudik-e, vagy csak a kérdésekre próbál valami mesét rögtönözni, de azt biztosra vette, hogy ez az asszony be akarja csapni. Mélységesen felháborította, hogy a lelkészek, akik mindig úgy tettek, mintha erkölcsösebbek lennének a többi embernél, most egyszerűen eltitkolják az igazságot a rendőrség elől. – Melegen ajánlom, hogy segítse a munkánkat! – csattant föl ingerülten.

Tilde a férfi karjára tette a kezét, hogy megfékezze. Kérdő pillantására Peter bólintott, így ő folytatta a kihallgatást.

– Olufsen asszony – fordult Lisbeth-hez –, sajnálattal kell közölnöm önnel, hogy alighanem Harald is ugyanazt a bűncselekményt követi el, amiért Arne börtönbe került.

A lelkész felesége szemmel láthatólag megrémült.

– Ha ez így megy tovább – tette hozzá Tilde –, a fiú egyre nagyobb bajba kerül, és az lesz a vége, hogy őt is letartóztatjuk.

Az idős asszony csüggedten, szomorúan csóválta a fejét, de egy árva szót se szólt.

– Ha valóban a javát akarná, segítene nekünk megkeresni.

– Nem tudom, hol van – ismételte Lisbeth, de már korántsem olyan határozottan, mint az előbb.

Peter úgy érezte, a lelkész felesége kezd megpuhulni. Fölállt, s a konyhaasztalon áthajolva kegyetlenül az asszony arcába vágta:

– Én láttam Arnét meghalni!

Lisbeth tágra nyílt szemmel, rettegve bámult rá.

– Láttam, amikor a fia a saját nyakához nyomta a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt! – tette hozzá Peter.

– Kérlek, ne... – szólt közbe Tilde. A férfi rá se hederített.

– És azt is láttam, ahogy a falra fröccsent a vére meg az agyveleje!

Olufsen asszony felkiáltott fájdalmában.

Mindjárt megtörik, gondolta elégedetten Peter, s úgy döntött, addig üti a vasat, amíg meleg.

– Az idősebb fia kém volt és bűnöző, ezért erőszakos halállal kellett

meghalnia. Ön is tudja, mit áll a Bibliában: „Aki kardot ragad, az kard által vész el.” Talán azt akarja, hogy a másik fia is ugyanerre a sorsra jusson?

– Nem – suttogta Lisbeth. – Nem!

– Akkor mondja meg, hogy hol van!

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és a lelkész rontott be a konyhába. – Te mocsok! – ordította.

Peter ijedten fölegyenesedett, de nem tágított. – Jogom van kérdéseket föltenni...

– Takarodj a házamból!

– Menjünk, Peter – mondta Tilde.

– De én igenis tudni akarom, hogy...

– Ki innen! Most, rögtön! – bömbölte a lelkész, és az asztalt megkerülve fenyegetően közelebb lépett.

Peter hátrálni kezdett. Tisztában volt vele, hogy ez a minősíthetetlen hang tűrhetetlen, még Bruno Olufsen sem utasíthatja ki a parókiáról, elvégre hivatalos ügyben jött, nyomozást folytat, és joga van föltenni a kérdéseit. A lelkész azonban úgy tornyosult föléje, hogy ő a zakója alatt lapuló fegyver ellenére is megrémült tőle. Azon kapta rajta magát, hogy továbbhátrál az ajtó felé.

Tilde már ki is ment az udvarra.

– Még nem végeztem magukkal – hebegte félszegen, a küszöbnél megtorpanva Peter.

A lelkész becsapta az ajtót az orra előtt.

– Átkozott képmutatók! – hőbörgött Peter, és elfordult. – Egyik kutya, másik eb!

A várakozó homokfutóhoz sietett.

– Hajtson az apám házához! – utasította a kocsist, miután Tildével együtt beszállt.

Amikor elindultak, megpróbálta kiverni a fejéből a megalázó jelenetet, és igyekezett a következő lépésére koncentrálni.

– Haraldnak laknia kell valahol – jelentette ki némi töprengés után.

– Nyilván – felelte kurtán Tilde, s Peter sejtette, hogy attól ilyen lehangolt, aminek az imént szem- és fültanúja volt.

– Se otthon nincs, se az iskolában. A hamburgi unokatestvérein kívül rokonai sincsenek.

– Adjunk ki körözést ellene. Talán a fényképe alapján fölismerné valaki.

– Nemigen találnánk fotót róla. A lelkész gyűlöli az efféle világi hívságokat. Vagy láttál akár egyetlen képet is a konyhájukban?

– Az iskolai tablón csak rajta van, nem?

– Jansborgban nem szokás tablót készíteni. Arnéról is mindössze egy igazolványképet tudtunk előásni a hadsereg nyilvántartásából. Kétlem, hogy Haraldot valaha is lefényképezték volna.

– Akkor most mitévők legyünk?

– Szerintem a barátaihoz ment, náluk kéne keresnünk. Mi a véleményed?

– Jó ötlet – felelte a lány, de nem nézett Peterre.

A férfi felsóhajtott. Érezte, hogy Tilde neheztel rá. Így is jó, gondolta ingerülten.

– A következő a feladatod – közölte ellentmondást nem tűrő hangon. – Beszólsz a központba, és elküldöd Conradot a Jansborg Skolébа. Listát készíttetsz vele Harald osztálytársainak lakcíméről, aztán kerítesz valakit, aki minden címre elmegy, föltesz néhány kérdést a háziaknak, és közben körülszimatol.

– A jansborgi diákokat az ország legjobb iskoláiból válogatják össze, így Dánia bármelyik vidékén élhetnek. Hónapokig tarthat, amíg mindegyiket fölkeressük. Mennyi időnk van rá?

– Nagyon kevés. Fogalmam sincs, mikorra találja meg Harald a módját, hogy kicsempéssze a filmet Londonba, de egy biztos: agyafúrt kölyökkel állunk szemben. Ha kell, mozgósítsd a helybeli rendőrőrsöket is.

– Értettem.

– Ha nem a barátainál lakik, akkor nyilván a kémszervezet egyik tagjánál bujkál. Mindenesetre itt maradunk a temetésig, hogy lássuk, kik jönnek el. Az összes gyászolót kifaggatjuk. Az egyik biztosan tudja, hova tűnt Harald.

A homokfutó Axel Flemming házának kapujához közeledett, és lassított.

– Nem haragszol, ha én inkább a hotelba mennék? – kérdezte a lány.

Peter szülei ebédre várták őket, de a férfi látta, hogy Tildének nincs kedve a családdal bájologni.

– Ahogy akarod – felelte, s rákoppintott a kocsis vállára. – Hajtson tovább a komphoz!

Mindketten hosszasan hallgattak. Amikor bekanyarodtak a kikötőhöz. Peter törte meg a csendet.

– Mit fogsz csinálni a hotelban?

– Ott? Azt hiszem, semmit. Valójában azon gondolkozom, hogy vissza kéne utaznom Koppenhágába.

Peter dühbe gurult.

– Mi ütött beléd? Mi bajod? – kérdezte haragosan, amikor a homokfutó megállt a rakparton.

– Nem volt ínyemre, ami az előbb történt.

– Meg kellett tennünk!

– Nem vagyok biztos benne.

– Ki kellett szednünk belőlük, amit tudnak! Legalábbis kötelességünk volt megpróbálni!

– A kötelesség nem minden.

Peter emlékezett rá, hogy a lány akkor is ilyesmit mondott, amikor összevesztek a zsidók miatt.

– Ugyan! Ez csak játék a szavakkal. Igenis teljesítenünk kell a kötelességünket, és senkivel sem kivételezhetünk! Pontosan az a baja ennek a világnak, hogy az emberek mindig kibúvót keresnek.

A komp bent állt a kikötőben. Tilde kiszállt a homokfutóból.

– Ilyen az élet, Peter. Jobb lesz, ha tudomásul veszed.

– Ezért történik annyi bűncselekmény! Te nem szeretnél inkább olyan világban élni, ahol mindenki teljesíti a kötelességét? Képzeld csak el! Fegyelmezett, egyenruhás tisztviselők szorgalmasan végzik a munkájukat. Semmi lazaság, semmi késlekedés, semmi rendetlenség. Ha nem volna mentség, hanem minden bűnöző egyformán megkapná a büntetését, sokkal kevesebb dolga lenne a rendőrségnek.

– Te tényleg ezt akarod?

– Igen! És ha egyszer én leszek a rendőrfőnök, és még mindig a nácik lesznek az urak, valóra is váltom az álmomat! Van valami kifogásod ellene?

Tilde csak bólintott, de a kérdésre nem válaszolt.

– Viszlát, Peter – búcsúzott.

Már majdnem odaért a hajóhídhoz, amikor a férfi utána kiáltott: – Halljam! Van valami kifogásod ellene?

A lány azonban úgy szállt föl a kompra, hogy vissza se nézett.

NEGYEDIK RÉSZ

25

Harald tudta, hogy keresi a rendőrség.

Az édesanyja ismét telefonált Kirstenslotba, azzal az ürüggyel, hogy közölje Karennel, melyik napon és pontosan hány órakor lesz Arne temetése. Ám beszélgetés közben azt is megemlítette, hogy nyomozók jártak nála, és Harald hollétéről faggatták.

– De hát nekem fogalmam sincs, hol a fiam, így nem tudtam megmondani – magyarázta. Harald rögtön rájött, hogy ez figyelmeztetés. Csodálta bátor anyját, akinek volt mersze üzenni neki, méghozzá ilyen okosan – hiszen azt is kitalálta, hogy Karen valószínűleg átadja az üzenetet!

De a figyelmeztetés ellenére is el kellett mennie a pilótaiskolába.

Karen az apja ruhái közül csent el neki egy-két holmit, mert feltűnő iskolai blézerében nem indulhatott útnak. Harald magára öltötte a gyönyörű, könnyű amerikai sportzakót, fejébe csapta a pompás vászonsapkát, föltette Duchwitz úr napszemüvegét, és mindjárt sokkal jobban hasonlított egy milliomos aranyifjúhoz, mint egy szökevényhez, akit kémkedésért köröznek, így szállt föl a vonatra Kirstenslotban, de mégis ideges volt. A vasúti kocsiban úgy érezte magát, mint a börtöncellában, hiszen ha igazoltatták volna, nem tudott volna elmenekülni.

Koppenhágában úgy jutott el a főpályaudvarról a közeli Vesterport állomásra, hogy nem találkozott egyenruhás zsaruval, s pár perc múlva már a vodali vonaton ült.

Útközben a bátyjára gondolt. Mindenki azt hitte, hogy Arnét nem lehet beszervezni az ellenállásba, mert nem alkalmas a mozgalmi munkára – aztán a végén kiderült, hogy mindnyájuk közül ő a

legnagyobb hős... Harald szeme könnybe lábadt a napszemüveg mögött.

A pilótaiskola parancsnoka, a sovány, hórihorgas, nagy orrú Renthe őrnagy a Jansborg Skole igazgatójára, Heisre emlékeztette, és a hasonlóság miatt nehezére esett hazudni neki.

– Azért jöttem, hogy... elvigyem a bátyám holmiját – nyögte ki feszengve. – A személyes tárgyait... ilyesmit. Persze csak akkor, ha nincs kifogása ellene, uram...

Renthe nem vette észre, milyen zavartan hebeg.

– Természetesen máris viheted, fiam – felelte. – Arne egyik kollégája, Hendrik Janz, mindent bepakolt egy bőröndbe meg egy vászonzsákba.

– Köszönöm. – Haraldnak nem volt szüksége Arne holmijára, de csak ezzel az ürüggyel engedték be ide. Valójában tizenöt méter acélkábelre vágyott, hogy pótolhassa a Lódarázsból hiányzó kormányhuzalokat, és úgy vélte, ez az egyetlen hely, ahol, ahol megszerezheti ezt a hiánycikknek számító kincset.

Ám itt, a tetthelyen, sokkal félelmetesebbnek látta a feladatot, mint messziről. Kissé meg is ijedt, de tudta: kábel nélkül sosem fog repülni a Lódarázs. Ismét a bátyjára gondolt, aki föláldozta az életét, és ez erőt adott neki. Ha nem veszítem el a fejemet, mondogatta magában, akkor talán megtalálom a módját, hogyan jussak hozzá ahhoz a kábelhez.

– A szüleidnek akartam elküldeni a csomagokat – közölte Renthe.

– Majd én elküldöm nekik, uram – felelte Harald, s azon tűnődött, vajon megbízhat-e az őrnagyban.

– Csak azért tétováztam, mert eszembe jutott, hogy talán Arne menyasszonyához kéne eljuttatnom a holmikat.

– Hermiához? – kérdezte meglepetten a fiú. – Angliába?

– Hát hazautazott? Érdekes... Alig három napja járt nálam. Harald megdöbbent.

– Mit keresett itt?

– Én azt hittem, fölvette a dán állampolgárságot, és itt él. Amennyiben nem, akkor illegálisan tartózkodik Dániában, és jelentenem kellett volna a rendőrségnek, hogy fölkeresett. De ha ez lenne a helyzet, nyilván nem jött volna ide, hiszen ő is tisztában van vele ugyebár, hogy én katonatiszt vagyok, és ha bármilyen törvénytelenséget észlelek, azonnali hatállyal értesítenem kell a

hatóságokat. – Renthe egy pillanatra elhallgatott, szigorúan Harald szemébe nézett, majd hozzátette: – Érted, mire gondolok?

– Azt hiszem, igen. – A fiú rájött, hogy most komoly figyelmeztetést kapott: Renthe sejti, hogy Hermia meg Arne közösen kémkedett, s az őrnagy óva inti őt, nehogy eszébe jusson felvetni ezt a témát a jelenlétében. Bizonyára szimpatizál az ellenállókkal, de nem akar szabálysértést elkövetni. Harald fölállt. – Nagyon világosan fogalmazott, uram. Köszönöm.

– Mindjárt szólok az egyik emberemnek, hogy kísérjen el Arne szállására.

– Ne fáradjon. Odatalálok – felelte Harald, mert két hete, amikor itt volt az osztálytársaival, és a Medvelepkével repült, Arne megmutatta neki a szobáját.

Renthe szomorúan csóválta a fejét.

– Őszinte részvétem, fiam.

– Köszönöm.

Harald kilépett a főépületből, és végigment a bázist alkotó alacsony épületeket összekötő egyetlen úton. Lassan ballagott, és minden hangárba benézett. Szinte sehol nem dolgoztak. Elvégre mit lehet csinálni egy olyan légibázison, ahol nem szállhatnak fel a gépek?

A fiú csalódottan ment tovább, közben szüntelenül arra gondolt, hogy a kábelnek valahol itt kell lennie, csak ki kell derítenie, hol tartják, és meg kell szereznie – de ez nem olyan egyszerű.

Az egyik hangárban egy teljesen szétszedett Medvelepkét látott. A szárnyakat leszerelték, a repülőgéptörzs bakokon feküdt, a motor állványon állt. Haraldban feléledt a remény. Besétált a hatalmas kapun. Mindössze egyetlenegy overallos szerelő üldögélt odabent egy olajoskannán, és nagy bögréjéből teát ivott. – Bámulatos! – szólította meg a fiú. – Még sosem láttam darabokra szedett gépet.

– Néha muszáj szétdobni őket – felelte a fickó. – Az alkatrészek egy idő után elkopnak, és ha a levegőben mondják be az unalmast, kész a baj. A repülőgépen mindennek tökéletesen kell működnie, különben lezuhan.

Haraldot szíven ütötték, ugyanakkor kijózanították a férfi szavai, hiszen éppen az Északi-tengert készült átrepülni egy olyan géppel, amit évek óta nem látott szerelő.

– Szóval most mindent kicserél?

– Mindent, ami mozog. Igen.

Harald felderült. Úgy érezte, ettől az embertől talán megkaphatja, amit akar.
– Biztos rengeteg pótalkatrészük van.
– Nem panaszkodhatunk.
– Mennyi kormányhuzal kell egy géphez? Harminc méter?
– A Medvelepkéhez több mint negyvenöt.
Nekem is pontosan abból a fajtából kéne, amit a Medvelepkébe szoktak beszerelni, mert az a Lódarázsba is jó, gondolta Harald, de nem mert kábelt kérni a szerelőtől. Attól félt, ez a fickó talán nem is szimpatizáns, és még följelenti. Körülnézett a hangárban. Valahogy azt képzelte, ilyen helyeken szanaszét hevernek az alkatrészek, és bárki kedvére válogathat közülük. A szerelőhöz fordult.
– És hol tartják azt a sok cuccot?
– Természetesen a raktárban. Ha nem tudnád, ez a hadsereg. Itt minden a helyén van.
Harald elkeseredett. Átfutott az agyán, milyen szép lenne, ha csak úgy lezseren fölkaphatna egy kábeltekercset... De rájött, hogy semmi értelme egyszerű megoldásról ábrándozni.
– Hol a raktár? – kérdezte.
– A szomszéd épületben – felelte összevont szemöldökkel a szerelő. – De miért érdekel ennyire?
– Csak kíváncsiságból. – A fiú úgy vélte, ezt a fickót eleget faggatta, s jobb lesz, ha továbbáll, mielőtt gyanút keltene. Búcsút intett, és az ajtó felé indult. – Örülök, hogy összefutottunk.
Bement a szomszéd épületbe, ahol a pult mögött ülő őrmester cigarettázott, és újságot olvasott. Harald a kapituláló orosz katonák fotója fölött a következő főcímet látta: SZTÁLIN ÁTVESZI A SZOVJET HONVÉDELMI MINISZTÉRIUM VEZETÉSÉT.
A pult túloldalán az egész falat betöltő, hosszú acélpolcok sorakoztak. A fiú alaposan szemügyre vette őket, s úgy érezte magát, mint egy kisgyerek az édességboltban, mert itt aztán a legapróbb csavaroktól a komplett motorokig minden volt, amire vágyott – akár egy vadonatúj repülőgépet is építhetett volna a töméntelen alkatrészből.
És egy egész polcrészt foglaltak el különféle kábelek! A több kilométernyi huzalt takaros orsókra csavarták, éppúgy, ahogy a cérnát szokták a spulnira.
Harald örömmámorban úszott: végre megtudta, pontosan hol tartják

a kábelt. Most már csak azt kellett kifundálnia, hogyan kaparintsa meg.

Az őrmester végre fölnézett az újságjából.

– Mi kéne, ha vóna?

Harald azon tűnődött, nem lehetne-e megvesztegetni ezt a fickót, de egyelőre tétovázott, bár Karen egy csomó pénzt adott neki erre a célra. Csakhogy sejtelme sem volt, hogyan fogalmazza meg az ajánlatot, mert még a legkorruptabb raktáros is megsértődhet, ha ajtóstul ront a házba. Azt kívánta, bárcsak előre kieszelte volna, mit mondjon, ha eljön a megfelelő pillanat. De nem töprenghetett tovább, hiszen válaszolnia kellett az őrmesternek.

– Kérdezhetek valamit? – nyögte ki végül. – Van rá lehetőség... hogy ezekből az alkatrészekből... civilek is vásároljanak, vagy...

– Nincs! – szakította félbe udvariatlanul a férfi.

– Még akkor se, ha... ugye, érti... nem számít, mennyibe kerül?

– Akkor se! Szigorúan tilos!

Harald nem tudta, mit mondhatna még. – Elnézést, ha netán megsértettem...

– Felejtsd el, kölyök.

Legalább nem hívta ki a rendőrséget a pasas, gondolta a fiú, és lógó orral elkullogott.

Miközben kiment, a vastag faajtón három jó erős zárat vett észre. Ebbe a raktárba nem lenne könnyű betörni, tűnődött szomorúan, s hamarosan rájött: nyilván nem ő az első civil, akinek megfordult a fejében, hogy a hadseregtől kéne pótalkatrészt lopni.

Úgy érezte, súlyos vereséget szenvedett. Mivel nem tehetett mást, Arne szállása felé vette az irányt. Az üres, sivár kis szobában valóban az ágy lábánál állt a két csomag, ahogy Renthe megígérte.

Harald szíve elfacsarodott a látványtól. Megrendítette, hogy a bátyja egész élete elfér ebben a két kis táskában, és a szobájában már nyoma sincs, hogy nemrég még itt lakott. Ismét könnybe lábadt a szeme, de aztán azzal biztatta magát, hogy nem ez a fontos, hanem az, hogyan őrzünk meg valakit az emlékezetünkben. Úgy érezte, az ő emlékezetében Arne örökké élni fog – sosem felejti el, hogy a bátyja tanította meg fütyülni, s azt sem, hogy úgy meg tudta nevettetni az édesanyjukat, mint egy kamaszlányt. Szinte látta maga előtt Arnét, amint a tükör előtt állva fésüli dús, fényes haját. És az utolsó találkozásuk is élénken élt benne: a bátyja holtfáradtan, félve üldögélt

a kirstensloti régi templom kövezetén, de mindenáron végre akarta hajtani a vállalt feladatot. Harald ismét rádöbbent, hogy csak akkor adózhat méltóképpen Arne emlékének, ha befejezi a munkát, amit bátyja elkezdett.

Egy tizedes dugta be a fejét az ajtón.

– Te Arne Olufsen rokona vagy? – kérdezte.

– Igen, az öccse. Haraldnak hívnak.

– Benedikt Vessell. Szólíts csak Bennek – mutatkozott be a harmincas férfi barátságos mosollyal, nikotinfoltos fogait kivillantva. – Szívből reméltem, hogy belebotlom valakibe a családból – folytatta, s némi pénzt halászott ki a zsebéből. – Tudod, öcskös, tartozom Arnénak negyven koronával.

– Miért?

A férfi csibészes vigyorral rákacsintott a fiúra.

– Hát... ne áruld el senkinek, de nálam pacikra lehet fogadni... persze csak kicsiben... és a bátyád legutóbb az egyik befutóra tett.

Harald elfogadta a pénzt, mert fogalma sem volt, mi mást tehetne.

– Köszönöm – motyogta félszegen.

– Akkor rendben vagyunk?

A fiú nem egészen értette a kérdést, így bólintott.

– Hát persze.

– Remek! – vágta rá sunyi ábrázattal Ben.

Harald agyán átvillant, hogy ez fickó talán jóval nagyobb összeggel tartozott Arnénak, de úgy döntött, nem áll le vitatkozni vele.

– Majd odaadom az édesanyámnak – mondta.

– Őszinte részvétem, gyerek. Rendes fiú volt a bátyád. Igazi jó haver.

A tizedesről ordított, hogy fütyül a rendszabályokra, és gyakran súgja mások fülébe: „Ne áruld el senkinek.” A korából ítélve Harald hivatásos katonának nézte, bár alacsony rangja nem erre utalt. A fiú úgy vélte, ezt az embert nemigen érdekli, hol áll a szamárlétrán, inkább a titkos üzelmeire fordítja az energiáját. Valószínűleg feketézik: pornóképeket és csempészett cigarettát árul a bajtársainak... Egyszóval lehet, hogy ő a megoldás!

– Ben... – fordult hozzá Harald. – Kérdezhetek tőled valamit?

– Bármit a világon! Ki vele! – Ben előhúzta a zsebéből a dohányzacskóját, és cigarettát sodort magának.

– Ha az ember magáncélra akarna úgy tizenöt méter kormányhuzalt

szerezni egy Lódarázshoz... nem tudod véletlenül, hogyan lehetne hozzájutni?

– Nem – felelte Ben, és résnyire szűkült szemmel nézett a fiúra.

– És ha az ember... mondjuk... pár száz koronát is megadna érte?

Ben rágyújtott.

– Ez ugye összefügg azzal a dologgal, amiért Arnét letartóztatták?

– Igen.

Ben megrázta a fejét.

– Sajnálom, gyerek. Szó se lehet róla.

– No nem baj! – vetette oda könnyedén Harald, bár ismét keserű csalódás érte. – Hol találom Hendrik Janzot?

– Két ajtóval arrébb. Ha nincs a szobájában, nézd meg a kantinban.

Hendrik egy kis íróasztalnál ülve meteorológia szakkönyvet tanulmányozott, mert a pilótáknak az időjárás szeszélyeivel is tisztában kellett lenniük.

– Harald Olufsen vagyok – mutatkozott be a fiú. Hendrik kezet fogott vele.

– Szégyen-gyalázat, ami Arnéval történt.

– Köszönöm, hogy összecsomagolta a holmiját.

– Örülök, hogy segíthettem valamit.

Harald azon tűnődött, vajon helyesli-e Hendrik, amit Arne tett – de legalább valami halvány jelzésre volt szüksége, hogy vásárra vigye a bőrét, így csak annyit mondott: – Arne csak Dánia javát tartotta szem előtt. Úgy vélte, a hazáját szolgálja a tetteivel.

– Én erről semmit sem tudok – felelte óvatosan Hendrik. – A megbízható kollégát tiszteltem, és a jó barátot szerettem benne.

A fiú kétségbeesett. Rájött, hogy Hendrik Janz nem fog segíteni neki. El sem tudta képzelni, hogyan fogja ellopni azt a kábelt.

– Még egyszer köszönöm. Viszontlátásra – búcsúzott, és visszaballagott Arne szobájába a csomagokért. Fogalma sem volt, hogy mit tehetne még az ügy érdekében, de a kábel nélkül nem mehetett el innen. Hiába törte a fejét, mit csináljon, hiszen már mindent megpróbált.

Talán máshol is lehet kábelt szerezni, gondolta, de azt nem tudta, hogy hol. Ráadásul szorította az idő. Hiszen hat nap múlva itt a telihold, és négy napon belül útra készen kell állnia a repülőgépnek!

Csüggedten hagyta el az épületet, és a táskákat cipelve a kapu felé indult, hogy visszatérjen Kirstenslotba, bár úgy érezte, nincs sok

értelme odamennie, mert a kábel nélkül úgysem szállhat föl a Lódarázs. Azon gondolkozott, hogyan mondja meg Karennek, hogy kudarcot vallott.

A raktárépület előtt elhaladva valaki halkan a nevén szólította.

– Harald!

Az oldalfal mellett egy teherautó parkolt, és Ben integetett mögüle. A fiú odaszaladt hozzá.

– Itt van! – suttogta Ben, s vastag kábeltekercset nyújtott feléje.

– Valamivel több mint tizenöt méter.

Harald arca felderült.

– Köszönöm! – hálálkodott felvillanyozva.

– Fogd már meg, az isten szerelmére! Dögnehéz!

A fiú elvette a kábelt a tizedestől, és elfordult, hogy folytassa az utat.

– Észnél légy, öcskös! – förmedt rá Ben. – Nem sétálhatsz ki a kapun ezzel a szajréval a kezedben! Rakd be az egyik táskába! Gyorsan!

Harald kinyitotta Arne bőröndjét. Tele volt.

– Add ide azt az egyenruhát! Siess! – sürgette Ben.

Harald kiráncigatta a bőröndből Arne egyenruháját, és betette a helyére a kábeltekercset. Ben fölkapta az egyenruhát.

– Ne izgulj, majd én megszabadulok tőle. Eredj! Harald becsukta a bőröndöt, és a zsebébe nyúlt.

– Kétszáz koronát ígértem érte...

– Tartsd meg a pénzedet – mondta Ben. – Sok szerencsét, fiam!

– Köszönöm!

– Most pedig tűnj el innen! Látni se akarlak többet!

– Már itt se vagyok! – felelte Harald, és gyors léptekkel elügetett.

Másnap fél négykor Harald a kastély előtt várakozott a hajnali derengésben. Szépen kisúrolt tizennyolc literes, üres olajoskannát tartott a kezében. Tudta, hogy a Lódarázs tartályába majdnem kilenc kanna benzin fér, de azzal is tisztában volt, hogy ezt a százötvenhét liternyi üzemanyagot nem lehet törvényes úton megvásárolni, így a németektől akarta ellopni.

Minden egyebet megszerzett. Már csak néhány órát kellett dolgoznia a Lódarázson, hogy a gép felszállhasson, de a tank még

üresen állt.

Halkan kinyílt a konyhaajtó, és Karen lépett ki rajta Thorral, a vörös ír szetterrel. A kutya mindig mosolyra késztette Haraldot, mert annyira hasonlított Duchwitz úrhoz. Karen megtorpant a küszöbön, és óvatosan, bizalmatlanul körülnézett, mint a macska, ha idegenek vannak a házban. Vastag zöld kardigánja elrejtette pompás alakját, ráadásul azt az ócska barna kordnadrágot viselte hozzá, amit Harald csak kertésznadrágnak csúfolt. De a fiú így is csodaszépnek látta a lányt. Drágámnak szólított, mondogatta magában az emléket dédelgetve.

Karen a legragyogóbb mosolyával kápráztatta el.

– Jó reggelt! – rikkantotta hangosan.

Harald megriadt. Mutatóujját az ajkára szorítva csendre intette a lányt; úgy vélte, biztonságosabb lenne, ha egy szót se szórnának egymáshoz. Már nem volt mit megbeszélniük: tegnap este, a régi templom kőpadlóján ülve, a kirstensloti spájzból zsákmányolt csokoládétortát máj szólva kifőzték a haditervet.

Harald vezetésével bementek az erdőbe, és a fák fedezékében a park közepéig sétáltak. Amikor a katonák sátraival egy vonalba értek, lopva kilestek a bokrok közül. Eddig minden stimmelt: csupán egyetlen őrszem strázsált ásítozva a kantinsátor előtt, hiszen ilyenkor még mindenki az igazak álmát aludta. Harald megkönnyebbült: bevált a számítása.

Az állatorvos-század abból a kis tartálykocsiból vételezte a benzint, ami – nyilván biztonsági okokból – a sátraktól száz méterre parkolt. Harald örült, hogy ekkora a távolság, de azt kívánta, bárcsak még nagyobb lenne. Már megfigyelte, hogy a tartálykocsi kéziszivattyúval működik, és nincs rajta zárszerkezet.

A teherautó a kastély főbejáratához vezető kocsifelhajtó mellett állt, hogy a század gépjárművei a betonúton közelíthessék meg, és a sofőröknek csak le kelljen akasztaniuk a gumicsövet – ám ennek következtében a táborból senki sem látta, ki van a tartálykocsi mögött.

Vagyis minden rendben volt, Harald mégis tétovázott. Őrült ötletnek látszott benzint lopni a katonák orra előtt. De rájött, hogy veszélyes dolog túl sokat gondolkozni, mert még megbénítja a félelem. Úgy érezte, a legjobb ellenszer a gyors cselekvés. Nem teketóriázott tovább: Karent meg a kutyát az erdőben hagyva kilépett a fedezékből, és a harmatos fűben sietve elindult a tartálykocsi felé.

Leakasztotta a kampóról a töltőfejet, bedugta a kannába, aztán megragadta a pumpa fogantyúját. Ahogy lefelé húzta, bugyborékoló hang hallatszott a tartályból, és a benzin hangos loccsanással ömlött a kannába. Harald megrémült. Csak reménykedni tudott, hogy a száz méterrel arrébb álló őrszem nem hallotta meg a zajt.

Szorongva sandított hátra Karenre, mert megállapodtak, hogy a lány a bokrok közül figyel, és azonnal jelzi, ha bárki közeledik – de szerencsére nem adott vészjeleket.

A kanna gyorsan megtelt. A fiú becsavarta a kupakot, aztán fölemelte nehéz kannát. Szépen a helyére akasztotta a töltőfejet, és visszafutott az erdőbe. Amikor már nem láthatták meg, kissé kifújta magát, és diadalmasan rámosolygott Karenre. Tizennyolc liter benzint lopott, és megúszta szárazon. A terv bevált!

A lányt a sűrű bozótban hagyva átvágott az erdőn a kolostorhoz. Jó előre kinyitotta a nagy templomkaput, hogy szabadon járhasson ki-be, mert a teli kannával csak nehezen és jóval hosszabb idő alatt tudott volna bemászni az ablakon. Belépett a templomba, megkönnyebbülve letette a kannát, majd kipattintotta a Lódarázs tartályának nyílásfedelét, hogy lecsavarja a tanksapkát. Egy darabig ügyetlenül babrálta, mert a cipekedéstől elzsibbadtak az ujjai, de végül sikerült. Beöntötte a benzint a repülőgép tartályába, aztán mindkét sapkát visszacsavarta, hogy ne legyen túl büdös, és ismét elindult a kocsifelhajtó felé.

Miközben másodszor töltötte meg a kannát, a strázsáló katona úgy döntött, őrjáratra indul.

Harald nem látta a fickót, de tudta, hogy valami baj van, mert Karen füttyentett egyet. A fiú fölnézett. Karen ekkor bukkant elő a fák közül a sarkában ügető Thorral. Harald nyomban elengedte a pumpát, és letérdelt, hogy a tartálykocsi alatt kilessen a gyepre. A csizmás lábak éppen feléje közeledtek.

Szerencsére gondoltak erre a lehetőségre, és felkészültek rá. Harald még mindig térden állva figyelte, ahogy Karen kényelmes sétatempóban lépked a fűben, és a tartálykocsitól ötven méterre, mintha csak véletlenül kószálna arra, összetalálkozik a katonával, Thor pedig vidáman ugrándozva megszaglássza a fickó nadrágját, miközben a lány cigarettásdobozt vesz elő. Harald visszafojtott lélegezettel várta, hogy mi lesz. Vajon barátságos-e az őrszem, és elszív-e egy cigarettát ezzel a csinos lánnyal, vagy afféle pedáns alak,

aki nem szegi meg a szabályokat, s rászól Karenre, hogy máshol sétáltassa a kutyáját? Az alacsony termetű, ragyás arcú katona megállt, elfogadta cigarettát, és mindketten rágyújtottak.

Harald nem hallotta, miről beszélgetnek, de pontosan tudta, hogy Karen azt mondja, egyszer csak fölébredt, nagyon egyedül érezte magát, és csevegni akart valakivel. Amikor tegnap este kitervelték ezt az elterelő hadműveletet, a lány fölvetette a kérdést, vajon nem fog-e az őrszem gyanakodni. Harald azonban megnyugtatta: a szerencsétlen áldozat úgy el lesz ragadtatva, hogy eszébe sem jut majd kétségbe vonni Karen indítékait. A fiú persze korántsem volt ilyen biztos a dolgában, de most megkönnyebbülve látta, hogy a katona beváltja a hozzá fűzött reményeket.

Karen ekkor egy távolabbi farönkre mutatott, odavezette a németet, és leült. Úgy helyezkedett el, hogy az őrszemnek hátat kelljen fordítania a tartálykocsinak, ha melléje akar telepedni. Harald természetesen azt is tudta, miféle mesével traktálja most a fickót a lány: azzal szédíti, hogy a helybeli fiúk borzasztóan unalmasak, és ő sokkal szívesebben beszélget felnőtt, világlátott férfiakkal, mert azok jóval érettebbek, mint a zöldfülű kamaszok. Karen bátorításképpen megveregette a rönköt, és a katona nem bírt ellenállni a kísértésnek. Ő is leült.

Harald tovább pumpált.

Aztán a teli kannával berohant az erdőbe. Harminchat liter!

Amikor visszatért, Karent meg az őrszemet ugyanott találta, ahol hagyta őket. Amíg újra megtelt a kanna, ő kiszámította, mennyi időre van még szüksége. A töltés körülbelül egy perc, a templomhoz vezető utat jó két perc alatt teszi meg, a Lódarázs tankjába újabb egy perc alatt önti bele a benzint, és további két perc kell, hogy visszaérjen a tartálykocsihoz. Oda-vissza tehát hat perc, ami kilenc kannával beszorozva összesen ötvennégy – szóval durván egy óra, ha nem fárad el a vége felé.

Azon tűnődött, vajon szóval lehet-e tartani ilyen sokáig az őrszemet, akinek nemigen akadhat más dolga, hiszen a katonák csak egy óra múlva, fél hatkor kelnek, és hatkor lépnek szolgálatba. Úgy vélte, hacsak az angolok le nem rohanják Dániát az elkövetkező hatvan perc folyamán, akkor ennek a fickónak semmi oka nem lesz faképnél hagyni egy ilyen gyönyörű lányt. Persze fölébredhet benne a kötelességtudat, elvégre a hadseregben szolgáló németek híresen

fegyelmezettek, és akkor folytatja a járőrözést...

Harald a legjobbakat remélve sietett, ahogy tudott. Mást nem tehetett a siker érdekében.

A harmadik teli kannát cipelte a templom felé. Már ötvennégy liter van, gondolta jókedvűen – ez több mint háromszáz kilométerre, vagyis az út egyharmadára elég!

Folytatta az ingajáratot. A pilótafülkében talált kézikönyvből tudta, hogy a DH87B típusú Lódarázs teli tankkal majdnem kilencszázötven kilométert képes megtenni, de csak szélmentes időben. Azt is kiszámította az atlaszból, hogy az angol partok körülbelül kilencszáz kilométerre fekszenek, így kilenc kanna benzinnel nem biztonságos nekivágni az útnak, mert ha fúj a szél, hosszabb lesz a menetidő, és ha elfogy az üzemanyag, a tengerbe zuhannak. Úgy döntött, még egy kanna benzint kell magával vinnie a pilótafülkében, hogy a Lódarázs akár több mint ezer kilométert repülhessen – már amennyiben ő megtalálja a módját, hogyan lehet a levegőben feltölteni a tankot.

A jobb kezével pumpált, a baljával cipekedett, így mindkét karja megfájdult, mire beöntötte a negyedik kanna tartalmát a repülőgép tartályába. Amikor ötödször lopózott vissza, az őrszem fölállt, mintha menni készülne, de Karen továbbra is szóval tartotta. Jót nevetett valamin, amit a fickó mondott, sőt játékosan a katona vállára is rácsapott. Harald hiába tudta, hogy az efféle kacérkodás egyáltalán nem jellemző a lányra, mégis gyötörni kezdte a féltékenység, mert Karen az ő vállát még sosem csapkodta ilyen játékosan.

Viszont drágámnak szólította...

Az ötödik, majd a hatodik teli kannával a templom felé loholva úgy érezte, megtette az Angliába vezető út kétharmadát.

Valahányszor rátört a félelem, a bátyjára gondolt. Szinte képtelen volt beletörődni, hogy Arne meghalt. Szüntelenül azon töprengett, helyeselné-e a bátyja, amit most tesz, s vajon mit szólna, ha beszámolna neki a terveiről: kinevetné-e, vagy kételkedve csóválná a fejét, esetleg elismerően csettintene... Mivel őt tekintette mércének, Arne továbbra is részt vett az életében.

Harald nem tudott hinni az apja ádáz, irracionális fundamentalizmusában. A mennyországról meg a pokolról szóló meséket csupán babonának tekintette. Most azonban rádöbbent, hogy a halottak bizonyos értelemben tovább élnek az őket szeretők szívében, és ez éppolyan, mintha néha visszatérnének a túlvilágról. Ha

megingott vagy fogytán volt az ereje, elég volt fölidéznie, hogy Arne mindent feláldozott ezért a misszióért, s nyomban új erőre kapott, mert úgy érezte, neki is a végsőkig ki kell tartania – még akkor is, ha már nem él a bátyja, aki miatt minderre vállalkozott.

Éppen a hetedik teli kannával ügetett a templom felé, amikor meglátta valaki.

Ahogy a kapuhoz közeledett, egy katona bukkant elő egy szál alsógatyában a kerengőből. Harald sóbálvánnyá vált; tudta, hogy a kezében lévő kanna éppolyan terhelő bizonyíték, mintha pisztolyt szorongatna, amivel épp most oltotta ki egy ember életét. A katona félálomban az egyik bokorhoz botorkált, és ásítozva vizelni kezdett. Harald rögtön megismerte Leót, a fiatal, tolakodóan barátságos közlegényt, akit három napja alig bírt lerázni.

Leo is észrevette őt, és szemmel láthatólag megrémült.

– Bocsánat – motyogta bűntudatos ábrázattal, mint aki lebukott.

Harald kitalálta, mi baja a fiúnak: a németeknek nyilván megtiltották, hogy a bokrokban vizeljenek, hiszen a kolostor mögött latrinát ásattak velük – de a lusta Leo nyilván nem akart olyan messzire gyalogolni. Harald igyekezett megnyugtatóan mosolyogni.

– Ne izgulj, nem fogok árulkodni – mondta németül, de közben hallotta, hogy remeg a hangja a félelemtől.

Ám Leónak ez fel se tűnt. Miközben megigazította az alsónadrágját, homlokráncolva a kannára meredt.

– Mi van benne?

– Víz. A motorbiciklimbe kell.

– Aha. – Leo nagyot ásított, s hüvelykujjával a bokorra bökött.

– Tudod, nekünk nem szabad...

– Ugyan! Felejtsd el!

Leo bólintott, és elballagott.

Harald belépett a templomba: Egy pillanatra megállt, lehunyta a szemét, és összeszedte magát, aztán beleöntötte a benzint a Lódarázsba.

Nyolcadszor osont a tartálykocsi felé, amikor rémülten látta, hogy a tervének valószínűleg lőttek, mert Karen a farönktől távolodva már az erdő felé igyekezett. A lány mosolyogva intett búcsút az őrszemnek, tehát bizonyára jó barátságban váltak el – de a katonának alighanem dolga akadt, és nem maradhatott tovább. Harald árgus szemekkel figyelte a fickót, aki szerencséjére nem a tartálykocsi, hanem a

kantinsátor felé indult. Úgy érezte, folytathatja a munkát, és ismét megtöltötte a kannát.

Amikor beszaladt vele az erdőbe, Karen utolérte, s odasúgta neki: – A fickónak be kell gyújtania a tűzhelyt a kantinsátorban.

Harald bólintott, és továbbsietett. Beleöntötte a tartályba a nyolcadik kanna tartalmát is, majd visszatért a kilencedik adagért. Az őrszemnek híre-hamva sem volt, s Karen a hüvelykujját fölemelve jelezte: mehetsz, tiszta a levegő. A fiú kilencedszer is teletöltötte a kannát, aztán visszacipelte a templomba. Jól számította ki, mennyi üzemanyag kell a Lódarázsba: csordultig megtelt a tartály, sőt az egész benzin bele se fért. De Harald még egy kannára valót akart, hogy némi tartalék is legyen az útra. Tizedszer is nekivágott – remélte, hogy immár utoljára.

Karen az erdő szélén megállította, és a tartálykocsi mellett álló őrszemre mutatott. Harald rémülten látta, hogy siettében elfelejtette visszaakasztani a kampóra a töltőfejet, így a gumicső rendetlenül lelóg a földre. A katona tanácstalan ábrázattal nézett körül. Összevont szemöldökkel végigpásztázta a parkot, majd akkurátusan a helyére tette a töltőfejet. Még egy darabig álldogált, aztán előhúzta a zsebéből a cigarettáját, a szájába dugott egy szálat, és gyufát keresett – de mielőtt rágyújtott, óvatosságból eltávolodott a tartálykocsitól.

– Még nincs elég benzined? – kérdezte suttogva Haraldtól Karen.

– Már csak egy kanna kell.

Az őrszem a teherautónak hátat fordítva, cigarettázva elballagott, s a fiú úgy döntött, vállalja a kockázatot. Gyorsan átvágott a gyepen, de nyomban el is fogta a félelem, mert a tartálykocsi nem takarta el teljesen a katona szeme elől. Mégis beledugta a töltőfejet a kannába, és pumpálni kezdett, bár tudta, hogy a fickó rögtön meglátja, ha véletlenül visszafordul. Teletöltötte a kannát, a kampóra akasztotta a töltőfejet, becsavarta a kupakot, és az erdő felé indult.

Már majdnem odaért, amikor kiáltást hallott.

Úgy tett, mintha süket volna, és hátra se nézve gyorsabban szedte a lábát.

Az őrszem ismét rákiáltott, s neki csizmadobogás ütötte meg a fülét.

Beugrott a fák közé.

– Tűnj el! – suttogta Karen. – Majd én elintézem.

Harald berohant a bozótba, lehasalt, s a kannát magával vonszolva bemászott egy terebélyes bokor alá. Thor azt hitte, játszani akar vele,

és megpróbált utána kúszni, ő meg jól orrba vágta, hogy elijessze. A kutya sértődötten visszakozott.

– Hol az a fickó? – kérdezte a katona.

– Christianra gondol? – érdeklődött Karen.

– Ki ez a Christian?

– A kertészünk. Nahát, Ludie, hogy magának milyen jól áll, ha haragszik!

– Nem haragszom, csak tudni akarom, mit csinál itt ez az ember!

– A beteg fákat gyógyítja a kannában lévő folyadékkal. Tudja, ez valami vegyszer... elpusztítja a gombákat, amelyek a fatörzseken nőnek.

Kitűnő ötlet, gondolta őszinte elismeréssel Harald – még akkor is, ha Karennek nem jutott eszébe németül a fungicid neve.

– És ilyen korán kell permetezni? – kérdezte kétkedve Ludie.

– Christian azt mondta, akkor a leghatásosabb a szer, ha még hűvös a levegő.

– Láttam, hogy a tartálykocsitól jött errefelé!

– A tartálykocsitól? De hát mit kezdene Christian a maguk benzinjével? Hiszen nincs is autója! Szerintem csak azért vágott át a gyepen, hogy lerövidítse az utat.

Ludie töprengve hümmögött. Karen még mindig nem győzte meg.

– Nekem nem tűnt fel, hogy itt beteg fák lennének.

– Hát akkor ezt nézze meg! – felelte a lány, s Harald hallotta, hogy kissé arrébb mennek. – Látja ezt a csúnya kinövést a kérgén? Olyan, mint egy nagy seb. Az egész fát megölné, ha Christian nem kezelné ezzel a csodaszerrel.

– Hát... nagyon valószínű. De legyen szíves, mondja meg a szolgáinak, hogy ne mászkáljanak a tábor területén.

– Feltétlenül megmondom nekik, és elnézést kérek. Biztos vagyok benne, hogy Christian nem akart semmi rosszat.

– Akkor jó.

– Viszontlátásra, Ludie. Talán holnap is összefutunk.

– Én itt leszek.

– Viszlát.

Harald várt egy-két percig.

– Most már kijöhetsz! – suttogta Karen.

Harald kimászott a bokorból.

– Fantasztikus voltál!

– Lassan már úgy hazudok, mintha könyvből olvasnám. Aggasztó – felelte mosolyogva a lány.

A kolostor felé sétáltak – és újabb megrázkódtatás érte őket.

Éppen ki akartak lépni a fák menedékéből, amikor Harald megpillantotta a helybeli nácit, Per Hansent, a falu rendőrét, aki a templom előtt álldogált.

A fiú dühösen káromkodott. El sem tudta képzelni, mit keres itt ez a nyavalyás zsaru, ráadásul ilyen korán.

Hansen terpeszállásban, összefont karral nézte a park túlsó végében felvert katonai sátrakat. Harald Karen karjára tette a kezét, hogy figyelmeztesse a veszélyre, de Thort sajnos nem tudta visszatartani, mert a kutya megérezte, hogy a lánynak nem tetszik az idegen, s az erdőből kirohanva egyenesen Hansen felé száguldott. Tisztes távolságban lecövekelt, majd megugatta a betolakodót. Hansen megijedt, dühbe gurult, s a derékszíján lógó pisztolytáskájához kapott.

– Majd én beszélek vele – súgta oda a fiúnak Karen, s válaszra sem várva a rendőr felé indult, közben füttyentett a kutyának.

– Thor! Hozzám! Azonnal gyere ide!

Harald letette a kannát, leguggolt, és a levelek közül kilesve figyelt.

– Megfékezhetné a kutyáját, hallja-e! Pórázon kéne tartania ezt a dögöt! – kiáltott oda felpaprikázva Hansen a lánynak.

– Miért kéne? Itt lakik.

– Azért, mert agresszív!

– Csak megugatja a betolakodókat. Ez a dolga.

– Ha rátámad egy rendőrre, még le is lőhetik.

– Ugyan! Ne nevettesse ki magát! – legyintett Karen, s Harald önkéntelenül is észrevette a hangjából kicsendülő arroganciát, így csak az ő társadalmi helyzetében lévő gazdagok mernek rászólni egy zsarura, gondolta, s tovább fülelt. – Egyébként is, hogy képzeli ezt? Miért szimatol hajnalok hajnalán a házam körül? – kérdezte a lány.

– Hivatalos ügyben jöttem, kisasszony, úgyhogy jobb lesz, ha nem feledkezik meg magáról.

– Hivatalos ügyben? – csóválta a fejét kétkedve Karen. Harald rájött, hogy a lány azért tesz úgy, mintha nem hinne a fülének, mert ki akarja szedni a fickóból, mit akar itt. – És miféle hivatalos ügyben?

– Keresek valakit. Bizonyos Harald Olufsen nevű egyént.

– Ó, a francba! – morogta a fiú. Erre nem számított. Karen is megdöbbent, de ügyesen titkolta.

– Sosem hallottam róla – felelte.
– Pedig a bátyja osztálytársa. Körözi a rendőrség.
– Nem várhatja el tőlem, hogy a bátyám összes osztálytársát ismerjem.
– De ez az illető már járt itt a kastélyban.
– Igazán? És hogy néz ki?
– Tizennyolc éves, száznyolcvankét centi magas, szőke, kék szemű férfi. Valószínűleg sötétkék iskolai egyenblézert visel, amelynek csík van az ujján – darálta Hansen, mintha egy bebiflázott rendőrségi személyleírást mondana fel.
– Borzasztóan jóképű fickó lehet, persze a blézertől eltekintve... de sajnos nem emlékszem rá – közölte könnyedén Karen, hogy továbbra is éreztesse Hansennel, mennyire lenézi, Harald azonban idegességet és aggodalmat látott az arcán.
– Legalább kétszer megfordult Kirstenslotban – erősködött Hansen. – Én is találkoztam vele.
– Én viszont nem. Úgy látszik, elkerültük egymást. Na és milyen bűncselekményt követett el? Talán nem adott vissza egy könyvtári könyvet?
– Azt én nem... izé... nem mondhatom meg. Úgy értem, ez afféle rutinvizsgálat.
Hansen nyilván nem tudja, mit követtem el, gondolta Harald; biztosan megbízta valaki – feltehetőleg Peter Flemming –, hogy szaglásszon egy kicsit a kastély körül.
– Nos, a bátyám Aarhusba utazott, úgyhogy nincs vendég a háznál – természetesen ezt a száz katonát leszámítva – jelentette ki Karen.
– Amikor utoljára láttam Olufsent, egy rendkívül veszélyesnek tűnő motorkerékpárral közlekedett.
– Ó, ház *azt a fiút* keresi? – kiáltott fel a lány, mintha csak most jutna eszébe, kiről van szó. – Őt kicsapták az iskolából, és a papa megtiltotta, hogy még egyszer betegye ide a lábát.
– Igazán? Hát... azért én mégis váltanék pár szót az édesapjával.
– Még alszik.
– Megvárom, míg fölébred.
– Ahogy óhajtja. Gyere, Thor! – Karen faképnél hagyta Hansent, aki a kocsifelhajtó irányába indult.
Harald nem mozdult. A lány a templomhoz közeledve hátrapillantott, hogy meggyőződjön róla, nem figyeli-e Hansen, majd

besurrant az ajtón. A rendőr eközben a kastély felé ballagott a kocsifelhajtón, s Harald szívből remélte, hogy nem áll meg beszélgetni Ludie-val, és nem tudja meg, hogy az őrszem nemrég egy magas, szőke férfit látott, aki gyanúsan viselkedett a tartálykocsi közelében. Szerencsére Hansen elhaladt a tábor mellett, s végre-valahára eltűnt a kastély mögött. Valószínűleg a konyhaajtón át akart bejutni.

Harald a templomhoz rohant, ő is besurrant, és letette a kannát a kövezetre.

Karen gyorsan becsukta a hatalmas fakaput, elfordította a kulcsot a zárban, a helyére tette a keresztrudat, aztán a fiúhoz fordult.

– Nagyon fáradt lehetsz.

Eltalálta. Haraldnak sajgott a karja a cipekedéstől, és fájt a lába a futkosástól, hiszen ide-oda száguldozott az erdőben a nehéz kannával. Amint kissé kifújta magát, enyhén szédülni kezdett a benzingőztől, de örömmámorban úszott. – Csodálatos voltál! – lelkendezett. – Úgy flörtöltél Ludie-val, mintha ő volna a legjobb parti egész Dániában!

– Hiszen öt centivel alacsonyabb nálam!

– És Hansent is teljesen lóvá tetted.

– Nem volt nehéz.

Harald újra fölkapta a kannát, behajolt vele a Lódarázs kabinjába, és föltette az ülések mögé, a poggyásztartó polcra. Amikor becsukta a gép ajtaját, Karen széles mosollyal állt mögötte.

– Sikerült! – rikkantotta boldogan.

– Istenemre, ez tényleg sikerült!

A lány átölelte Haraldot, és várakozón nézett rá, mintha azt akarná, hogy megcsókolja. A fiú arra gondolt, hogy megkérdezi, szabad-e, de aztán úgy döntött, jobb a határozott fellépés, így lehunyt szemmel előrehajolt. Karen puha, forró ajka olyan édes volt, mint a méz. Harald órákig tudott volna így mozdulatlanul álldogálni, és a lány ajkát ízlelgetni, de Karennek jobb ötlete támadt. Kissé hátrahajtotta a fejét, majd újra megcsókolta a fiút.

Előbb a felső, majd az alsó ajkát szórta meg apró csókokkal, aztán az állat, végül ismét a száját, mintha játékosan megpróbálná kifürkészni a titkait. Harald így még sosem csókolózott. Amikor kinyitotta a szemét, döbbenten látta, hogy a lány örömtől sugárzó arccal, csillogó szemmel néz rá.

– Mire gondolsz? – kérdezte Karen.

– Tényleg szeretsz?
– Hát persze, te buta.
– Én is téged.
– Akkor jó.
Harald egy pillanatig habozott, aztán kimondta: – Az igazat megvallva, szerelmes vagyok beléd.
– Tudom – felelte a lány, és újra megcsókolta.

26.

Ezen a napfényes reggelen Hermia Mount sokkal nagyobb veszélyben forgott Morlunde kellős közepén, mint nemrég Koppenhága utcáin, mert ebben a kisvárosban ismerték az emberek.

Két évvel ezelőtt, az eljegyzésük után, Arne elhozta a szülei házába, Sande szigetére. Együtt mentek templomba, megnéztek egy futballmecset, beültek Arne kedvenc kocsmájába, sőt a lány elkísérte Arne édesanyját a piacra. Most majd’ megszakadt a szíve, ahogy fölidézte ezeket a boldog napokat.

Akkoriban sokfelé megfordult, így számolnia kellett a következményekkel: a szigetlakók nyilván emlékeznek az Olufsen fiú angol menyasszonyára, és fennáll a veszélye, hogy fölismerik, márpedig ha ez megtörténik, rögtön megindul a szóbeszéd, s a hír hamarosan a rendőrség fülébe jut.

Bár Hermia kalapot viselt, és a napszemüvegét is föltette, mégis úgy érezte, minden járókelőnek szemet szúr. De vállalnia kellett a kockázatot.

Tegnap egész este a városközpontban bolyongott, abban bízva, hátha belefut Haraldba. Tudta, mennyire rajong a fiú a dzsesszért, így első útja a Hot Clubhoz vezetett, de azt zárva találta. A fiatalok által kedvelt bárokat, kávéházakat is hiába járta végig, csak az idejét fecsérelte.

Úgy döntött, ma reggel elmegy a parókiára.

Az is megfordult a fejében, hogy csak odatelefonál, de rájött: ez túl kockázatos, mert ha a saját nevén mutatkozik be, esetleg lehallgatják és feljelentik, viszont ha álnevet használ, vagy nem mondja meg, ki beszél, akkor Harald megijed, sőt talán el is menekül. Bármennyire

ódzkodott ettől a látogatástól, személyesen kellett fölkeresnie Olufsenéket.

Így azonban tovább nőtt a veszély, mert Morlunde mégiscsak város volt, Sande azonban csak egy kis sziget, ahol mindenki mindenkit ismert. Hermia csupán abban reménykedhetett, hogy a szigetlakók azt hiszik, ő is csak egy nyaraló a sok közül, és nem nézik meg tüzetesebben. De mindenképpen mennie kellett, hiszen mindössze öt napja maradt a következő teliholdig.

Kis bőröndjével a kezében lesietett a kikötőbe, és fölszállt a kompra. A hajóhíd tetején egy német katona meg egy dán rendőr igazoltatta az utasokat. Ő is bemutatta nekik az Agnes Ricks névre kiállított papírjait, amelyeket a hatóságok már öt alkalommal szó nélkül elfogadtak – de azért végigfutott a hátán a hideg, miközben átadta a hamisítványokat a két egyenruhás férfinak.

A rendőr gondosan áttanulmányozta a személyi igazolványát, majd megjegyezte: – Ön nagyon messze lakik innen, Ricks kisasszony.

Hermia készen állt a fedőmesével.

– Az egyik rokonom temetésére jöttem – felelte, mert ez mindig jó ürügy volt, ha hosszú útra indult az ember. Persze nem tudta pontosan, mikor helyezik örök nyugalomra Arnét, de úgy vélte, senkinek sem lehet gyanús, hogy egy családtag egy-két nappal előbb érkezik, különösen ilyen háborús időkben, amikor állandóan késnek a vonatok.

– Bizonyára az Olufsen fiú temetésére jött.

– Igen – bólintott könnybe lábadt szemmel a lány. – Én csak a másod-unokatestvére vagyok, de az édesanyám nagyon szerette Lisbeth Olufsent.

Bár a napszemüveg eltakarta a szemét, a rendőr átérezte a fájdalmát.

– Fogadja részvétemet – mondta kedvesen, és visszaadta a papírokat. – Bőven odaér.

Hermia ebből arra következtetett, hogy ma lesz a temetés.

– Igazán? – kérdezte. – Nem voltam biztos benne. Hiába próbáltam telefonon érdeklődni, nem sikerült beszélnem velük.

– Azt hiszem, délután háromkor kezdődik a gyászszertartás.

– Köszönöm.

Hermia a korlátra könyökölt a komp orrában. Miközben kipöfögtek a kikötőből, úti célját, a jellegtelen, sík szigetet nézte, és felidézte első sandei látogatását. Jól emlékezett, mennyire megdöbbentették a sivár, dísztelen, szobák, amelyekben Arne felnőtt, és mennyire megrendült,

amikor a komoly, szigorú szülőkkel találkozott. Nem is értette, hogyan születhetett olyan derűs, örökké jókedvű fiuk, mint Arne. Ezt a rejtélyt később sem tudta megfejteni.

Igaz, ő maga is elég szigorú volt, legalábbis a kollégái szerint. Ebből a szempontból hasonló szerepet játszott, mint a vőlegénye édesanyja. Pontosságra szoktatta Arnét, és megszidta, ha túl sokat ivott, miközben a férfi megtanította, hogyan kell lazítani, és önfeledten szórakozni. Egyszer azt találta mondani Arnénak, hogy a mókának is megvan a maga helye és ideje – Arne meg egész álló nap ezen nevetett.

Másodszor karácsonykor jött el a szigetre, de úgy érezte, mintha nagyböjt idején érkezett volna a parókiára, mert Olufsenék ilyenkor vallási ünnepet ültek, és mulatságról szó sem lehetett. Ő azonban ezt a csendes karácsonyt is élvezte: keresztrejtvényt fejtett Arnéval, összebarátkozott Haralddal, jó étvággyal ette Olufsen asszony főztjét, az egyszerű egytálételeket, és bundába burkolózva, kéz a kézben sétált a szerelmével a hideg tengerparton.

Sosem hitte volna, hogy harmadszorra Arne temetésére tér vissza ide.

Nagyon szeretett volna részt venni a gyászszertartáson, de tudta, hogy ez lehetetlen: túl sokan látnák, s biztosan felismernék. Lehet, hogy egy rendőrnyomozó is jelen lesz, s a gyászolók arcát fogja fürkészni. Elvégre, ha ő rájött, hogy Arne munkáját valaki más folytatja, akkor a rendőrség is ugyanerre a következtetésre juthat.

Ekkor jutott eszébe, hogy a temetés miatt hosszú órákat veszíthet, hiszen csak a gyászszertartás után mehet el a parókiára. Előbb nem lehet, mert a konyhában a szomszédasszonyok készítik az ételeket a halotti torra, a templomban meg a gyülekezet tagjai rendezgetik a virágokat, sőt nyilván a temetkezési vállalkozó is ott sürgölődik a koporsóvivőkkel együtt. Egyszóval éppolyan veszélyes lenne a házban mutatkoznia, mint a szertartáson. De aztán a vendégek, ahogy ilyenkor illik, esznek pár falatot, isznak egy csésze teát, és magára hagyják a gyászoló családot.

Vagyis Hermiának késő délutánig el kellett töltenie valahogy az időt – persze a lehető legóvatosabban. Kiszámította, hogy ha ma este megkapná a filmet Haraldtól, akkor reggel elérné a koppenhágai vonatot, és holnap este áthajózhatna Bornholmra, holnapután pedig Svédországba, így tizenkét óra múlva, két nappal a telihold előtt,

Londonban lehetne. Úgy érezte, érdemes néhány órát rászánnia.

A sandei kikötőben leszállt a kompról, és a rakparton a hotel felé indult, de az épületbe nem mehetett be, mert attól félt, összetalálkozik valakivel, aki emlékszik rá. Elhatározta, hogy kisétál a strandra. Napozni ugyan nem lehetett – felhős volt az ég, és hűvös szellő fújdogált a tenger felöl –, de a régimódi csíkos, kerekes fürdőkabinokat azért kitolták, s néhány elszánt nyaraló a vízben lubickolt, vagy a homokon piknikezett. Hermia talált egy védett zugot a dűnék között, ahol eltűnhetett szem elől.

Ott várta ki a dagályt. Egyszer csak kibaktatott egy férfi a szállodából, és hátrébb húzta a fürdőkabinokat. A lány tűnődve figyelte, s arra gondolt, hogy az elmúlt két hét túlnyomó részét üldögéléssel és várakozással töltötte.

Harmadszor akkor találkozott Arne szüleivel, amikor a lelkész és felesége Koppenhágába utaztak. Mivel tízévenként egyszer látogattak el a fővárosba, Arne kitett magáért: mindnyájukat elvitte a Tivoliba, s a szokásos ellenállhatatlan jókedvével levette a lábáról a pincérnőket, megnevettette az édesanyját, sőt mogorva apját is sikerült rávennie, hogy jansborgi diákéveiről meséljen. Aztán pár hét múlva bevonultak a nácik, és Hermia, szégyenkezve bár, de egy különvonattal, a Harmadik Birodalommal hadban álló országok diplomatái társaságában, elhagyta Dániát.

Most pedig visszatért, hogy nemcsak a saját életét, hanem másokét is kockáztatva, kifürkéssze a nácik féltve őrzött titkát.

Fél ötkor hagyta el a rejtekhelyét. Tudta, ha jól kilép, két és fél óra alatt teszi meg a tizenöt kilométeres utat a szállodától a parókiáig, tehát hétre ér oda. Biztos volt benne, hogy addigra minden vendég elmegy, és Haraldot meg a szüleit hármasban találja a konyhában.

Útközben több emberrel is találkozott a tengerparton, de nagy ívben elkerülte őket. Megjátszottá a barátságtalan nyaralóvendéget, és senki nem ismerte fel.

Végre megpillantotta az alacsony templom meg a parókia kontúrjait. Elszomorította, hogy ez volt Arne otthona. Egy lélek se járt a ház körül. Ahogy közelebb osont, észrevette a friss sírt a kis temetőben.

Nehéz szívvel átvágott a templomkerten, és megállt a vőlegénye sírja mellett. Levette a napszemüvegét. Rengeteg virágot látott – az embereket mindig megrendíti, ha ilyen fiatalon hal meg valaki. Úrrá lett rajta a bánat, rázta a vállát a zokogás, patakokban folytak a

könnyei. Térdre esett a sírhant mellett, s egy marék földet morzsolgatva arra gondolt, hogy Arne a mélyben pihen. Kételkedtem benned, pedig te voltál a legbátrabb közülünk, mondta magában keserűen.

Végül lecsillapodott, és fölegyenesedett. Blúza ujjával megtörölte az arcát. Dolga volt.

Amikor hátrafordult, észrevette Arne magas, boltozatos koponyájú apját, aki pár méter távolságból figyelte. A lelkész nyilván nesztelen léptekkel jött ki a templomkertbe, s arra várt, hogy ő felálljon.

– Hermia! – mondta, – Áldjon meg az Isten.

– Köszönöm, tiszteletes úr – suttogta a lány, s legszívesebben megölelte volna a lelkészt, ám ez az Olufsen családban nem volt szokás.

– Későn érkeztél. Már eltemettük Arnét.

– Szándékosan nem jöttem előbb, mert nem láthatnak meg.

– Akkor jobb lesz, ha bemegyünk a házba.

Hermia a lelkészt követve átvágott a kiszáradt füvön, s mindketten beléptek a konyhába. Lisbeth Olufsen ezúttal nem a mosogatónál szorgoskodott – a szomszédasszonyok nyilván rendet raktak a halottvirrasztás után, és el is mosogattak –, hanem fekete ruhában, kalapban üldögélt az asztalnál. Amikor megpillantotta a lányt, sírva fakadt.

Hermia szeretettel megölelte, elmormolta az ilyenkor szokásos mondatokat, de közben máshol járt az esze, mert sehol sem látta, akit keresett. Amint alkalma nyílt rá, tapintatosan meg is jegyezte:

– Abban reménykedtem, hogy Haraldot is itt találom.

– Ő nincs itthon – felelte Lisbeth.

Hermiának szörnyű érzése támadt: attól félt, mindjárt ki fog derülni, hogy hiába tette meg ezt a hosszú és veszélyes utat.

– Nem jött el a temetésre? – kérdezte szorongva.

A könnyeivel küszködő Lisbeth válasz helyett csak a fejét rázta. Hermia egyre jobban elkeseredett, s minden erejét össze kellett szednie, hogy uralkodni tudjon magán.

– De hát hol van?

– Ülj már le, lányom – biztatta a lelkész.

Hermia türelmetlenül várta a választ, de kénytelen volt leülni, mert Bruno Olufsen megszokta, hogy mindenki engedelmeskedik neki, s ő rájött, hogy nem megy semmire, ha szembeszáll az öregúr akaratával.

– Nem innál egy csésze teát? – kínálta Lisbeth. – Persze nem valódi, de talán jólesne...

– Igen. Kérek szépen.

– És nem kérsz hozzá egy szendvicset? Rengeteg maradt.

– Köszönöm, nem – felelte a lány. Bár egész nap nem evett, az idegességtói egy falatot sem bírt volna lenyelni. – Hol van Harald? – kérdezte ismét.

– Nem tudjuk – dünnyögte a lelkész.

– Hogy lehet ez?

A lelkészen látszott, hogy szégyelli magát, pedig ilyesmi csak ritkán szokott előfordulni vele.

– Összevesztünk Haralddal. Gorombaságokat vágtunk egymás fejéhez. Én éppolyan hajthatatlan voltam, mint ő. Azóta az Úr megtanított rá, mennyire meg kell becsülni minden percet, amit az ember a fiaival tölthet – motyogta, s ráncos arcán végigfolyt egy könnycsepp. – Harald haraggal ment el, s azt sem mondta, hogy hova. Aztán öt nap múlva néhány órára hazajött, és többé-kevésbé kibékültünk. Akkor legalább annyit elárult az anyjának, hogy az egyik osztálytársánál lakik, de amikor odatelefonáltunk, közölték, hogy nincs ott.

– Úgy érzi, még mindig haragszik önre?

– Nem – felelte a lelkész. – Illetve talán igen, de nem ezért tűnt el.

– Nem értem...

– A szomszédom, Axel Flemming fia a koppenhágai rendőrségen dolgozik.

Hermia bólintott.

– Peter Flemming. Emlékszem rá.

– Képzeld, kislányom, volt képe eljönni a temetésre! – szólt közbe tőle szokatlan keserűséggel Lisbeth.

– Peter azt állítja – folytatta a lelkész –, hogy Arne az angoloknak kémkedett, Harald pedig folytatja, amit a bátyja elkezdett.

– Ó...

– Úgy látom, téged ez nem lep meg.

– Nem fogok hazudni önöknek – felelte Hermia. – Peternek igaza van. Én kértem meg Arnét, hogy fényképezze le az itteni német katonai bázist, és most Haraldnál van a film.

– Hogy tehetted ezt? – kiáltott fel Lisbeth Olufsen. – Arne emiatt halt meg! Mi a fiunkat veszítettük el, te a vőlegényedet! Hogy tehetted

ezt?

– Bocsássanak meg – suttogta a lány.

– Háború van, Lisbeth – csitította a feleségét a lelkész. – Sok fiatalember hal meg a nácikkal viaskodva. Hermia nem tehet róla, hogy megbolondult a világ.

– Muszáj megszereznem azt a filmet Maráidtól – magyarázta a lány. – Meg kell találnom őt. Hajlandók segíteni nekem?

– Nem akarom elveszíteni a másik fiamat is! Belepusztulok! – sikoltotta Lisbeth.

A lelkész megfogta az asszony kezét. – Arne is a nácik ellen harcolt. Ha Hermia és Harald be tudják fejezni azt a munkát, amit ő elkezdett, akkor legalább lesz valami értelme a halálának. Nem tagadhatjuk meg a segítséget.

Lisbeth Olufsen bólintott. – Tudom – motyogta. – Tudom. Csak rettentően félek.

– Mit mondott Harald, hová megy? – kérdezte a lány.

– Kirstenslotba – felelte Lisbeth. – Ez egy kastély Koppenhága közelében. A Duchwitz családé. Josef, a fiuk, Harald osztálytársa.

– De azt állítják, hogy Harald nincs ott?

Az asszony ismét bólintott. – Igen. De nem lehet túl messze. Érzem, mert beszéltem Josef ikertestvérével, Karennel, és ő szerelmes Haraldba.

A lelkész úgy bámult rá, mint aki nem akar hinni a fülének.

– Hát ezt meg honnan tudod?

– Karen hangjából. Az mindent elárult, amikor a lány Haraldot emlegette.

– Nekem nem is szóltál róla.

– Mert letorkoltál volnál, hogy én ezt nem tudom megállapítani. A lelkész szomorúan elmosolyodott. – Igen. Igazad van.

– Szóval önök szerint Harald Kirstenslot közelében bujkál, és Karen pontosan tudja, hol van? – kérdezte Hermia.

– Igen.

– Akkor azonnal oda kell mennem.

A lelkész elővette az óráját a mellényzsebéből. – Az utolsó vonatot már lekésted. Az lesz a legjobb, ha itt maradsz éjszakára, aztán reggel majd én kiviszlek az első komphoz.

– Hogy lehetnek ilyen jók hozzám? Hiszen Arne miattam halt meg – suttogta meghatottan Hermia.

– Az Úr adta, az Úr elvette – mondta a lelkész. – Legyen áldott az Úr neve.

27.

A Lódarázs útra készen állt. Harald beszerelte a Vodalban szerzett új kábeleket, s már csak egy feladat várt rá: a kilyukadt gumit kellett rendbe hozatnia. A Rolls-Royce emelőjével fölemelte a repülőgépet, leszedte a defektes kereket, majd elvitte a legközelebbi garázsba, ahol egy szerelővel jó pénzért befoltoztatta az abroncsot. Időközben azt is kitalálta, hogyan lehet a tankot repülés közben újratölteni: kiverte az egyik kabinablakot, s azon vezetett ki egy gumitömlőt a benzintöltő csőhöz. Végül lehajtotta, és a helyükre húzta a szárnyakat, majd a hozzájuk való egyszerű acél csapszegekkel repülési pozícióban rögzítette őket.

Kinézett az udvarra. Csendes idő volt, enyhe szellő fújdogált, és itt is, ott is felhők úsztak az égen. Harald örült nekik: ezek fogják elrejteni a Lódarazsat a Luftwaffe elől. Úgy érezte, ma este indulhatnak.

A puszta gondolattól is görcsbe rándult a gyomra, hiszen azt is hajmeresztő kalandként élte meg, amikor a vodali pilótaiskola fölött körözött a Medvelepkével – most pedig több száz kilométert akart repülni a nyílt tenger fölött!

Egy ilyen kis gépnek a szárazföld közelében kell maradnia, mert így, ha bajba került, siklórepüléssel könnyen leszállhatott. Kirstenslotból elméletileg el is lehetett jutni Angliába a dán, a német, a holland, a belga meg a francia partszakasz mentén haladva, Harald és Karen azonban csak a tenger fölött érezhette biztonságban magát, minél távolabb a németek által megszállt területektől. Mindketten tudták, hogy ha Lódarázs felmondaná a szolgálatot, nem lenne hol landolniuk.

Harald még mindig ezen rágódott, amikor Karen bemászott az

ablakon. Kis kosarával a mesebeli Piroskához hasonlított. Amikor a fiú meglátta, nagyot dobbant a szíve örömében. Miközben a repülőgépen dolgozott, egész nap arra gondolt, hogyan csókolóztak reggel, miután ellopták a benzint a tartálykocsiból. Folyton az ajkát simogatta, hogy újra meg újra felidézze a szép emléket.

A lány most a Lódarázsra nézett, és felkiáltott: – Ejha! Ez igen!

– Ugye szép? – kérdezte boldogan Harald.

– Gyönyörű, de így nem fér ki a kapun.

– Tudom. Vissza kell hajtanom a szárnyakat, aztán, odakint megint ki kell nyitnom őket.

– Akkor miért állnak repülési pozícióban?

– Hogy a rögzítést gyakoroljam. Másodszor már gyorsabban fog menni.

– Mennyi idő kell hozzá?

– Hát... Jó kérdés...

– És a katonák? Ha meglátnak bennünket...

– Nem látnak meg. Aludni fognak. Karen elkomolyodott.

– Készen vagyunk, ugye?

– Igen.

– Mikor indulunk?

– Természetesen ma este.

– Jaj, Istenem!

– Minél tovább várunk, annál nagyobb lesz a veszélye, hogy még indulás előtt lebukunk.

– Tudom, de...

– Mi a baj?

– Azt hiszem, egyszerűen nem számítottam rá, hogy ilyen hamar eljön az idő, – A lány kivett a kosarából egy csomagot, és szórakozottan Harald kezébe adta. – Ma egy kis hideg marhasültet hoztam neked.

– Köszönöm. – A fiú Karen arcát fürkészte, – Ugye nem gondoltad meg magad?

Karen határozottan megrázta a fejét.

– Nem. Csak eszembe jutott, hogy három éve ültem utoljára pilótaülésben.

Harald a szerszámtartó állványhoz lépett, kiválasztott egy kisebb baltát, s egy gombolyag jó erős kötéllel együtt a repülőgép műszerfala alatt lévő rekeszbe tette.

– Ezek mire kellenek?
– Ha a tengeren landolunk, szerintem a gép elsüllyed, mert lehúzza a motor súlya. De a szárnyak egymagukban biztosan a víz színén maradnak. Úgyhogy ha le tudnánk vágni a szárnyakat, és egymáshoz tudnánk kötözni őket, összeeszkábálhatnánk belőlük valami tutajfélét.
– Az Északi-tengeren? Kizárt dolog! Percek alatt halába fagynánk.
– Az még mindig jobb, mint megfulladni. Karen megborzongott.
– Ha te mondod...
– Vinnünk kéne egy kis kekszet és pár üveg vizet is.
– Majd szerzek a konyhából. Ha már vízről van szó... több mint hat órát leszünk a levegőben.
– Na és?
– Hogy fogunk pisilni?
– Kinyitjuk az ajtót, aztán reménykedünk, hogy nem lesz baj belőle.
– Te könnyen beszélsz! Harald elvigyorodott.
– Bocsánat...
A lány körülnézett, és fölkapott egy csomó újságpapírt.
– Minek ez neked?
– Arra az esetre, ha netán pisilnem kell. Harald összeráncolta a homlokát.
– Nem tudom, hogyan...
– Imádkozz, hogy ne is tudd meg. A fiú az ülésre dobta az újságokat.
– Térképünk van? – kérdezte Karen.
– Nincs. Azt hittem, addig repülünk nyugat felé, amíg szárazföldet nem látunk, és az Anglia lesz.
Karen megrázta a fejét.
– A levegőben elég nehéz megállapítani, hol jár az ember. Én itt a környéken is nagyon sokszor eltévedtem. Mi lesz, ha fújni fog a szél, és eltérünk a menetiránytól? Könnyen lehet, hogy tévedésből Franciaországban landolunk.
– Úristen, erre nem is gondoltam!
– Csak úgy ellenőrizhetjük a pozíciónkat, hogy összehasonlítjuk a térképpel a lenti terepet. Majd utánanézek, mit találok a házban.
– Oké.
– Az lesz a legjobb, ha máris megyek, és összeszedem, ami kell – mondta a lány, s az üres kosárral kimászott az ablakon.
Harald olyan izgatott volt, hogy nem bírta megenni a marhasültet.

Inkább nekilátott, hogy visszahajtsa a szárnyakat. Tudta, hogy gyorsan kell mennie a műveletnek, mert a tervezők szándéka az volt, hogy tulajdonos minden este a garázsban parkolhasson a repülőgéppel, a kocsija mellett.

A féklap belső részét csuklósan függesztették fel, hogy ne legyen útban, amikor visszahajtják a szárnyakat, különben a felső szárny összekaristolta volna a kabin tetejét. Harald tehát első lépésként kiakasztotta a felfüggesztett részeket, és fölnyomta őket.

Mindkét felső szárny alján egy-egy rejtett merevítő rúd volt, amit kisegítő támasztóéknek neveztek. A fiú ezeket a támasztó-ékeket a felső és az alsó szárnyak belső szélei közé illesztette, nehogy a szárnyak egymáshoz csapódjanak.

A repülési pozícióban lévő négy szárnyat L alakú mozgatható csapszegek rögzítették. A felsőszárnyakon a csapszeget a kisegítő támasztóék tartotta meg a helyén, ám azt Harald már betette az alsó és felső szárny közé, így most már csak el kellett fordítania kilencven fokkal a csapszeget, majd tíz centivel előbbre kellett húznia.

Az alsó szárnyakon található csapszegeket bőrszíjak rögzítették. Harald kioldotta a bal szárny szíját, majd elfordította és meghúzta a csapszeget.

A szárny azonnal megmozdult, amint kiszabadult.

A fiú rájött, hogy erre számítania kellett volna. Az álló helyzetben lévő gép farka leért a földre, az orra meg fölfelé nézett, s a gravitáció most hátrahúzta a nehéz dupla szárnyat. Harald rémülten kapott utána, attól félve, hogy az a repülőgéptörzshöz csapódik, és kárt tesz benne.

– Ó, a francba! – kiáltotta, s a hátrafelé lendülő szárny után ugorva az alsó és felső szárny között feszülő acélhuzalba kapaszkodott. A szárny mozgását ugyan sikerült lelassítania, de a huzal elvágta a kezét, így feljajdult, és automatikusan elengedte a drótot. A továbblendülő szárny hangos csattanással a repülőgéptörzshöz csapódott.

Harald a saját gondatlanságát átkozva a Lódarázs farkához szaladt, két kézzel megfogta az alsó szárny végét, és kifelé tolta, hogy meg tudja nézni, nem sérült-e meg a repülőgéptörzs. Legnagyobb megkönnyebbülésére egy karcolást se látott rajta, s az alsó és felső szárny féklapjának sem esett baja. Semmi sem tört el, csak az ő bőre repedt fel a jobb kezén.

Vérző tenyerét nyalogatva átment a gép jobb oldalára. Ezúttal már óvatosabb volt: régi újságokkal teli kis fiókos szekrényt húzott a

szárny elé, hogy kitámassza, s csak aztán húzta ki a csapszegeket, majd a túloldalról félretolta a fiókos szekrényt, és gondosan megfogta a szárny végét, nehogy az ismét túl gyorsan lendüljön hátra.

Éppen végzett, amikor Karen visszajött.

– Mindent meg tudtál szerezni? – nézett rá izgatottan Harald. A lány a padlóra dobta a kosarát.

– Ma este nem mehetünk el – közölte.

– Micsoda? – hördült fel Harald. Úgy érezte, becsapták, fölöslegesen idegeskedett. – És miért nem? – kérdezte dühösen.

– Mert holnap táncolok. A fiú föl volt háborodva.

– *Táncolsz?* – csattant fel mérgesen. – Hát hogy lehet ez előbbre való neked, mint az angliai utunk?

– Ez tényleg nagyon fontos. Már meséltem, hogy másodszereposztásban próbálom a főszerepet, és most a társulat fele megbetegedett, mindenkinek hasmenése van. Mindkét szereposztás főszereplője gyomorgörcsben fetreng, úgyhogy én fogok beugrani helyettük. Ilyen páratlan szerencse csak egyszer érheti az embert életében!

– Szerintem ez inkább átkozott balszerencse.

– A Királyi Színház nagyszínpadra léphetek, és képzeld, maga a király is ott lesz!

Harald úgy érezte, mindjárt megbolondul. Kétségbeesetten túrt bele a hajába.

– Egyszerűen nem hiszek a fülemnek! Hogy mondhatsz ilyet?

– Félretettem a jegyedet. A pénztárban átveheted.

– Nem megyek!

– Ne legyél már ilyen morcos! Holnap este, rögtön az előadás után indulhatunk. Legközelebb csak egy hét múlva megy a *Szilfidek*, és addigra a két balerina közül biztosan meggyógyul az egyik.

– Fütyülök erre a nyavalyás balettre! Neked nem tűnt föl, hogy háború van? Heis azt állítja, a Királyi Légierő nagyszabású légitámadást tervez. Az angoloknak addigra meg kell kapniuk a fényképeinket! Gondolj bele, hány ember élete forog veszélyben!

Karen felsóhajtott.

– Tudom, mit érzel – mondta halkan –, és komolyan fontolgattam, hogy lemondok erről a kivételes lehetőségről, de képtelen vagyok rá. Egyébként, ha csak holnap indulunk, akkor is három nappal a telihold előtt érkezünk Angliába.

– De itt további huszonnégy órán át életveszélyben leszünk!
– Erről a repülőgépről senki sem tud... miért éppen holnap találnák meg?
– Miért ne? Ez is lehetséges.
– Jaj, ne legyél már ilyen gyerekes! Hiszen *minden* lehetséges...
– Még hogy gyerekes! Engem keres a rendőrség, és ezt te is nagyon jól tudod. Közönséges szökevény vagyok! El akarok tűnni ebből az országból, amilyen gyorsan csak lehet!
Most már Karen is dühbe gurult.
– Igazán megérthetnéd, milyen fontos nekem ez az előadás!
– Hát nem értem meg!
– Ide figyelj! Akár meg is halhatok ebben az átkozott repülőgépben!
– Én is!
– Miközben belefulladok az Északi-tengerbe, vagy megfagyok a szárnyakból összetákolt tutajodon, abban a biztos tudatban szeretnék meghalni, hogy elértem az életcélomat, és csodálatosan táncoltam a Dán Királyi Színház színpadán, a király előtt. Hát nem tudod ezt fölfogni?
– Nem!
– Akkor elmehetsz a fenébe! – kiáltotta Karen, és kimászott az ablakon.
Harald sóbálvánnyá válva, döbbenten bámult utána, egy percig moccanni se bírt. Aztán belenézett a kosárba. Két üveg ásványvizet, egy csomag kekszet, egy zseblámpát, egy tartalék elemet és két tartalék égőt talált benne, térképet azonban nem, csak Karen iskolai atlaszát. Ezt vette ki, s belelapozott. Az utolsó üres oldalon, gyerekes kézírással ennyi állt: Karen Duchwitz, 3. osztály.
A fiú felnyögött.
– Ó, hogy a fene egye meg!

28.

Peter Flemming a morlundei mólón állva figyelte, ahogy befut az utolsó komp Sande felöl. A titokzatos asszonyt várta.

Csalódottan vette tudomásul, hogy Harald tegnap nem jött el a bátyja temetésére, bár valójában nem lepte meg a fiú távolmaradása. Alaposan szemügyre vette a gyászolókat, akik zömükben szigetlakók voltak, s ő gyerekkora óta ismerte őket. Nem is ezek az emberek érdekelték, hanem az idegenek. A gyászszertartás után elment a parókiára, és egy csésze teát kortyolgatva mindegyikkel elbeszélgetett. Kiderítette, hogy ketten közülük Arne egykori jansborgi osztálytársai, a többiek meg a vodali bajtársai és a koppenhágai barátai. Rajtuk kívül a Jansborg Skole igazgatója is megjelent. Mindnyájuk nevét kipipálta azon a listán, amit a kompra vezényelt rendőrtől kapott. Már csak egyvalaki hiányzott: Agnes Ricks.

Peter ezek után visszatért a kompkikötőbe, és megkérdezte a rendőrtől, hogy Agnes Ricks eltávozott-e a szigetről.

– Még nem – felelte a fickó. – Emlékeznék rá. Bődületes dudái vannak – tette hozzá, s kezét a mellkasához emelve mutatta is a méretet.

Peter ekkor az apja szállodájában faggatta ki a portást, de hiába: Agnes Ricks nem jelentkezett be.

Egyre jobban izgatta, ki ez az Agnes Ricks, és miben sántikál. Zsaruösztöne azt súgta, a rejtélyes ismeretlen alighanem kapcsolatban állt Arne Olufsennel, de tudta, hogy ez akár vágyálom is lehet. Mindenképpen előkellett kerítenie a nőt, mert nem talált más nyomot, amin elindulhatott volna.

Úgy érezte, túlságosan feltűnő, ha a sandei rakparton ácsorog, így

átkelt a komppal a szemközti kereskedelmi kikötőbe, és a tömegben elvegyülve várakozott tovább, Agnes Ricks azonban nem bukkant fel. Lassan beesteledett, s reggelig már nem fordult a komp, így Peter visszament az Osterport Hotelba.

Betért a hallban lévő kis telefonfülkébe, és Tilde Jespersen koppenhágai lakásának a számát tárcsázta.

– Ott volt Harald a temetésen? – kérdezte rögtön a lány.

– Nem.

– A fene egye meg!

– Az összes gyászolót kifaggattam. Nem tudnak semmit. De új nyomra akadtam. Egy Agnes Kicks nevű nőt próbálok felkutatni. És nálad mi újság?

– Én egész nap a telefonon lógtam. Conrad listája alapján fölhívtam az ország valamennyi érintett rendőrőrsét. Mindenütt megbíztam valakit, hogy keresse fel Harald osztálytársait. Holnap mindenki visszahív az eredménnyel.

– Fogtad magad, és munkaközben leléptél – váltott témát hirtelen Peter.

– Ez nem is volt igazi munka – vágta rá Tilde, aki nyilván már várta a szemrehányást.

– Miért?

– Csak azért vittél magaddal, mert le akartál feküdni velem. Peter a fogát csikorgatta. Nem játszhatta meg a szigorú főnököt, és nem szidhatta meg a lányt, hiszen a pozíciójával összeegyeztethetetlen módon valóban viszonyt kezdett vele. Így jár, aki a beosztottját keféli, gondolta dühösen, és megkérdezte: – Ez minden mentséged?

– Ez nem mentség.

– Azt mondtad, nincs ínyedre, ahogy Olufsenéket kihallgattam. Egy rendőrtiszt nem futamodhat meg ilyen ürüggyel.

– Én nem a munka elől futamodtam meg. Egyszerűen nem akartam lefeküdni egy olyan férfival, aki így bánik az emberekkel.

– Csak a kötelességemet teljesítettem! Tilde hangja megváltozott.

– Nem egészen.

– Hogy érted ezt?

– Ha pusztán azért erőszakoskodtál volna, hogy elvégezhesd a munkádat, semmi kifogásom nem lenne az eljárásod ellen. Még tisztelnélek is érte. Csakhogy te élvezted a dolgot! Ezért gyötörted a lelkészt, és ezért fenyegetted meg a feleségét. Örömödet lelted a

bánatukban! Láttam, amit láttam, és képtelen vagyok ágyba bújni egy ilyen férfival.

Peter letette a kagylót.

Csaknem egész éjjel ébren forgolódott, és Tildére gondolt. Éktelen haragjában elképzelte magát, amint megpofozza a lányt. Szeretett volna elrohanni hozzá, hogy úgy, ahogy van, egy szál hálóingben, kirángassa az ágyából, és megbüntesse. Szinte látta, amint Tilde kegyelemért könyörög, ám ő rá se hederít a rimánkodására, üti, ahol éri, és dulakodás közben cafatokra tépi a hálóingét, aztán megerőszakolja. Tilde persze sikoltozik, és megpróbálja eltaszítani, ő azonban vasmarokkal leszorítja. Később a lány könnyes szemmel esedezik a bocsánatáért, de ő szó nélkül faképnél hagyja...

Végül elaludt.

Reggel lement a kikötőbe az első sandei komp elé. Bizakodva nézte a vastag sóréteggel borított hajót, miközben az bepöfögött a dokkba. Agnes Ricks volt az egyetlen reménye. Nem tudta, mihez kezd, ha kiderül, hogy ez a nő ártatlan.

Mindössze néhány utas szállt partra. Peter eredetileg úgy tervezte, a rendőrtől kérdezi meg, hogy Agnes Kicks köztük van-e, de nem kellett érdeklődnie. A reggeli műszakra siető konzervgyári munkások között nyomban észrevette a közelgő magas, napszemüveges, fejkendős nőt. Hirtelen rájött, hogy ismeri valahonnan. A kendő alól kibújó fekete hajfürtöket is látta, de elsősorban a meglehetősen nagy, hajlott orron akadt meg a szeme. A nő magabiztos, férfias léptekkel haladt, és ő emlékezett rá, hogy ez a jellegzetes járás már akkor is feltűnt neki, amikor két évvel ezelőtt először találkoztak.

Biztos volt benne, hogy ez Hermia Mount.

Soványabbnak és idősebbnek látszott annál a lánynál, akit 1939-ben Arne Olufsen menyasszonyaként mutattak be neki, de kétség se férhetett hozzá, hogy ő az.

– Most megvagy, te ócska szajha! – sziszegte elégedetten.

Attól félt, Hermia is felismeri őt, így vastag szarukeretes szemüveget tett föl, és a homlokába húzta a kalapját, hogy ne látsszon feltűnő vörös haja. Aztán követte a lányt az állomásra, s megleste, amint jegyet vett Koppenhágába.

Hosszú várakozás után mindketten fölszálltak csigalassúsággal döcögő régi vonatra, hogy nyugatról kelet felé kanyarogva átszeljék Dániát. Minden hínárszagú üdülőhely és minden álmos kis vásárváros

favázas állomásánál megálltak. Az első osztályon utazó Peter tűkön ült a kupéban. Hermia a következő kocsiban, a harmadosztályú fapadosban zötyögött. A férfi tudta, hogy a lány nem léphet meg előle, amíg a vonaton vannak, mégis forrt benne a méreg, mert addig egy lépéssel sem juthatott előre, amíg Hermia Mount le nem szállt.

Délután futottak be a Fyn szigetén lévő Nyborgba, ahol át kellett szállniuk a legnagyobb sziget, Zealand felé induló kompra, majd Zealandról egy másik vonattal mehettek tovább Koppenhágába.

Peter már hallott a nagyszabású tervről, amely, ha megvalósulna, hatalmas, tizennyolc kilométer hosszú híddal kötné össze a szigeteket, és megszüntetné a kompjáratokat. A hagyománytisztelők azonban tiltakoztak, mondván, a komótosan pöfögő kompok a dán életforma szerves részei, mert az ország lakói semmit sem szeretnek elkapkodni, így akkor sem sietnek, ha úton vannak. Peter azonban legszívesebben az összes lassú kis hajót eladta volna ócskavasnak, hiszen mindig rengeteg dolga volt, és jobban kedvelte a hidakat.

Miközben a kompra vártak, keresett egy telefonfülkét, és felhívta Tildét a Politigaardenban.

– Még nem találtam meg Haraldot, de nyomon vagyok – közölte hivatalos hangon a lány.

– Remek!

– A múlt hónap folyamán kétszer is járt Kirstenslotban, a Duchwitz család kastélyában.

– Zsidók?

– Igen. A helybeli rendőr emlékszik rá, hogy találkozott vele. Azt mondja, Harald egy gőzmeghajtású motorkerékpárral érkezett. De a fickó esküszik rá, hogy fiú jelenleg nincs ott.

– Azért csak ellenőrizd még egyszer az információt. Személyesen utazz oda.

– Pontosan ez a szándékom.

Peter nagyon szeretett volna visszatérni a tegnapi beszélgetésükre. Meg akarta kérdezni, komolyan gondolta-e Tilde, hogy többé nem fekszik le vele. De fogalma sem volt, hogyan hozza szóba a témát, így továbbra is az ügyről locsogott. – Képzeld, megtaláltam Agnes Rickst, aki nem más, mint Hermia Mount, Arne Olufsen menyasszonya.

– Az angol lány?

– Igen.

– Ez aztán a hír!

– Bizony! – Peter örült, hogy a lány még mindig lelkesedik az ügyért. – Most Koppenhágába igyekszik, én meg követem.

– Elképzelhető, hogy fölismer?

– Igen.

– Ebben az esetben nyilván megpróbál lerázni. Ne menjek ki a vonat elé?

– Jobban szeretném, ha inkább Kirstenslotban néznél körül.

– Talán mindkettő belefér. Hol vagy most?

– Nyborgban.

– Szóval Koppenhágától legalább kétóranyira.

– Annyi idő alatt biztos nem érek haza. Ez a vonat olyan lassú, mint a tetű.

– Akkor nyugodtan kimehetek kocsival Kirstenslotba, egy órahosszat szaglászhatok a kastély körül, és simán visszaérhetek, mire befutsz. Máris indulok. Az állomáson találkozunk.

– Rendben van.

29.

Amint Harald lehiggadt, rögtön belátta, hogy Karen nem bolondult meg teljesen, amikor úgy döntött, egy nappal elhalasztja az utazást. A lány helyébe képzelte magát, s rájött, hogy talán ő is később szökne át Angliába, ha valami hasonló nagyszerű lehetőséget kapna – mondjuk, a nagy Niels Bohrral mutathatna be egy fontos fizikai kísérletet. Biztos nem szalasztaná el a páratlan alkalmat, hiszen lehet, hogy együtt változtathatná meg Bohrral azt a képet, amit az emberiség a világegyetem működéséről alkotott. Ha meg kéne halnia, ő is szívesebben távozna az élők sorából azzal a tudattal, hogy ilyen élményben volt része...

Már beletörődött, hogy tegnap este nem indulhattak el, s ma egész nap izgatottan tett vett. Mindent kétszer ellenőrzött a Lódarázson. Figyelmesen tanulmányozta a műszerfalat, és megismerkedett a különböző mutatókkal, kapcsolókkal, mérőeszközökkel, hogy a sötétben segíteni tudjon Karennek, hiszen a repülőgépet nem éjszakai utazásokra tervezték, így zseblámpával világítva kell majd leolvasniuk az adatokat. A szárnyak felhajtását és kifeszítését is gyakorolta, s egyre gyorsabban hajtotta végre a feladatot. Aztán kipróbálta saját találmányát, amellyel repülés közben akarta feltölteni a tartályt: egy kis benzint öntött a kitört ablakon át a tankhoz vezető gumicsőbe. Végül kinézett az ablakon. Szép, de kissé felhős idő volt, enyhe szellő fújdogált. Késő délután feljött az utolsó negyedben lévő hold.

Harald tiszta ruhát vett föl, majd leheveredett a kőpárkányra, s éppen Pine Topot simogatta, amikor valami megrázta a hatalmas templomkaput.

A fiú felült, letette a macskát a padlóra, és fülelni kezdett.

Per Hansen hangját hallotta. – Mondtam magának, hogy be van

zárva.

– Akkor pláne be kell néznünk! – válaszolta egy nő ellentmondást nem tűrő hangon.

Harald megrémült. Harminc év körüli, vonzó, de határozott teremtést képzelt el, aki nem ismer tréfát, ha el akar érni valamit. Nyilván rendőr, és feltehetőleg ő küldte ide tegnap Hansent, hogy szimatolja ki, nem bujkál-e a kastélyban az a „bizonyos Harald Olufsen nevű egyén”. De valószínűleg nem volt megelégedve Hansen jelentésével, s ma személyesen jött el.

A fiú káromkodott. Ez a nő biztosan sokkal alaposabb, mint a helybeli zsaru, és nem fog sokáig tartani, míg kitalálja, hogyan jusson be a templomba, ő meg a Rolls-Royce csomagtartóján kívül sehová sem rejtőzhet el előle, azt pedig bárki kinyitná, aki bujkáló szökevényt keres...

Attól félt, már arra sincs ideje, hogy a főkapu mellett lévő sarokablakon másszon ki, ahol szokott. De a félköríves szentély falába több ablakot is vágtak, s ő gyorsan kiugrott az egyiken.

Amikor földet ért az udvaron, óvatosan körülkémlelt, nem látta-e meg valamelyik katona, mert a templomnak ezt az oldalát csak részben takarták el a fák. Szerencséje volt, senki sem járt a közelben.

Egy pillanatig tétovázott, mitévő legyen. Legszívesebben elfutott volna, de tudnia kellett, mi lesz most. A falhoz lapulva hallgatózott, s hamarosan ismét Hansen szólalt meg: – Jespersen asszony! Nézze ezt a farönköt! Ha fölállunk rá, bemászhatunk az ablakon.

– Semmi kétség, épp ezért húzták ide! – vágta rá azonnal a nő, és Haraldnak szörnyű érzése támadt: ez a Jespersen asszony sokkal okosabb, mint Hansen, s perceken belül mindenre rá fog jönni.

Kaparászást hallott, mintha fölfelé mászna valaki a falon, aztán Hansen nagyot nyögött – alighanem nagy nehezen sikerült bepréselnie magát az ablakon, majd tompa puffanással landolt a templom kőpadlóján. Néhány másodperccel később halk koppanás jelezte, hogy a nő is bejutott.

A fiú nesztelen léptekkel a farönkhöz osont, fölállt rá, és belesett az ablakon.

Jespersen asszony valóban harminc év körüli, csinos nő volt, amilyennek az előbb elképzelte. Eszébe jutott, hogy ezt a típust szokták töltött galambnak nevezni a férfiak. Egyszerű szoknyát és blúzt viselt, lapos sarkú cipővel. Égszínkék barettje alól

kikunkorodtak göndör, szőke fürtjei. Vállra akasztható táskájában nyilván pisztoly lapul, gondolta Harald, s a civil ruhát látva arra a következtetésre jutott, hogy ez a nő csak rendőrnyomozó lehet.

Hansen képe kivörösödött az iménti erőlködéstől, és zavart tanácstalanságot tükrözött. A fiú sejtette, hogy a buta falusi rendőrnek komoly szellemi megterhelést jelenthet lépést tartani az éles eszű detektívvel.

Jespersen asszony elsőként a motorbiciklit vette szemügyre.

– Nocsak! Itt van az az átalakított Nimbus, amiről mesélt nekem. Tényleg gőzmeghajtású. Rendkívül eredeti!

– – Biztosan itt hagyta a kölyök – felelte Hansen olyan hangon, mintha mentegetőzne. Nyilván azt mondta a nyomozónak, hogy Harald már elment.

– Lehet – vetette oda kételkedve a nő, és a Rolls-Royce-hoz lépett. – Nagyon szép kocsi.

– A zsidóké.

A detektív végighúzta a mutatóujját az egyik sárhányón, s megállapította, hogy az autón vastagon áll a por.

– Ezzel jó ideje nem furikáztak – közölte.

– Nem hát! Még a kerekeit is leszedték! – mondta elégedetten Harisén, aki azt hitte, most megfogta ezt a pökhendi libát.

– Az nem sokat jelent – a kerekeket gyorsan vissza lehet tenni. De ilyen porréteget nehéz lenne hamisítani.

A nő átvágott a templomon, s fölkapta, sőt meg is szagolta a szennyes inget, amit Harald csak úgy hanyagul ledobott. A fiú felnyögött. Legszívesebben a falba verte az ostoba, rendetlen fejét, amiért nem tette el azt a nyavalyás rongyot.

Ráadásul Pine Top is előkerült valahonnan, és Jespersen asszony lábához dörgölőzött. A nő lehajolt, hogy megsimogassa.

– Szervusz! Hát te mit akarsz? – kérdezte a macskától. – Talán etetni szokott valaki?

Őrület, hőbörgött magában Harald; ez a tyúk olyan alapos, hogy semmit sem lehet eltitkolni előle! Rémülten figyelte, ahogy a nyomozó továbbmegy a kőpárkányhoz, ahol ő aludni szokott, fölemeli, majd leteszi a szépen összehajtott plédet, aztán kijelenti: – Itt lakik valaki!

– Talán egy csavargó.

– Vagy talán az a gazember Harald Olufsen!

Hansen elhűlve meredt a nőre, aki most a Lódarázs felé fordult.

– Hát ez meg micsoda? – kérdezte, s Harald kétségbeesetten nézte, ahogy lehúzza a ponyvát a propellerről. – Nahát! Egy repülőgép!

Mindennek vége, gondolta a fiú; kész, nincs tovább.

Hansen a homlokára csapott.

– Most jut eszembe! Duchwitznak valóban volt egy ilyen gépe – magyarázta. – De már évek óta nem repül vele.

– Ahhoz képest nincs is rossz állapotban ez a madár.

– Hiszen szárnya sincs!

– Hátrahajtották a szárnyait. Másképp nem fért volna be a kapun. – A detektív kinyitotta a kabinajtót, benyúlt, s miközben a botkormányt mozgatta, hátrapillantott a farokfelületre, hogy lássa, működik-e a magassági kormány. – Vezérmű rendben – közölte, majd ellenőrizte a benzinszint-mutatót. – A tank is tele van. – Körülnézett a kis pilótafülkében, s hozzátette: – Azonkívül a poggyásztartó polcon egy tizennyolc literes kanna áll, a műszerfal alatti rekeszben pedig két üveg ivóvíz, egy csomag keksz, egy balta, egy jó erős kötél, egy zseblámpa meg egy földrajzi atlasz rejtőzik – és egyik sem poros!

Visszahúzta a fejét a kabinból, s megvetően végigmérte Hansent.

– Harald repülni akar!

– Megáll az eszem... – hebegte Hansen.

Haraldnak átvillant az agyán, hogy mindkettőjüket megöli. Abban ugyan nem volt biztos, hogy bármilyen körülmények között ki tudná-e oltani egy ember életét, egyvalamire azonban rögtön rájött: puszta kézzel nem bírna el két felfegyverzett rendőrrel, így elvetette az őrült ötletet.

Jespersen asszonynak hirtelen mehetnékje támadt.

– Nekem azonnal indulnom kell Koppenhágába, hogy találkozzam a nyomozást vezető Flemming felügyelővel. Vidékről jön vonattal, úgyhogy az elkövetkező tizenkét órán belül bármikor megérkezhet. Amint befut, visszajövünk. Ha itt találjuk Haraldot, letartóztatjuk, ha meg nem, csapdát állítunk neki.

– Mit óhajt, mit tegyek?

– Maradjon itt. Keressen magának alkalmas leshelyet az erdőben, és figyelje a templomot. Amennyiben Harald felbukkan, ne beszéljen vele, csak szóljon be telefonon a Politigaardenbe.

– De én itt teljesen egyedül vagyok! Nem küld erősítést?

– Nem. Még elijesztenénk Haraldot. Ha magát látja, nem fog

pánikba esni, hiszen maga csak a helybeli rendőr. De ha idegen zsarukkal találkozik, esetleg megrémül tőlük, és elmenekül, én pedig nem akarom, hogy újra elbújjon valahol. Most, hogy végre kinyomoztuk, hol rejtőzik, nem téveszthetjük szem elől. Világos?

– Igen.

– De ha megpróbál felszállni ezzel a géppel, mindenképpen akadályozza meg.

– Letartóztassam?

– Ha kell, lője le, de az Isten szerelmére, nehogy engedje! Harald ijesztőnek találta ezt a tárgyilagos hangot. Ha a detektív túldramatizálta volna a dolgot, nem félt volna tőle ennyire. Ez a vonzó nő azonban higgadtan, megfontoltan osztogatta az utasításokat – épp most parancsolta meg Hansennek, hogy ha kell, lője le őt! A fiú eddig a pillanatig nem szembesült azzal a lehetőséggel, hogy a rendőrök egyszerűen megölhetik. Jespersen nyomozó csendes könyörtelensége azonban megrendítette.

– Ezt a kaput most kinyithatja, hogy ne kelljen kimásznom az ablakon – folytatta Hansenhez fordulva a nő. – De ha elmentem, újra zárja be, nehogy Harald gyanút fogjon.

Hansen leemelte a keresztrudat, elfordította a kulcsot a zárban, és mindketten kiléptek az udvarra.

A fiú leugrott a farönkről, s eltűnt a templom sarka mögött. Egy fa törzséhez simulva, messziről figyelte Jespersen asszonyt, aki a kocsijához sietett, megnézte magát a fekete Buick ablakában, és rendkívül nőies mozdulattal megigazította égszínkék barettjét. Aztán a következő pillanatban visszavedlett zsaruvá, gyorsan kezet fogott Hansennel, beszállt az autóba, és szélsebesen elhajtott.

Hansen visszaballagott a templomhoz, majd eltűnt Harald szeme elől.

A fiú a fatörzshöz támaszkodva átgondolta a helyzetet. Karen azt ígérte, hogy amint előadás után hazaér, egyenesen a templomba jön – de ha megteszi, esetleg itt találja a rá váró zsarukat. Hogyan fogja megmagyarázni, mit keres ebben a lomtárban késő este? Az arca rögtön elárulja majd, hogy rosszban sántikál...

Harald rájött, hogy feltétlenül értesítenie kell a lányt, csak az volt a kérdés, hol csípje el. Úgy döntött, az lesz a legegyszerűbb megoldás, ha a színházban keresi meg, akkor legalább biztos lehet benne, hogy nem kerülik el egymást.

Egy pillanatra dühbe gurult – Karenre haragudott. Ha tegnap este elindultunk volna, talán már Angliában lennénk, füstölgött magában. Úgy érezte, jogosan mérgelődik, hiszen ő figyelmeztette a lányt, hogy mindkettőjüket veszélybe sodorja, s most kiderült, milyen igaza volt. De azt is tudta, utólag hiába vádaskodik. Nem repültek el – tehát meg kell oldania a problémát.

Hansen egyszer csak váratlanul felbukkant az épület sarkánál, meglátta Haraldot, és földbe gyökerezett a lába.

Mindketten megdöbbentek. A fiú azt hitte, a zsaru bement a templomba, hogy belülről bezárja a kaput, Hansennek pedig valószínűleg meg se fordult a fejében, hogy a körözött szökevény ilyen közel lehet. Egy másodpercig sóbálvánnyá válva bámultak egymásra.

Aztán Hansen a pisztolyáért nyúlt.

Haraldnak rögtön eszébe jutottak Jespersen nyomozó szavai: „Ha kell, lője le!” Sejtette, hogy ez a falusi zsaru még soha senkit nem lőtt le – de talán szeretné kipróbálni, milyen érzés gyilkolni, és most kapva kap az alkalmon...

A fiú ösztönösen reagált. A következményekkel mit sem törődve nekirontott Hansennek, s rávetette magát. Épp akkor öklelte fel, amikor a rendőr előhúzta a fegyverét a pisztolytáskájából. Hansen tompa puffanással a falhoz csapódott, de nem ejtette ki a kezéből a revolverét, sőt fölemelte és célzott.

Harald tudta, hogy csak egy ezredmásodperce van. Öklével villámgyorsan állón vágta Hansent. A kétségbeesés megsokszorozta az erejét. Hansen feje hátrabicsaklott, és akkorát koppant a téglákon, mintha egy lövés dördült volna el. A fickó szeme fönnakadt, ő maga pedig összecsuklott, és elterült a földön.

A fiút elfogta a félelem; azt hitte, meghalt a zsaru. Letérdelt az eszméletlenül heverő Hansen mellé, s mindjárt látta, hogy lélegzik. Hála Istennek, sóhajtott fel megkönnyebbülve. Nem bírta volna elviselni a szörnyű gondolatot, embert ölt – még akkor sem, ha egy ilyen ostoba, rosszindulatú disznó az áldozat.

Mindössze néhány másodpercig dulakodtak – de vajon volt-e szemtanúja a történteknek? Harald a park túloldalán lévő katonai tábort fürkészte. Néhány férfi járkált ugyan a sátrak körül, de egyik se nézett a templom felé.

A zsebébe gyömöszölte Hansen pisztolyát, aztán fölemelte a

magatehetetlen testet. Úgy vetette a vállára, ahogy a tűzoltók szokták a sérülteket, s berohant vele a még mindig nyitott főkapun. Szerencséje volt, senki sem látta meg.

Letette Hansent a kőpadlóra, s gyorsan becsukta és kulcsra zárta a templomkaput. Kivette a kötőiét a Lódarázs kabinjából, összekötözte Hansen bokáját, majd hasra fordította a rendőrt, és hátrakötötte a kezét. Aztán fölkapta saját szennyes ingét, s a felét a fickó szájába tömte, sőt spárgával is rögzítette, nehogy Hansen kiköphesse, és segítségért kiálthasson.

Végül betette Hansent a Rolls-Royce csomagtartójába, s rácsukta a fedelet.

Az órájára nézett. Még mindig volt ideje bemenni a városba, hogy figyelmeztesse Karent.

Begyújtotta a motorbicikli bojlerét. Tudta, hogy megláthatják, amikor kihajt a templomból, de már nem óvatoskodhatott.

Hirtelen eszébe jutott, mekkora bajba kerülhet egy rendőr szolgálati fegyverével a zsebében. Fogalma sem volt, mihez kezdjen a pisztollyal, így kinyitotta a Lódarázs jobb oldali ajtaját, s a revolvert a padlóra tette, ahol csak az vehette észre, aki beszállt a repülőgépbe, és rálépett.

Amikor a Nimbus motorja elegendő gőzt fejlesztett, Harald kinyitotta a kaput, kihajtott az udvarra, majd visszament, belülről bezárta a templomot, s az ablakon át távozott. Szerencséjére most sem bukott le.

Úgy motorozott be a városba, hogy útközben fél szemmel állandóan azt figyelte, nem lát-e rendőrt, aztán leparkolt a Királyi Színház mellett. A főbejárathoz vezető lépcsőt vörös szőnyeg borította, s a fiúnak erről jutott eszébe, hogy a király is megtekinti az előadást. A plakátról megtudta, hogy a *Szilfidek* a három balettből álló ma esti program utolsó száma lesz. A színház előtt jól öltözött emberek álldogáltak, s kisebb-nagyobb csoportokba verődve beszélgettek, pezsgőt kortyolgattak. Harald rájött, hogy éppen a szünetben érkezett meg.

A művészbejáróhoz sietett, de váratlan akadályba ütközött: a kiskapuban egyenruhás portás strázsált. Odalépett hozzá, és megszólította.

– Karen Duchwitzcal szeretnék beszélni.

– Szó sem lehet róla – felelte határozottan a portás. – Perceken belül

színpadra kell lépnie.

– Nagyon fontos lenne.

– Akkor is ki kell várnod a balett végét.

Harald látta, hogy a férfi hajthatatlan, nem fogja beengedni.

– Meddig tart? – kérdezte tóié.

– Körülbelül félóra alatt lemegy. Attól függ, milyen gyorsan játszik a zenekar.

Harald emlékezett rá, hogy Karen félretetetett neki egy jegyet. Úgy döntött, megnézi, hogyan táncol a lány.

A márványburkolatú pompás előcsarnokban lévő pénztárban átvette a jegyét, és belépett a nézőtérre. Még sosem volt színházban, így ámulattól tágra nyílt szemmel csodálta meg a gazdagon aranyozott páholyokat meg a vörös bársonnyal kárpitozott zsöllyéket. Megkereste a helyét a negyedik sorban. Közvetlenül előtte két egyenruhás német katonatiszt ült. Türelmetlenül pillantott az órájára. Miért nem kezdik már? Minden perc közelebb hozza Peter Flemminget!

Fölkapta a szomszéd zsöllye ülőpárnáján felejtett programfüzetet, s Karen nevét keresve átlapozta. A lány nem szerepelt a szereposztásban, de a füzetből kicsúszott egy kis slejfni, amelyen az igazgatóság tudatta: a prímabalerina indiszponált, így ma Karen Duchwitz táncolja a *Szilfidek* főszerepét. Az is kiderült, hogy Jan Anders ugrik be férfi szólótáncos helyett. Sokakhoz hasonlóan valószínűleg ő is elkapta a gyomorfertőzést, gondolta Harald, s csak most döbbent rá, milyen nehéz pillanatokat élhet át a társulat – hiszen épp azon az előadáson kell színpadra lépnie két balettintézeti növendéknek, amelyikre eljön a király!

Pár perccel később rémülten ismerte föl a második sorban éppen helyet foglaló Duchwitz urat és feleségét. Persze tudhatta volna, hogy a világért sem mulasztanák el ezt a nagyszerű estét, amikor a lányuk a főszerepet táncol a Királyi Színház nagyszínpadán. Eleinte aggódott, mi lesz, ha Karen szülei meglátják, de aztán rájött, hogy most már ez se számít. Mivel a rendőrség megtalálta a rejtekhelyét, mások elől sem kell többé eltitkolnia, hol lakik.

Hirtelen elfogta a bűntudat, amiért Duchwitz úr amerikai sportzakóját hordja, ami ugyan a benne lévő szabócímke tanúsága szerint tizenöt éves, de Karen nem kért engedélyt az apjától, hogy elvihesse. Harald azon tűnődött, vajon megismeri-e az öreg a saját holmiját, de aztán rádöbbent, hogy ostobaság egy lopott zakó miatt

idegeskednie, amikor sokkal súlyosabb bűncselekménnyel fogják vádolni, ha elkapják.

Megérintette a zsebében lapuló filmtekercset, és töprengeni kezdett, van-e még rá esély, hogy Karen meg ő elmenekülhessenek a Lódarázzsal. Szinte minden azon múlt, mikor fut be Peter Flemming vonata. Ha korán, akkor Flemming és Jespersen nyomozó előbb ér vissza Kirstenslotba, mint ő Karennel. A zsaruk talán nem tudják elfogni Őket, de ha a rendőrség őrzi a gépet, a közelébe se merészkedhetnek. Pillanatnyilag azonban senki sem vigyáz a Lódarázsra, mert Hansen a Rolls-Royce csomagtartójában dekkol, tehát ha Flemming vonata hajnalig nem érkezik meg Koppenhágába, akkor fölszállhatnak.

Harald tovább gondolkozott. Jespersen asszonynak fogalma sincs, hogy ő meglátta, így azt hiszi, bőven van ideje. A fiúnak ez volt az egyetlen szerencséje.

Ismét az órájára nézett. Mikor kezdődik már ez a nyavalyás balett?

Miután mindenki elfoglalta a helyét a nézőtéren, megjelent a páholyában a király, és a közönség felállva üdvözölte. Harald most látta először X. Keresztélyt, bár fényképekről jól ismerte a lekonyuló bajusz miatt mindig komornak ható arckifejezését, ami tökéletesen illett egy megszállt ország uralkodójához. A fiút az lepte meg a legjobban, hogy a frakkot viselő, szálfaegyenes tartású király erősen kopaszodik, hiszen a fotók állandóan kalapban vagy tiszti sapkában ábrázolták.

Amikor az uralkodó leült, a nézők is követték a példáját, és kialudtak a lámpák. Na végre, gondolta Harald.

Fölment a függöny. Legalább húsz mozdulatlan balerina állta körül az egyetlen férfi szólótáncost. A lányok valamennyien hófehér ruhát viseltek, és a holdvilágra emlékeztető halványkék fénysugár világította meg őket. A csupasz színpad szélei belevesztek a félhomályba. Haraldot úgy elbűvölte a drámai kezdet, hogy átmenetileg még a gondjairól is megfeledkezett.

A zenekar lassú, ereszkedő dallamú frázist játszott, s a tánckar megmozdult. A balerinák nagyobb kört alkottak. A férfi és három nő azonban továbbra sem moccant a háttérben, egy nő pedig úgy feküdt a földön, mintha aludna. Egyszer csak lassú keringő csendült fel.

Harald Karent kereste, de hiába meresztette a szemét. A lányok mindnyájan egyforma jelmezt viseltek: a szűk felsőrész szabadon

hagyta meztelen vállukat, s bő szoknyájuk csak úgy hullámzott, ahogy ide-oda libbentek. A fiú a sejtelmes világításban nem tudta megállapítani, melyikük lehet Karen.

Aztán az alvó alak ébredezni kezdett, és Harald megpillantotta lány vörös haját. Karen a színpad közepére siklott. A fiú rettentően izgult érte; féltette, nehogy véletlenül hibázzon, s elrontsa élte legszebb napját. De a lány nyugodtnak, magabiztosnak látszott. Spiccen állva táncolt, és Harald biztosra vette, hogy ez borzasztóan fájdalmas lehet – még az arca is megvonaglott, ahogy tágra nyílt szemmel nézte –, Karen azonban valósággal lebegett. A többiek hol közrefogták, hol szétrebbenve magára hagyták. A közönség néma csendben, elragadtatva bámulta. Harald szíve csordultig megtelt büszkeséggel. Örült, hogy eljött, s fütyült a következményekre.

A zene dúr hangnemben folytatódott, és Jan Anders bonyolult ugrásokkal megtűzdelt szólója következett. Harald elég bizonytalannak találta a mozgását – aztán eszébe jutott, hogy ez a fiatalember is beugró, szintén először mutatkozik be a férfi főszerepben. Karen továbbra is könnyed eleganciával táncolt, Andersről azonban valósággal ordított a lámpaláz, már-már attól kellett tartani, hogy bármelyik pillanatban megbotlik vagy elesik.

Ismét visszatért a nyitófrázis, és Harald rájött, hogy ez a balett valójában nem szól semmiről – éppolyan elvont, mint maga a muzsika. Az órájára nézett, s halkan felnyögött: mindössze öt perc telt el!

A tánckar szétrebbent, majd különféle konfigurációkat alkotott, és újabb szólók követték egymást. A disszonáns dzsesszért rajongó Haraldot meglepte, milyen kellemes ez a háromnegyedes ütemű, fülbemászóan dallamos zene.

Bár elbűvölte a balett, mégis elkalandoztak a gondolatai: a Lódarázson, a Rolls-Royce csomagtartójába zárt, megkötözött Hansenen és Jespersen nyomozón járt az esze. Vajon lehetséges, hogy Peter Flemming Dánia egyetlen pontosan közlekedő vonatára szállt fel? És ha igen, megérkezett-e már Jespersen asszonnyal Kirstenslotba? Megtalálták-e Hansent, s lesben állva varnak-e a zsákmányukra? A fiú azon töprengett, hogyan deríthetné ki, mi a helyzet. Úgy vélte, az lenne a legjobb, ha az erdő felől lopózna a kolostorhoz, hátha kiszimatolhatná, miféle csapdát állítottak neki.

Ám ekkor Karen szólója következett, s Harald rájött, hogy érte

sokkal jobban izgul, mint a zsaruk miatt. De hamarosan belátta, hogy kár annyira aggódnia, mert a lány csöppet sem ideges: úgy pörög spiccen állva, és úgy szökell a színpadon, mintha most találná ki ezt a fergeteges koreográfiát. A fiú elképedve bámulta a gyors lépéskombinációkat, a gyönyörű ugrásokat, a szédítő piruetteket. Aztán Karen hirtelen megtorpant, s egy lenyűgözően kecses pózban mozdulatlanná merevedett. Haraldnak tátva maradt a szája: úgy érezte, ez a lány valósággal gúnyt űz a fizika törvényeiből.

Akkor fogta el ismét a nyugtalanság, amikor Karen a *pas de deux*-t kezdte táncolni Jan Andersszel. A fiú maga sem tudta, honnan ismeri ezt a francia kifejezést, csak annyit látott, hogy Anders folyton a magasba emeli a lányt, akinek teljes hosszában kilátszik az a meseszép lába a fellibbenő, hullámzó tüllszoknya alól. Anders sokszor csak fél kézzel fogta Karent, miközben különböző pózokba vágta magát, vagy peckes léptekkel járkált föl-alá a színpadon. Harald attól félt, ez a fickó egyszer csak leejti a lányt, Karen azonban mindig könnyedén és kecsesen ért földet. A fiúnak mégis nagy kő esett le a szívéről, amikor véget ért a *pas de deux*, s megint a tánckar került sorra. Újra az órájára pillantott, és megnyugodva nagyot fújt: most már nincs sok hátra, hál' Istennek!

Anders befejezésül néhány látványos ugrást mutatott be, majd amikor felcsendült az utolsó frázis, ismét fölkapta, és a magasba emelte Karent. Ekkor csapott be a mennykő.

Anders fél kézzel, csupán a derekánál támasztotta alá a lányt, aki lefeszített lábfejjel, hátranyújtott karral, a színpaddal párhuzamosan szinte lebegett partnere tenyerén. Egy végtelennek tűnő pillanatig ebben a pózban maradtak, majd Anders megbillent.

A bal lába hirtelen kicsúszott alóla, megtántorodott, aztán hanyatt vágódott. Karen a színpadra zuhant, s a jobb karjára és lábára esett.

A közönség szörnyülködve felhördült. A többi táncos rémülten vette körül a két pórul járt szólistát. A zenekar még játszott néhány ütemet, aztán elhallgatott. Fekete nadrágos, fekete pulóvere férfi rohant be a kulisszák mögül.

Anders a könyökét fogva, sírva föltápászkodott. Karen is megpróbált felállni, de visszahanyatlott. A feketébe öltözött férfi intett, s leereszkedett a függöny. A nézőtéren izgatott suttogás hallatszott.

Harald önkéntelenül felugrott a helyéről.

Látta, hogy Duchwitz úr meg a felesége is fölpattan, és a második sorban ülőktől bocsánatot kérve a passzázs felé igyekszik.

Nyilván hátra akarnak menni az öltözőbe, gondolta a fiú, s elhatározta, hogy ő is velük tart.

Úgy érezte, megbolondul, mire nagy nehezen, csigalassúsággal kijutott a sorból. Fékeznie kellett magát, nehogy mindenkit letaposva, másokon átgázolva csörtessen ki. Ugyanakkor ért a passzázsra, amikor Duchwitzék.

– Én is önökkel megyek – közölte.

– Kicsoda maga? – kérdezte Duchwitz úr. A felesége válaszolt neki.

– Josef barátja, Harald. Te is ismered, a múltkor találkoztatok. Karen szerelmes belé, úgyhogy hadd jöjjön.

Duchwitz úr valami beleegyezésfélét dörmögött. Haraldnak sejtelme sem volt róla, honnan tudja Duchwitz asszony, hogy Karen szerelmes belé, de megnyugodva vette tudomásul, hogy családtagnak tekintik.

Már a kijárathoz értek, amikor a közönség hirtelen elcsendesedett. Mindhárman megfordultak az ajtóban. Felment a függöny. Az üres színpadon csak a feketébe öltözött férfi állt.

– Királyi felség, hölgyeim és uraim – mondta –, legnagyobb szerencsénkre a társulat orvosa jelen volt az előadáson. – Harald sejtette, hogy ma este, amikor a király is megtekinti a balettet, mindenki itt nyüzsög, akinek bármi köze van a társulathoz. – A doktor úr már az öltöződben tartózkodik, és éppen most vizsgálja meg a két szólótáncosunkat. Annyit máris megállapított, hogy egyikük sérülése sem látszik súlyosnak.

A nézőtéren itt is, ott is felcsattant a taps.

Harald megkönnyebbült. Most, hogy már tudta, Karennek nincs komoly baja, és hamarosan felépül, először jutott eszébe, hogyan befolyásolhatja a szökésüket ez a baleset. Még ha be is tud szállni a lány a Lódarázsba, vajon képes lesz-e vezetni a gépet?

A feketébe öltözött férfi tovább beszélt.

– A programfüzetükből bizonyára értesültek róla, hogy ma este mindkét főszerepet balettintézetünk növendékei táncolták, sőt a tánckar zöme is közülük került ki. De remélem, egyetértenek velem abban, hogy ennek ellenére valamennyien csodálatos teljesítményt nyújtottak – szinte az utolsó pillanatig. Köszönöm a figyelmüket.

Leengedték a függönyt, és a közönség tapsolni kezdett, majd újra felment a függöny, s a táncosok – Karen és Anders kivételével –

meghajoltak.
Duchwitzék, Haralddal a sarkukban, sietve távoztak.
A művészbejáró ajtajában álló portás Karen öltözőjébe kísérte őket.
A lány felkötött jobb karral ült egy széken. Olyan szép volt hófehér ruhájában, amelyben remekül érvényesült meztelen válla és gyönyörű dekoltázsa, hogy Haraldnak elállt a lélegzete, s nem tudta eldönteni, az aggodalomtól-e, vagy a vágytól, ami hirtelen hatalmába kerítette.
Az orvos a szék előtt térdelt, s éppen Karen jobb bokáját kötözte be.
– Jaj, szegénykém! – kiáltott fel Duchwitz asszony. Odaszaladt a lányához, és gyöngéden átölelte. Harald legszívesebben ugyanezt tette volna.
– Á, ne izgulj, mama! Kutyabajom – nyugtatta meg az anyját Karen, de nagyon sápadtnak látszott.
Duchwitz úr az orvoshoz fordult.
– Hogy van a lányom, doktor úr? – kérdezte tőle.
– Jól – felelte az orvos. – Csak a bokáját meg a karját rándította meg. A sérült végtagok pár napig fájni fognak, és a kisasszonynak legalább két hétig pihennie kell, de nem lesz semmi probléma.
Harald szívből örült, hogy a lány sérülései nem súlyosak, de aztán az első gondolata ez volt: vajon tud-e Karen repülni?
Az orvos biztosítótűvel rögzítette a kötést, majd fölállt, és a lány vállát gyöngéden megpaskolva így szólt: – Azt hiszem, jobb lesz, ha Jan Anderst is megnézem. Ő nem esett olyan nagyot, mint maga, Karen, de azért fáj a könyöke.
– Köszönöm, doktor úr.
Harald legnagyobb bosszúságára az orvos keze még mindig a lány vállán pihent.
– Ne aggódjon, nemsokára éppolyan csodálatosan fog táncolni, mint eddig.
– Szegény Jan úgy sír, mint a zápореső, nem tudja abbahagyni – mondta sajnálkozva Karen.
Harald kis híján fölrobbant mérgében: szerinte „szegény Jant” főbe kellett volna lőni.
– „Mindennek ő az oka! Egyszerűen leejtett!” – sziszegte magából kikelve.
– Tüdőm, de teljesen kiborult a szerencsétlen. Duchwitz úr bosszúsan nézett Haraldra.
– Maga mit keres itt?

Ismét a felesége válaszolt neki. – Ez a fiatalember Kirstenslotban lakik.

Karen döbbenten kapta föl a fejét. – Mama! Honnan tudod?

– Talán azt hiszed, senki nem vette észre, hogy a konyhából minden este eltűnik az ételmaradék? Az anyák nem olyan buták ám, mint képzeled...

– De hát hol alszik ez a fiú? – kérdezte Duchwitz úr.

– A régi templomban, ha nem tévedek – felelte a felesége. – Karen alighanem ezért ragaszkodott hozzá annyira, hogy zárva maradjon az épület.

Harald elszörnyedve hallotta, hogy féltve őrzött titkára ilyen könnyen fény derült. Duchwitz úron látszott, hogy nagyon haragszik, de mielőtt megszólalhatott volna, belépett a király.

Mindenki elhallgatott.

Karen megpróbált fölállni, ám az uralkodó intett, hogy maradjon ülve.

– Nehogy megerőltesse magát, kislányom. Hogy van?

– Fáj a karom meg a lábam, felség.

– Elhiszem. De ha jól tudom, nem súlyos a sérülése, ugye?

– A doktor úr szerint nem.

– Gyönyörűen táncolt.

– Köszönöm, uram.

A király kérdő pillantást vetett Haraldra.

– Jó estét, fiatalember...

– Harald Olufsen vagyok, felség, Karen bátyjának az osztálytársa.

– Melyik iskolába járnak?

– A Jansborg Skolébа.

– Még mindig Heisnek hívják az igazgatót?

– Igen, uram a feleségét pedig Miának.

– Vigyázzon Karenre, ifjú barátom, nehogy baja essen! – A király a szülőkhöz fordult. – Üdvözlöm, Duchwitz. Óriási tehetség a lánya.

– Köszönöm, felség. Talán emlékszik a feleségemre, Hannára.

– Hogyne emlékeznék. – A király kezet fogott Duchwitz asszonnyal. – Egy anya ilyenkor természetesen aggódik, de biztos vagyok benne, hogy Karen nemsokára rendbe jön.

– Igen, felség. A fiatalok gyorsan gyógyulnak.

– Így, ahogy mondja! Most pedig nézzünk be ahhoz a szegény fiúhoz is, aki leejtette ezt a kislányt – felelte a király, és az ajtóhoz

lépett.

Harald csak most vette észre az uralkodó kísérőjét, aki talán titkár, szárnysegéd vagy testőr lehetett. – Erre parancsoljon, uram – mondta a férfi, és kinyitotta az öltöző ajtaját.

A király távozott.

– Istenem, milyen elbűvölő ember! – kiáltott fel izgalomtól és örömtől remegő hangon Duchwitz asszony.

– Azt hiszem, legfőbb ideje hazavinnünk Karent – jegyezte meg a férje.

Harald azon tűnődött, lesz-e alkalma rá, hogy négyszemközt beszélhessen a lánnyal.

– A mama majd segít kibújni ebből a ruhából – mondta Karen. Duchwitz úr az ajtó felé indult, és Harald követte, mert nem tudta, mi mást tehetne.

– Nem haragszotok, ha váltanék pár szót Maráiddal, mielőtt átöltözöm? – kérdezte a lány.

Az apja ingerülten morgott valamit, de az anyja beleegyezett.

– Rendben van, de tényleg csak pár szót, kicsim! – figyelmeztette Karent, majd kituszkolta a férjét az öltözőből, és kívülről becsukta az ajtót.

– Tényleg jól vagy? – kérdezte Harald.

– Majd leszek, ha megcsókolsz! – felelte a lány.

A fiú ekkor letérdelt melléje, és megcsókolta a száját. Aztán nem tudott ellenállni a kísértésnek, s Karen meztelen vállát, nyakát, majd a mellét is csókokkal szórta meg.

– Úristen, de jó... gyorsan hagyd abba! – suttogta a lány. Harald vonakodva arrébb húzódott. Örömmel látta, hogy Karen arca kipirult, és zihálva kapkodja a levegőt. Ámulva döbbent rá, hogy az ő csókjai okozták ezt a hirtelen változást. A lány komolyan nézett rá.

– Beszélnünk kell.

– Igen. Tudod vezetni a Lódarazsat?

– Nem.

A fiú pontosan ettől félt.

– Biztos vagy benne?

– Úgy fáj a karom, hogy egy nyavalyás ajtót is képtelen lennék kinyitni. És alig tudok lábra állni! Hogyan nyomkodjam így az oldalkormány pedálját?

Harald a kezébe temette az arcát.

– Akkor mindennek vége.
– Az orvos szerint csak pár napig fog fájni. Amint jobban leszek, indulhatunk.
– Valamit még nem mondtam el neked. Hansen ma este újra a kastély körül szaglászott.
– Én a helyedben nem izgatnám magam miatta.
– De most nem egyedül jött, hanem egy nyomozónővel. Jespersen asszonynak hívják, és sokkal okosabb, mint az a tökfej zsaru. Bement a templomba, és mindenre rájött. Arra is, hogy ott lakom, és a repülőgéppel akarok megszökni.
– Jaj, nem! Aztán mit csinált?
– Elment a főnökéért, aki nem más, mint Peter Flemming. Hansent ott hagyta őrségben, sőt azt is megparancsolta neki, hogy lőjön le engem, ha megpróbálnék fölszállni a Lódarázzsal.
– Hogy *lőjön le téged?* És te mit tettél erre?
– Leütöttem Hansent, aztán megkötöztem! – felelte nem kis büszkeséggel Harald.
– Jaj, Istenem! Most hol van?
– Az apád kocsijának a csomagtartójában. Karen felkacagott.
– Nahát! Te szörnyeteg!
– Arra gondoltam, hogy nincs több esélyünk. Peter már a vonaton ül, de a nő nem tudta, mikor fut be. Ha ma este Peter és Jespersen asszony előtt értünk volna vissza Kirstenslotba, még fölszállhattunk volna. De ha te nem tudsz vezetni...
– Akkor is elmehetünk.
– Hogyan?
– Te leszel a pilóta.
– Lehetetlen... Én még csak egyszer repültem életemben!
– Majd lépésről lépésre instruállak. Poul azt mondta, született tehetség vagy. És azért én is besegítek. A botkormányt bal kézzel is tudom fogni.
– Tényleg komolyan gondolod?
– Igen!
– Rendben van – bólintott elszántan Harald. – Akkor ezt fogjuk tenni. Most már csak azért imádkozz, hogy Peter vonata késsen.

30.

Hermia a kompon szúrta ki Peter Flemminget. Látta, ahogy a korlátra könyökölve a tengert bámulja, és rögtön eszébe jutott az a vörös bajuszos, elegáns tweedöltönyös férfi, aki a morlundei pályaudvaron feltűnt neki. Persze tudta, hogy hozzá hasonlóan nagyon sokan utaznak Morlundéból Koppenhágába, de ezt a fickót halványan ismerősnek találta. A szemüveg egy ideig félrevezette, ám aztán rájött, ki ez. Peter Flemming!

Arne mutatta be őket egymásnak, még a régi szép időkben. Hermia arra is emlékezett, hogy a férfiak gyerekkorukban jó barátok voltak, de amikor kitört a családi viszály, csúnyán összevesztek, még verekedtek is.

És Peterből zsaru lett! •

Amint ezek az emlékek átvillantak az agyán, a lány rádöbbent, hogy Flemming bizonyára követi. Végigfutott a hátán a hideg, mintha jeges szél csapta volna meg.

Ráadásul tisztába volt vele, hogy kezd kifutni az időből, hiszen a teliholdig már csak három nap van hátra, és még mindig nem találta meg Harald Olufsent. Lehet, hogy akkor sem érne haza, mire kell, ha még ma este megkapná Arne öccsétől a filmet... De úgy döntött, nem adja fel – ennyivel tartozik Arne emlékének, Digbynek és mindazoknak a pilótáknak, akik életük kockáztatásával próbálják megállítani a nácikat.

Csak azt nem értette, miért nem tartóztatta még le Peter, amikor pontosan tudja róla, hogy az angoloknak kémkedik. Vajon mire vár? Miben sántikál? Talán ő is Haraldot keresi!

Kikötött a komp, mindketten leszálltak. Hermia a koppenhágai vonattal utazott tovább. Amint elindultak, végment a vasúti kocsik

folyosóján, s az egyik első osztályú kupéban megpillantotta Flemminget. Tehát az átkozott zsaru ráragadt.

Gondterhelten tért vissza a helyére, aggasztotta ez a kellemetlen fejlemény, hiszen semmiképpen sem vezethette el Petert Haraldhoz. Meg kellett szabadulnia tőle.

Bőven volt ideje gondolkozni, hogyan rázza le, mert a vonat állandóan késett, és csak este tízkor futott be Koppenhágába. Mire a szerelvény bedöcögött az állomásra, Hermia kieszelte, mitévő legyen. Elhatározta, hogy betér a Tivoliba, és a tömegben eltűnik Peter szeme elől.

Amikor leszállt, végigpásztázta a peront. Peter épp akkor ugrott le az első osztályú kocsi lépcsőjéről.

A lány normális tempóban fölment a lépcsőn, és kilépett a pályaudvarról a nyáresti félhomályba. A mindössze néhány lépésre lévő Tivoli főbejáratánál belépőjegyet vett magának. – Éjfélkor bezárunk! – figyelmeztette a pénztáros.

Hermia 1939-ben járt itt Arnéval. A dánok akkor a nyári napfordulót ünnepelték, és aznap éjjel ötvenezer ember zsúfolódott össze a parkban, hogy megnézze a tűzijátékot. Most azonban a rá sem lehetett ismerni a régi Tivolira: színpompás gyümölcsös tálról készült fekete-fehér fotóhoz hasonlított. Az ösvények még mindig elbűvölően kanyarogtak a gyönyörű virágágyak között, de a fákra akasztott, tündérmesébe illő lámpafüzéreket kikapcsolták, és az utakat is csak speciális, gyenge fényű égőkkel világították meg, nehogy megszegjék az elsötétítés szigorú rendszabályait. A Pantomim Színház mellett éktelenkedő óvóhely tovább rontotta a hangulatot. Még a zenekarok is csak halkan játszottak. De Hermia elsősorban azért esett kétségbe, mert korántsem volt olyan sűrű a tömeg, mint képzelte, s így bárki könnyen követhette.

Megállt, úgy tett, mintha egy zsonglőr mutatványaiban gyönyörködne, és óvatosan hátrasandított. Petert a közeli bódénál pillantotta meg – éppen egy korsó sört ivott. Hermiának egyelőre fogalma sem volt, hogyan fogja lerázni ezt az aljas zsarut.

Elvegyült a szabadtéri színpad körül összeverődött, operettet hallgató tömegben. Előrefurakodott, majd a túloldalon távozva továbbsietett, de Peter továbbra is a nyomában ügetett. Ha ez még sokáig így megy, a fickó rájön, hogy meg akarok lépni előle, és a végén tényleg letartóztat, gondolta a lány.

Kezdett megijedni. A tavat megkerülve a táncparkettnél lyukadt ki, ahol foxtrottot játszott egy nagyzenekar. Legalább száz pár ropta a táncot, és még többen nézték őket. Hermia itt végre a régi Tivoli hangulatát érezte. Amikor megpillantott egy jóképű fiatalembert, hirtelen remek ötlete támadt. Odalépett hozzá, s a legelbűvölőbb mosolyát rávillantva leszólította.

– Nincs kedve táncolni velem?

– Már hogyne lenne! – vágta rá a férfi, s már vitte is a parkettre. Hermia sosem volt jó táncos, de ügyes partnerrel valahogy elboldogult. Ezt a fiút persze nem lehetett egy napon emlegetni a könnyed eleganciával mozgó Arnéval, de azért elég magabiztosnak és határozottnak bizonyult.

– Hogy hívják? – kérdezte a lánytól.

Hermiának majdnem kiszaladt a száján a valódi neve, de az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy nem mondhatja meg.

– Agnesnek – felelte.

– Én meg Johan vagyok.

– Örülök, hogy megismerhettem, Johan. Fantasztikusan foxtrottozik. – A lány hátranézett az ösvényre, s riadtan látta, hogy Peter Flemming a táncolókat figyeli.

Legnagyobb bosszúságára a foxtrott hirtelen véget ért, s mindenki megtapsolta a zenekart. Néhány pár távozott a parkettról, de újak jöttek a helyükre.

Hermia úgy döntött, őszinte lesz a fiatalemberhez.

– Nézze, az a helyzet, hogy egy rémes alak követ, és szeretnék megszabadulni tőle, de nem tudok. Megkérhetem, hogy a következő szám alatt vezessen át a túloldalra?

– Hű, de izgalmas! – kiáltott fel Johan, s szemügyre vette a nézőket. – Melyik az? A vörös képű, dagadt disznó?

– Nem. A tweedöltönyös.

– Aha, már látom! Egész jóképű. A zenekar rázendített egy polkára.

– Jaj nekem! – szörnyűködött Hermia, mert a polka végképp nem volt az erőssége, de most mégis meg kellett próbálnia.

Johan szerencsére jól polkázott, s közben még csevegésre is futotta az erejéből. – Mondja, ez a fickó, aki zaklatja, vadidegen, vagy ismeri valahonnan?

– Felületesen ismerem. Menjünk át a parkett másik oldalára, közvetlenül a zenekar mellé, jó? Ez az!

– Nem a barátja véletlenül?

– Nem. Én egy perc múlva lelépek, Johan. Ha ez az aszfaltbetyár utánam rohanna, legyen szíves, gáncsolja el, vagy tartóztassa fel. Ugye megteszi?

– Szíves-örömest, ha ez a kívánsága.

– Köszönöm.

– Szerintem a férje a pasas.

– Szó sincs róla!

Ahogy a zenekar felé közeledtek, Johan a parkett széléhez vezette Hermiát.

– Akkor lehet, hogy maga kém, ő pedig zsaru, és azért akarja elkapni, mert hadititkokat lopott a náciktól...

– Ráhibázott! – felelte nevetve a lány, s ezzel faképnél hagyta a fiút.

Gyors léptekkel lesietett a parkettról, és a dobogót megkerülve beszaladt a fák közé. A füvön átgázolva egy másik ösvényen futott tovább a közeli mellékutcára nyíló kijárat felé. A kapuból hátranézett. Petert sehol sem látta.

A parkból egyenesen a főpályaudvartól egysaroknyira lévő Vesterport állomásra ment, és jegyet váltott a kirstensloti vonatra. Örömmámorban úszott – sikerült leráznia Peter Flemminget!

Megkönnyebbülve nézett körül. Rajta kívül csak egy égszínkék barettet viselő csinos nő várakozott a peronon.

31.

Harald óvatosan lopózott a templom felé. Nemrég leesett egy könnyű nyári zápor, és vizes volt a fű, de már elállt az eső. A felhőket enyhe szellő kergette szét az égen, s fényesen ragyogott a negyedik negyedben lévő hold.

A fiú a közelben nem látott parkoló kocsit, de ez korántsem nyugtatta meg, mert tudta, ha a rendőrség valóban csapdát akar állítani, biztosan elrejti szem elől a járműveit.

A romos kolostorból nem szűrődött ki fény, hiszen éjfélre járt az idő, és a katonák már javában aludtak. Mindössze ketten voltak ébren: a kantinsátor előtt strázsáló őrszem meg az ügyeletes lókórházi ápoló.

Harald a templom falához lapulva fülelt, de csak egy ló horkantását hallotta a kerengő felől. Vigyázva, nehogy zajt csapjon, fölállt a farönkre, és belesett az ablakpárkány fölött.

A holdvilágnál csupán a Rolls-Royce meg a repülőgép elmosódó kontúrjait látta, ám a benti sötétségben bárki elrejtőzhetett.

Egyszer csak elfojtott nyögdécselés, majd néhány halk koppanás ütötte meg a fülét. Egy percre minden elcsendesedett, aztán újra hallatszottak a furcsa zajok. A fiú rájött, hogy nyilván a gúzsba kötött Hansen próbál kiszabadulni a csomagtartóból, és nagyot dobbant a szíve örömében. Ismét feléledt benne a remény. Ha a zsaru most is ott van, ahol hagyta, akkor Jespersen nyomozó még nem tért vissza Peter Flemminggel! Lehet, hogy Karen meg ő mégis föl tud szállni a Lódarázzsal!

Bemászott az ablakon, nesztelenül leereszkedett a kőpadlóra, s lábujjhegyen járva a repülőgéphez osont. Kivette a kabinból a zseblámpát, és végigpásztázta a templomot. Szerencsére senki sem állt lesben odabent.

Kinyitotta a Rolls csomagtartóját. Hansen változatlanul betömött szájjal, jó erősen megkötözve nyöszörgőit a szűk helyen. A fiú megnyugodva rácsapta a fedelet.

Ekkor suttogást hallott.

– Harald! Te vagy az?

Az ablakra világított, amelyen Karen kukucskált be.

A lányt mentőautóval hozták haza, és a szülei is vele utaztak. Mielőtt a színházban elváltak, Karen megígérte, hogy az első adandó alkalommal lelép a házból, és kiszökik a templomhoz, ha tiszta a levegő.

A fiú eloltotta a zseblámpát, aztán kinyitotta a főkaput. A lány panyókára vetett bundában sántikált be, és a hóna alatt még egy plédet is szorongatott. Harald gyöngéden ölelte át, nehogy hozzáérjen felkötött, fájó jobb karjához. Egy pillanatig bódultan szívta be Karen forró bőrének és gyönyörű vörös hajának illatát, majd megkérdezte: – Hogy érzed magad?

– Pokolian, de azért megmaradok. A fiú a bundára nézett.

– Fázol?

– Még nem, de ezerötszáz méterrel az Északi-tenger fölött biztosan fázni fogok. A plédet neked hoztam.

Harald elvette a plédet, és megfogta a lány ép bal kezét.

– Készen állsz az útra? Tényleg ezt akarod?

– Igen! – felelte határozottan Karen. Harald megcsókolta.

– Szeretlek.

– Én is szeretlek téged.

– Igazán? Még sosem mondtad.

– Tudom... Most azért mondom, mert lehet, hogy nem élem túl ezt az utazást – magyarázta tárgyilagosan a lány, aki rendszerint akkor beszélt így, ha zavarba jött. – Te vagy a legkülönb ember, akit ismerek. Okos vagy, de sose nézel le másokat. Szelíd és jószívű fiú vagy, ugyanakkor olyan bátor, mint egy egész hadsereg. – Megsimogatta Harald haját, majd hozzátette: – Ráadásul jóképű is! Mit kívánhatnék még ezenkívül?

– Némelyik lánynak csak az elegáns férfiak tetszenek...

– Igazad van, de ez nem probléma. Majd megoldjuk.

– Én is szívesen elmondanám, hogy miért szeretlek, de a rendőrség bármelyik percben ideérhet.

– Tényleg kár erre időt fecsérelni, mert úgyis tudom. Azért szeretsz,

mert csodálatos vagyok!

Harald kinyitotta a kabinajtót, és bedobta a plédet.

– Azt hiszem, most kéne beszállnod – javasolta. – Minél kevesebbet kell vacakolnunk odakint, ahol megláthatnak, annál több esélyünk van a menekülésre.

– Oké.

A fiú látta, milyen nehezen mozog Karen, s odahúzott neki egy ládát, hogy be tudjon szállni a kabinba. A lány a ládára még csak fölállt valahogy, de fájós lábával nem tudott belépni az ajtónyíláson. A kisautók első ülésénél is szűkebb pilótafülkébe egyébként sem volt könnyű bemászni – sérülten meg egyenesen lehetetlennek látszott. Harald rájött, hogy neki kell beemelnie Karent a gépbe.

Úgy kapta föl, hogy a bal karjával a lány vállát ölelte át, a jobbját meg a térde alá csúsztatta, aztán fölállt a dobozra, és óvatosan beültette Karent a jobb oldali utasülésre. Karen így a bal kezével mozgathatta az Y alakú botkormányt, ő pedig a pilótaülésből kormányozhatott.

– Mi ez itt a padlón? – kérdezte a lány.

– Hansen pisztolya. Azért dugtam el a kabinban, mert nem tudtam, mit csináljak vele – felelte Harald, és becsukta az ajtót. – Jól vagy?

– Remekül. – Karen elhúzta az ablakot. – A kocsifelhajtó a legjobb kifutópálya. A szél ideális, nem túl erős, de a kastély felé fúj, úgyhogy ki kell tolnod a gépet a ház kapujáig, és meg kell fordítanod a felszálláshoz.

– Rendben.

A fiú szélesre tárta a templomkaput, hogy ki tudja vinni a Lódarazsat, amit szerencsére okosan parkoltak le, pontosan orral az ajtó felé. Harald már akkor is gyanította, amikor először látta a futóműre hurkolt vastag kötelet, hogy ez a repülőgép vontatására való. Megragadta, és teljes erővel meghúzta.

A Lódarázs sokkal nehezebb volt, mint gondolta – egyrészt a motor, másrészt a teli tank meg az egykannányi tartalék benzin miatt, és ezenkívül már Karen is a kabinban ült. De meg kellett birkóznia vele.

Nagy nehezen sikerült megmozdítania, s amint a gép lassan gurulni kezdett, valamivel könnyebben boldogult vele, de így is csak óriási erőfeszítéssel tudta kivonszolni a templomból. Aztán a gyepen át elhúzta a kocsifelhajtóig.

A felhők mögül előbújt a hold, és szinte nappali fénnyel világította

meg a parkot. A Lódarazsat csak az nem láthatta, aki nem nézett oda. Haraldnak gyorsan kellett dolgoznia.

Elfordította a kallantyút, ami a bal szárnyat a repülőgéptörzshöz rögzítette, és repülési pozícióba tolta a szárnyat. Aztán lehajtotta a csapódeszkát a felső szárny belső szélén, megkerülte, és az elülső széléhez ugrott. Elfordította az L alakú csapszeget, s megpróbálta előrehúzni, de az elakadt. Ez már gyakorlás közben is többször előfordult, így Harald tudta, mi a teendő: kissé megmozgatta a szárnyat, erre a csapszeg szépen előrecsúszott, ő meg a bőrszíjjal nyomban rögzítette. Végül a felső szárnyhoz tartozó csapszeggel is megismételte a műveletet.

Alig három-négy perc alatt végzett, s a park túlsó végében lévő katonai táborra pillantott. Az őr meglátta, s elindult feléje.

A fiú átszaladt a jobb szárnyhoz, hogy azt is kifeszítse. Mire befejezte a munkát, az őr, a barátságos Leo, odaért hozzá, s szorosan a háta mögé állva kíváncsian meresztette a szemét. Egy darabig csak figyelt, majd megkérdezte: – Mit csinálsz?

Harald jó előre felkészült rá, hogy kérdőre vonják, és kieszelte mit válaszoljon.

– Le fogjuk fényképezni a gépet. Duchwitz úr el akarja adni, mert nem kap benzint hozzá.

– Micsoda? Éjszaka akartok fényképezni?

– Gyönyörű holdfényes fotó lesz, a kastéllyal a kép háttérben.

– Kleiss százados tud róla?

– Hát persze! Duchwitz úr beszélt vele, és a százados azt mondta, csináljuk csak nyugodtan, semmi akadálya.

– Akkor jó – bólintott Leo, ám aztán töprengve újra összeráncolta a homlokát. – Azért mégis furcsa, hogy nekem nem szólt róla...

– Valószínűleg nem tartotta fontosnak – felelte Harald, de rájött, hogy bakot lőtt, mert ha a német katonák hanyagok volnának, a hadseregük sosem hódította volna meg Európát.

Leo megrázta a fejét.

– Az őrszemet tájékoztatni kell minden rendkívüli eseményről, ami a szolgálata idején fog bekövetkezni – darálta olyan hangon, mintha a rendtartásból idézne.

– Duchwitz úr biztosan mindent megbeszélt Kleiss századossal, különben nem engedte volna meg, hogy kihozzuk ide a repülőgépet – győzködte az őrszemet Harald, miközben nekifeszült a Lódarázs

farkának, és tolni kezdte.

Látva, milyen nehezen boldogul, Leo segített neki, és közös erővel úgy fordították el a gépet, hogy a kocsifelhajtón álljon, s pontosan a kastélyra nézzen.

– Jobb lesz, ha mégis jelentem a dolgot a századosnak – makacskodott Leo.

– Csak akkor zavard ilyesmivel, ha nem tol le, amiért fölkelted. Leo szemmel láthatólag megijedt.

– Talán még nem alszik... – dünnyögte elbizonytalanodva. Harald tudta, hogy a tiszteket a kastélyban szállásolták el, s egy pillanat alatt kitalálta, mivel tartsa fel Leót, méghozzá úgy, hogy ő közben gyorsabban haladjon.

– Hát, ha amúgy is a kastélyba mész, segíthetnél nekem a kapuhoz tolni ezt a tragacsot.

– Jól van, gyerünk!

– Én a bal szárnyat fogom, te meg a jobbat.

Leo a vállára akasztotta a puskáját, és megragadta az alsó és felső szárny között lévő támasztóéket. Most, hogy ketten tolták, a Lódarázs gyorsan gurult.

Hermia az utolsó esti vonatot csípte el a Vesterport állomáson, és éjfél után érkezett meg Kirstenslotba.

Még nem tudta biztosan, mihez kezd majd a kastélynál, mert nem akarta fölhívni magára a figyelmet. Nem dörömbölhetett a kapun, nehogy fölébressze a háziakat. Rájött, hogy talán reggelig kell várnia, mire Harald után érdeklődhet, vagyis kénytelen lesz a szabad ég alatt tölteni az éjszakát – de ez csöppet sem zavarta. Aztán eszébe jutott, hogy ha a kastélyban valahol ég a villany, esetleg találhat valakit, például egy inast vagy szakácsnőt, akit diszkréten kifaggathat. Idegesítette, hogy csak vesztegeti a drága időt, és képtelen ötről hatra jutni.

Rajta kívül csupán az égszínkék barettet viselő nő szállt le a vonatról.

Hermiát egy pillanatra elfogta a félelem. Lehet, hogy végzetes hibát követett el? Elképzelhető, hogy ez a nő vette át a stafétabotot Peter Flemmingtől, és most őt követi?

Úgy döntött, a végére jár a dolognak.

Megállt a sötét állomás előtt, és kinyitotta a bőröndjét, mintha keresne valamit. Ha ez a nő tényleg ráragadt, akkor valamilyen ürüggyel kivárja, amíg ő újra elindul.

A nő azonban kilépett az állomásról, és habozás nélkül elhaladt Hermia mellett.

A lány, még mindig a bőröndjében kotorászva, a szeme sarkából figyelte.

A nő fürge léptekkel a közelben parkoló fekete Buickhoz sietett. Valaki cigarettázva ült a volánnál. Hermia az illető arcát nem látta a sötétben, csak a csikk felizzó parazsa tűnt fel neki. A nő beszállt. Az autó elhúzott.

A lány fellélegzett. Ez a nő nyilván a városban töltötte az estét, és a férje kijött elé az állomásra, hogy hazavigye. Ennyi az egész, kár volt izgulni, gondolta megkönnyebbülve, és továbbment.

Harald és Leo a kastély felé tolta a Lódarazsat, s útközben elhaladt a tartálykocsi mellett, amelyből a fiú a benzint lopta. A főbejárat előtt aztán menetirányba fordították a gépet, és Leo beszaladt a házba, hogy fölkeltse Kleiss századost.

Haraldnak mindössze egy-két perce volt.

Előkapta a zseblámpát, bekapcsolta, és a szájába vette. Elfordította a kallantyúkat a repülőgéptörzs elején, majd kinyitotta a futóműburkolatot.

– Üzemanyag rendben? – kiáltotta.

– Üzemanyag rendben! – felelte a kabinból Karen.

Harald meghúzta a karburátor rugószerkezetes nyitógyűrűjét, s föl-le mozgatta az egyik benzinszivattyú fogantyúját, hogy elárassza a karburátort, aztán becsukta futóműburkolatot, és a kallantyúkkal rögzítette. Végül kivette a szájából a zseblámpát, és fölszólt a lánynak:
– Gázkar és mágneses gyújtás rendben?

– Gázkar és mágneses gyújtás rendben!

A fiú ezek után a Lódarázs orra elé állt, s ahogy legutóbb Karentől látta, háromszor egymás után megforgatta a propellert, majd negyedszer teljes erővel megrántotta, és gyorsan hátraugrott.

De nem történt semmi.

Harald hangosan káromkodott. Egy másodperce sem volt hibákkal bíbelődni.

Újra próbálkozott, de már akkor tudta, hogy valami nem stimmel, amikor forgatni kezdte a légcsavart. Emlékezett rá, hogy korábban ilyenkor mindig történt valami, és kétségbeesetten törte a fejét, mi lehetett az, de egyelőre nem jutott eszébe.

A motor most sem gyújtott.

A fiú ekkor hirtelen rájött, mi hiányzik: az a jellegzetes kattanás a propeller forgatása közben. Karen a múltkor elmagyarázta neki, hogy az indítószerkezet adja ezt a hangot, és e nélkül se szikra, se gyújtás nincsen.

A nyitott ablakhoz rohant.

– Nem kattan ez a vacak! – mondta izgatottan.

– Biztos elakadt a mágneses gyújtás – felelte nyugodtan a lány. – Gyakran előfordul. Nyisd ki a jobb oldali futóműburkolatot. Az indítószerkezetet a mágneses gyújtás meg a motor között találod. Csapj rá egy kővel vagy valamivel, attól általában be szokott ugrani.

Harald kinyitotta a jobb oldali futóműburkolatot, és a zseblámpájával rávilágított a motorra. Már látta is az indítószerkezet lapos fémhengerét. Lenézett a földre, hogy követ keressen, de egy sem akadt a közelben.

– Adj valamit a szerszámkészletből! – kérte Karent.

A lány elővette a szerszámkészletet, és egy csavarkulcsot nyomott a fiú kezébe, ő meg rácsapott vele az indítószerkezetre.

Ekkor a háta mögül valaki rákiáltott: – Azonnal hagyd abba, kölyök!

Harald megfordult. A kastély kapuja felől öles léptekkel Kleiss százados közeledett feléje az egyenruhája nadrágjában és pizsamakabátban. Leo a sarkában loholt. Kleissnél nem volt fegyver, Leónál viszont igen, méghozzá puska.

Harald zsebre vágta a csavarkulcsot, becsukta a futóműburkolatot, és a Lódarázs orrához szaladt.

– Félreállni! Menj arrébb attól a géptől! – förmedt rá Kleiss. – Ez parancs!

Hirtelen Karen hangja hallatszott a kabinból. – Álljanak meg ott, ahol vannak, vagy lövök!

Harald csak a lány ablakon kinyúló karját látta, s a kezében Hansen pisztolyát, amivel egyenesen Kleissre célzott.

A százados azonnal megállt. Leo is követte a példáját.

Haraldnak – és Kleissnek – fogalma sem volt róla, vajon tudja-e Karen, hogyan kell elsütnie a fegyvert.

– Dobd a földre a puskádat, Leo – mondta a lány. Leo engedelmeskedett.

Harald fölágaskodott, megforgatta a propellert, s nagy kő esett le a szívéről: ezúttal végre hallotta a hangos kattanást.

Peter Flemming előbb érkezett meg kocsival a kastélyhoz, mint a gyalog kutyagoló Hermia, s így szólt a mellette ülő Tilde Jespersenhez: – Olyan parkolóhelyet keresünk, ahol senki sem láthat meg bennünket, aztán meglessük, mit csinál az a ribanc, ha befut.

– Oké.

– Ami pedig a Sandén történteket illeti...

– Hagyjuk ezt. Ne is beszélj róla, légy szíves. Peter dühbe gurult, de uralkodott magán.

– Úgy érted, soha?

– Soha.

Peter legszívesebben megfojtotta volna a lányt.

A fekete Buick fényszórói végigpásztázták a kis falu házait, a templomot meg a fogadót, majd valamivel távolabb fekvő kastélypark grandiózus kovácsoltvas kapuját.

– Sajnálom Peter, de tévedtem. Vége – mondta Tilde. – Maradjunk jó barátok és kollégák.

A férfi már nem törődött semmivel.

– Még mit nem! A rohadt életbe! – ordította, és bekanyarodott a parkba.

Tilde a kocsifelhajtótól jobbra álló romos kolostorra mutatott.

– Furcsa! Sarkig nyitva van a templomajtó!

Peter abban reménykedett, hogy végre történik valami, és nem kell folyton a kosárra gondolnia, amit Tildétől kapott.

– Nézzünk be! – javasolta, s elővette a kesztyűtartóból a zseblámpáját.

Kiszálltak a kocsiból, és bementek a templomba. Peter halk nyöszörgést, majd halk koppanásokat hallott. A különös zajok mintha a helyiség közepe felől, a bakokra állított Rolls-Royce-ból hallatszottak volna. Peter kinyitotta a csomagtartót, s a zseblámpa fénykörében egy gúzsba kötött, betömött szájú rendőrt látott.

– Ez az a Hansen? – kérdezte Tildétől.

– Nincs itt a repülőgép! Eltűnt! – kiáltott fel a lány.

Ebben a pillanatban odakint fölberregett a Lódarázs motorja.

A Lódarázs bömbölve életre kelt, és kissé előredőlt, mintha alig várná, hogy útnak indulhasson.

Harald Kleisshez és Leóhoz szökkent. Fölkapta a puskát, s fenyegetően a két katonára fogta. Szörnyen félt, de ügyesen leplezte. A forgó propellert kikerülve lassan a kabin bal oldalához hátrált, megragadta kilincset, föltépte az ajtót, s bedobta a puskát az ülések mögé, a poggyásztartó polcra.

Miközben bemászott a pilótafülkébe, a szeme sarkából valami mozgást látott, és Karen válla fölött kinézett a túlsó ablakon. Kleiss százados a repülőgép felé rohant, aztán a földre vetődött. Ekkor fülsiketítő dörrenés hallatszott, még a motorzúgásnál is hangosabb. Karen elsütötte Hansen pisztolyát – de az ablakráma útban volt, a lány nem tudott lefelé célozni, és nem találta el a századost.

Kleiss a repülőgéptörzs alá hengeredéit, a másik oldalon fölpattant, majd felugrott a szárnyra.

Harald be akarta csapni az ajtót, de Kleiss megakadályozta: a zakója hajtókájánál fogva megragadta a fiút, hogy kirángassa a pilótaülésből. Harald minden erejét megfeszítve megpróbált kiszabadulni a német tiszt markából. Karen bal kézzel fogta a pisztolyt, s a szűk kabinban nem tudott megfordulni, hogy újra rálőjön a századosra. Leo is odaszaladt, de hiába ágaskodott, nem érte el a verekedőket.

Harald előrántotta a zsebéből a csavarkulcsot, és apait-anyait beleadva lesújtott vele. A szerszám éles pereme a szeme alatt találta el Kleisst. A századosnak ömlött a vére, de nem tágított.

Karen kinyújtotta a kezét, és tövig előrenyomta a gázkart. A motor még hangosabban berregett, és a repülőgép elindult. Kleiss megbillent, az egyik karjával egyensúlyoznia kellett – a másikkal azonban továbbra is Haraldba kapaszkodott.

A Lódarázs egyre gyorsabban döcögött a füvön. Harald a csavarkulccsal ismét rávágott Kleissre, aki ezúttal felüvöltött, és a földre zuhant.

Harald becsapta az ajtót, s a botkormány felé nyúlt.

– Hagyd csak, majd én – mondta Karen. – Bal kézzel is boldogulok vele.

A repülőgép eleinte a kocsifelhajtón gurult, de ahogy felgyorsult, irányt változtatva jobbra kanyarodott. – Oldalkormány! – kiáltotta Karen. – Taposs bele! Tartsd egyenesben a gépet!

Harald lenyomta a bal oldali pedált, hogy visszavigye a Lódarazsat a kocsifelhajtóra, de nem történt semmi, így a lánynak szót fogadva valóban beletaposott. A gép egy perc múlva száznyolcvan fokos szögben balra fordult, átszelte a kocsifelhajtót, és mintha fejest akarna ugrani, belevetette magát a túloldali magas fűbe.

– Csak késve reagál! Vedd figyelembe! – ordította Karen. Harald rögtön megértette. Rájött, hogy a repülőgépet is úgy kell kormányozni, mint egy hajót, csak egy fokkal nehezebb. Most a jobb oldali pedált nyomta le, s amint a Lódarázs újra fordulni kezdett, a bal lábával korrigált. A gép most nem kanyarodott olyan élesen, mint az előbb, s ahogy visszatért a kocsifelhajtóra, a fiúnak sikerült egyenesbe hoznia.

– Tartsd az irányt! – kiáltotta Karen. A Lódarázs tovább gyorsult.

A kocsifelhajtó másik vége felől vakító fényszórókkal egy autó közeledett.

Peter Flemming egyesbe lökte a sebességváltót, és padlóig nyomta a gázpedált, majd épp abban a pillanatban, amikor Tilde kinyitotta az utasülés ajtaját, hogy beszálljon, hirtelen elrántotta a volánt. Tilde elengedte az ajtót, s hangos jajkiáltással hanyatt esett. Peter remélte, hogy ez a szuka kitörte a nyakát.

Úgy száguldott fölfelé a kocsifelhajtón, hogy be sem csukta az utasülés ajtaját. Amikor nyüszíteni kezdett a motor, kettesbe kapcsolt, és a Buick szélsebesen repesztett tovább.

A reflektorfényben kis biplán gördült lefelé a kocsifelhajtón, pontosan az autóval szemben. Peter biztosra vette, hogy Harald Olufsen ül a repülőgépben, s úgy döntött, akkor is megállítja, ha mindketten odavesznek.

Hármasba kapcsolt.

Amikor Karen előrenyomta a botkormányt, Harald érezte, hogy a Lódarázs nyomban előredől, és a gép farka fölemelkedik. – Látod azt a kocsit? – ordította torkaszakadtából.

– Látom! Szerinted nekünk akar jönni?

– Igen! – Harald a kocsifelhajtóra meredve arra koncentrált, hogy az oldalkormány-pedálokkal egyenesben tartsa a gépet.

– Időben föl tudunk szállni, hogy átrepüljünk fölötte?
– Nem vagyok biztos benne...
– Döntened kell!
– Készülj! Ha szólok, azonnal fordulj!
– Oké!
Az autó már életveszélyesen közel volt, s Harald látta, hogy képtelenség átrepülni fölötte. – Fordulj! – kiáltotta Karen.
A fiú lenyomta a bal oldali pedált. A repülőgép nagyobb sebességnél gyorsabban reagált, és hirtelen lekanyarodott a kocsifelhajtóról. Harald attól félt, a frissen megjavított futómű nem bír ki ekkora terhelést, így jobb lábbal rögtön korrigált.
A szeme sarkából látta, hogy az autó is ugyanarra fordul, s még mindig a Lódarázs felé száguld. Most már a márkát is fölismerte: fekete Buick, méghozzá ugyanolyan, amilyennel őt Peter Flemming visszavitte az iskolába! A Buick is éles kanyart vett, nyilván azért, hogy belerohanjon a repülőgépbe.
Csakhogy a Lódarázsnak oldalkormánya is volt, az autónak azonban csak volánja meg négy kereke, így a Buick nyomban megcsúszott, amint behajtott a vizes fűbe. A holdfény egy pillanatra megvilágította a benne ülő férfi arcát. Miközben a fickó küszködve próbálta visszanyerni az uralmát a kocsi fölött, Harald fölismerte Peter Flemminget.
A repülőgép némi imbolygás és dülöngélés után egyenesen gurult tovább, s a fiú halálra rémült, mert pontosan a tartálykocsi felé haladtak. Beletaposott a bal oldali pedálba, s a jobb szárny, bár mindössze néhány centivel, de elkerülte a benzinnel teli teherautót.
Peter Flemmingnek nem volt ilyen szerencséje.
Harald hátranézve döbbenten látta, hogy a kormányozhatatlanná vált Buick a tartálykocsi felé csúszik, és elkerülhetetlen a tragédia. Az autó teljes sebességgel rohant bele a teherautóba. Iszonyú robbanás hallatszott, majd a felcsapó sárga lángok a következő pillanatban az egész parkot fényárba borították. Harald nagyon szerette volna tudni, hogy a gép farka nem gyulladt-e ki, de a szűk pilótafülkében nem lehetett forgolódni, így aztán csak reménykedhetett.
A Buick úgy égett, akár a pokolbeli katlan.
– A gépre figyelj! Mindjárt felszállunk! – kiáltotta Karen.
A fiú ismét az oldalkormányra koncentrált. Ijedten vette észre, hogy most meg a kantinsátor felé tartanak, s lenyomta a jobb oldali pedált,

nehogy beleütközzenek.
Amint egyenesbe hozta a gépet, Karen gázt adott.
Hermia meghallotta a repülőgépmotor berregését, és futásnak eredt. A kirstensloti kastély parkjába érve rögtön feltűnt neki a kocsifelhajtón száguldó fekete autó, ami nagyon hasonlított a vasútállomás közelében látott Buickhoz. Miközben nézte, a Buick egyszer csak megcsúszott, és teljes sebességgel nekiment a kocsifelhajtó mellett álló teherautónak. A következő másodpercben velőtrázó robbanás törte meg a csendet, s mindkét kocsi kigyulladt.
Valaki felsikoltott.
– Peter!
Hermia a hatalmas lángnyelvek vöröslő fényénél megpillantotta a kék barettes nőt, és hirtelen mindent megértett. A fekete Buickban Peter Flemming várta nőt az állomáson. Nem kellett követniük őt, mert pontosan tudták, hova igyekszik. Egyenesen a kastélyhoz hajtottak, s persze megelőzték. De aztán mi történhetett?
Ekkor vette észre a fűben guruló kis biplánt, ami úgy gyorsult, mintha felszálláshoz készülődne. A kék barettes nő azonban hirtelen letérdelt, válltáskájából előkapta a pisztolyát, és a repülőgépre célzott.
Mi folyik itt?
Hermia esze most is úgy vágott, mint a borotva. Ha a kék barettes nő Peter Flemming munkatársa, akkor a pilóta csak a mi oldalunkon állhat, gondolta; akár Harald is lehet, aki a filmtekerccsel a zsebében szökni próbál!
A lány tudta, mit kell tennie: bármi áron meg kell akadályoznia, hogy ez a nő lelője a gépet.

Az égő tartálykocsi úgy megvilágította az egész parkot, hogy a szinte nappali fényben Harald tisztán látta, amint Jespersen nyomozó a Lódarázsra fogja a fegyverét.
Semmit sem tehetett ellene, mert a géppel egyenesen feléje tartott, s rájött, hogy akár jobbra, akár baka kanyarodna, csak még jobb célpont lenne. Fogcsikorgatva törte a fejét, mit csináljon, s főleg azt próbálta átgondolni, mi lesz most. Talán csak az ablakot vagy a repülőgéptörzset érik a golyók, és nem fognak súlyos kárt okozni. De az is lehet, hogy a motort meg a kormányszerkezetet teszik tönkre, esetleg Karent vagy őt találják el.

Ekkor egy másik nőt pillantott meg, aki bőrönddel a kezében rohant át a pázsiton.

– Hermia! – kiáltott fel döbbenten, amikor megismerte.

A lány Jespersen asszonyhoz ugrott, és leütötte a bőröndjével. A nyomozó oldalra dőlt, s elejtette a pisztolyát. Hermia még egyszer fejbe vágta, majd fölkapta a fegyvert.

A Lódarázs elhúzott fölöttük. Harald csak most vette észre, hogy felszálltak.

Aztán föltekintett, és kiverte a hideg verejték: a repülőgép pontosan a templom harangtornya felé szállt, s elkerülhetetlennek látszott a katasztrófa.

32

Karen villámgyorsan balra lökte az Y alakú botkormányt, ami Harald térdének ütközött. A Lódarázs emelkedés közben bedőlt ugyan, de a fiú látta, hogy nem lesz elég éles a kanyar, és mindjárt nekimennek a harangtoronynak.

– Oldalkormány! Bal pedál! – sikoltotta Karen.

Haraldnak ekkor jutott eszébe, hogy ő a levegőben is tud kormányozni. Bal lábbal rátaposott a pedálra, s rögtön érezte, hogy most már valamivel élesebb a gép dőlésszöge, de még mindig meg volt győződve róla, hogy a jobb szárny a torony falához csapódik. A Lódarázs idegtépő lassúsággal fordult. A fiú lélekben felkészült a szerencsétlenségre.

– Jézusom! – suttogta elhűlve. Mindössze néhány centiméteren múlt, hogy a szárnyvég épségben maradt.

A repülőgép úgy ficánkolt a viharos szélben, akár egy póniló. Harald úgy érezte, bármelyik pillanatban lezuhanhatnak, Karen azonban tovább fordult, s közben egyre emelkedett, ő meg összeszorított foggal igyekezett leküzdeni a páni félelmet. A Lódarázs száznyolcvan fokos fordulatot tett, majd a kastély fölött visszakanyarodva végre egyenesen szállt. Miközben a gép elért egy bizonyos magasságot, és visszanyerte az egyensúlyát, Haraldnak eszébe jutott, mit mondott Poul Kirke: a talaj közelében jóval erősebb a turbulencia.

Lenézett az ablakból. A tartálykocsiban fel-fellobbanó lángok fényénél jól látta a kolostorból pizsamában kirohanó katonákat, sőt Kleiss századost is, aki összevissza hadonászva, torkaszakadtából ordítva parancsokat osztogatott. Jespersen asszony mozdulatlanul feküdt a földön – nyilván elvesztette az eszméletét. Hermia Mount

pedig úgy eltűnt, mint a kámfor. A kastély személyzete a kapuban állt, és a magasba tekintve a távolodó repülőgépet bámulta.

Karen a műszerfal egyik tárcsájára mutatott.

– Ez a forgás- és csúszásjelző. Fél szemmel állandóan a mutatót figyeld, és ha elmozdul középről, az oldalkormánnyal azonnal korrigálj.

Bár besütött a hold az átlátszó kabintetőn, annyira azért mégsem volt világos, hogy Harald leolvashassa a műszereket, így bekapcsolta a zseblámpát, s a fénykévét a tárcsára irányította.

Még följebb emelkedtek. A kastély összezsugorodott alattuk, ahogy távolodtak tőle. Karen szüntelenül jobbra, baka és előre nézett, bár a holdfényben fürdő dán tájon kívül nem akadt semmi látnivaló.

– Kapcsold be a biztonsági övedet – figyelmeztette Haraldot, aki látta, hogy a lány már bekötötte magát. – Így nem vered be a fejedet a kabintetőbe, ha fúj a szél, és rázós lesz az út.

A fiú megfogadta a jó tanácsot. Lassan kezdte fölfogni, hogy megmenekültek, s úgy érezte, minden oka megvan az örömre.

– Néha azt hittem, meghalok – vallotta be Karennek.

– Sokszor én is ettől féltem.

– A szüleid beleőrülnek az aggodalomba.

– Tudják, hova tűntem. Hagytam pár sort nekik.

– Én nem értesítettem az enyéimet. Sajnos nem jutott eszembe.

– Akkor maradjunk életben, hogy ne bánkódjanak. Harald megsimogatta a lány arcát.

– Hogy érzed magad?

– Kissé melegem van.

– Inkább lázad vagy legalábbis hőemelkedésed. Innod kéne néhány korty vizet.

– Köszönöm, nem. Még csak az kéne! Hatórás út áll előttünk, és idebent nem lehet kimenni! Nem akarok előtted az újságpapírra pisilni, mert még szakítanál velem.

– Majd becsukom a szememet.

– És csukott szemmel fogsz kormányozni? Na ezt sürgősen verd ki a fejedből! Nem lesz semmi bajom.

Bár Karen jókedvűen tréfálkozott, a fiú mégis aggódott érte, mert őt makkegészségesen is megviselte mindaz, amin eddig keresztülmentek, a lány meg sérült, fájó bokával és csuklóval csinálta végig az egészet. Csak el ne ájuljon szegény!

– Ellenőrizd az útirány – kérte Karen. – Mit mutat a tájoló?

– Kettő-harmincat – felelte Harald, aki még a templomban megtanulta, hogyan kell leolvasni a műszert.

A lány erre jobb kéz felé döntötte be a gépet.

– Ha nem tévedek, nekünk kettő-ötven kéne Anglia felé. Szólj, ha már jó irányba repülök.

Harald a tájolóra világított a zseblámpával, s amint a mutató elérte a kettő-ötvenet, felkiáltott: – Most! – Idő?

– Tizenkettő-negyven.

– Ezeket az adatokat le kéne írnunk, de nem hoztunk ceruzát.

– Azt hiszem, én a legapróbb részletet sem fogom elfelejteni...

– Nézd azt a felhőt! Szeretnék föléje emelkedni – mondta Karen. – Milyen magasan vagyunk most?

Harald a magasságmérőre világított.

– Ezernégyszáz méteren.

– Akkor a felhő körülbelül ezerötszázon lehet.

Pár perc múlva a fiú úgy érezte, mintha füst gomolyogna körülöttük, de aztán nyomban rájött, hogy belerepültek a felhőbe.

– Mostantól egyfolytában a légsebességmérőre világíts, és azonnal figyelmeztess, ha változik a sebességünk – szólalt meg kisvártatva Karen.

– Miért?

– Mert vakrepülés közben nehéz a megfelelő magasságban tartani a gépet. Megtörténhet, hogy tudtomon kívül megemelem vagy leeresztem az orrot. De ha ilyesmi előfordul, rögtön kiderül, mert mindjárt nő vagy csökken a sebességünk.

Harald ijesztőnek találta a vakrepülést. Biztosan így történnek a légi balesetek, gondolta félve; a felhőben könnyen hegynek ütközhet a repülőgép. Még szerencse, hogy ez a veszély most nem fenyeget, mert Dánia sík vidék, ám ha véletlenül két gép kerül bele ugyanabba a felhőbe, a pilóták csak akkor veszik észre egymást, amikor már kész a baj...

Néhány perccel később Harald kinézett, s a holdfényben elég jól látta az ablak mellett örvénylő felhőt, amiből legnagyobb megkönnyebbülésére hamarosan kiemelkedtek, és már csak felülről vetült rá a Lódarázs holdárnyéka.

Karen előretolta a botkormányt, hogy vízszintesbe hozza a gépet.

– Látod a fordulatszámmérőt?

Harald a műszerre világított.
– Kétezer-kétszázat mutat.
– Akkor finoman húzd vissza gázkart, amíg a fordulatszám kilencszázra csökken.
A fiú végrehajtotta az utasítást.
– Az energia segítségével változtatjuk a magasságunkat – magyarázta a lány. – Ha gázt adunk, emelkedünk, ha lassítunk, ereszkedni kezdünk.
– És hogyan szabályozzuk a sebességünket?
– A gép magasságával. Ha leengedjük az orrot, gyorsabban megyünk, ha meg fölemeljük, lassabban haladunk.
– Értem.
– De jól jegyezd meg, hogy sose rántsd föl hirtelen és túl meredeken az orrot, mert túlhúzod a gépet. Ezt azt jelenti, hogy vészesen csökken a felhajtóerő, és lezuhansz.
Harald hátán a puszta gondolattól is végigfutott a hideg.
– Olyankor mit kell csinálni?
– Leengeded az orrot, és növeled a fordulatszámot. Tulajdonképpen gyerekjáték az egész – csakhogy az ösztönöd azt diktálja, hogy emeld az orrot, és ettől még nagyobb bajba kerülsz.
– Nem felejtem el!
– Most pedig vedd át egy kicsit a botkormányt. Meglátjuk, tudsz-e egyenes irányban, vízszintesen repülni. Oké, te vezetsz.
Harald jobb kézzel megragadta a botkormányt.
– Amikor átveszed, azt kell mondanod: „Én vezetek” – magyarázta Karen. – Ez a szabály, mert a pilóta és a másodpilóta sosem kerülhet olyan helyzetbe, hogy mindkettő azt higgye, a másik kormányozza a repülőgépet.
Harald tehát így szólt: – Én vezetek –, de egyáltalán nem érezte, hogy valóban ő irányítja a Lódarazsat, mert az önálló életet élt. A légörvényben szeszélyesen forgolódott, hol hirtelen alábukott, hol meg fölemelkedett, s Haraldnak minden erejét összeszedve kellett koncentrálnia, ha többé-kevésbé vízszintes helyzetben valahogy tartani akarta a menetirányt.
– Észrevetted, hogy állandóan hátrahúzod a botkormányt? – kérdezte pár perc múlva a lány.
– Igen.
– Ennek az az oka, hogy az üzemanyag egy részét már elhasználtuk,

és a gép súlypontja máshová került. Látod azt a fogantyút az ajtód felső sarkában? Harald az ajtóra pillantott.

– Látom.

– Az a magassági kormány szabályozókarja. Trimmeli, vagyis kiegyensúlyozza a gépet. Felszálláskor teljesen előrenyomtam, mert akkor még tele volt a tartály, és nehéz volt a farok. Most az új egyensúlyi viszonyoknak megfelelően át kell állítani a gépet.

– Hogyan?

– Pofonegyszerű. Engedd el a botkormányt. Úgy mozog, mintha magától előre akarna csúszni. Érzed?

– Igen.

– Húzd hátra a szabályozókart, és figyeld meg, hogy mindjárt nem kell állandóan visszarángatnod a botkormányt.

Karennek igaza volt.

– Most pedig állítsd be úgy a szabályozókart, hogy alig kelljen hozzáérned a botkormányhoz.

Harald fokozatosan egyre hátrább húzta a szabályozókart, de mire felocsúdott, a botkormány szinte a kezébe ugrott.

– Ez sok lesz – dünnyögte, és kissé előbbre tolta a szabályozókart. – Most jó!

– Az oldalkormányt is beállíthatod azzal a gombbal, amit a műszerfal alján látsz. A pontosan beszabályozott repülőgép úgy tartja vízszintes helyzetben az irányt, hogy nem kell állandó nyomást gyakorolnod a vezérlőberendezésre.

Harald próbaképpen levette a kezét a botkormányról. A Lódarázs szépen, egyenletesen repült tovább.

A fiú ismét megfogta a botkormányt.

Az alattuk lévő felhő nem volt összefüggő, így a foszlányok között lenézve néha megpillantották a holdfényben fürdő tájat. Hamarosan elhagyták Zealandot, és a tenger fölött szálltak tovább.

– Ellenőrizd a magasságmérőt! – mondta Karen.

Harald ezt túl bonyolult feladatnak találta, mert ösztönösen érezte, hogy a repülőgép vezetésére kell koncentrálnia, de aztán fél szemmel a magasságmérőre sandított, és elképedt: a műszer több mint kétezer métert mutatott.

– Hogy lehet ez?

– Túl magasan tartod az orrot. Ez természetes, mert tudat alatt attól félsz, hogy lezuhansz, így állandóan emelkedni próbálsz. Engedd

lejjebb az orrot!

A fiú előrenyomta a botkormányt, s amint az orr leereszkedett, ő megpillantott egy másik repülőgépet, amelynek a szárnyaira hatalmas kereszteket festettek. Harald gyomra görcsbe rándult a félelemtől.

Karen is észrevette a gépet.

– A francba! A Luftwaffe! – kiáltotta, s a hangja elárulta, hogy ugyanúgy megrémült, mint a fiú.

– Látom! – morogta Harald.

A német gép körülbelül négyszáz méterre lehetett tőlük, és bal kéz felől éppen feléjük emelkedett. Karen megragadta a botkormányt.

– Én vezetek! – közölte határozottan, miközben hirtelen lenyomta a Lódarázs orrát.

– Te vezetsz – bólintott Harald.

A Lódarázs gyors zuhanórepülésbe kezdett.

A fiú a farokfelület jellegzetes, függőlegesen álló dupla vezérsíkjáról meg a hosszú, üvegházra emlékeztető kabintetőről ismerte föl a kétmotoros Messerschmitt Bf-110-es éjszakai vadászgépet. Jól emlékezett rá, hogy Arne félelemmel vegyes irigységgel mesélt ennek a típusnak a gyilkos fegyverzetéről, az orrban elhelyezkedő ágyúkról és gépfegyverekről. Már a kabintető hátuljából égnek meredő géppuskákat is látta, s arra gondolt, hogy ilyen vadászok szokták lelőni a szövetségesek bombázóit, miután a sandei rádióállomás észleli őket.

A Lódarázs viszont teljesen védtelen volt.

– Most mit csinálunk? – kérdezte rettegve Harald.

– Megpróbálunk visszabújni a felhőbe, mielőtt ez a disznó lőtávolba kerül. A fene egye meg! Nem lett volna szabad megengednem, hogy ilyen magasba emelkedj!

.A Lódarázs folytatta a zuhanórepülést, mintha nyaktörően meredek lejtőn ereszkedett volna lefelé. Harald leolvasta a légsebességmérőt, ami százharminc csomót mutatott – s úgy érezte, szélsebesen száguldó hullámvasúton ül. A pilótaülés szélébe kapaszkodva remegő hangon megkérdezte: – Biztonságos ez?

– Mindenesetre ezerszer biztonságosabb, mint megvárni, míg lelőnek!

A Lódarázsnál sokkal gyorsabb német vadászgép vészesen közeledett, majd egy vakító villanás után fegyverropogás hallatszott. Bár Harald számított rá, hogy a Messerschmitt tüzelni fog rájuk, most

mégis megdöbbent, és rémülten felkiáltott.

Karen hirtelen jobbra kanyarodott, hogy a kis biplán ne legyen olyan jó célpont a náci vadásznak. A Messerschmitt elhúzott alattuk. A fegyverropogás abbamaradt, és a Lódarázs motorja egyenletesen berregett. Szerencsére nem érte találat.

Haraldnak ismét Arne szavai jutottak eszébe. A bátyja azt mondta, a gyors gépek elég nehezen tudják lelőni a lassú kis kávédarálókat. Lehet, hogy ez mentette meg őket.

Kanyarodás közben kinézett az ablakon, s egyre kisebbnek látta a távolodó vadászgépet.

– Azt hiszem, már lőtávolon kívül van – jegyezte meg.

– Nem sokáig – felelte Karen.

Fején találta a szöget. A Messerschmitt valóban visszajött. Lassan múltak a másodpercek, miközben a Lódarázs a védelmet nyújtó felhő felé siklott, a vadászgép pedig nagy ívben megfordult. Harald leolvasta a légsebességmérőt. A műszer hatvan csomót mutatott. A felhő szívfájdítóan közel volt – de még nem eléggé.

Ismét fények villantak, s újra felhangzott a géppuskaropogás. A Messerschmitt tüzet nyitott, ám ezúttal sokkal közelebbről és jobb szögből támadhatott, mint az előbb. A fiú elszörnyedve vette észre a bal alsó szárnyon éktelenkedő cakkos szélű lyukat. Karen a botkormányt előrenyomva bedöntötte a Lódarazsat.

Egyszer csak elnyelte őket a felhő.

A vadászgép fegyverei elnémultak.

– Hála Istennek! – sóhajtott fel Harald, aki a hidegben is verejtékezett.

A lány visszahúzta a botkormányt, hogy kihozza a gépet a zuhanórepülésből. Harald rávilágított a zseblámpával a magasságmérőre, s tágra nyílt szemmel bámulta az óramutató járásával ellentétes irányban mozgó mutatót, ami nem sokkal ezerötszáz méter fölött állt meg. A Lódarázs fokozatosan elérte a normális nyolcvancsomós utazósebességet.

Karen ismét bedöntötte a gépet, és újabb kanyart vett, nehogy a Messerschmitt a korábbi útirányukat követve simán utolérhesse őket.

– Csökkentsd ezerhatszázra a fordulatszámot – mondta a lány. – Leereszkedünk a felhő alá.

– Miért nem maradunk benne?

– Mert egy idő után veszélyes. Az ember elveszti a tájékozódási

képességét. Nem tudja megállapítani, merre van a fölfelé, és merre a lefelé. A műszerek hiába jelzik neki, mi történik körülötte, egyszerűen nem hisz a szemének. A legtöbben ezért zuhannak le, ha sokáig felhőben repülnek.

Harald a sötétben kitapogatta a fogantyút, és hátrahúzta.

– Vajon csak a balszerencsénket átkozhatjuk, amiért ez a vadász felbukkant? – kérdezte Karen, majd tűnődve hozzátette: – Nem biztos... Lehet, hogy a rádiósugaraikkal látnak minket.

Harald elgondolkozva ráncolta össze a homlokát. Örült, hogy ezen a rejtélyen törheti a fejét – így legalább pár pillanatig nem kell az Őket fenyegető veszélyre figyelnie.

– Kétlem – felelte. – Szerintem a fa nem zavarja a rádióhullámokat, csak a fém. Egy behemót alumíniumbombázó nyilván visszaverné a sugarakat a németek antennáihoz, de a mi motorunk túl kicsi az ilyesmihez. Lehet, hogy ki se mutatják a detektoraik.

– Remélem, igazad van, mert ha nem, mind a ketten meghalunk – dünnyögte a lány.

Közvetlenül a felhő alatt bukkantak elő. Harald ezerkilencszázra növelte a fordulatszámot, s Karen hátrahúzta a botkormányt.

– Jól nézz körül! – figyelmeztette a fiút. – Állandóan résen kell lennünk, mert amint megpillantjuk azt a rohadt nácit, pánikszerűen föl kell emelkednünk.

Harald körülkémlelt, de hiába meresztette a szemét, semmit sem látott, csak a körülbelül ezerötszáz méterre lévő holdat, ami a felhőfoszlányok közül kiragyogva megvilágította a szárazföldet. A magasból szabálytalan mértani alakzatoknak ható erdőket és mezőket fürkészve a fiú úgy vélte, alighanem Fyn hatalmas szigete fölött repülnek, s az a sötét tájban mozgó kis fénypont valószínűleg vonat vagy rendőrségi járőrautó lehet.

A lány jobbra döntötte be a gépet. – Balra, fölfelé is figyelj! – szólt rá Haraldra, aki ismét nem látott semmit. Karen most balra döntötte be a gépet, és fölnézett a saját ablakából.

– Mindenre ügyelnünk kell! – magyarázta. – Egyfolytában pásztáznunk kell az eget – tette hozzá, s Harald ekkor vette észre, mennyire berekedt a lány – nyilván attól, hogy állandóan túl kellett kiabálnia a motorzajt.

Egyszer csak – ezúttal szemből – újra felbukkant a Messerschmitt.

A Lódarázstól körülbelül négyszáz méterre suhant ki a felhőből, s

megcsillant rajta a földről visszaverődő sápadt holdfény. Szerencsére távolodott.

– Teljes gázt! – ordította Karen, de Harald magától is tudta, mi a teendő, és azonnal gázt adott. A lány eközben visszarántotta a botkormányt, hogy fölemelje a gép orrát.

– Talán észre se vesz bennünket – mondta bizakodva Harald, ám nyomban szerte is foszlottak a reményei, mert a vadászgép éles kanyarral fordulni kezdett.

A Lódarázs csak másodpercek múlva reagált a vezérmű utasításaira, de végül lassan a felhő felé emelkedett. A Messerschmitt széles körívet leírva szintén följebb repült, s a kis biplán nyomába eredt. Amint utolérte, tüzet nyitott.

A Lódarázs végre elérte a felhőt, és eltűnt benne.

Karen rögtön irányt változtatott, s Harald megéljenezte.

– Megint kicselezted! – rikkantotta boldogan, ám örömébe némi üröm is vegyült, mert páni félelmét sehogy sem tudta leküzdeni.

Még följebb emelkedtek a felhőben, s amikor a holdfény egyre jobban megvilágította a körülöttük örvénylő ködöt, a fiú rájött, hogy közelednek a felhőréteg tetejéhez.

– Gázkart vissza! – adta ki a parancsot Karen. – Addig kell a felhőben maradnunk, amíg csak lehet – tette hozzá, és a gépet egyenesbe hozva vízszintesen repült tovább. – Figyeld a légsebességmérőt! – mondta. – Vigyázz, hogy se följebb, se lejjebb ne menjek.

– Oké – bólintott Harald, s a magasságmérőt is ellenőrizte.

– Ezernyolcszáz méteren vagyunk.

Ebben a pillanatban ismét megjelent a Messerschmitt, úgyszólván az orruk előtt.

Alig valamivel lejjebb, jobb kéz felől keresztezte az útjukat. Harald a következő ezredmásodpercbe tisztán látta a német pilóta szörnyűködéstől eltorzult arcát és nyitott száját, amiből minden bizonnyal rémült kiáltás tört elő. Nem csoda: mindnyájukat centiméterek választották el a haláltól. A vadászgép szárnya úgy suhant el a Lódarázs futóműve alatt, hogy csak egy hajszálon múlt az ütközés.

A fiú tövig nyomta a bal oldali pedált, Karen pedig teljesen visszahúzta a botkormányt, ám a Messerschmitt már eltűnt a szemük elől.

A lány nagyot fújt.
– Úristen! Ez meleg helyzet volt!
Harald az örvénylő felhőt fürkészte, arra számítva, hogy a vadászgép visszatér, de eltelt egy perc, aztán még egy, és a Messerschmitt nem került elő. – Az hiszem, a német pilóta legalább úgy megijedt, mint mi – jegyezte meg Karen.
– Szerinted most mit fog csinálni?
– Egy darabig majd fölöttünk és alattunk röpköd, hátha előbukkanunk. Ha egy kis szerencsénk van, elválnak útjaink, és sikerül eltűnnünk előle.
A fiú a tájolóra pillantott.
– Most északnak megyünk.
– Úgy látszik, eltértem a menetiránytól, miközben megpróbáltam kicselezni a gazembert – felelte a Karen, majd balra döntötte a gépet. Harald is besegített az oldalkormánnyal, s amikor a tájoló kettő-ötvenet mutatott, így szólt: – Elég! –, a lány pedig egyenesbe hozta a Lódarazsat.
Amint elhagyták a felhőt, az eget kémlelve mindketten körülnéztek, de a másik repülőgépeknek színét se látták.
– Olyan fáradt vagyok! – panaszkodott Karen.
– Nem meglepő. Pihenj egy kicsit. Majd én vezetek.
Harald erősen koncentrált, hogy a menetirányt tartva egyenesen tudjon repülni, s az állandó apró korrekciók lassan ösztönössé váltak.
– Fél szemmel mindig figyeld a műszereket, főleg a légsebességmérőt, a magasságmérőt, a tájolót, az olajnyomást meg a benzinszint-mutatót – figyelmeztette a lány. – Ezeket repülés közben folyamatosan ellenőrizni kell.
– Oké – bólintott Harald, és körülbelül kétpercenként valóban rápillantott a műszerfalra. Hamarosan rájött, hogy nem kell mindig az ösztöneire hallgatnia, amelyek azt súgják, hogy a gép mindjárt lezuhan, mert nem megy az olyan gyorsan, mint hitte.
– Most már Jütland fölött kell lennünk – szólalt meg Karen.
– Kíváncsi vagyok, mennyire tértünk el észak felé.
– Hogy lehet ezt megállapítani?
– Alacsonyan kell repülnünk a part fölött, és akkor valószínűleg fölismerünk néhány olyan földrajzi sajátságot, amelyik hozzásegít, hogy meghatározzuk a térképen a helyzetünket.
Haraldnak feltűnt, hogy a hold elérte a horizontot. Megnézte mennyi

az idő, s döbbenten állapította meg, hogy már csaknem két órája repülnek. El sem akarta hinni. Neki pár percnek tűnt az egész.

– No lássuk, merre járunk – mondta nemsokára Karen. – Csökkentsd ezernégyszázra a fordulatszámot, és engedd le az orrot – instruálta a fiút, miközben elővette a földrajzi atlaszt, s a zseblámpa fényénél tanulmányozni kezdte. – Még lejjebb kell ereszkednünk – közölte kisvártatva. – Csak halványan dereng, mi van odalent.

Harald előbb kilencszáz, majd hatszáz méterre vitte le a gépet. A holdfényben most már tisztán kirajzolódott a táj, de köröskörül csupán mezők terültek el, egyetlen jellegzetes tájékozódási pont sem akadt a közelben. Továbbrepültek, s a lány egyszer csak felkiáltott: – Nézd! Az ott egy város, ugye?

Harald nem tudta megállapítani, hiába fürkészte a földfelszínt. Sehol sem világítottak az elsötétítés miatt, amit pontosan azért vezettek be, hogy a levegőből ne látsszanak a városok. Ahhoz azonban kétség sem fért, hogy a sápadt holdvilágnál valóban megváltozott a talaj szerkezete.

Egyszer csak vöröslő fények villantak fel a levegőben.

– Hát ez meg mi a fene? – kérdezte rémülten Karen.

Egyikük sem értette a különös jelenséget. Talán valaki petárdákat vagy rakétákat lőtt fel? Lehetetlen – a megszállás óta betiltották az ilyesmit.

Némi fejtörés után ismét a lány szólalt meg: – Én még sosem láttam nyomjelző lövedéket, de...

– A francba! Lehet, hogy igazad van! – hördült fel Harald, s az instrukciót meg sem várva teljesen előrenyomta a gázkart, hogy fölemelje az orrot, és magasabbra emelkedjen.

Ekkor odalent bekapcsolták a reflektorokat. A következő pillanatban valami felrobbant a Lódarázs közvetlen közelében. – Mi volt ez? – sikoltott fel Karen.

– Szerintem csak bomba lehetett.

– Micsoda? Lőnek ránk? Harald hirtelen rájött, hol járnak.

– Ez biztosan Morlunde! Pontosan a kikötő fölött vagyunk, és kiszúrt bennünket a légvédelem!

– Fordulj!

A fiú bedöntötte a Lódarazsat.

– Följebb! De ne túl meredeken, mert túlhúzod a gépet! – ordította Karen.

Még egy bomba robbant fölöttük, és a reflektorok fénykévéi pásztázni kezdték a koromsötét éjszaki égboltot. Harald úgy érezte, mintha az akaraterejével emelné egyre magasabbra a kis biplánt.

Száznyolcvan fokos fordulatot tettek, aztán a fiú egyenesbe hozta a Lódarazsat, és tovább emelkedett. Újabb bomba robbant, de már mögöttük, s Haraldban föléledt a remény, hogy most már talán életben maradnak.

A kikötői légvédelem abbahagyta a lövöldözést. A fiú az eredeti útirányba fordult, és még magasabbra vitte a gépet.

Egy perc múlva átrepültek a part fölött.

– Most hagyjuk el a szárazföldet – mondta Harald. Karen nem válaszolt neki, s ő ránézett. A lány elaludt.

– Vajon viszontlátom-e még Dániát? – kérdezte csak úgy magában motyogva Harald, ahogy letekintett a lassan eltűnő, holdsütötte tengerpartra.

33.

Lement a hold, de a felhőtlen égen fényesen ragyogtak a csillagok. Harald hálás volt nekik, mert nélkülük azt sem tudta volna, merre van a fent, és merre a lent. A motor egyenletes berregése megnyugtatta. Ezerötszáz méter magasan, nyolcvan csomóval repült. Meglepte, mennyivel kisebb a turbulencia, mint aznap volt, amikor először szállt fel Vodalban Poul Kirkével, s azon tűnődött, vajon ez a tenger vagy az éjszaka hatása-e. Lehet, hogy a kettő együtt okozza, gondolta végül, és sokadszor ellenőrizte a tájolóval az útirányt, bár fogalma sem volt, mennyire fújta el a szél a Lódarazsat.

Elengedte a botkormányt, megérintette Karen arcát, s megijed, milyen forró. A trimmelővel kiegyensúlyozta a gépet, hogy az a menetirányt tartva vízszintesen haladjon, aztán kivett egy üveg vizet a műszerfal alatti rekeszből. Egy keveset a tenyerébe löttyintett, és többször végigsimította a lány homlokát, hogy lehűtse. Karen szabályosan lélegzett, de forró lehelete szinte perzselte a fiú kezét. Bizonyára a magas láztól nyomta el az álom.

Éppen virradt, amikor Harald kinézett az ablakon. Az órája hajnali hármat mutatott, és ő hirtelen rádöbbent, hogy megtette az Anglia felé vezető út felét.

A gyenge fényben hatalmas felhőt pillantott meg a Lódarázs orra előtt, s belerepült, mert nem látta se az alját, se a tetejét. Ráadásul esett az eső, és a szélvédőn végigcsurgott a víz, hiszen a kocsikkal ellentétben a kis biplánnak nem volt ablaktörlője.

A fiú emlékezett rá, mit mondott Karen: ha az ember túl sokáig marad a felhőben, egy idő után elveszíti a tájékozódási képességét. Elhatározta, hogy a világért se bocsátkozik hirtelen manőverekbe, ám hamarosan úgy érezte, valósággal hipnotizálja a szeme előtt örvénylő

semmi. Nagyon szeretett volna Karennel beszélgetni, de tudta, a lánynak szüksége van az alvásra az átélt rémségek után. Hosszú percek teltek el, ő azonban nem is érzékelte. Különféle alakokat képzelt bele a felhőbe: lófejet, egy Lincoln Continental motorházfedelét, Neptunus isten szakállas, bajuszos arcát. Ahogy letekintett, alig egy-két méterrel lejjebb egy halászhajót pillantott meg. A matrózok tátott szájjal bámultak rá a fedélzetről.

Ez nem látomás, ocsúdott fel hirtelen, és a másodperc tört része alatt visszazökkent a valóságba. Úristen, gondolta rémülten; ez egy igazi hajó! A magasságmérőre nézett. Mindkét mutató égnek meredt – vagyis a repülőgép a tengerszintre süllyedt, és ő észre se vette!

Ösztönösen hátrahúzta a botkormányt, hogy fölemelje az orrot, ám magában máris hallotta Karen hangját: „Jól jegyezd meg, hogy sose rántsd föl hirtelen és túl meredeken az orrot, mert túlhúzod a gépet. Ezt azt jelenti, hogy vészesen csökken a felhajtóerő, és lezuhansz.” Rögtön eszébe jutott, mit kell tennie, és arra is emlékezett, hogyan korrigáljon, csak abban nem volt biztos, van-e még rá idő, mert a Lódarázs már csaknem a vízen siklott. Úgy döntött, azért megkísérli a lehetetlent. Leengedte az orrot, teljesen előrenyomta a gázkart, és centiméterekkel húzott el a vele egy vonalban lévő halászhajó mellett. Kissé följebb emelte az orrot, s rettegve várta, hogy a Lódarázs kerekei a tengerbe csapódjanak, de a gép baj nélkül továbbrepült. Még följebb emelte az orrot, aztán a magasságmérőre sandított, és megkönnyebbülve nagyot fújt. Lassan elindult fölfelé.

– Figyelj, te hülye! – szidta magát hangosan. – Ha így folytatod, lezuhansz!

Egyenletesen emelkedett. A felhő szertefoszlott, s már hajnalodott. Négy óra múlt. Mindjárt fölkel a nap, gondolta Harald, és az átlátszó kabintető fölött jobb kéz felől megpillantotta az északi sarkcsillagot. Szóval a tájoló hajszálpontos, még mindig nyugatnak tartok, dünnyögte elégedetten.

Úgy megijedt a tengertől, hogy jó félórán át fölfelé repült. Egyre hűvösebb levegő áradt be az ablakon, amit azért vert ki, hogy a tartályhoz vezesse a benzintöltő csövet. Dideregve burkolózott be a jó meleg plédbe. Háromezer méteren éppen egyenesbe akarta hozni a gépet, amikor köhögött egyet a motor.

Harald eleinte nem is tudta, mi lehetett ez, mert a motor hosszú órák óta olyan egyenletesen berregett, hogy már nem is hallotta.

Újra megütötte a fülét a furcsa zaj, és ő rémülten döbbent rá, hogy kihagy a gyújtás.

Megállt benne az ütő, hiszen háromszáz kilométerre volt a szárazföldtől. Ha most bedöglene a motor, belezuhannék a tengerbe, gondolta rettegve, és végigfutott a hátán a hideg.

A motor ismét köhögött.

– Ébredj, Karen! – ordította Harald, a lány azonban tovább aludt. Erre ő elengedte a botkormányt, és megrázta Karen vállát.

– Ébredj! Baj van!

A lány kinyitotta a szemét. Jót tett neki az alvás, nyugodtabbnak látszott, a lázrózsák is eltűntek az arcáról, de amint meghallotta a szokatlan motorzajt, nyomban elfogta a félelem, és felkiáltott: – Úristen! Mi ez?

– Fogalmam sincs!

– Hol vagyunk?

– Több száz kilométerre a szárazföldtől!

A motor most már nemcsak köhögött, hanem sercegett is, mintha prüszkölne.

– Lehet, hogy a nyílt tengeren kell landolnunk – mondta a lány. – Magasság?

– Háromezer méter.

– Teljesen nyitva van a fojtószelep?

– Igen, mert mostanáig emelkedtem.

– Aha! Ez a probléma! Húzd vissza középre a gázkart. Harald visszahúzta.

– Ha teljesen nyitva van a fojtószelep, a motor nem a meleg levegőt szívja be a motorházból, hanem a hideget odakintről, és ilyen magasan már jég képződik a karburátoron – magyarázta Karen.

– Mit tehetünk?

– Ereszkedj lejjebb – felelte a lány, majd megragadta és előrenyomta a botkormányt. – Odalent magasabb a hőmérséklet, így emberi számítás szerint előbb-utóbb el kell olvadnia a jégnek.

– Mert ha nem olvad el...

– Mindenesetre keress egy hajót. Ha a közelében csobbanunk a vízbe, talán ki tudnak menteni.

Harald horizonttól horizontig végigpásztázta a tengert, de egyetlenegy hajót se látott.

A kihagyó motor miatt vészesen csökkent a vonóerő és magasság. A

fiú előhúzta a rekeszből a baltát, hogy végszükség esetén levághassa az egyik szárnyat, és a kötél segítségével tutajt fabrikáljon belőle. A vizesüvegeket a zakója zsebébe dugta. Halvány sejtelme sem volt róla, mennyi ideig maradnak életben a tengeren vergődve, de nem akart szomján veszni.

Árgus szemekkel figyelte a magasságmérőt. Előbb háromszáz, majd százötven méterre ereszkedtek le, de még mindig nem tűnt fel hajó a láthatáron.

Haraldot különös nyugalom szállta meg.

– Azt hiszem, meghalunk – mondta. – Bocsáss meg, hogy belerángattalak ebbe az őrültségbe.

– Egyelőre élünk, és még nincs veszve minden – felelte Karen. – Próbáld meg egy kicsit növelni a fordulatszámot, nehogy túl nagy erővel csapódjunk a vízbe.

A fiú előrenyomta a gázkart, s nyomban hangosabban kezdett berregni a motor. Egy másodpercre kihagyott, aztán újra gyújtott, és megint kihagyott.

– Azt hiszem, nem... – szólalt meg Harald, de nem fejezte be a mondatot, mert a motor mintha beugrott volna.

Néhány másodpercig egyenletesen berregett, és a fiú visszafojtott lélegzettel figyelte – de hamarosan ismét kihagyott. Végül hangosan felbőgött, ahogy normális körülmények között szokott, s a repülőgép emelkedni kezdett.

Harald és Karen ujjongva éljenzett.

Pillanatnyi kihagyás nélkül ezerkilencszázra nőtt a fordulatszám.

– Hurrá! Elolvadt a jég! – lelkendezett a lány.

Harald megcsókolta, bár a szűk kabinban, ráadásul bekötve, alig tudott feléje fordulni, hiába ültek szorosan egymás mellett. De azért nagy nehezen sikerült neki.

– Ez finom volt! – nevetett Karen.

– Ha ezt ép bőrrel megússzuk, mindennap összevissza csókollak, amíg csak élek! – fogadkozott boldogan a fiú.

– Könnyelmű ígéret! Lehet, hogy száz évig fogsz élni... – nézett rá huncut mosollyal Karen.

– Szívből remélem!

A lányon látszott, mennyire örül, de csak annyit mondott:

– Meg kéne néznünk, mennyi benzin van még a tankban. Harald nagy nehezen hátrafordult, hogy leolvassa az üléstámlák közt lévő

benzinszint-mutatót, ami valójában két tárcsából állt: az egyiket a levegőben használták, a másikat meg lent, a földön, ha állt a gép.

Mindkettőn az „Üres” felirathoz közeledett a tű.

– Ó, hogy a fene egye meg! – káromkodott dühösen Harald. – Majdnem teljesen kiürült a tartály!

– Szárazföld nincs a láthatáron – szögezte le Karen, és az órájára pillantott. – Öt és fél órája repülünk, tehát még minimum félórát kell kihúznunk, hogy leszállhassunk valahol.

– Nem baj, menet közben is fel tudom tölteni a tartályt – felelte a fiú, majd kikapcsolta a biztonsági övét, és némi manőverezés után föltérdelt az ülésére. A benzinnel teli kanna hátul, a poggyásztartó polcon állt a tölcsérrel együtt, s mellette hevert a betört ablakon bevezetett hosszú gumitömlő is, amelynek a másik végét Harald indulás előtt a repülőgéptörzs oldalában lévő töltőcsőre húzta, sőt spárgával rá is kötözte.

Most azonban az ablakon kinézve döbbenten látta, hogy tömlő kinti vége szabadon lebeg a szélben. Mérgében káromkodott egy cifrát.

– Mi a baj? – kérdezte Karen.

– Eleresztett ez a rohadt slag, és összevissza csapkod, mint az ostor! Úgy látszik, nem kötöttem elég szorosra!

– Akkor most mit csináljunk? Muszáj feltöltenünk a tankot! Harald előbb a kannára, aztán a tölcsérre meg a tömlőre, végül az ablakra nézett. – Vissza kell húznom ezt a vacakot a töltőcsőre, de idebentről nem lehet.

– Nem mehetsz ki!

– Hogy reagál a gép, ha kinyitom az ajtót?

– Teljesen megkergül, mintha légörvénybe kerülne. Rögtön lelassul, és baba fordul!

– De valamennyire azért tudod kormányozni?

– Ha leengedem az orrot, nem csökken a légsebesség... Azt hiszem, bal lábbal elérem az oldalkormány jobb oldali pedálját...

– Próbáljuk ki!

Karen nem túl meredek zuhanórepülésbe kezdett, majd bal lábát a jobb oldalkormány-pedálra tette. – Oké!

Harald kinyitotta az ajtót, s a repülőgép éles kanyarral azonnal balra fordult. A lány lenyomta a pedált, ám Lódarázs nem reagált. Karen ekkor jobbra tolta a botkormányt, és bedöntötte a gépet, de az még mindig balra ment. – Nem jó! Nem tudom egyenesben tartani!

A fiú becsukta az ajtót. – Ha kiverem az összes ablakot, majdnem a felére csökken a légellenállás – mondta, s máris előhúzta a zsebéből a csavarkulcsot, hogy munkához lásson. Bár az ablakok speciális celluloidból készültek, és jóval nehezebben törtek, mint az üveg, Harald tudta, hogy előbb-utóbb megbirkózik velük, hiszen két nappal ezelőtt már kiverte az egyiket. Megmarkolta a csavarkulcs nyelét, s teljes erővel lesújtott. A celluloid azonnal megrepedt – a szilánkokat már gyerekjáték volt kiütögetni a keretből.

– Próbáljuk meg még egyszer! Hogy állsz?

– Várj egy kicsit, míg gyorsítok! – Karen a gázkarhoz hajolt, kinyitotta a fojtószelepet, majd két-három centivel előbbre tolta a trimmelőkart. – Oké!

Harald ismét kinyitotta az ajtót.

A repülőgép megint balra kanyarodott, ám ezúttal korántsem olyan élesen, és a lány az oldalkormánnyal korrigálni tudott.

Harald az ülésen térdelve kidugta a fejét az ajtón, s látta, hogy a gumitömlő a repülőgéptörzs mellett kígyózik, valahol a töltőcső közelében. Jobb vállával kitámasztotta az ajtót, aztán kinyújtotta a kezét, és elkapta a slag végét, amit rá kellett húznia a töltőcsőre, csakhogy ez nem ment olyan könnyen, mert a hosszú slag ide-oda tekergőzött, s ő sehogy sem tudta célba venni a csövet. Úgy érezte, mintha tűt kéne befűznie a tomboló hurrikán kellős közepén. Percekig küszködött, de egyre reménytelenebbnek látszott a helyzet, s ráadásul most már nagyon fázott.

Karen egyszer csak a vállára koppintott, ő meg visszahúzta a fejét a kabinba, és becsukta az ajtót.

– Följebb kell emelkednünk – magyarázta a lány, s máris megragadta a botkormányt.

Harald keze jéggé dermedt, nem győzte lehelgetni az ujjait, hogy átmelegedjenek.

– Ez így nem megy – fordult Karenhez. – Képtelen vagyok ráhúzni a töltőcsőre ezt a nyavalyás slagot. A másik végét kell megfognom, hogy ne mozdulhasson el.

– De hát hogyan?

A fiú egy pillanatig gondolkozott.

– Talán fél lábbal kiléphetnék a szárnyra, és...

– Jézusom!

– Szólj, ha már elég magasan leszünk.

– Oké! – bólintott pár perc múlva Karen. – De ha rákoppintok a válladra, rögtön csukd be az ajtót, különben megnézhetjük magunkat!

Harald menetiránynak háttal, a bal lábát behajlítva az ülésre térdelt, a jobb lábát pedig kidugta az ajtón, és óvatosan rálépett az alsó szárnyra festett fekete csíkra. Bal kézzel biztonság kedvéért a hevedert fogva kihajolt, s elkapta a gumitömlőt, majd végighúzta rajta a jobb kezét, hogy a legvégét markolhassa meg. Aztán még jobban kihajolt, és ráhúzta a slagot a töltőcsőre.

A Lódarázs eközben légtölcsérbe került, s valósággal ficánkolni kezdett a levegőben. Harald elvesztette az egyensúlyát, s azt hitte, mindjárt leesik a szárnyról. Egyszerre kapaszkodott a slagba meg a biztonsági hevederbe, hogy talpon maradjon, ám a slag kabinban lévő vége az erős rántástól kiszabadult a spárga alól, s fiú önkéntelenül elengedte a gumitömlőt, amit a légcsavarszél egy pillanat alatt magával ragadott.

Harald félelemtől reszketve mászott vissza a kabinba, és becsukta az ajtót.

– Mi történt? Nem láttam! – kiáltotta Karen.

Harald egy percig szólni sem tudott. – Leejtettem a slagot – nyögte ki végül, amikor kissé magához tért.

– Jézusom!

A fiú a benzinszint-mutatóra nézett. – Üres a tank.

– Fogalmam sincs, mit csináljunk!

– Nincs más megoldás, ki kell álmom a szárnyra, és a kannából kell feltöltenem a tartályt, de fél kézzel nem bírom el azt a tizennyolc literes dögöt...

– Őrültség! Lezuhansz! – sikoltott fel Karen.

– Neked kell bal kézzel fognod a hevederemet – felelte Harald, aki tudta, hogy a lány erős, de nem volt biztos benne, hogy őt is képes lenne-e megtartani, ha netán megcsúszna. Ám akárhogy törte a fejét, jobb ötlet nem jutott eszébe.

– Ha a hevedert fogom, el kell engednem a botkormányt!

– Bízzunk benne, hogy amíg végzek, nem lesz rá szükség.

– Jól van, próbáljuk meg, de előbb följebb emelkedem. A fiú lenézett. Tenyérnyi szárazföldet se látott.

– Addig melegítsd meg a kezedet a bundám alatt – mondta Karen.

Harald még mindig az ülésen térdelve oldalvást fordult, és mindkét kezét a lány derekára szorította. Karen csak egy könnyű nyári pulóvert

viselt a bunda alatt.
– Nyugodtan dugd be pulóverem alá. Nem fogok haragudni érte. A fiú tenyerét valósággal sütötte a lány forró bőre.
Így emelkedtek egyre magasabbra. Aztán a motor egyszer csak kihagyott. – Az utolsó csepp benzin is elfogyott – szólalt meg kétségbeesetten Karen.
Bár a motor ismét beugrott, Harald tudta, hogy a lánynak igaza van.
– Akkor gyerünk! Nem várhatunk tovább!
Karen a trimmelőkarral kiegyensúlyozta a gépet, a fiú meg lecsavarta a tizennyolc literes kanna kupakját, s a büdös benzinszag nyomban elárasztotta a kis kabint, hiába fújt be a szél a betört ablakokon.
Újra kihagyott a gyújtás. Félő volt, hogy a motor pillanatokon belül felmondja a szolgálatot.
Harald fölkapta a kannát, Karen pedig megragadta a hevedert.
– Ne félj, jó erősen foglak! Mehetsz!
A fiú kinyitotta az ajtót, kidugta a jobb lábát, majd az ülésre helyezte a kannát, és bal lábát is kitette. A kabinba behajolva, rettegve állt a szárnyon.
Megemelte a kannát, s óvatosan fölegyenesedett, de elkövette azt a hibát, hogy a szárny mellett lenézett a mélyben hullámzó tengerre. Görcsbe rándult a gyomra a félelemtől, és kis híján leejtette a kannát. Gyorsan becsukta a szemét.
Végül nagyot nyelt, összeszedte magát, kinyitotta a szemét, s megfogadta, hogy többé nem néz le. Amint a töltőcső fölé hajolt, megfeszült a hasán a heveder, hiszen Karen teljes erővel húzta. Várt egy pillanatig, aztán a kannát megbillentve önteni kezdte a benzint, de elég nehezen találta el a csövet, mert a Lódarázs mindvégig mozgásban volt. Hamarosan rájött, hogy ha Karenben bízva hol előre, hol hátra hajol, valamivel könnyebben boldogul.
A gyújtás megint kihagyott néhány másodpercre, majd berregni kezdett a motor.
Harald már nagyon szeretett volna visszamászni a kabinba, de tudta, hogy üzemanyag nélkül sosem érik el a szárazföldet. A benzin olyan lassan csurgott, mint a méz, ráadásul egy részét elfújta a szél, és valamennyi mellément belőle, de bőven jutott a csőbe is.
Végre kiürült a kanna. Harald megkönnyebbülve eldobta, aztán fölkapaszkodott az ülésre, és becsukta az ajtót. Karen egy távoli sötét

foltra mutatott.
– Odanézz!
A horizonton már látszott a szárazföld.
– Hála Istennek – suttogta Harald.
– Imádkozz, hogy tényleg Angliában lyukadjunk ki, mert fogalmam sincs, mennyivel tértünk el a menetiránytól – mondta a lány.
Úgy érezték, sosem érnek oda, de a sötét folt végül zöldellő tájjá változott, ami a szemük láttára alakult át erdővé-mezővé, fövenyes tengerparttá, várossá és kikötővé.
– Nézzük meg közelebbről! – javasolta Karen. Leereszkedtek hatszáz méterre, és körözni kezdtek a város fölött.
– Nem tudom megállapítani, hogy ez London-e vagy Párizs, mert még egyikben sem jártam – vallotta be Harald.
– Én Londonban is, Párizsban is voltam, de egyik sem ilyen.
A fiú a benzinszint-mutatóra pillantott. – Perceken belül le kell szállnunk, akárhol vagyunk.
– Annyit azért tudnunk kéne, nem ellenséges területre tévedtünk-e...
Harald az átlátszó kabintető fölött két repülőgépet vett észre.
– Mindjárt kiderül – felelte, és a magasba mutatott.
A két kis gép déli irányból közeledett feléjük, méghozzá szélsebesen. A fiú a szárnyaikra meredve, szorongva fürkészte a felségjelet, s közben átvillant az agyán, hogy ha német keresztet fog látni, minden hiába volt.
Nagy kő esett le a szívéről, amikor megpillantotta a Királyi Légierő körjelzését.
– Hurrá! – kiáltotta örömmámorban úszva. – Sikerült!
A brit gépek jobbról-balról közrefogták a Lódarazsat, s már az ablakokon benéző pilóták arca is jól látszott.
– Remélem, nem lőnek le bennünket abban a tévhitben, hogy kémek vagyunk – jegyezte meg Karen.
Harald rájött, hogy ez bizony könnyen megtörténhet. Törni kezdte a fejét, miként adhatná a Királyi Légierő tudtára, hogy baráti szándékkal érkeztek Angliába.
– Fehér zászlóval kéne jelt adni nekik! – kiáltott fel hirtelen, majd lerángatta magáról az ingét, és kidugta az ablakon.
A szélben lebegő fehér ing elérte a kívánt hatást. Az egyik Spitfire a Lódarázs elé kanyarodva billegtetni kezdte a szárnyait.
– Ha jól tudom, ezt az jelenti, hogy „kövess”, de már nincs elég

benzinünk – mondta Karen, és szemügyre vette az alattuk elterülő tájat. – Nézd azt a házat! A felszálló füstből ítélve keleti szél fúj. Remek! A mezőn landolok! – jelentette ki határozottan, aztán az orrot leengedve megfordult.

Harald idegesen figyelte a brit gépeket, amelyek körözni kezdtek, de nem ereszkedtek lejjebb – mintha arra lettek volna kíváncsiak, hogy most mi lesz. Talán úgy érezték, a Lódarázs részéről nem fenyegeti túl nagy veszély a Brit Birodalmat.

Karen háromszáz méteres magasságban, hátszéllel repülve elhúzott a kiszemelt mező fölött, s mivel nem látott semmiféle akadályt, a széllel szembefordulva leszálláshoz készülődött. Harald is besegített, az oldalkormánnyal tartotta egyenesben a gépet.

– Húzd vissza teljesen a gázkart, légy szíves – szólalt meg hatvan méternél a lány, és amint Harald teljesítette a kérését, kissé megemelte az orrot a botkormánnyal. A fiú azt hitte, a kerekek már súrolják a füvet, de még legalább ötven métert repültek, mielőtt egy döccenéssel valóban földet értek.

A Lódarázs másodpercek alatt lelassult, majd megállt, és Harald kinézett a betört ablakon. Pár méter távolságból, a mező mellett kanyargó ösvényről tátott szájjal bámulta őket egy biciklizõ fiatalember.

– Kíváncsi vagyok, hová pottyantunk – mondta Karen. Harald odakiáltott a biciklistának.

– Hello! Hol vagyunk? – kérdezte angolul.

A fiatalember úgy meredt rájuk, mintha egyenesen az űrből érkeztek volna.

– Hát – nyögte ki végül –, holtbiztos, hogy nem a repülőtéren!

EPILÓGUS

Huszonnégy órával azután, hogy Harald és Karen szerencsésen landolt Angliában, a sandei radarállomáson készült fényképek negatívjairól kinagyított pozitívokat készítettek, és valamennyit feltűzték egy pompás westminsteri épület hatalmas termének falára. Némelyiket nyilakkal jelölték meg, sőt egyikre-másikra pár szót is firkantottak. A teremben három férfi tartózkodott. Mindnyájan a Királyi Légierő egyenruháját viselték, és a fotókat tanulmányozva halkan, de izgatottan beszélgettek.

Amikor Digby Hoare bekísérte Haraldot és Karent, majd becsukta az ajtót, a tisztek megfordultak. Egyikük, egy magas, őszes bajuszú úr szívélyesen köszönt.

– Hello, Digby!

– Jó reggelt, Andrew – üdvözölte hasonlóképpen Digby, aztán a fiatalokhoz fordult. – Ez az úr Sir Andrew Hogg repülő vezérőrnagy. Sir Andrew, engedje meg, hogy bemutassam önnek Miss Duchwitzot és Mr. Olufsent.

Karen jobb karja még mindig fel volt kötve, így Hogg a lány bal kezét rázta meg.

– Ön rendkívül bátor ifjú hölgy – mondta elismerően, de elharapta a szóvégeket, s úgy beszélt, mintha gombóc lenne a szájában. Haraldnak hegyeznie kellett a fülét, hogy megértse. – Még a legtapasztaltabb pilóta is kétszer meggondolná, hogy átrepülje-e az Északi-tengert egy Lódarázzsal – tette hozzá Sir Andrew.

– Az igazat megvallva úgy vágtam neki az útnak, hogy sejtelmem sem volt róla, milyen veszélyes – felelte Karen.

A vezérőrnagy Haralddal is kezet fogott.

– Tudja, fiatalember, Digby régi jó barátom, és részletesen

tájékoztatott mindarról, amiről maga beszámolt neki. Őszintén szólva e pillanatban még nem lehet megállapítani, mennyire fontos számunkra ez az információ, de azért arra kérem, mondja el nekünk, hogy ön szerint hogyan működik a képeken látható három berendezés.

A fiú erősen koncentrált – a megfelelő angol szavak után kutatott az emlékezetében. Rámutatott arra a fényképre, amelyiken jól látszott mindhárom gépezet.

– A nagy antenna egyfolytában forog, mintha szüntelenül az eget pásztázná, a kisebbek viszont hol jobbra, hol balra billennek, és időnként fölfelé meg lefelé is elmozdulnak. Miközben figyeltem őket, az volt a benyomásom, hogy biztosan repülőgépeket követnek – magyarázta.

Hogg ekkor a másik két tiszthez fordulva közbeszólt: – Ma hajnalban felderítő repülésre küldtem a sziget fölé egy kiváló rádióst, aki jelentette, hogy a 2,4 méteres hullámhosszon valószínűleg a nagy Freya által kibocsátott jeleket, az 50 centiméteres hullámhosszon pedig feltehetőleg a két kisebb gépezet jeleit fogta. Azt állítja, hogy az utóbbiak csak Würtzburgok lehetnek. – A vezérőrnagy Maráidra nézett. – Folytassa, kérem.

– Ennek alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a bombázók közeledését a nagy antenna jelzi, méghozzá jó előre. A kisebb gépezeteknek más a feladata. Az egyik egyetlen bombázót követ nyomon, a másik meg azt a vadászgépet tartja szemmel, amit a bombázó ellen vetettek be. A légiirányító ezzel a módszerrel pontosan oda tudja küldeni a vadászt, ahol a bombázónak föl kell bukkannia.

Hogg ismét a kollégáihoz fordult.

– Uraim, azt hiszem, a fiatalembernek igaza van. Mi a véleményük?

– Én elsősorban azt szeretném tudni, mi az ördög az a *Himmelbett* – jegyezte meg az egyik tiszt.

– A *Himmelbett* németül olyan ágy, amelyiknek négy oszlopa és teteje van, uram – felelte Harald.

– Angolul mennyezetes vagy baldachinos ágynak nevezzük, fiam – világosította fel Hogg. – Hallottuk, hogy a német radar egy ilyen *Himmelbett*ben működik, csak azt nem tudjuk, hogy ez mit jelent.

– Ó! – kiáltott fel a fiú. – Már magam is sokat gondolkoztam rajta, hogyan szervezik meg a dolgot, de most már értem. Ez az információ mindent megmagyaráz!

A teremben egy pillanatra néma csend támadt, majd Hogg

elképedve megkérdezte: – Valóban?

– Hát persze! Képzelje el uram, hogy ön irányítja a német légvédelmet. Bizonyára könnyebben boldogulna, ha mondjuk, hét kilométer széles és harminc kilométer hosszú blokkokra osztaná fel a légteret, s mindegyik blokkban vagy *Himmelbett*ben elhelyezne egy ilyen három részből álló gépezetet.

A vezérőrnagy tűnődve nézett Haraldra.

– Lehet, hogy fején találta a szöget, fiam... Ha ez valóban így van, a nácik légvédelme csaknem áthatolhatatlan.

– Csak akkor, ha a bombázók egymás mellett szállnak, uram – felelte a fiú. – De ha ön megparancsolná a Királyi Légierő pilótáinak, hogy egymás mögött repüljenek, mintha libasorban követnék egymást, és mindnyájukat ugyanazon a *Himmelbett*en küldené át, akkor a Luftwaffe radarja csak az elsőt észlelné, a többi meg valószínűleg simán átjuthatna.

Hogg döbbenten meredt rá, aztán Digbyre meg a másik két tisztre pillantott. Végül ismét Haraldra tekintett, de egy árva szót se szólt.

– Mintha afféle bombázófolyamot alkotnának – tette hozzá a fiú, mert nem volt biztos benne, hogy megértették-e.

A hosszúra nyúló csendben azon töprengett, vajon megüti-e a mértéket az angol nyelvtudása.

– Elég világosan fejeztem ki magam? – kérdezte feszengve.

– De még mennyire, fiam! Napnál világosabb, hogy mire gondol – felelte hirtelen felocsúdva Hogg.

Másnap reggel Digby beültette a kocsijába Haraldot és Karent. Északkelet felé indultak Londonból, s három órával később megérkeztek abba a vidéki udvarházba, amit katonai célokra vett igénybe a hadsereg, hogy itt szállásolja el a légierő tisztjeit. Mindhárman kaptak egy-egy szűk kis szobát, amelyben a keskeny ágy is alig fért el, aztán Digby bemutatta védenceit az öccsének, Bartlettnek.

Délután kimentek a Királyi Légierő közeli bázisára, ahol Barty százada állomásozott. Digby elintézte, hogy részt vehessenek az eligazításon. Azt mondta a parancsnoknak, hogy szigorúan titkos felderítési gyakorlatra érkeztek, s ezzel elejét vette minden további kérdezősködésnek. Végighallgatták, amint a parancsnok elmagyarázza

a pilótáknak az éjszakai bevetésre elrendelt új repülési alakzatot – a bombázófolyamot.

Végül közölte, hogy Hamburg lesz a célpont.

Kelet-Anglia valamennyi légitámaszpontján ugyanez a jelenet játszódott le, csak a célpont változott. Digby elmesélte Haraldnak, hogy a ma éjszakai bevetésben több mint hatszáz bombázó vesz részt, és a Királyi Légierő rettenetesen nehéz feladatot kapott: bármi áron el kell érnie, hogy Luftwaffe legalább a vadászgépei egy részét visszavonja az orosz frontról.

Este hat óra után pár perccel följött a hold, s nyolckor felbőgtek a Wellingtonok ikermotorjai. A hadműveleti terem fekete táblájára fölírt felszállási időpontok mellett minden bombázót egy-egy betű jelölt. Barty a George fedőnevű, G betűvel jelölt gépet vezette.

Amikor leszállt az éj, sorra jelentkeztek a bombázók rádiókezelői, s az otthoniak bejelölték a pozíciójukat a nagy térképasztalon. A gépek már Hamburghoz közeledtek, és Digby idegesen szívta egyik cigarettát a másik után.

A Charlie fedőnevű, C betűvel jelölt vezérgép hamarosan jelentette, hogy megtámadta egy német vadász – majd hirtelen megszakadt az adás. Az A betűjel jelölt Able a város határa fölé érve heves légvédelmi tűzről számolt be, s gyújtóbombákat dobott le, hogy megvilágítsa a célpontot az őt követő bombázóknak.

Amikor hullani kezdtek a bombák, Harald a hamburgi rokonaira gondolt, és szívből remélte, hogy Goldsteinék biztonságban vannak. Eszébe jutott, hogy tavaly az iskolában el kellett olvasnia egy angol nyelvű könyvet, s ő H. G. Wells *Háború a levegőben* című regényét választotta, amely szörnyű képet festett egy légitámadás áldozatául esett városról. A fiú persze tudta, hogy csak így lehet legyőzni a nácikat, mégis rettegett unokahúga, Monika életéért.

Egyszer csak odalépett egy tiszt Digbyhez, és halkan közölte vele, hogy Barty gépével elvesztették a kapcsolatot.

– Talán csak elromlott a rádiójuk – mondta bizakodva.

Egymás után jelentkeztek be a bombázók, hogy tájékoztassák a bázist: már hazafelé tartanak. Csak Charlie-ról és George-ról nem érkezett semmi hír.

A tiszt ismét visszajött. – Az F betűjelű, Freddie fedőnevű gépünk lövésze látta, hogy lezuhant valaki a mieink közül. Nem tudja pontosan, ki lehetett az, de attól félek, George-ot lőtték le...

Digby a kezébe temette az arcát.

A bombázókat jelző zászlócskák Anglia felé közeledtek a térképasztalon. Csupán „Charlie” és „George” maradt Hamburgban.

Digby előbb Londonba telefonált, majd így szólt Maráidhoz: – A bombázófolyam remekül bevált. A Királyi Légierő becslése szerint ma éjszaka kevesebb gépet vesztettünk el, mint egy év leforgása alatt bármikor.

– Remélem, Bartynak nem esett baja – mondta Karen.

Hajnaltájban sorra landoltak a bombázók a bázison. Digby kiszaladt eléjük, s Harald és Karen is csatlakozott hozzá. Együtt figyelték a kifutón földet érő hatalmas gépeket, amelyekből kimerültén, de ujjongva szállt ki a legénység.

Mire lement a hold, Charlie és George kivételével mindnyájan visszatértek.

Barty Hoare soha többé nem jött haza.

Harald szomorúan vetkőzött le, és bújt bele a pizsamába, amit Digbytől kapott kölcsön, pedig boldognak kellett volna lennie, hiszen ép bőrrel megúszta a hihetetlenül veszélyes repülőutat, eljuttatta a létfontosságú információt az angoloknak, s ezzel több száz pilóta életét mentette meg. Barty gépének elvesztése és Digby bánatos arca azonban Arnét meg Poul Kirkét juttatta eszébe, akiknek ezért a sikerért kellett meghalniuk. Sajnálkozva gondolt a többi letartóztatott dán ellenállóra is, akiket minden bizonnyal ki fognak végezni a németek. Nem csoda, hogy nem tudott felhőtlenül örülni a diadalnak.

Kinézett a parányi ablakon. Odakint már hajnalodott, így behúzta a vékony sárga függönyt, és lefeküdt, de nem jött álom a szemére, csak nyugtalanul forgolódott.

Valamivel később Karen lépett be a szobába, szintén kölcsönkapott férfipizsamában, ami olyan nagy volt rá, hogy az ujját meg a nadrágszárát is föl kellett gyűrnie. Komoly arccal, szó nélkül bebújt az ágyba a fiú mellé, és ő szorosan magához ölelte. A lány Harald vállába fúrta a fejét, aztán sírva fakadt. Harald nem kérdezte meg, hogy miért. Biztosra vette, hogy Karent is ugyanazok a nyomasztó gondolatok gyötrik, amelyek őt, így aztán türelmesen kivárta, míg elalszik a karjában.

Nemsokára ő is elszunnyadt, majd mély álomba merült, s mire

fölébredt, hétágra sütött a nap. Tágra nyílt szemmel bámulta a hozzásimuló lányt. Gyakran ábrándozott erről a pillanatról, de nem egészen így képzelte el.

Karen egyik térde a csípőjéhez, a másik meg a combjához préselődött, puha melle pedig mellkasához nyomódott. Figyelmesen nézte az alvó lány vonásait – a száját, az állat, a vöröses szempilláit, a szemöldökét –, mintha örökre az emlékezetébe akarná vésni őket. Úgy érezte, csordultig megtelt a szíve szerelemmel.

Végül Karen is fölébredt, elmosolyodott, és így szólt: – Hello, drágám! – Aztán megcsókolta Haraldot.

Hosszasan simogatták, becézték, cirógatták egymást, majd hatalmába kerítette őket a vágy, és szeretkezni kezdtek.

Két nap múlva Hermia Mount is Londonba érkezett.

Harald és Karen betért egy hangulatos kis sörözőbe a Westminster-palota mellett, ahol Digbyvel kellett volna találkozniuk, és legnagyobb meglepetésükre Hermia ült az egyik asztalnál, egy pohár gin-tonikot kortyolgatva.

– De hát hogy kerültél haza? – kérdezte tőle Harald. – Amikor utoljára láttunk, éppen Jespersen nyomozót vágtad kupán a bőröndöddel!

– Igen, de szerencsére akkora volt a felfordulás Kirstenslotban, hogy észrevétlenül meg tudtam lépni – felelte Hermia. – Még az éj leple alatt gyalogszerrel Koppenhágába indultam, és hajnalra be is értem a városba. Dániát pedig ugyanúgy hagytam el, ahogy odamentem: Koppenhágából kompon keltem át Bornholmra, onnan egy halászhajó elvitt Svédországba, Stockholmban pedig felszálltam az első londoni repülőgépre.

– Azért biztosan nem ment ilyen könnyen, mint ahogy most elmesélted – jegyezte meg Karen.

Hermia vállat vont.

– Gyerekjáték volt ahhoz a megpróbáltatáshoz képest, amit ti kiálltatok. Jézusom, micsoda utatok lehetett!

– Én mindhármatokra nagyon büszke vagyok – jelentette ki Digby, ám az arckifejezéséből ítélve Harald gyanította, hogy ez a hízelgő elismerés elsősorban Hermiát illeti.

Digby az órájára nézett.

– Most pedig siessünk! Maga Winston Churchill fogad bennünket!

Miközben átvágtak a Whitehallon, felvijjogtak a légvédelmi szirénák, így a kabinet föld alatti óvóhelyén találkoztak a miniszterelnökkel, aki a háború kitörése óta gyakran irányította innen a hadműveleteket. Churchill egy szűk irodahelyiségben, ingujjban ült kis íróasztalánál. Csíkos nadrágot és mellényt viselt. Bár a zakóját levette, így is kifogástalanul elegánsnak hatott. A háta mögött lévő falat Európa nagyléptékű térképe fedte, a másik falnál pedig zöld bársonytakaróval beborított keskeny, egyszemélyes ágy állt.

– Szóval kegyed az a leányka, aki egy Medvelepkével repülte át az Északi-tengert! – mondta Karennek Churchill, s mosolyogva megszorította a lány ép bal kezét.

– Lódarázzsal, uram – javította ki Karen. – A Medvelepke nyitott gép, abban valószínűleg halába fagytunk volna.

– Ó, igen, hát persze – bólintott Churchill, s Haraldhoz fordult. – Ön pedig ugyebár az a derék fiatalember, aki kitalálta a bombázófolyamot.

– Többekkel beszélgetve született meg ez az elképzelés – válaszolta zavartan a fiú.

– Én másképp hallottam ezt a történetet, de a szerénysége dicséretére válik – jegyezte meg Churchill, majd Hermiára nézett.

– És ön szervezte meg az egészet. Asszonyom, ön felér két férfival!

– Köszönöm, uram – felelte Hermia, bár kissé kényszeredett mosolyát látva Harald sejtette, hogy ezt aligha tekinti bóknak.

– Az önök segítségével rákényszerítettük Hitlert, hogy több száz vadászgépet visszavonjon az orosz frontról, és a Vaterland védelmére vezényelje őket. Sőt azt is elárulhatom, hogy részben szintén az önök sikerének köszönhetően a mai napon közös hadviselési szerződést írtam alá a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségével. Anglia tehát már nincs egyedül, hiszen a világ egyik legnagyobb hatalmával kötött szövetséget. Mert lehet, hogy Oroszország meggörnyedt a háború terhe alatt, de semmi esetre sem szenvedett vereséget.

– Istenem... – suttogta Hermia.

– Ez benne lesz a holnapi lapokban – mormolta Digby.

– És milyen terveik vannak a jövőre nézve, kedves fiatal barátaim? Mihez akarnak kezdeni? – kérdezte Haraldtól és Karentől Churchill.

– Én be szeretnék lépni a Királyi Légierőhöz, hogy végre tisztességesen megtanuljak repülni, és részt vehessek a hazám

felszabadításában – vágta rá habozás nélkül a fiú. A miniszterelnök Karenhez fordult.

– Hát ön, kisasszony?

– Magam is ilyesmire vágyom, bár pilóta biztosan nem lehetnék, még akkor sem, ha sokkal jobban repülök, mint Harald. De ha létezik egyáltalán női század a légierőnél, akkor szívesen jelentkeznék hozzájuk.

– Ez nagyon szép – felelte Churchill –, mi azonban valami mást ajánlanánk önöknek.

Harald meglepődött.

Churchill intett Hermiának, aki így szólt: – Azt szeretnénk, ha mind a ketten visszamennétek Dániába.

Harald sok mindenre számított, csak erre nem.

– Ha visszamennénk? – kérdezte elképedve.

– Természetesen nem most rögtön – folytatta Hermia. – Előbb tanfolyamra küldenénk benneteket. Ez elég sokáig, egész pontosan hat hónapig tartana. Rádiókezelést, kódfejtést tanulnátok, és mindkettőtöket alaposan kiképeznének a fegyverforgatásra, hogy a különböző robbanószerekhez is értsetek.

– Mi célból? – érdeklődött Karen.

– Hogy aztán rádiókkal, fegyverekkel és hamis iratokkal felszerelve hazavihessünk titeket. Ejtőernyővel ugranátok le Dánia fölött, s az lenne a dolgotok, hogy újra megszervezzétek az ellenállást a lebukott Éjjeliőrök helyett.

Haraldnak akkorát dobbant a szíve, hogy majd’ kiugrott, amikor meghallotta, milyen fontos feladatot szánnának nekik.

– Én ugyan világéletemben arról ábrándoztam, hogy egyszer majd pilóta leszek, de ez rendkívül izgalmas ötletnek látszik – bár azt hiszem, elég veszélyes is...

– Sok ezer fiatalember akar pilóta lenni – vágott közbe Churchill –, de eddig egyetlenegyet sem találtunk közöttük, aki képes lenne arra, amit most kettőjüktől kérünk. Önök ugyanis, ha nem tudnák, párjukat ritkítják. Dánok, jól ismerik a hazájukat, és anyanyelvi szinten beszélik a nyelvet, hiszen ott születtek. Ezenkívül tettekkel bizonyították, hogy rendkívül bátrak és leleményesek. Egyszóval kereken megmondom: ha önök nem vállalják a munkát, nincs kit megbíznom vele.

Churchill vasakaratával nehéz volt szembeszállni – és Harald

igazából nem is szerette volna eltéríteni a szándékától a miniszterelnököt, aki olyan lehetőséget kínált neki, amilyenre régóta vágyott. Valósággal lázba hozta a fantasztikus terv, s felvillanyozva nézett Karenre.

– Mit szólsz hozzá?

– Így együtt maradhatnánk – felelte a lány, mintha számára ez lenne a legfontosabb.

– Tehát mentek? – kérdezte Hermia.

– Igen – bólintott Harald.

– Igen – visszhangozta Karen.

– Remek! – mosolygott rájuk Churchill. – Akkor ezt megbeszéltük.

UTÓSZÓ

A dán Ellenállás végül egész Európa egyik legsikeresebb földalatti mozgalma lett. Folyamatosan továbbította a hadititkokat a szövetségeseknek, több ezer szabotázsakciót szervezett a német megszállók ellen, és létrehozta azokat a titkos útvonalakat, amelyeken szinte az összes dán zsidó elmenekülhetett a nácik elől.

KÖSZÖNET NYILVÁNÍTÁS

Mint minden alkalommal, kutatómunkámat most is a New York Cityben működő Research for Writers munkatársa, Dan Starer (dstarer@researchforwriters.com) segítette. Ő mutatott be szinte mindenkinek, akit az alábbiakban felsorolok.

Mark Miller a de Havilland Support Ltd.-től azt magyarázta el nekem, hogyan működnek a Lódarázs típusú repülőgépek, mi romolhat el bennük, és hogyan kell megjavítani őket. Rachel Lloyd, a Northamptonshire Pilótaiskola instruktora minden tőle telhetőt megtett, hogy megtanítson egy Medvelepkével repülni. Peter Gould és Walt Kessler, valamint pilóta barátaim, Ken Burrows és David Gilmour szintén e téren láttak el hasznos tanácsokkal.

Dániával kapcsolatos kérdéseimre Erik Langkjaer adott kimerítő válaszokat, de hálával tartozom Claus Jessennek, Bent Jorgensennek, Kurt Hartogsennek, Dorph Petersennek és Sorén Storgaardnak is, akiktől a dán háborús viszonyokról kaptam átfogó képet.

Köszönetet kell mondanom a Helufsholme Skole og Gods, a Birkerod Gymnasium és a Bagsvaerd Kostkole og Gymnasium igazgatóinak, Klaus Eusebius Jakobsennek, Erik Jorgensennek és Helle Thunénak, akik szívesen láttak iskolájukban, és aprólékosan tájékoztattak a dán internátusok életéről.

Felbecsülhetetlen értékű információkat kaptam Hanne Harboe-tól, a Tivoli Garden, Louise Lindtől, a Stockholm Postmuseum, Jan Garnerttől és K. V. Tahvanainentől, a Stockholm Telemuseum, Hans Schrodertől, a Flyvevabnets Bibliotek, Anders Lundétól, a Dansk Boldspil-Union, Henrik Lundbaktól, a Dán Ellenállási Múzeum munkatársától.

Az Admiralitás épületében létesített moziról Jack Cunningham

mesélt nekem, és Neil Cook, a HOK International munkatársa adott róla fényképeket. Candice DeLongot és Mike Condont a fegyverekről, Josephine Russellt a balettintézeti növendékek világáról, Titch Allent és Pete Gegant pedig a régi motorbiciklikről faggathattam.

Természetesen hálás vagyok szerkesztőim és ügynökeim, Amy Berkower, Leslie Gelbman, Phyllis Grann, Neil Nyren, Imogen Tate és Al Zuckerman segítségéért is.

Végezetül köszönöm családom tagjainak, Barbara Follettnek, Emanuele Follettnek, Marie-Claire Follettnek, Richard Overynek, Kim Turnernek és Jann Turnernek, hogy elolvasták számos regényvázlatomat és az elkészült kéziratot.